

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARIN SLAUGHTER

PARAMPARÇA

"AMERİKA'NIN EN İYİ
POLİSİ VE VAZARLARINDAN BİRİ."
THE WASHINGTON POST

Çeviren: Ali Cevat Aksoy

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Karin Slaughter bizi diğer romancıların gitmeye cesaret edemediği, derin ve karanlık yerlere götürüyor. Günümüzün en cesur polisiye yazarlarından biri."

Tess Gerritsen

Atlanta'nın varlıklı bir semtinde, güzel bir evde genç bir kız hunharca katledilmiş ve başka bir kız da kaçırılmıştır. Genç kızın annesi, cesedin başında bulunduğu yabancıyı kendi elleriyle öldürür, ancak öldürdüğü kişi gerçekten kızının katili midir? Ya da öldürülen, kendi kızı mıdır?

Olayı inceleyen iki dedektif Will Trent ve Faith Mitchell'ın zamana karşı yarışı başlar. Hem cinayeti aydınlatmak hem de kaçırılan genç kıza, henüz hayattayken ulaşmak zorundadırlar.

www.kirmizikedi.com
/kirmizikeditap
/kirmizikediayinevi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Karin Slaughter

Amerikalı polisiye yazarı. 1971'de Georgia eyaletine bağlı küçük bir kasabada doğdu. 2001'de yayımlanan ve uluslararası bir başarı kazanan ilk romanı *Blindsighted* (Körbakış), 30'u aşkın dile çevrildi. Özel ajan Will Trent karakteri etrafında gelişen polisiye serisi tüm dünyada 32 milyondan fazla sattı. Karin Slaughter'ın Kırmızı Kedi'den çıkan kitapları: *Paramparça, Acımasız, Darmadağın, Kapkaranlık, Genç Kız Cinayetleri*.

www.karinslaughter.com

Ali Cevat Akkoyunlu

1949 yılında İstanbul'da doğdu. Saint-Joseph Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi'nden sonra Viyana'daki Diplomatische Akademie'de lisansüstü eğitimini tamamladı. 25 senelik ticaret hayatının ardından 1999 yılında kendini emekli eden Akkoyunlu, tarih, polisiye ve gerilim türünde 100'den fazla eseri dilimize kazandırdı. Evli ve bir çocuk babasıdır.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 179

Polisiye: 1

Özgün adı: *Fractured*

Paramparça

Karin Slaughter

Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

© Karin Slaughter, 2008

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2011

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Editör: İ. Utku Kavasoglu

Son Okuma: Enis Tombul

Kapak Tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Grafik: Yasemin Çatal

Bu çevirinin Türkçe yayın hakkı Akcalı Telif Hakları Ajansı Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tarım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Kırmızı Kedi'de Birinci Basım: Aralık 2012

İkinci Basım: Mart 2018

ISBN: 978-605-298-259-4

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Karist Baskı Çözümleri

Yeşilköy Mh. AHVL Cd. EGS Business Park, B2 Blok No: 8/20

34149 Bakırköy/İST. Tel: 0212 465 92 48 Sertifika No: 22827

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedi.com / www.kirmizikedi.com

www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzikedikitap

kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr

Ömer Avni Meriçsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.mericsiz.org>

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

KARIN SLAUGHTER

PARAMPARÇA

Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

POLİSİYE

Irwyn ve Nita'ya...
her şey için...

Giriş

Abigail Campano evinin önündeki sokağa park ettiği otomobilinde oturuyor, neredeyse on yıl önce tadilattan geçirdikleri malikânelerine bakıyordu. Koskocaman bir ev, üç kişi için gereğinden büyüktü, özellikle de içlerinden biri bir yıla kalmadan Tanrı'nın izniyle üniversiteye gidecek olduktan sonra. Kızı kendine yeni bir hayat kurmaya başlarken, annesi neyle meşgul olacaktı? Abigail ve Paul yine bir başlarına kalacaklardı; tıpkı Emma doğmadan önceki gibi.

Düşüncesi bile midesinin kasılmasına yetti.

Otomobilin hoparlörlerine bağlı telefonda yeniden Paul'un sesi yükseldi. "Sevgilim, dinle..." diye başlıyordu; oysa eve bakmayı sürdüren karısının aklı çoktan başka yerdeydi. Hayatı ne zaman bu kadar küçülmüştü? Başkalarına yönelik kaygılar, öteki şeyler ne zamandan beri günün en önemli konularıydı? Terzi Paul'un gömleklerini hazırladı mı? Emma'nun bu akşam voleybol idmanı var mı? Dekoratör büronun yeni masasını sipariş etti mi? Köpeği çıkarmayı akıl eden oldu mu, yoksa önündeki yirmi dakikayı mutfak döşemelerinden litrelerce köpek çişini temizleyerek mi geçirecekti?

Gırtlaklı düğümleirken, yutkunmaya çalıştı.

"Beni dinlediğini sanmıyorum," dedi Paul.

"Dinliyorum." Kantağı kapadı. Küçük bir 'klik' sesi duyuldu, ardından teknolojinin kerametiyle Paul'un sesi otomobil Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hoparlörlerinden cep telefonuna atladı. Kadın otomobilin kapısını itti, anahtarları çantasına attı. Posta kutusuna bakarken, cep telefonunu omzuna kısırdı. Elektrik faturası, kredi kartı, Emma'nın okul taksiti...

Paul'un soluklanmak için durmasını işaret olarak kabul etti.

"Senin için bir şey ifade etmiyorsa, ona neden araba verdin? Onu neden arkadaşlarımdan da gelebileceğini bildiğin bir yere götürdün?" Yoldan eve yürürken bunları söylüyordu ama, kelimeleri o ilk seferlerdeki gibi ta derinlerde hissetmiyordu. O zaman cevabını aradığı tek soru, ben neden yetmiyorum, olmuştu.

Oysa şimdi, neden böyle aciz bir herifsin, diye soruyordu.

"Sadece bir değişikliğe ihtiyacım vardı," dedi Paul. Yine eski, basmakalıp bir cevap.

Verandanın basamaklarını çıkarken, anahtarları bulmak için elini çantasına attı. Kulüpten Paul yüzünden ayrılmış, Paul yirmi ikilik bir sahte sarışını en sevdikleri restorana götürme cüreti gösterdiği için haftalık masajından ve en iyi arkadaşlarıyla öğle yemeğinden vazgeçmişti. O restoranda bir daha görünüp görünemeyeceğinden bile emin değildi.

"Ben de değişiklik istiyorum, Paul," dedi. "Ben de bir değişiklik yapsam, ne derdin? Bir gün bir şeyler döndüğünü bilerek arkadaşlarıyla konuşuyor olsan, neler olup bittiğini söylemeleri için yalvarsan ve sonunda *beni* bir başka erkekle gördüklerini söyleseler ne yapardın?"

"O pezevengin adını öğrenir, evine gider onu öldürürüm."

Paul böyle şeyler söylediğinde neden içinde bir yerde hâlâ pohpohlanmışlık duyuyordu? Bir genç kız annesi olarak, en olmayacak sözlerde bile olumlu yanlar bulmak üzere yetiştirmişti kendini, ama bu kadarı da gülünçtü. Üstelik, Paul'un

dizleri öylesine haşattı ki, çöp günü, tenekeyi kaldırım kenarındaki kutuya kadar bile götüremiyordu. Bütün bunların içinde en şaşırtıcısı, hâlâ düzüşeceği bir yirmi ikilik bulabilesiydi.

Anahtarını ön kapının eski madeni kilidine soktu. Menteşeler bir korku filmindeki gibi gıcırdadı.

Kapı açıldı.

“Bir dakika,” dedi, sözünü kesermiş gibi, Paul susuyor olmasına rağmen. “Ön kapı açık.”

“Ne?”

Paul da onu dinlemiyordu. “Ön kapı açık, dedim.” Kapının kanadını itti.

“Aman Tanrım. Okul açılalı daha üç hafta olmadan yine kırmaya mı başladı yoksa?”

“Belki temizlikçiler...” Ayağının altında ezilen cam kırıklarını duyup, durdu. Omuriliğinin bir yerinde keskin, soğuk bir panik duygusu hissederek yere baktı. “Her yer cam kırığı. Camlara bastım.”

Paul’un söylediğini anlamadı.

İstemsizce, “Tamam,” dedi Abigail. Arkasına baktı. Ön kapının yanındaki ince uzun camlardan biri kırılmıştı. Gözünün önüne içeriye uzanan, sürgüyü kavrayan, kapıyı açan bir el geliverdi.

Başını salladı. Gündüz gözüyle, öyle mi? Hele bu civarda? Karşıda, eve üç misafirden fazlası geldiğinde şikâyet etmek için telefona sarılan yaşlı çatlak varken.

“Abby?”

Bir kabarcığın içinde gibiydi, sesleri boğuk duyuyordu. Kocasına, “Sanırım, eve birileri girmiş,” dedi.

Paul, “Hemen evden çık!” diye haykırdı. “Hâlâ içeride olabilirler!”

Elindeki zarfları holdeki masanın üzerine bırakırken, ay-nada kendini gördü. İki saat tenis oynamıştı. Saçı hâlâ ıslaktı, başıboş perçemler ensesine yapışmış, atkuyruğu çözülmek üzereydi. Ev serin olmasına rağmen terliyordu.

“Abby?” diye bağırdı Paul. “Hemen oradan çık. Öteki hat-tan polisi arıyorum.”

Bir şey –ne?– söylemek için ağzını açarak dönerken, yerde kanlı ayak izini gördü.

“Emma,” diye fısıldadı, kızının odasına çıkmak için mer-divene koşarken telefonu elinden düşürdü.

Merdivenin tepesinde, kırık mobilyayı, tuz buz olmuş camları görünce, şaşkınlıkla durdu. Gözleri kararırken, kori-dorun ucunda kanlar içinde devrilmiş Emma’yı gördü. Tepe-sinde eli bıçaklı bir adam dikiliyordu.

Birkaç saniye boyunca hareket edemeyecek kadar uyuş-muş, soluk soluğa, boğazı tıkanarak kaldı. Adam üzerine yü-rüdü. Kadının gözü tek bir şeye odaklanamıyor, adamın kanlı eliyle kavradığı bıçakla yerdeki kızı arasında gidip geliyordu.

“Hayır..!”

Adam üzerine atılırken, Abigail düşünmeden geriledi. Tökezledi, basamaklardan yuvarlandı, baş aşağı kayarken kalçası ve kürek kemikleri sert tahtaya çarptı. Bedeninden bir ağrı korusu yükseldi: tırabzanın dikmelerine çarpan dirseğin-den, duvara vuran topuk kemiğinden, başının basamakların keskin köşelerine çarpmasını önlemek için kastediği ensesinde-ki yanık hissinden. Sahanlığa devrildiğinde ciğerlerindeki ha-vanın boşaldığını duydu.

Köpek. O salak köpek neredeydi?

Sırtüstü dönerken gözlerindeki kanı sildi, kafa derisine ya-pışan cam kırıklarını hissetti.

Adam elinde bıçak, merdivenden hızla iniyordu. Genç kadın fazla düşünmedi. Adam son basamaktayken tekme-yi

savurdu, spor ayakkabısının burnunu herifin kıcıyla taşaklarının arasına ekletirdi. Hedefini ıskalamıştı ama, önemi yoktu. Herif sendeledi, dizinin üzerine çökerken bir küfür savurdu.

Abigail yüzüstü döndü, kapıya doğru emeklemeye girişti. Adam ayağına yapışıp öyle güçlü çekti ki, genç kadın kor gibi kızgın bir sancının omuriliğinden omzuna yayıldığını hissetti. Adama vuracak bir şey bulmak umuduyla yerdeki camları kavradı, ancak minik kırıklar elinin derisini kesmekten başka bir şeye yaramadı. Tekmeler atmaya çalıştı, kapıya doğru sürünürken çılgın gibi çifte atmaya girişti.

“Yeter!” diye bağırdı adam; elleriyle ayak bileklerini yere yapıştırmıştı. “Kahretsin, kes şunu!”

Abigail soluklanmaya, düşünmeye çalışarak durdu. Beyni hâlâ uğulduyor, zihni hâlâ bir şeye odaklanamıyordu. İki adım ötede hâlâ açık ön kapıdan sokakta park ettiği arabasına inen yolun yumuşak meyli görünüyordu. Saldırganla yüz yüze gelebilmek için döndü. Adam dizlerinin üzerine çökmüş, Abigail’in tekme atmasını önlemek için ayak bileklerine yapışmıştı. Bıçak yanında, yerdeydi. Gözlerinde uğursuz bir karalık vardı – ağır gözkapaklarının altında iki granit parçası. Soluklanmaya çalışırken geniş göğsü kalkıp iniyordu. Gömleği kandan sıırıslılandı.

Emma’nın kanından.

Abigail mide kaslarını gerip, adama doğru atıldı, dümdüz parmaklarının ucundaki tırnaklarını herifin gözüne daldırdı.

Herif kulaktozuna bir tokat patlattı; Abigail ellerini çekmedi, başparmaklarını göz çukurlarına daldırdı, saplanmaya başladıklarını hissetti. Adam bileklerine asılıp ellerini açmaya çalıştı. Genç kadından yirmi kat daha güçlü olmasına güçlüydü ama Abigail artık sadece Emma’yı, üst katta kızını gördüğü o ânı, vücudunun yerdeki halini, sıyrılıp küçük göğüslerini

açıkta bırakan gömleğini düşünüyordu. Kanlı, kırmızı bir kütle gibi başıyla, neredeyse tanınmayacak haldeydi. Herif her şeyini almıştı, kızının o güzelim yüzünü bile.

Gözlerinden uzaklaştırmak için yapıştığı kollarını kırılacak gibi hissederken, "Seni pislik," diye bağırdı Abigail. Dışleri kemiğe değene dek, adamın parmaklarını ısırdı. Adam bağırdı, ama parmaklarını gevşetmedi. Abigail'in kaldırdığı diz bu kez tam bacaklarının arasına oturdu. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı, kocaman ağzından ekşi kokulu bir nefes çıktı. Parmakları gevşedi, ama açılmadı. Sırtüstü düşerken Abigail'i de sürükledi.

Kadının elleri anında adamın kalm boynuna sarıldı. Gırtlakındaki kıkırdakların hareket ettiğini, yemek borusunu oluşturan halkaların yumuşak plastik gibi büküldüğünü hissetti. Adam kadının bileklerini kavrayan parmakları daha güçlü sıkı, ne var ki Abigail'in omuzları kilitlenmiş, omuzları elleriyle aynı hizaya gelmiş, tüm ağırlığıyla adamın boğazını sıkıyordu. Titreyen kollarında ve omuzlarında ağırlık şimşekleri çakıyordu. Sinirlerine binlerce minik iğne batırılmış gibi, elleri uyuşmuştu. Adam konuşmaya çalıştığında, Abigail avuçlarının içinde bir titreşim duydu. Gözleri karardı yine. Adamın gözlerinde kırmızı yıldızlar çaktığını, ıslak dudaklarının aralandığını, dilinin sarktığını gördü. Herifin üzerine ata biner gibi oturmuş, adamın onu üzerinden atmak için debelendiğini, kalça kemiklerinin baldırlarına baskı yaptığını hissetti.

Nedendir bilinmez Paul'u, Emma'ya hamile kaldığı o geceyi hatırladı. Bir bebek yapmakta olduklarını ne kadar iyi bildiğini, sadece bildiğini. Kusursuz çocuklarını yapmak için, Paul'un tek damlasını bile yitirmemek için, kocasının üzerine böyle oturmuştu.

Ve Emma kusursuz olmuştu... O tatlı tebessümü, aydınlık yüzü. Paul onu kaç kere uyarsa da, tanıştığı herkese duyduğu güven.

Emma yukarıda, yerdeydi. Ölüydü. Çevresinde bir kan gölü oluşmuştu. Çamaşırı zorla indirilmişti. Abigail'in zavallı bebeği. Neler yaşadı, kim bilir? Bu herifin elinden ne hakaretler gördü?

Bacaklarının arasında ani bir sıcaklık hissetti. Herif ikisinin de üzerine işemişti. Gözlerini Abigail'e dikti –gerçekten gördü kadını– sonra gözleri camlaştı. Kolları yana düştü, elleri cam kırıklarıyla kaplı seramiklere çarptı. Ağzı sonuna kadar açık, vücudu hareketsiz kaldı.

Genç kadın topuklarının üzerine çöktü, karşısındaki cansız adama baktı.

Öldürmüştü onu.

BİRİNCİ GÜN

Will Trent patronunun cep telefonundan attığı fırçayı dinlerken, otomobilin penceresinden dışarı baktı. Amanda Wagner'in sesini gerçekten yükselttiği pek duyulmuş şey değildi ya, sesine öyle bir tını verirdi ki, asrları arasında gözyaşlarına boğulup yürüttükleri soruşturmayı yüzüstü bırakanlar vardı; üstelik, Georgia Soruşturma Bürosu'ndaki dedektiflerin çoğunun erkek olduğu düşünülürse, bu öyle sıradan bir marifet sayılmazdı.

"Şu anda..." Sokak tabelasına bakmak için boynunu uzattı, "Prado ve On Yedi'nin köşesindeyiz." Bir an durakladı. "Belki bunun için bilgisayarına bakmak istersin?" Duyduğundan hiç hoşlanmadığını belli ederek başını salladı.

Will, "Çevreyi dolaşmayı sürdürsek?" dedi. "Bakarsın, bir şey..."

Amanda elleriyle gözlerini kapattı. Telefonuna, "Sunucu ne zaman yeniden çalışır duruma gelir?" diye fısıldadı. Aldığı cevabın üzerine ağır, derin bir soluk koyuverdi.

Will ahşap kaplı panelin ortasında dikkat çeken ekranı gösterdi. Lexus'un gösterge panelinde bir palyaçonun takkesinden çok düğme ve buton vardı. "Uydu takip sistemin yok mu?"

Amanda soruyu kafasında evirip çevirerek elini indirdi, sonra gösterge tablosundaki düğmelerden bazılarını büküp

çevirmeye koyuldu. Ekran değişmedi, havalandırmanın mırıltısı yükseldi. Will kıkırdayınca Amanda kötü kötü bakıp gülmesini kesti, ardından da, "Caroline'ın bir sokak planı bulmasını beklerken, torpido gözünden el kitabını çıkarıp bana okusan?"

Will torpidonun mandalını çekti, ama göz kilitliydi. Bu durumun Amanda Wagner'le ilişkisini kusursuzca özetlediğini düşündü. Genç kadın onu durmadan kilitli kapıların üzerine salar, sonra da bir yolunu bulmasını beklerdi. Diğer herkes gibi, Will de güzel bir bilmecedен hoşlanırdı, ama bir kerecik de olsa, Amanda'nun anahtarları vermesi iyi olurdu doğrusu.

Belki de, hayır. Yardım istemek konusunda başarılı sayılmazdı; özellikle de ona bir şeyler borçlu olanların listesini hep kafasının bir köşesinde tutup güncelleyen Amanda gibilerinden.

Amanda üzerinde daima bir sokak planı bulundurmadağı için sekreterini haşlarken, Will pencereden bakmayı sürdürdü. Atlanta'da doğup büyümüş olmasına rağmen, yolu pek Ansley Park'a düşmezdi. Burasının kentin en eski ve en varlıklı mahallelerinden biri olduğunu, müstakbel avukatların, doktor ve bankerlerin böyle, Mason-Dixon hattının güneyindeki en tehlikeli metropollerinden birinin göbeğinde, güven içinde, bir kozada yaşayabilmeleri için, yüz yılı aşkın bir süre önce avukatların, doktor ve bankerlerin bu gıpta edilesi malikâneleri inşa ettirdiğini biliyordu. Yıllar boyunca değişen tek şey, beyaz bebekleri yatırdıkları pusetleri iten siyah kadınların emeklerinin karşılığını bu günlerde daha adilce almalarıydı.

Ansley dolambaçlı yolları ve kavşaklarıyla ziyaretçileri yıldırmağ değilse bile, şaşırtmağ istiyor gibiydi. Sokakların çoğu iki yanı ağaçlıklı, geniş caddelerdi ve dünyaya tepeden bakmaları için, evler sırtların üzerine inşa edilmişti. Her yer-

de sık ağaçlı, yürüyüş yollu ve salıncak dizili parklar görölüyordu. Yaya yollarından bazıları hâlâ ilk zamanların parke taşlarıyla kaplıydı. Tüm evlerin mimarisi farklı olsa da, canlı renklere boyanmış dış cephelerde ve profesyonelce düzenlenmiş çimlerde bir çeşit benzerlik göze çarpıyordu. Will bu durumu elden geçirilmesi gereken bir evin fiyatının bile bir milyondan başlamasına bağladı. Buradan topu topu on kilometre ötede, kendi yaşadığı Poncey-Highland mahallesinin aksine, insan Ansley’de ne gökkuşağına boyanmış evler, ne de uyuşturucu klinikleri görürdü.

Sokaktaki bir koşucunun gerinmek için durduğunu ve çaktırmadan Amanda’nın Lexus’unu incelediğini gördü. Bu sabahki haberlerde bir kırmızı sis alarmı verilmiş, insanların çok mecbur olmadıkça dışarıdaki havayı solumamaları tavsiye edilmişti. Termometreler otuz beş dereceye yaklaşıırken bile, kimse uyarıyı ciddiye almış görünmüyordu. Ansley Park’a gireli beri, en az beş koşucu görmüşlerdi. Hepsi de kadındı ve Pilates’in biçim verdiği vücutları ve kıpır kıpır atkuyruklarıyla hepsi de neşeli, kusursuz orta sınıf annenin benzersiz birer örneğiydi.

Lexus oldukça rağbet gören bir tepenin dibinde duruyordu; arkalarındaki sokağın boyu meşe ağaçları gölgelerini kaldırımlara yayıyordu. Koşucuların hepsi de arabaya bakmak için yavaşlamıştı. Burası, birileri polise telefon etmeden bir kadınla erkeğin park edilmiş bir otomobilde uzun süre oturabilecekleri mahallelerden değildi. Tabii, henüz genç kızların kendi evlerinde vahşice tecavüze uğradıkları, ya da öldürüldükleri mahallelerle de bir ilgisi yoktu Ansley’nin.

Will dönüp telefonu ortadan ikiye bölecekmiş gibi kulağına sıkıca yapıştıran Amanda’ya baktı. Konuşmasını duymasa, yanında çalışmasa, ya da uzunca bir süre bir arabada yan yana oturmasa, çekici bir kadın sayılabilirdi. Altmışlarının

başında olmalıydı, Will on yıldan da uzun bir zaman önce Georgia Soruşturma Bürosu'nda çalışmaya başladığında, Amanda'nın saçında pek kır yoktu ama bu durum son aylarda önemli ölçüde değişmişti. Will bunun kadının özel hayatındaki bir şeyden mi, yoksa kuaföründen randevu almayı başaramamasından mı kaynaklandığını bilmiyordu; bildiği tek şey, Amanda'nın son zamanlarda yaşını göstermeye başladığıydı.

Kadın uydu takibini çalıştırmak için yine gösterge tablosundaki düğmelerle oynamaya girişti. Radyonun sesi yükseldi, Amanda kapatmadan Will bir swing grubunun açılış notalarını ıslatma fırsatı buldu. Kadın bir şeyler homurdanıp yeni bir düğmeye basınca, Will'in yanındaki cam aşağı kaymaya başladı. Birisi fırının kapağını açmış gibi, içeriye dolan sıcak havayı hissetti. Yan aynadan bakınca, tepedeki koşucuyu, esintide kıpırdayan kızcık yapraklarını gördü.

Amanda paneli kurcalamaktan vazgeçti. "Gülünç," dedi. "Eyaletin en üst soruşturma kurumuyuz ve kahrolası suç mahallini bile bulamıyoruz."

Will arkasına döndü, tepeden yukarı bakmaya çalışırken, emniyet kemeri omzunda gerildi.

"Nereye bakıyorsun?" diye sordu Amanda.

"Oraya," dedi Will, parmağıyla arkalarında bir yeri göstererek. Tepelerindeki ağaçların dalları birbirlerine karışmış, sokağı bir alacakaranlık loşluğuna batırmıştı. Yılın o döneminde esinti falan yoktu, sadece acımasız bir sıcak vardı. Gördüğü kıpırdayan yapraklar değil, gölgelerin arasından çıkıp gelen polis devriyesinin mavi ışığıydı.

Amanda arabayı vitesine geçirip U dönüşüne hazırlanırken yine derin bir nefes verdi. Hiçbir şey demeden, bütün gücüyle frene basıp, sanki ön cama çarpmasını önleyebilecekmiş gibi, kolunu Will'in önüne attı. Beyaza boyalı kocaman bir

kamyonet korna çalarak, hızla yanlarından geçerken şoförü küfürler savurarak yumruğunu sallıyordu.

Kamyonetin yan tarafında yerel haber istasyonunun amblemini gören Will, "Kanal Beş," dedi.

Amanda haber kamyonetinin peşinden tepeye tırmanırken, "En az bizim kadar gecikmişler," dedi. Sağa saptı, bir sonraki sola dönüşü engelleyen polis devriyesine yaklaştı. Merkezi yolun sadece birkaç kilometre ötesinde bulunan CNN dahil, yerel kanalları temsil eden bir haberci kalabalığı çoktan gelip yerini almıştı. Kızını öldüren adamı boğan bir kadın dünyanın her yerinde büyük haberdi ya, kızın beyaz olması, anne babasının zenginliği, ailenin kentin en etkililerinden sayılması öyküye neredeyse baş döndürücü, iç gıcıklayıcı bir şeyler katıyordu. New York'un bir köşesinde bir Lifetime program yapımcısı ağzı sulanarak Blackberry telefonuna bir şeyler girdi.

Amanda kimliğini çıkarıp, yolu kapayan devriye arabasının yanından geçerken, polis memuruna gösterdi. Yolun biraz ilerisinde bir sürü devriye arabası daha vardı, yanlarında da iki ambulans. Kapıları açık, sedyeleri boştu. Sağlık personeli ambulansların yanında dikilmiş, sigara içiyordu. Evin önündeki avcı yeşili BMW X5 bütün bu acil müdahale araçlarının arasında yolunu yitirmiş gibi duruyordu ama Will koskoca dörtçekeri görünce adli tıp yetkilisinin nerede kaldığını düşündü. Onun da yolunu kaybettiğini duysa, şaşırmayacaktı. Ansley devlet memuru maaşı alan birinin iyi bileceği mahallelerden değildi.

Amanda geri vitese takıp, arabasını iki devriye otomobilinin arasına, paralel park etti. Gaza dokunduğunda, park sensörleri biplemeye başladı. "Burada fazla oyalanma, Will. Görevlendirilmediğimiz sürece olaya biz bakmıyoruz."

Will belediye konağından çıktıkları dakikadan beri aynı konuda en az iki çeşitleme işitmişti. Ölen kızın dedesi Hoyt

Bentley yıllar boyunca epey insanın düşmanlığını kazanmış, milyarder bir işadamıydı. Sorulan kişiye göre ya kentin harika çocuğuydu, ya da eskiden beri ahbap çavuş ilişkilerine girmiş, işlerini perde arkasından hallederken ellerini asla kirletmeyen paralı düzenbazlardandı. Hakkında anlatılan öykülerden hangisi doğru olursa olsun, cebi siyasette istediği kişiyi satın alabilecek kadar derindi. Eyalet valisine bir telefon etmiş, o da Georgia Soruşturma Bürosu'nun müdürünü aramış, müdür de Amanda'yı cinayeti araştırmakla görevlendirmişti.

Cinayet profesyonel işi belirtisi gösterir, ya da kötü sonuçlanmış basit bir hırsızlığın veya tecavüz girişiminin ötesinde, daha derin bir iş izlenimi verirse, o zaman Amanda bir telefon edecek ve en sevdiği oyuncacı geri alan bir bızdık hızıyla olayı Atlanta Emniyet Müdürlüğü'nün elinden kapacaktı. Yok, her zaman rastlanan, gelişigüzel bir trajediye, açıklama işini Will'e bırakır, kendisi de görkemli arabasıyla belediye konağına dönerdi.

Amanda arabayı tekrar vitese takıp santim santim ilerledi; devriye arabasının dibine sokulurken bipler arasındaki süre giderek kısaldı. "Bentley, birilerini torununu öldürecek kadar kızdırmışsa, o zaman iş bambaşka bir hal alır."

Sanki aklına geleni umuyormuş gibiydi. Will kadının heyecanını anlıyordu; böylesi bir cinayeti çözümlmek, başarı listesine yeni bir yıldız daha ekleyecekti ancak kendisi genç bir kızın ölümünü meslekte yükselmek için gerekli bir atlama taşı olarak göremiyordu. Öte yandan, ölen adam hakkında ne düşüneceğini de bilemiyordu. Adam hem katildi, hem de kurban. Georgia Eyaleti'nin idam cezasından yana olduğu düşünülürse burada, Ansley Park'ta boğulmuş olmasının Eyalet Hapishanesi'nde sedyeye bağlanarak zehirli iğneyle öldürülmesinden ne farkı vardı?

Amanda vitesi park konumuna getirmeden, Will kapıyı açtı. Sıcak hava böğrüne bir yumruk gibi çarptı, göğüs boşluğunda ciğerleri bir an zorlandı. Sonra rutubet üstün gelince veremin de böyle bir şey olup olmadığını düşündü. Yine de ceketini sırtına geçirdi, kemerinin arkasına takılı kılıfını örttü. Ağustos ortasında yelek ceket giymenin mantığını kim bilir kaçınıcı kez sorguladı.

Will'in yanına gelen Amanda sıcaktan etkilenmemiş görünüyordu. Bir grup üniformalı polis araba yolunun dibinde toplanmış, yaklaşan Amanda ve Will'i izliyordu. Gözleri gelenleri tanımanın belirtisiyle aydınlanırken Amanda genç adamı uyardı: "Şu sıralar Atlanta Emniyet Müdürlüğü'nce pek iyi karşılanmayacağını hatırlatmama gerek yok sanırım."

"Hayır," dedi Will. Önlerinden geçerken, gruptaki polislerden biri yere tükürerek düşüncesini belirtti. Bir diğeri daha incelikli bir orta parmak işaretiyle yetindi. Will yüzüne bir tebessüm iliştirdi ve polislere aralarında nefret olmadığını göstermek için başparmağını kaldırdı.

Amanda'nın görevine başladığı ilk gün, Atlanta belediye başkanı ondan selefinin döneminde Emniyet'i gemi iyice azıya alan yolsuzluktan arındırmasını istemiş, Amanda da birkaç yıl boyunca Georgia Soruşturma Bürosu'yla yakın bir işbirliği yaparak en çok göze batanların dosyalarını işleme koymuştu. Bu arada, Will'i gönüllü olarak aslanın inine girmeye de razı edecekti. Genç adam yaklaşık altı ay önce tamamladığı soruşturmayla Atlantali altı polis dedektifinin görevden alınmasına, kentin en üst rütbeli polis müdürlerinden birinin erken emekliye ayrılmasına neden olmuştu. Kanıtlar ortadaydı –herifler uyuşturucu baskınlarından para sağlıyordu– ama kimse evini bir başkasının temizlemesini istemezdi, üstelik Will'in de soruşturma sırasında dost kazandığı da söylenemezdi.

Amanda bu işten bir terfi kazanmış, Will ise dışlanmıştı.

Kıvrımlı yolda yürürlerken, genç adam arkasından gelen "şerefsiz herif" fısıltısını duymazdan geldi, zihnini karşılaştıkları cinayete vermeye çalıştı. Bahçe, adlarını tahmin etmekte zorlanacağı çeşit çeşit egzotik görünümlü çiçekle doluydu. Evin kendisiyse olmayacak kadar büyüktü, heybetli sütunlar ikinci kat balkonunu taşıyor, granit basamaklar dönerek ön kapılara tırmanıyordu. Görüntüyü bozan asık yüz-lü, kaba polisler olmasa, etkileyici bir malikâneydi.

Birinin "Trent," diye seslendiğini duydu, ön merdivenden inen Dedektif Leo Donnelly'yi gördü. Leo ufak tefekti, bir doksanlık Will'den en az iki karış daha kısaydı. Birlikte çalış-tıkları son seferden bu yana, neredeyse Columbo gibi ayakla-rını sürüyerek yürümeye başlamıştı ve bu nedenle heyecan-lanmış bir maymunu andırıyordu. "Burada ne arıyorsun?"

Will kameraları göstererek en inanılır açıklamayı yaptı. Ucunda akşam haberlerinde yer almak olunca, GSB'nin Chat-tahoochee Irmağı'na bir bebek atmaktan çekinmeyeceğini bil-meyen yoktu. Amanda'yı işaret ederek, "Patronum, Dr. Wag-ner," dedi.

Leo, Amanda'ya şöyle bir baş selamı verip, yeniden Will'e döndü: "Angie nasıl?"

"Nişanlandık." Amanda'nın gözlerinin soğuk bir yoğun-lukla üzerine dikildiğini hissetti. Konuyu değiştirmek için ba-şıyla açık kapıyı gösterip sordu: "Ee, elimizde ne var?"

"Taşıyamayacağın kadar nefret, dostum," dedi Leo. Bir si-gara çıkarıp yaktı. "Arkanı kollasan iyi olur."

Amanda, "Anne hâlâ içeride mi?" diye sordu.

"Soldan ilk kapı," dedi Leo. "Arkadaşım da yanında."

"Beyler, izninizle," diyerek Amanda Leo'ya hizmetkâr muamelesi çekti; Will'e bakışı da daha sevimli değildi.

Donnelly basamakları çıkmasını izleyip sigaranın duma-nını üflledi. "Her şeyi donduruyor, öyle değil mi? Kadın res-men buzdolabı."

Will düşünmeden patronunu savunmaya geçti; hani aile dışı birinin eleştirdiği işe yaramaz bir amcayı, ya da gözü dışarıda bir ablayı korur gibi. "Birlikte çalıştığım polislerin en iyilerinden."

Leo beğenisine ince ayar çekti. "Kıçı bir nine için fena sayılmaz."

Will'in aklı biraz önceye, televizyon kamyonetiyle çarpışacaklarını düşündüğünde Amanda'nın onu korumak için kolunu nasıl uzattığına gitti. Şimdiye kadar yaptığı en anaç hareketti.

Leo, "Torbasında çok iş olmalı," dedi dostça.

Will gözünün önündeki görüntüden kurtulmaya çabalar-ken ürpermek için direndi. "Senden ne haber?"

"Prostat yüzünden delik elek gibiyim. Birini düzmeyeli iki ay oldu, bir de bir türlü kurtulamadığım şu öksürük var." Ka-nıtlamak ister gibi öksürdü, ardından sigarasından bir nefes daha çekti. "Sen?"

Will omuz silkti. "Bir şikâyetim yok."

"Evde Angie Polaski varken, olmaz tabii." Leo'nun imalı gülüşü günde üç paket sigara içen astımlı bir çocuk tacizcisini anımsattı. Angie sağlık nedeniyle ayrılmadan önce, on beş yıl boyunca ahlâk masasında çalışmıştı. İş gereği bir fahişe gibi giyindiğinden, Leo kadının orospu olduğu kanısındaydı. Belki de, yıllar boyunca bir sürü erkekle yattığı için bu fikirdeydi.

Leo'ya, "Selamını iletirim," dedi.

"İyi olur." Sigarasından derin bir nefes çekerek başını kaldırdı, Will'e baktı. "Hakikaten, ne arıyorsun burada?"

Soruşturmayı elinden alacaklarını bilse, Leo'nun küple-re bineceğini tahmin ederek, konuyu geçiştirmeye çalıştı. "Bentley'nin bir sürü ilişkisi var."

Leo bir kaşını kuşkuyla kaldırdı. Buruşuk kıyafetine ve bir mağara adamını andırır dümdüz alına rağmen, birinin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bir soruya tam cevap verip vermediğinin ayırdına varacak kadar iyi polisti. "Sizi Bentley mi istedi?"

"GSB'nin bir olayı ele alması için, ya yerel polis, ya da eyalet yönetimi tarafından çağırılması gerekir."

Leo kahkahalarla gülünce burun deliklerinden dumanlar çıktı. "Çocuk kaçırmayı unuttun."

"Bir de tombalay." GSB'nin eyaletteki tombala salonlarını soruşturan bir ekibi vardı. Yanlış adamı kızdıran polislerin gönderildiği bir ekipti bu. Will de iki yıl önce Amanda tarafından Kuzey Georgia dağlarına sürülmüş, günlerini uyuşturucu satıcısı dağ kaçınlarını tutuklayarak ve amirine itaatsizliğin sakıncalarını düşünerek geçirmişti. Kadına bir kez daha karşı gelse, geleceğinde bir de tombala ataması olacağından emindi.

Çenesiyle evi gösterdi. "Orada neler olmuş?"

"Her zamanki hikâye," dedi Leo omuz silkerek. Uzun bir nefes çektiği sigarasını ayakkabısının burnuyla söndürdü. "Anne tenisten dönüyor, kapıyı açık buluyor." İzmariti ceketinin cebine attıktan sonra, Will'le eve doğru yürüdü. "Üst kata çıkıyor, kızını çıplak ve ölü buluyor." Başlarının üzerinden yükselen merdiveni gösterdi. "Katil hâlâ orada, anneyi görüyor -bu arada, kadın ateş gibi, ha- boğuşuyorlar ve sürpriz, sonunda nalları diken, adam."

Will görkemli giriş holüne baktı. Kapılar çift kanatlıydı; biri sabit, diğeri açılır. Kırık yan cam kapı tokmağından oldukça uzaktı. Elini uzatıp kapıyı açanın uzun bir kolu olması gerekirdi.

"Ev hayvanı, falan?"

"Üç yüz yaşında sarı bir Labrador. Arka bahçedeymiş. Anneye göre, duvar gibi sağır. Anlaşılan, bütün olay sırasında uyumuş."

"Kız kaç yaşında?"

“On yedi.”

On yedi sayısı, lavanta kokulu spreyle Leo’nun terli nikotin kokusunun şiddetli ölümden yayılan madeni kokuya karıştığı holün seramiklerinde yankılandı. Merdivenin dibinde, bütün kokuların en baskınının kaynağı yatıyordu. Adam sırtüstü kalmış, ellerini sanki teslim oluyormuş gibi kaldırmıştı. Elinin birkaç karış ötesinde, kırık cam yığının ortasında, tahta saplı, çentikli, orta boy bir mutfak bıçağı vardı. Siyah kot pantolonu lekelenmiş, boyun derisi sıkılmaktan kızarmıştı. Burunun altındaki bıyık yüzünden dudağı kirli görünüyordu. Favorilerinin arasından sivilceler belirliyordu. Spor pabuçlarından birinin çözölen bağcığı kurumuş kandan kaskatı kesilmişti. En göze batan da, katilin tişörtü üzerindeki kirazın şen şakrak bir açıyla bükülmüş sapıydı. Tişört de koyu kırmızıydı; bu yüzden koyu kısımların kan mı, ter mi, sidik mi, yoksa her üçünün karışımı mı olduğunu tahmin etmek güçtü.

Will ölünün bakışlarını izleyerek tepelerinde asılı avizeye döndü. Klimanın yapay rüzgârıyla sallanan cam hafifçe çınılıyordu. Holde dans eden beyaz ışık noktaları kapıların üzerindeki camlardan süzülen güneş ışınlarını yansıtıyordu.

“Adamın kimliğini belirleyebildiniz mi?” diye sordu Leo’ya.

“Cüzdanı arka cebindeymiş, ama adamın bir yere gideceği yok zaten. Pete gelene kadar cesedi çevirmek istemiyorum.” Kentin adli tıp uzmanı Pete Hanson’dan bahsediyordu. “Adam çok genç görünüyor, ne dersin?”

“Evet,” Will de katilin içki satın alamayacak kadar küçük olduğu kanısındaydı. Amanda sipariş cinayetle karşılaşacağını düşünerek umutlanmıştı. Will ise Hoyt Bentley’nin düşmanlarının emrinde zevzek yeniyetmelerden oluşan bir çete olmadığı sürece, bir ilişki kurulamayacağını düşündü.

Yine de, “Aile kavgası mı?” diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Leo tik gibi bir alışkanlıkla yine omuz silkti. "Öyle görünüyör. değil mi? Erkek arkadaşı balatayı sıyrıyor, kızı öldürüyor, anne eve gelince paniğe kapılıp kadını kovalıyor. Tek sorun, Campano adamı daha önce hiç görmediğine yemin ediyor."

Will, "Campano?" diye yankılanan sesini duyunca, midenin kasıldığını hissetti.

"Abigail Campano. Kızın annesi," dedi Leo. Karşısındakini dikkatle süzdü. "Tanıyor musun?"

"Hayır." Sesinin onu ele vermeyeceğini umarak, gözlerini yerdeki cesede dikti. "Soyadı Bentley'di, sanmıştım."

"Kadının babası. Kocasının adı Paul Campano. Bir sürü otomobil acentesi var. Reklamları duymuşşundur, 'Campano'da hayır denmez,' diye hani?"

"Baba nerede şimdi?"

Leo çalmaya başlayan cep telefonunu kemerindeki kılıfından çıkardı. "Yolda herhalde. Bütün bunlar olurken, karısıyla telefonda konuşuyormuş. 911'i arayan da o."

Will sesini düzeltmek için gırtlığını temizledi. "Neler duyduğunu öğrenmek ilginç olabilir."

"Öyle mi dersin?" Will'i dikkatle süzerken, cep telefonunu açtı. "Donnelly."

Kulağında telefonla uzaklaşınca, Will de holde çevresine bakındı, cesedi, yerdeki cam kırıklarını inceledi. Burada sıkı bir boğuşma olduğu açıktı. Zemin kanlı çizgilerle doluydu, iki farklı tenis ayakkabısı krem beyazı seramikler üzerinde dalgalı izler bırakmıştı. Antika görünümlü, narin bir masa yana devrilmiş, yanında da parçalanmış bir kâse. Üzerine basılmış gibi duran, kırık bir cep telefonu. Konfeti gibi etrafa yayılmış zarflar, bir de devrilmiş bir kadın çantası, içindekiler dağılıp yerdeki karışıklığı daha da arttırmıştı.

Duvarın dibinde, sanki biri özellikle yerleştirmiş gibi, yerde dik duran bir lamba. Kaidesi çatlak, abajuru yana yatık.

Will lambanın biri tarafından mı düzeltilildiğini, yoksa her türlü olasılık hesabına aykırı olarak, kaidesinin üzerine mi düştüğünü merak etti. Bir de, lambanın yanındaki kanlı çıplak ayak izini gören olup olmadığını.

Gözleriyle cilalı ahşap basamakların kıvrımlı çizgisini izledi, basamaklardan inen iki kanlı tenis ayakkabısı izi gördü; çıplak ayak izi yoktu. Duvarda, ayakkabıların ya da vücut bölümlerinin boyayı kaldırdığı derin sıyrıklar ve çizikler, en azından bir kişinin merdivenden düştüğünü gösteriyordu. Düşüş şiddetli olmalıydı. Abigail Campano canını kurtarmak için cebelleştiğinin farkındaydı. Basamakların dibindeki ölü çocuk da kendi hesabına tüy sıklet sayılmazdı; kasları kırmızı tişörtünün altından bile belliydi. Son nefesini verirken bile etkisiz kalmanın şaşkınlığını atamamış olmalıydı.

Zihninden evin bir planını çizerek, nerede olduğunu belirlemeye çalıştı. Merdivenin altındaki uzun koridor evin arkasına, mutfak ve oturma odası olması gereken bölüme çıkıyordu. Ön girişin yanındaki iki oda, evin yapıldığı dönemde erkeklerin kadınlardan ayrı toplanması için düşünülmüş olmalıydı. Odalardan birinin kayar kapısı kapalıydı; ancak kütüphaneye benzeyen ikinci odanın kapısı itilmişti. Duvarlar koyu renk lambriyle ve kitap raflarıyla kaplıydı, derin şöminede yakılmak üzere kütükler hazırды. Eşya ağırdı, muhtemelen meşedendi. İki geniş koltuk odayı dolduruyordu. Will öteki odanın tam tersi, duvarlarının beyaz ya da krem rengi, eşyasının daha kadınsı olacağını tahmin etti.

Yukarısı, muhtemelen bu eski evlerin özelliğine uygundu: Uzun ve T biçiminde bir koridora açılan beş, ya da altı oda; koridorun bir ucunda, arkadaki mutfığa inen hizmetkâr merdiveni. Mahalledeki öteki evlere bakılırsa, dışarıda artık garaja çevrilmiş, üzerine de bir kat çıkılmış bir faytonluk olmalıydı. Rapor hazırlarken bütün bunları ölçüp, plan üzerine

işlemek bayağı bir iş olacaktı. İşin kendine düşmeyeceğinden mutluluk duydu.

Holdeki kanlı ayak izinin ön kapıdan kaçmak yerine neden merdivene yöneldiğini açıklamayacağı için de memnundu.

Leo telefondan canının sıkıldığını belli eden bir ifadeyle eve girdi. "Sanki bu prostat yüzünden yeterince insan kafasını kıcıma sokmuyormuş gibi." Çevreyi işaret etti. "Olayı çözdün mü?"

Will, "Sokaktaki yeşil BMW kimin?" diye sordu.

"Annenin."

"Ya kız? Onun arabası var mı?"

"İnanması güç, ama siyah bir BMW 325, üstü açılır. Notları düşmeye başlayınca ana-babası elinden almış." Sokağın karşısındaki evi gösterdi. "Meraklı komşu okul saatlerinde arabayı sokakta görünce kızı ele vermiş."

"Komşu bugün bir şey görmüş mü?"

"Kadın köpekten bile yaşlı, onun için fazla umutlanma." Omzunu yarım yamalak silkerek, "Şu anda yanında bizden biri var," diye açıkladı.

"Anne katili tanımadığından kesinlikle emin, öyle mi?"

"Kesinlikle. Biraz sakinleşince, cesede bir daha bakmasını istedim. Daha önce hiç görmemiş."

Will gözlerini cesede çevirdi. Her şey uç uca ekleniyor, ama bir anlam ifade etmiyordu. "Buraya nasıl gelmiş?"

"Nereden bileyim? Otobüse binmiş, sonra da Peachtree Caddesi'nden buraya yürümüş olmalı."

Atlanta'nın en işlek caddelerinden Peachtree buraya on dakikalık yoldaydı. Otobüs ve trenler yerin altından ve üstünden gidip geliyor, caddenin üzerindeki bürolara ve dükkânlara binlerce insan taşıyordu. Daha önce cinayetlerini otobüs saatlerine göre planlamaktan çok daha aptalca şeyler

yapan suçlular görmüştü ama bu açıklamanın tutmayan bir yanı vardı. Burası Atlanta'ydı ve toplu ulaşım araçlarına sadece son derecede yoksullar, ya da tuhaf çevreciler binerdi. Yerde yatan adam üç yüz dolarlık bir kot pantolon ve iki yüz dolarlık Nike ayakkabı giymiş, temiz görünümlü beyaz bir çocuktuktu. Ya otomobili vardı, ya da civarda oturuyordu.

Leo, "Bir devriye çıkardık, kime ait olduğu bilinmeyen araba var mı diye bakıyorlar," dedi.

"Buraya ilk gelen dedektif sen misin?" diye sordu Will.

Leo konuşmadan önce bir süre bekleyerek, cevabı sadece nezaket icabı verdiğinin iyice anlaşılmasını bekledi. "Buradaki ilk polis benim, nokta," dedi sonunda. "911 saat yarım gibi gelmiş. On Dördüncü Cadde'deki sandviççide yemeğimi bitirmek üzereydim. Buraya devriyeden belki iki saniye önce vardım. Evi aradık, içeride kimsenin olmadığından emin olduk, sonra da herkesin cehennem olup çıkmasını söyledik."

On Dördüncü Cadde bulundukları yerden arabayla beş dakikadan da kısa mesafedeydi. Olay yerine ilk gelen polisin çevreyi güvenliğe alacak bir dedektif olması şans eseri idi. "Anneyle ilk konuşan da sen miydin?"

"Şu kadarını söyleyeyim, dağılmıştı, kafayı yemiş gibiydi. Elleri titriyordu, kelimeleri söylemekte zorlanıyordu. Olanları anlatacak kadar sakinleşmesi on dakika kadar sürdü."

"Yani, sana göre temiz mi? İki genç arasında şiddet, sonra anne gelip, işe karışıyor gibi değil?"

"Hoyt Bentley bunu öğrenmen için mi gönderdi seni?"

Will soruyu duymazdan geldi. "Hassas bir konu, Leo. Bentley eyalet valisinin golf arkadaşı. Kentin hayır kuruluşlarından çoğunun yönetim kurulunda. Burada *olmasaydık* daha çok şaşırmaz mıydın?"

Leo yarı omuz silkti, yarı başını salladı. Gördüklerinde onun da hoşuna gitmeyen bir şeyler olacaktı ki, konuşmaya

devam etti. "Annenin vücudunda kendini korurken aldığı yaralar var. Boğuşmanın izlerini, kırılan şu süprüntünün, duvardaki izlerin işaretlerini görebiliyorsun. Ölen çocukta da aynı şeylerin fazlası var, kadının kurtulmak için ısırıldığı zaman ellerindeki izler falan. Yukarıdaki kız – çocuk daha fazla zaman bulmuş. Külot inik, sutyen yukarı çekilmiş. Her taraf kan."

"Yukarıda boğuşma olmuş mu?"

"Olmuş, ama buradaki gibi değil." Bir an durakladıktan sonra, "Kızı görmek ister misin?" diye sordu.

Will öneriden hoşlandı, ancak Amanda işin içinde profesyonel belirtiler olmadıkça konuyla ilgilenmesini istemediğini açıkça söylemişti. Yukarıda bir şey görse, gördüğü şey istediği kadar zararsız olsun, daha sonra mahkemede şahitlik etmek zorunda kalırdı.

Amanda onu merakından dolayı da suçlayamazdı ya. "Kız nasıl ölmüş?"

"Söylemesi güç."

Will döndü, arkasındaki açık kapıya baktı. Evdeki klima dışındaki sıcaklığın girmesini önlemek için tüm gücüyle çalışıyordu. "Buradaki her şeyin fotoğrafını çektin mi?"

"Yukarının ve aşağının," dedi Leo. "Cesetler götürüldükten sonra, parmak izleri için tozlayacağız, her zamanki işleri yapacağız. Bu arada, kışına bir şeyler sokulmuş gibi durduğun için, kapıyı da kapatacağım. Buradaki turist sayısını en aza indirmeye çalışıyorum." Durup, ekledi. "Böyle bir olayda, epeyce ağır top olacak."

Will, Leo'nun olayı hafife aldığını düşündü. Kimse mahallede yabancı bir araba görmemişti. Leo'nun toplu taşıma varsayımı geçerli değilse, çocuğun Ansley Park sakinlerinden olması oldukça muhtemel görünüyordu. Bu işlerin nasıl olduğunu bildiğine göre, Leo'nun hukukçu bir aileden geliyor

olması gerekiyordu. Her şeyi kitabına uygun yürütmek zorundaydı, yoksa tanık sandalyesine oturduğu anda kısa saçlarından tavana asılacağı gün gibi aşikârdı.

Daha önceki cümlesini yeniden kurdu: "Nasıl ölmüş?"

"Felaket bir halde – Yüzü çiğ kıyma gibi, her tarafı kan. Annenin kızım tanımasına bile şaşırdım." Will'in daha somut bir cevap beklediğini fark ederek, durakladı. "Bence ne oldu biliyor musun? Kızı dövdü, sonra da ölene kadar bıçakladı."

Will yine yerdeki ölü çocuğa baktı. Birine durmadan vurulan bir yumruktan, hatta bıçak tutan bir elden beklenmeyecek bir şey, avuçları pıhtılaşmış kanla kaplıydı. Sanki bir ıslaklığın içine diz çökmüş gibi, siyah kot pantolonunun dizleri de ıslaktı. Yukarı sıyrılmış tişörtünün altından kaburgaları çıkmıştı. Göğsünden başlayan taze çürük izi pantolonunun içine doğru yayılmıştı.

"Anne yaralı mıydı?"

"Daha önce dediğim gibi, ellerinin üzeri ve kolları çiziklerle dolu. Yerdeki camdan, avucunun içinde derin bir kesik var." Sıralamaya koyuldu: "Bol bol çürük, patlamış bir dudak, kulakta biraz kan. Belki burkulmuş bir bilek. Kırık sandım, ama hareket ettirebildi." Bir sigara bulacağı umuduyla, dudaklarını sıvazladı. "Ambulans çağırdım, ama kızı kaldırırlana kadar gitmeyeceğini söyledi."

"Böyle mi dedi, 'kaldırılana kadar' mı dedi?"

Leo cebinden telli bir defter çıkarırken belli belirsiz homurdandı. Aradığı sayfayı bulup, Will'e uzattı.

Will okunaksız karalamayı görünce kaşlarını çatı. "Tavugun birinden parmak izi mi aldın?"

Leo defteri çevirip, yüksek sesle okudu. "Kızımı burada bırakamam. Emma gidene kadar evden çıkmayacağım."

Will duyduğu adı zihninde çevirdi, kız herhangi isimsiz bir kurban olmaktan çıkıp, kişilik sahibi biri olmaya başladı. Bir

zamanlar, bebektir. Anne habası onu ayakta tutmuş, korumuş, bir isim vermişti. Şimdi de kaybediyorlardı.

"Annesi neler söylüyor?" diye sordu.

Leo defteri kapattı. "Sadece basit şeyler. Tatlı hayat uğruna her şeyden vazgeçene kadar avukatlık yaptığına sol şeyim üzerine bahse girerim."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Söylediklerine, nasıl söylediğine öyle dikkat ediyor ki. Durmadan, 'Şunu hissettim,' ya da 'Şundan korktum,' gibi şeyler.

Will başıyla onayladı. Meşru müdafaa iddiası sadece kişinin saldırı sırasında gerçek bir ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğu algılamasına bağlıydı. Campano savunmasının temelini hazırlıyor olmalıydı; ne var ki Will bunun zekâdan mı, yoksa doğruyu söylemekten mi kaynaklandığını belirleyecek durumda değildi. Gözlerini yerdeki ölü gence, pıhtılaşmış kanla kaplı ellerine, kanlanmış tişörtüne çevirdi. Burada, gözle görünenin de ötesinde bir şeyler vardı.

Leo elini Will'in omzuna koydu. "Dinle, seni uyarmam gerek..."

Kayar kapının açıldığını görünce sustu. Amanda genç bir kadının yanında duruyordu. Will onların da arkasında, derin bir kanepeye oturmuş bir üçüncü kadın gördü. Üzerinde beyaz tenis giysileri vardı. Burkulmuş denemeye ayağını sehpaye yerleştirmişti. Sehpanın altında, tenis ayakkabıları görülüyordu.

Amanda, kayar kapıyı ardından kapatarak, "Özel Ajan Trent," dedi. "Bu hanım Dedektif Faith Mitchell." Leo'ya konuşmuş bir balık gibi baktıktan sonra, yeniden yanındaki genç kadına döndü. "Özel Ajan Trent emrinizde. GSB size yardım etmekten büyük mutluluk duyacak." Will'e bakarken kaldırdığı tek kaş, tersinin geçerli olduğunu anlatıyordu. Sonra,

belki de Will'in aptal olduğunu düşündüğü için, "Seni bir saat içinde büromda bekliyorum," diye ekledi.

Will'in bütün bu olanları önceden tahmin etmesi, daha hazırlıklı olmasını sağlamamıştı. Arabası belediye konağında kalmıştı. Donnelly etraf temizlenene kadar olay yerinde oyalanacak, dışarıda bekleyen polislerin hepsi de Will'i devriye arabasının arka koltuğuna tek başına oturtmaktan mutluluk duyacaktı.

"Ajan Trent?" Faith Mitchell'ın kızgın görünmesi, Will'e bir şeyler kaçırdığını düşündürdü.

"Özür dilerim?"

Genç kadın, "Dilediğin belli," diye homurdanunca, Will neyi kaçırmış olabileceğini merak etti. Kadına, "Anne bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Kızın çok iyi bir arkadaşı varmış." Tıpkı Leo gibi, Faith Mitchell da cebinde telli bir defter taşıyordu. Not ettiği adı bulabilmek için sayfaları karıştırdı. "Kayla Alexander. Annesi kızı okulda bulabileceğimizi tahmin ediyor. Westfield Academy."

Will Atlanta'nın dışındaki pahalı özel okulu hatırladı. "Emma neden okulda değilmiş?"

Soruyu Will sormasına rağmen Faith cevabını Leo'ya verdi. "Geçmişte bazı okul kırmaları olmuş."

Will pek konunun uzmanı değildi, yine de genç bir kızın yanına en iyi arkadaşını almadan okul kıracağını düşünemiyordu. Tabii eğer erkek arkadaşıyla buluşmayacaksa. Yukarı gidip olay yerini inceleyebilmeye heveslenerek yine merdivenin tepesine baktı. "Anne bugün neden burada değilmiş?"

Faith, "Kulüpte haftada bir, bir şey varmış. Genelde üçten önce evde olmazmış."

"Yani, evi gözleyen birileri varsa, Emma'nın yalnız olduğunu biliyorlardı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Faith Leo'ya döndü, "Biraz hava almak istiyorum," dedi. Dışarı çıktı, elleri belinde, verandanın kıyısında dikildi. Gençti, otuzlarının başlarında falan, orta boyluydu ve sarışın kadınların güzel olmayı öğrendikleri gibi güzeldi; yine de, çekici olmasını önleyen bir şeyler vardı. Belki de yüzündeki somurtma, ya da gözlerindeki kaba nefret şimşeği.

Leo bir özür mırıldandı. "Kusura bakma, ahbap, sana bir şeyler anlatmaya çalışıyordum..."

Holün öbür tarafındaki kayar kapı yeniden açıldı. Abigail Campano girişte, ağırlığını burkulmuş bileğine vermeyecek şekilde eğik duruyordu. Faith'in tersine, kadının sarı saçlarında ve kusursuz, süt beyazı cildinde bir ışıltı vardı. Gözleri ağlamaktan şiş, dudağı yediği tokattan sonra hâlâ kanıyor olmasına rağmen, çok güzel bir kadındı.

Will, "Bayan Campano," diye lafa girdi.

Kadın "Abigail diyebilirsiniz," diye usulca sözünü kesti. "GSB'nin ajanısınız değil mi?"

"Evet, hanımefendi. Üzüntülerimi sunmak istiyorum."

Kızının öldüğü fikrine hâlâ alışamadığı için olacak, şaşkınlıkla Will'e baktı.

"Bana biraz kızınızdan bahsedebilir misiniz?"

Kadının boş bakışı kaybolmadı.

Will, "Dedektif Donnelly'ye kızınızın son zamanlarda okuldan kaçtığını söylemişsiniz, değil mi?" diye devam etti.

Kadın başını usulca salladı. "Anlaşılan, başarılı ol..." Gözü yerdeki cesede takılınca, sesi sönüp kayboldu. "Geçen yıl, Kayla'nın etkisiyle okuldan kaçmaya başladı. Daha önce hiç böyle bir şeye kalkışmamıştı. Her zaman iyi bir çocuk oldu. Hep doğru olanı yapmaya çalıştı."

"Başka sorunları var mıydı?"

"Şimdi öylesine önemsiz geliyor ki." Hislerini gemlemeye çalışırken, dudakları titriyordu. "Diklenmeye başladı,

kafasına eseni yapmaya. Kendi kişiliğini kanıtlamaya çalışıyordu, bizse hep küçük kızımız kalsın istedik.”

“Kayla’nın dışında, Emma’nın başka arkadaşları da var mıydı? Erkek arkadaşları?”

Abigail başını hayır anlamında salladı, kollarını vücuduna doladı. “O kadar çekingendi ki. Kolay kolay arkadaşlık kuramazdı. Bu nasıl oldu, bilemiyorum.”

“Kayla’nın erkek kardeşi var mı?”

“Hayır, tek çocuk o.” Sesi pürüzlendi. “Emma gibi.”

“Takıldığı öteki çocukların bir listesini verebilir misiniz?”

“Tanıdıkları vardı, ama Emma hep bir kişi seçerdi, şey için...” Sesi yine söndü. “Aslında, Kayla’dan başkası yoktu.” Sesinin tınısında kızının bu dünyadaki yalnızlığına değin öylesine kesin, öylesine kararlı bir şey vardı ki, Will genç kadının üzüntüsünün bir bölümünü hissetmekten alamadı kendini. Bu arada Leo’nun şu Kayla’yla konuşmak için planlar hazırladığını da umuyordu. Eğer kız Emma Campano’nun hayatında annesinin iddia ettiği kadar etkiliyse, o zaman bugün olanlar hakkında herkesten çok şey biliyor olması gerekirdi.

Genç kadına, “Sizden, ya da eşinizden nefret edebilecek birileri olabilir mi?” diye sordu.

Abigail gözlerini holde yatan cesetten ayıramadan başını salladı. “Her şey öylesine çabuk oldu ki. Neler yaptığımı hatırlamaya çalışıyorum... Başka ne yapabileceğimi...”

“Daha önce de sorduklarını biliyorum, ama bu adamı tanımadığınızdan emin misiniz?”

Abigail’in gözleri kapandı; oysa Will kızının katilini hâlâ görebildiğini düşündü. “Hayır,” dedi sonunda. “Yabancı birisi.”

Birden evin ön tarafında bağırان bir erkeğin sesi duyuldu. “Yolumdan çekil!”

Will dışarıda bir itiş kakış duydu, polisler birine durmasını bağırdı, ardından Paul Campano ön merdiveni alev almış gibi tırmandı. Faith Mitchell'ı kenara itip, evin içine daldı. Kadın tam verandanın kenarından düşecekken, üniformalı bir polis yetişip tuttu. Hiçbiri mutlu görünmüyordu ama Leo elini sallayarak adamın peşini bırakmalarını işaret etti.

Paul yumrukları sıkılı, holde kalakaldı. Will bunun genetik olup olmadığını merak etti: İnsan ya her an yumruklarını sıkınlardandı, ya da değildi.

Abigail, "Paul," diye fısıldayıp kocasına koştı.

Paul karısını tutarken bile yumruklarını gevşetmedi.

Faith'in dumanı hâlâ tütüyordu; sesinin tonu kesik kesikti. "Bay Campano, ben Atlanta Emniyet Müdürlüğü'nden Dedektif Mitchell. Bu da Dedektif Donnelly."

Paul tanıtırma faslıyla hiç ilgilenmedi. Karısının omzu üzerinden yerdeki cesede bakıyordu. "Bunları yapan pezevenk bu mu?" Sesi homurtuya dönüştü. "Kim bu? Evimde ne işi var?"

Will bir ipucu yakalamak için onları izlemese, Faith ve Leo arasındaki bakışı kaçıracaktı. İkisi birlikte çalışıyordu ve aralarında gizli bir iletişim yöntemi geliştirdikleri kesindi ve bu kez sanki piyango Faith'e çıkmış gibiydi.

Mitchell, "Bay Campano, isterseniz bunları konuşmak için verandaya çıkalım," dedi.

"Sen de kimsin?" Paul ateş saçan gözlerini Will'e dikmiş, boncuk gibi gözleri yüzündeki aşırı ağırlıktan neredeyse şişmiş görünüyordu.

Will ne soruya, ne de sorulma biçimine şaşırırdı. Paul Campano'nun ona böyle hitap ettiği son sefer Will on yaşındaydı ve ikisi de Atlanta Çocuk Yurdu'nda kalıyordu. O günden beri çok şey değişmişti. Will'in boyu uzamış, saçları koyulaşmıştı. Paul'daki tek değişikliğe gelince, sanki daha ağır, daha kötüydü.

Leo, "Bay Campano, bu GSB'den Ajan Trent," dedi, yalvarır gibi bir sesle.

Will, Paul'u biraz sakinleştirmek, ona yardım edebileceği duygusu yaratmak istedi. "Sizce kızınızın düşmanı var mıydı, Bay Campano?"

"Emma'nın mı?" Will'e yine öldürecekmiş gibi baktı. "Tabii ki yoktu. Daha on yedisindeydi."

"Ya sizin?"

"Hayır," diye kestirip attı adam. "Kimse böyle bir şey..." Cümlesini tamamlayamadı, başını salladı. Yeniden katilin cesedine döndü. "Kim bu piç oğlu piç? Emma buna ne yaptı ki?"

"Bize söyleyebileceğiniz her şeyin yararı olur. Belki de siz ve eşiniz..."

"Yukarıda, değil mi? Paul yukarıya bakarak Will'in sözünü kesti. "Bebeğim yukarıda."

Kimse cevap vermedi; Leo yolunu kapatmak için merdivene doğru birkaç adım attı.

"Kızımı görmek istiyorum."

Abigail titrek bir sesle, "Hayır," dedi. "Onu o halde görmemelisin, Paul. Görmek isteyemezsin."

"Görmem lazım."

"Eşinizi dinleyin, efendim," dedi Faith yumuşak bir sesle. "Yakında göreceksiniz zaten. Şimdilik onunla ilgilenmemize izin verin, yeter."

Paul Leo'ya dönüp, havlar gibi, "Yolumdan çekil," diye bağırdı.

"Efendim, bana kalırsa..."

Öfkenin faturasını Leo üstlendi. Paul adamı duvara çarptı, sonra da merdivene atıldı. Will peşinden koştu, merdivenin tepesinde donup kalan adamı neredeyse çarpıp devirecekti.

Donmuş gibi, gözlerini koridorun ucuna, kızının cansız kütlesine dikerek kalakaldı. Kızcağız en az dört metre

ötedeydi, ancak varlığıyla sanki hemen yanı başlarındaymış gibi boşluğu dolduruyordu. Paul'un bütün gücü, hırsı çekilip kayboldu. Çoğu kabadayı gibi, bir duyguyu uzun zaman sürdüremezdi.

"Eşiniz haklıydı," dedi Will. "Onu böyle görmemelisiniz."

Paul sessizleşti, tek duyulan derin solukları oldu. Elini kaldırdı, bağıllık yemini ediyormuş gibi avucunu göğsüne bastırdı. Gözlerine yaşlar doldu.

Güçlkle yutkundu. "Masanın üzerinde cam bir kâse vardı," dedi. Sesi yine pes, cansız çıkıyordu. "Paris'ten almıştık."

"Güzel bir şey," dedi Will; milyonlarca yıl uğraşsa, Paul'u Paris'te gözünün önüne getiremeyeceğini düşündü.

"Burası karmakarışık."

"Temizleyecek insanlar var."

Paul yeniden sessizleşti, Will onun bakışlarını izleyerek çevresini inceledi. Leo aşağının yukarıdan beter olduğunu söylerken haklıydı, ancak buranın havasında daha sarsıcı, daha uğursuz bir şey vardı. Aynı kanlı ayakkabı izleri burada da koridor boyunca beyaz halının üzerinde gidip geliyordu. Beyaz duvarlarda görülen kan izleri vücudun üzerine eğilmiş, durmadan vuran, ya da etleri yaran yumruktan, veya bıçaktan sıçramış olmalıydı. Nedenini bilmiyordu, ama Will'i en çok rahatsız eden tarafı, kurbanın başının hemen üzerinde, saldırganın kıza tecavüz ederken ağırlığını verdiği duvardaki kanlı el iziydi.

"Çöp Kovası, değil mi?"

Paul Campano çöp kovasını aramıyordu. Çocukken, Will'e "Çöp Kovası" adını takmıştı. Bu adı hatırlamak, Will'in gırtlığına bir yumruk gibi oturdu. Cevap vermeden önce yutkundu. "Evet."

"Kızıma olanları anlat bana."

Will tereddüt etti, ancak sadece bir anlığına. Paul'un yanından koridora girmek için yan dönmek zorundaydı. Hiçbir

şeye dokunmamaya dikkat ederek, cinayet mahalline yaklaştı. Emma'nın yüzü merdivenin tersi yöne dönük, cesedi duvarlara paralel yatıyordu. Cesede yaklaşırken, gözleri durmadan duvardaki el izine, ayanın ve parmakların kusursuz izine gidiyordu. Adamın bu izi bırakırken ne yaptığını düşününce midesi bulandı.

Will kızın birkaç adım berisinde durdu. "Burada öldürülmüş olmalı," dedi Paul'a. Haliya işlemiş kan gölünden cesedin kımıldatılmadığını anlamıştı. Cesedin yanına çömeldi, kazayla hiçbir şeye değmemek için ellerini dizlerinin üzerine bıraktı. Emma'nın şortu ayak bileklerinin üzerinde toplanmıştı ve ayakları çıplaktı. Külotu ve gömleği saldırgan tarafından parçalanıp çıkarılmıştı. Göğüslerinin beyazlığı üzerinde koyu kırmızı diş izleri belirgindi. Çizikler ve çürükler kasıklarının içine doğru yayılıyor, şerit şerit şişlikler verilen hasarı gösteriyordu. İnceydi, annesi gibi omzuna inen sarı saçları, babası gibi geniş omuzları vardı. Canlıyken neye benzediğini söylemek imkânsızdı. Yüzüne öylesine şiddetli darbeler almıştı ki, kafatası içeri çökmüş, gözlerle burnunu karartmıştı. Tek nirengi noktası dişsiz, kanlı bir delik gibi açık ağzıydı.

Paul'a doğru baktı. Adam hâlâ basamakların tepesinde, donmuş gibiydi. Kötü haber almayı bekleyen yaşlı bir kadın gibi, iri ve etli ellerini göğsünün üzerinde kavuşturuyordu. Adamın ne görebileceğini, mesafenin şiddeti biraz da olsa yumuşatıp yumuşatmayacağı kestiremedi.

Anlatmayı sürdürdü. "Dövülmüş. Bıçak yarasına benzeyen iki iz görüyorum. Biri göğsünün hemen altında. Öteki göbek deliğinin üstünde."

"Geçen yıl göbeğini deldirmişti," dedi Paul, gergin bir gülüşle. Will'in dönüp bakmasını devam işareti gibi anlayıp, "En iyi arkadaşıyla Florida'ya gitmişlerdi, döndüklerinde bu..." Başını salladı. "Çocukken ne eğleneli diye düşünüyorsun,

ama kızın göbeğinde bir halkayla dönünce..." Duygularını bastırmaya çalışırken yüzünü buruşturuyordu.

Will yeniden kıza döndü. Göbek deliğinin derisine geçirilmiş gümüş bir halka vardı.

Paul, "İrzına geçilmiş mi?" diye sordu.

"Muhtemelen." Gerektiğinden hızlı söylemişti ama sesi durgun havada asılı kaldı.

"Önce mi, sonra mı?" Sesi titredi. Paul'un insanların yapabilecekleri karanlık işler hakkında bilgisi vardı.

Karnunun ve göğsünün üzerine kan bulaşmış olması, dayaktan sonra üzerine birinin yattığını gösteriyordu. Yine de, "Buna adli tıp uzmanı karar verecek," dedi. "Ben söyleyemem."

"Bana yalan söylemiyorsun ya?"

"Hayır." El izine bakmamaya, bu adama kızının şiddetli, alçaltıcı ölümünü anlatacak tek kişi olmamak için suçluluk duygusunun içini kemirmesini beklemeye çalıştı.

Birden, Paul'u yanında gördü.

Doğrulup, yolunu kesmeye çalıştı. "Cinayet mahallindeyiz. Senin..."

Paul'un ağzı açıldı. Sanki bedenindeki hava boşalmış gibi, Will'in üzerine sendeledi. "Bu..." Ağzı açılıp kapandı, yaşlar gözlerine doldu. "Bu o değil."

Will adamı kızının cesedini göremeyeceği kadar uzaklaştırmaya çalıştı. "Aşağıya inelim. Buna daha fazla bakman gerekmez."

"Hayır," diye diklendi Paul, parmaklarını Will'in koluna bastırdı. "Ne dediğimi biliyorum." Başını kuvvetle ileri geri salladı. "Bu Emma değil."

"Senin için çok zor olduğunun farkındayım."

"Senin de bildiğinin de cam cehennem!" Will'i iterek kendinden uzaklaştırdı. "Sana hiç kızının öldüğünü söyleyen

oldu mu?" Kıza bakarak başını sallamayı sürdürdü. "Bu, o değil."

Will adamı ikna etmeye çalıştı. "Dediğin gibi, göbek deliğinde halka var."

Paul başını salladı, kelimeler gırtlığında düğümlendi. "Değil, dedim..."

"Haydi," adamı birkaç adım geriletmeye, olay yerini daha fazla bozmasını engellemeye çalıştı.

Paul ağzından kelimeler neredeyse sersemletici bir hızla çıktı. "Saçları, Çöp Kovası. Emma'nın saçları bundan daha uzun. Neredeyse beline gelecek. Bir de sağ kolunda doğuştan kalma bir iz var, Emma'nın var. Bak, burada hiçbir şey yok. Doğum lekesi yok."

Will kolu inceledi. Kan dışında, cildi pürüzsüz bir beyazlıktaydı.

"Sağ kol," diye ısrar etti Paul, sıkıntıyla. Öteki kolu işaret etti. "Doğum lekesi var." Will cevap vermeyince, cüzdanını çıkardı. İçinde bir şeyler ararken yere makbuzlar, kâğıtlar dağıldı. "Tuhaf bir şey, el izi şeklinde. Orada cilt daha koyu." Aradığını buldu ve Will'e bir fotoğraf uzattı. Emma resimde çok daha küçüktü. Bir amigo kıyafeti giyyordu. Bir kolunu beline dayamış, elinde bir ponpon. Paul haklıydı, sanki biri kolunu kavramış ve üzerinde elinin izini bırakmıştı.

Yine de, "Paul, istersen..." demeye kalktı.

"Abby! O değil. Emma değil!" Paul coşkuyla gülüyordu. "Koluna bak, Çöp Kovası. Bomboş. Bu Emma değil, Kayla olmalı. Birbirlerine benzerler. Durmadan elbiselerini değiş tokuş ederler. Bu, o olmalı!"

Abigail, hemen peşinde Faith ile merdiveni koşarak tırmandı.

"Geri durun!" Will yollarını tıkadı, kollarını trafik memuru gibi açarak, Paul'u geri iterek yollarını tıkadı. Öteki hâlâ

deli gibi sırtıyordu. Tek düşündüğü, kızının ölmediğiydi. Zihni bir sonraki adımı atamamıştı daha.

Will, "Burada tut onları," dedi Faith'e. Kadın başını salladı, kan kocanın önüne geçti. Will dikkatle cesede yaklaştı. Yeniden çömeldikten sonra ayakkabı izlerini, duvardaki kan lekelerini izledi. Kızın cesedini boydan boya geçen, dikkatini çeken ince bir kan yayı vardı. Dikkatle çekilmiş bir çizgi gibi, göğüslerinin altından geçiyordu. İlk bakışta farkına varmamıştı, ama şimdi karın aşağıdaki çocuğa ait olduğuna bahse girmeye hazırdı.

"Bu, o değil," diye ısrar etti Paul. "Emma değil."

Faith, "İnsanın sevdiği birini kaybetmesi bazen çok ağır oluyor," diye söze girişmeye kalktı. "İnkâr anlaşılır bir şey."

Paul patladı. "Beni dinleyecek misin sen, kafasız orospu? Yasta falan değilim ben. Kızımın neye benzediğini gayet iyi biliyorum."

Leo, "Yukarıda her şey yolunda mı?" diye seslendi.

Faith, "Kontrol altında," diye cevap verdi; sesiye tam tersiymiş gibi çıkıyordu.

Will ölü kızın çıplak ayaklarına baktı. Tabanları temizdi, vücudunda kan değmemiş tek yeri ayakları olmalıydı.

Doğrulup, Abigail'e döndü. "Ne olduğunu anlatır mısınız?"

Kadın umuda kapılmamaya çalışarak başını sallıyordu. "Emma mı? O mu?"

Will, Abigail'in beyaz tenis kıyafetinin eteğindeki belli belirsiz koyu kırmızı çiziklere, göğsündeki eziklere baktı. Yüreğinin kaburgalarına baskı yapacak kadar güçlü çarpmasına rağmen, sesinin kararlı çıkmasına çalıştı. "Buraya geldiğiniz andan itibaren olanları tam olarak anlatın."

"Arabamdaydım..."

Genç kadının sözünü, "Merdivenden başlayın," diye kes-
ti. "Merdiveni çıktınız. Cesede doğru mu gittiniz? O bölgeye
girdiniz mi?"

"Burada kaldım," dedi Abigail, önündeki yeri göstererek.
"Ne gördünüz?"

Yanaklarından aşağıya yaşlar iniyordu. Gözleri cesette, ke-
limeleri çıkarmaya çalışırken ağzı açılıp kapandı. Sonunda,
"Adamın tepesinde durduğunu gördüm," dedi. "Elinde bı-
çak vardı. Kendimi tehlikede hissettim."

"Hayatınızı tehlikede hissettiğinizi biliyorum," diye yatış-
tırdı genç kadını. "Sonra ne oldu, bana onu anlatın."

Abigail'in gırtlığı inip kalktı. "Paniğe kapıldım. Gerileyin-
ce, merdivenden aşağıya yuvarlandım."

"O ne yaptı?"

"Peşimden geldi – merdivenden aşağıya geldi."

"Elinde bıçak var mıydı?" Genç kadın başını sallayarak
onayladı. "Kaldırmış mıydı?"

Abigail yine başını salladı, sonra durakladı. "Bilmiyo-
rum. Hayır. Yanındaydı." Göstermek için elini yanına sarkıttı.
"Merdivenden koşarak iniyordu. Bıçak elindeydi."

"Merdivenin altına indiği zaman bıçağı kaldırdı mı?"

"Aşağıya inmesine fırsat kalmadan tekme attım. Dengesi-
ni kaybetmesi için."

"Bıçağa ne oldu?"

"Devrilirken elinden düşürdü. Ben... Başıma vurdu. Beni
öldürecek sandım."

Will döndü, ayakkabı izlerine bir daha baktı. İzler dağınık-
tı, karmakarışık. İki kişi kanlara basmış, gidip gelmiş, bo-
ğuşmuş. "Koridora girmediğinizden emin misiniz? Kanlara
basmadığınızdan?"

Abigail başını salladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Beni dikkatle dinleyin. Buralarda yürümediniz, değil mi? Kızınıza da yaklaşmadınız? Yerdeki kana basmadınız, öyle mi?”

“Hayır. Tam buradaydım. Merdivenin tepesinde durunca, adam bana doğru geldi. Beni öldürecek sandım. Sandım ki...” Devam edemedi, elini ağzına götürdü. Kocasına döndü, çatlak bir sesle, “Emma değil mi?” diye sordu.

Will merdivene doğru yönelmeden önce, Faith’e, “İkisi de buradan kımıldamasın,” dedi.

Leo giriş kapısının önünde durmuş, üniformalı devriyelerden biriyle konuşuyordu. Will’i görünce, “Neler oluyor?” diye sordu.

Will cesedin yanında durup, “Pete’i bekleme,” dedi. “Bana bu çocuğun kimliği lazım. Hemen şimdi.” Abigail Campano’nun tenis ayakkabılarını oturma odasında, kahve sehpasının altında buldu. Pabuçların tabanı dalgalı değil, kort zikzağıydı. Ucundaki iki küçük aşınma izinin dışında, en ufak bir kan lekesi görünmüyordu.

Leo holde cebinden lateks eldivenlerini çıkarıyordu. “Karşıdaki meraklı komşu iki saat önce bir otomobilin araba yolunda durduğunu görmüş. Beyaz olabilir, sarı olabilir. İki kapılı da olabilir, dört kapılı da.”

Will ölünün spor pabuçlarını inceledi. Dalgalı taban, izlerin arasında pıhtılaşmış kan. Elini uzattı, “Eldivenleri ver.” Leo’dan aldığı eldivenleri ellerine geçirdi. “Resimlerini çektin, değil mi?”

“Çektim. Ne yapacaksın?”

Will ölünün tişörtünü dikkatle sıyırdı. Kumaş göğsün üzerinde toplandığı yerde hâlâ sırlıslıklamdı, çıplak cildin üzerinde tuhaf, pembemsi bir iz bırakmıştı.

“Ne yapmak istediğini anlatmayacak mısın?” diye sordu Leo.

Bir şey göremeyecek kadar çok kan vardı. Will karın bölgesine hafifçe bastırınca dokuda ince bir yarık belirdi, içinden kapkara bir sıvı sızdı.

Leo, "Kahretsin," diye tısladı. "Anne mi bıçaklamış?"

"Hayır." Neler olduğunu gözlerinin önüne getirebiliyordu. Göğsüne bıçak saplanmış delikanlı, üst katta, cesedin yanına çömelmiş. Bıçağı çekip çıkarınca, yarılan damardan fışkıran kanlar kızın cesedi üzerine yağmış. Çocuk doğrulmaya çalışıyor, ciğerleri sönerken bile yardım bulmak için debeleniyor. İşte Abigail Campano tam o sırada merdivenin tepesinde beliriveriyor. O, kızını öldüren bir adam görüyor. Çocuksa, belki hepsini kurtarabilecek bir kadın.

Leo önce merdivenin tepesine, ardından da yerdeki ölüye baktı; nihayet anlamıştı. "Kahretsin."

Will kaybolan bunca zamanı düşünmemeye çalışarak lateks eldivenleri elinden sıyırdı. Holdeki çıplak ayak izinin başına gitti, izin bırakıldığı sırada vücut ağırlığının ayak ucuna verilmiş olduğunu gördü. En alt basamakta birkaç kan damlacığı vardı, altı damlacık.

Kendi için olduğu kadar, Leo'nun da duyması için yüksek sesle düşündü. "Emma baygındı. Katil kızı omzuna almış." Parçaları zihninde birleştiren, gözlerini kıstı. "Soluklanmak için merdivenin alt basamağında durdu. Kızın başı ve kolları adamın sırtından sallanıyordu. Basamaktaki kan damlalarının kusursuzca yuvarlak olması, dimdik düştüklerini gösteriyor." Ayak izini işaret etti. "Sırtındaki ağırlığı öne kaydırdı. Kızın ayağı yere değiyordu; kapıya değil de, merdivene yönelik olması bundan. Merdiveni indikten sonra, dışarıya taşıyabilmek için sırtındaki vücudu iyi yerleştirmesi gerekti."

Leo kendini savunmaya kalktı. "Annenin anlattıkları tutuyordu. Onun için, benim..."

“Önemi yok,” dedi Will. Abigail ve Paul Campano tirabzana yaslanmış, inanmayan gözlerle bakıyordu. “Kayla’nın arabası var mı?”

Abigail tereddüt etti. “Beyaz bir Prius kullanıyordu.”

Will cep telefonunu çıkardı ve bir hızlı arama tuşuna bastı. Leo’ya döndü: “Yaşlı komşuyu araba konusunda konuşturmaya çalış; gerekirse fotoğraflar göster. 911’i ara ve son beş saatte bu bölgeden gelen bütün çağrıların dökümünü iste. Adamlarını gönder, etrafa sorsunlar. O sırada koşmakta olup, arada eve dönmüş bir sürü insan olmalı. Ben de otoyol devriyesine haber vereyim; buradan bir kilometre mesafede bir otoyol girişi var.” Amanda’nın cevap verdiğini duyunca telefonu kulağına götürdü. Nezaket cümleleriyle zaman yitirmedi. “Buraya bir ekip istiyorum. Kucağımızda bir adam kaçırma soruşturması var.”

2

Emma Campano’nun yatak odası neredeyse Will’in bütün evi kadardı. Çocukken, Will’in kendine ait bir odası yoktu. Aslında on sekiz yaşına gelince, Atlanta Çocuk Yuvası yetkilileri sırtını sıvazlayıp, cebine de devletin verdiği bir çeki sıkıştırana kadar, kendine ait hiçbir şeyi olmamıştı. İlk evi bir kutuydu, ama kendi kutusu. Birilerinin yürütmesinden korkmadan, diş fırçasını ve şampuanını banyoda bırakabilmenin nasıl bir duygu olduğunu hâlâ hatırlıyordu. Bugün bile buzdolabını açarken, ne isterse yiyebileceğini bilmenin keyfini yaşıyordu.

Milyonlarca dolarlık evinde dolaşırken, Paul’un da benzer şeyler hissedip etmeyeceğini düşündü. Narin antika

sandalyeleri, duvarda asılı, pahalı oldukları besbelli tabloları görünce göğsü gururla şişiyor muydu? Geceleri, ön kapıyı kilitletken, kimsenin bunları elinden alamadığını düşünüp, bir rahatlama duyar mıydı? Adamın ailesine güzel bir hayat sağladığına kuşku yoktu. Arka taraftaki yüzme havuzuna, bodrumdaki sinema odasına bakıp, hayatının ilk yıllarında suçlu çocuk rolünün hakkını en iyi şekilde verdiğini tahmin etmek imkânsızdı.

Asla pek zeki değildi ama becerikliydi ve daha çocukken bile nereden para çıkaracağını bilirdi. Ailenin beyni Abigail olmalıydı. Kadın o sabah Campano'ların evinde olanları tahmin etmekte, Will'in hemen arkasındaydı. Abigail'in muhtemelen suçsuz birini, daha da kötüsü, kızını kurtarmaya çalışan suçsuz birini öldürdüğünü öğrendiği zaman, suratındaki dehşet ifadesini daha önce hiçbir kadında görmediğini düşündü. Histeri nöbetleri geçirmiş, sakinleşmesi için doktor çağırması gerekiyordu.

Karısının daha başını yastığa koymadan, Paul çoktan harekete geçmişti. Cep telefonunu çıkarıp, iki kişiyi aradı: önce avukatını, sonra da etkili kayınpederi Hoyt Bentley'yi. On dakika geçmeden, Will'in cep telefonu çalışıyordu. Eyalet valisi yine Georgia Soruşturma Bürosu'nu aramış, müdür Amanda'ya baskı yapmış, Amanda da Will'i sıkıştırıyordu.

Her zamanki destekleyici yaklaşımıyla, "Sakın bu işi yüzüne gözüne bulaştırma," diyerek.

Adam kaçırma olaylarında süreç basitti: Her ailenin yanında bir polis bulundur, aile de fideye talebine cevap vermek için telefonun başından ayrılmasın. Abigail Campano doktor koluna iğneyi batırırken bile evden ayrılmaya yanaşmamıştı. Faytonlukta konuklar için bir daire vardı. Will önce dairenin cinayet mahalliyle ilgili olup olmadığına baktı, ardından da Campano ailesini GSB'nin rehine pazarlığı uzmanı Hamish

Patel ile birlikte oraya gönderdi. Paul'un dadı gözetimine itiraz etmesi, ya saklamak istediği bir şey olduğu, ya da polis engeline takılmadan durumu kontrol edebileceğine inandığı anlamına geliyordu.

Paul'un kişiliği göz önüne alındığında, her iki seçenek de olasıydı. Sorgulama sırasında yardımcı olmaya öylesine direndi ki, Will adamın avukatının gelip, müvekkiline doğru cevapları vererek bir şey kaybetmeyeceğini söylemesini iple çeker oldu. Belki de Hamish Patel o maharetini sergilerdi. Rehine pazarlığı uzmanı, Amanda GSB'nin hızlı kurtarma timini yönettiği sırada, onun tarafından eğitilmişti ve bir köpeğin sırtındaki pireleri bile ikna edebileceği söylenirdi.

Will yine usule uygun davranarak Kayla Alexander'ın beyaz Prius'u için bütün merkezlere uyarı gönderdi, Emma Campano için de çocuk kaçırma uyarısı anlamına gelecek sarı alarm çağrısı yaptırdı. Böylelikle Atlanta'daki bütün otoyol mesaj panoları ve Georgia Eyaleti'ndeki bütün radyo ve televizyonlar arabayı ya da kızı gören vatandaşların polise başvurmalarını isteyen bir çeşit uyarı yayacaktı. Bu kadarla da yetinmedi, bütün aile ve cep telefonlarını da dinlemeye aldırdı; ancak bu kadar kısa zamanda birinin fidye için telefon edeceğini pek sanmıyordu.

İçinden bir ses, Emma'yı kaçıran her kimse, bunu para için yapmadığını söylüyordu. Kayla Alexander'a bir kez bakmak bile anlatıyordu bunu. Genç kız yaptığı her şeyin her saniyesinden zevk almış bir sadist tarafından dövülüp tecavüze uğramıştı. Buradan bir rehineyle gitmek için sadece bir neden vardı, o neden de para değildi. Will'in şu anda yapabileceği tek şey, adam birini daha öldürmeden ona götüren yolu gösterecek bir şey –herhangi bir şey– bulmayı ummaktı.

Cinayet mahalli teknisyeni Emma Campano'nun odasının fotoğraflarını çekerken Will koridorda bekledi. Nasıl birisi

olduğunu algılamaya çalışıyordu ancak şimdiye kadar düzenli bir genç kız olması dışında, hiçbir şey göze batmıyordu. Kaldırılmayı bekleyen giysileri katlanmış, ipek püskülleri olan kadife kaplı bir sedirin üzerine bırakılmıştı, raflarda düzenli sıralar halinde yerleştirilmiş kitaplar duruyordu. Bir çeşit çiçek kokulu oda spreyi çevreye mide bulandırıcı bir tatlılık yayıyordu. Pencerenin dışında, küçük bir rüzgâr çanı, ender yaz esintisiyle çınladı.

Oda Emma'nın kişisel tarzını taşımasa da, çok talihli bir kıza ait olduğunu belli ediyordu. Dört direkli yatağın üzerine, mor çarşaflarla kaplı parlak pembe bir yatak örtüsü serilmiş, kalp biçimli yastıklar serpiştirilmişti. Duvarlar ahşap döşemenin üzerindeki tüylü kilimlerin geometrik desenlerini tamamlayacak yatıştırıcı, soluk bir eflatuna boyanmıştı. Büyük bir şöminenin üzerine yassı ekranlı bir televizyon oturtulmuştu. Pencerenin yanında da rahat görünümlü iki koltuk konuşlanmıştı. Bir başka iskemlenin üzerine iki çanta atılmıştı. Okul kitapları ve kâğıt dolu, büyükçe bir sırt çantası yerdeydi. Kapının yanında birbirinin eşi, iki çift parmak arası terlik fırlatılmıştı. Biri diğerinden daha büyüktü.

En azından, kızların neden yalınayak dolaştığı anlaşılıyordu.

Teknisyen, flaşıyla odayı ışığa boğarak bir iki fotoğraf daha çekti. Will'e dönüp, "Özellikle çekmemi istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Yataktaki sıvının testini yapabilir misin?" Çarşaflar dolanıp düğüme dönmüştü. Koyu kızıl kumaşlar açıkça cinsel faaliyet belirtisiydi.

"Gidip kamyonetten malzeme almam gerek," dedi teknisyen. "Başka bir ihtiyacın var mı?"

Will başını hayır anlamında sallayınca, çekip gitti. Dışarıda, ağır bir kapı Will'in her seferinde ölümle özdeşleştirdiği o

tanıdık yumruk sesiyle kapandı. Pencereye yaklaşıncı, sorgu yargıcının kamyonetinin arkasında durmuş, içerideki ölü bedenlere saygısını sunmak için ellerini bir anlığına arka kapıya dayamış Pete Hanson'ı gördü. Will'e bir ön özet vermişti, ama ertesi gün otopsileri yapana kadar elle tutulur bir kanıt olmayacaktı.

İşin içine insan kaçırma gireli beri, Atlanta Emniyet Müdürlüğü de başlıca soruşturma yetkisini bırakmış, destek rolü üstlenmişti. Leo Donnelly erken emekliliğe hak kazanıp kazanmadığını anlamak için muhtemelen muhasebecisini arıyor olmalıydı, çünkü Will tarafından Kayla Alexander'ın anne babasını bulup onlara kızlarının öldürüldüğünü haber vermekle görevlendirilmişti. Amanda'nın bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı mutlaka, yine de böylesi bir görev yeterli cezaydı.

Emma'nın odasını aramaya hazırlanırken, eline lateks eldivenlerini geçirdi. İskemlelerden birinin üzerindeki iki çantadan başladı, her birini dikkatle aradı. İçlerinde kalemler, tamponlar, şeker, dipte bozuk paralar buldu; kısacası, herhangi bir kadının çantasında bulunabilecek sıradan şeyler. Her iki çantadaki deri cüzdanlar birbirinin eşiydi, her ikisinin üzerinde de aynı tasarımcının logosu vardı; kızların cüzdanları birlikte çıktıkları bir alışveriş seyahatinde aldıklarını düşündü. Her ikisinin de kendi adlarına birer Visa kartı vardı. Ehliyetlerin üzerindeki fotoğraflarda birbirlerine şaşılacak kadar benzeyen iki kız görölüyordu: sarışın, mavi gözlü. Emma daha güzel olmasına rağmen, Kayla Alexander'ın çenesini küstahça eğmesi, Will'e asıl dikkat çekenin o olduğunu düşündürdü.

Artık öyle değildi. Dışarısı hâlâ haber ekibi doluydu. Will bütün kanalların normal yayın akışlarını bölerek haberleri verdiğinden emindi. Sonu gelmez sıkıcı reklamlar sayesinde, Campano bütün Atlantallıların tanıdığı bir isim-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

di. Aile ününün olayın çözümüne yardımcı mı olacağını, yoksa işleri güçleştireceğini mi düşündü; bir de tam o sırada Emma Campano'nun ne halde olduğunu. Kızın resmine bir daha baktı. Belki abartıyordu, ama kızın yüzünde fotoğrafçının güzellikten çok bir hata bulmasını bekliyormuşçasına, bir suskunluk ifadesi var gibiydi.

Faith Mitchell, "Adam David Humphrey," dedi. Will gibi o da lateks eldivenler giymişti ve yine Will gibi, elinde açık bir cüzdanla bir ehliyet vardı. Aşağıdaki ölü çocuğun ehliyetiydi bu. "Oregon eyaletinden almış. Ne Oregon'da, ne de burada adına kayıtlı otomobil var. Kızların okulunun müdürü adını hiç duymamış, orada öğrenci olmamış." Elindeki plastik kimlik kartını Will'e uzattı. Will minicik harfleri görünce gözlerini kıstı. "Karakoldakilerden biri oradaki şerifle temas kurmaya çalışıyor. Adres işleri zorlaştırdı."

Will okuma gözlüğünü bulmak için ceplerini yokladı. Nedenmiş o?"

Genç kadının sesi neredeyse Amanda'nınki kadar küçümseyiciydi. "Taşra yolu mu?"

"Üzgünüm, okuma gözlüğümü büroda unutmuşum." Taşra yolu ve posta kutusu numarası gerçek bir adrese denk gelmeyebilirdi. Humphrey'ler kasabanın tanınmış insanları olmadığı sürece, bu adres anne ve babanın oğullarının ölümünden haberdar edilmesinin önüne yeni bir engel daha koyuyordu. Topuklarının üzerine çöktü, Adam Humphrey'nin ehliyet fotoğrafım inceledi. Yakışıklı çocuktu, ama tuhaf bir hali vardı. Ağzını sırtır gibi çarpıtmıştı, fotoğrafta saçları daha uzundu ama aşağıda, cansız yatan kişinin Adam Humphrey olduğu kesindi. "Sandığımdan büyükmüş."

"On dokuz hâlâ genç sayılır."

"Atlanta'da ne arıyormuş?" Will kendi sorusunu kendi cevaplandırdı. "Üniversite."

Faith cüzdanın içini aradı, bulduklarını saydı. "Altı dolar nakit, yaşlı bir çiftin fotoğrafı – muhtemelen dedesiyle büyü-kannesi. Bir dakika dur." Eldivenler parmaklarına göre fazla uzun olduğu için, cüzdanı karıştırırken zorlandı. Will genç ka-dının bir fotoğraf çıkarmasını sabırla bekledi. "Bu Emma mı?"

Will fotoğrafı iki çantada bulunduğu ehliyetlerle karşılaştırdı. Emma cüzdandaki resimde daha mutluydu, gülmek için ağzını açmıştı. "Evet, o."

Faith her ikisine baktı, sonra başını onaylar gibi salladı. "On yediden de küçük görünüyor."

Will, "Adam Emma'ya karşı bir şeyler duyuyormuş, Kayla'ya değil. Öyleyse, Kayla neden öldü?"

Faith fotoğrafı cüzdana yerleştirdikten sonra her ikisini plastik kanıt poşetine koydu. "Belki de aralarına giriyordu."

Will başını salladıysa da, kızın tecavüze uğrayıp öldürül-mesinde kullanılan korkunç şiddetin, işin içinde bundan çok daha fazlası olması gerektirdiğini düşündü. "Pete otopsiyi tamamlayınca, birçok şey açığa kavuşacak," dedi. "Kızın an-nesiyle babası cesedi görmek istiyor mu?"

"Anneyle babanın daha haberi bile yok." Will nasıl olur, demek için ağzını açarken, kadın devam etti. "Okul müdürü Leo'ya Alexander'ların üç haftalık bir Yeni Zelanda ve Avust-ralya gezisine çıktıklarını söylemiş. Giderken, acil durum için otellerinin numarasını bırakmışlar. Leo, Mercure Dunedin Otel'i'nin müdürüne telefon etti. O da turdan döner dönmez telefon etmelerini sağlamaya söz vermiş; ne zaman dönecek-lerse artık. Orasıyla on sekiz saat fark var, yani onlar için erte-si sabah olmak üzere." Bir an durakladı. "Paces Ferry'deki ev-lerine bir devriye arabası gönderdim. Evde kimse yokmuş."

"Kızlarını üç haftalığına yalnız bırakmış olamazlar."

"On yedi yaşındaydı. Kendine bakacak, kendi işini gö-recek yaşıydı." Aslında, gerçeğin tam tersi olduğunu hatırla-yınca, Faith'in yüzü kızardı.

“Konuştuğunuz sırada Abigail Campano bir şeyler anlatabilmiş miydi?”

“Farklı bir konuşmaydı. İkimiz de kızının öldürüldüğünü sanıyorduk.”

Will doğruladı. “Kayla’nın muhtemelen okulda olduğunu söylemişti, değil mi?”

“Evet. Hatta, ‘En azından Kayla emniyette,’ bile dedi.”

“Leo müdüre kızların okul kırmasını sormuş mu?”

“Evet. Müdür de böyle bir sorun var, demiş. Öğrencilerin öğle yemeği için okuldan ayrılmalarına izin verilmiyormuş, ama bazıları dışarı çıkmayı ve zil çalmadan da dönmeyi başarıyormuş. Sınıfların bulunduğu ana binanın arkasındaki güvenlik kameralarının bir kör noktası varmış, çocuklar da bundan istifade ediyormuş.”

“Okula fazladan birkaç devriye daha gönder. Bir ilişki bulunmadığından emin olana kadar, öteki öğrencileri gözden ayırmak istemiyorum. Bu arada, Alexander’ların telefonlarının dinlenmesini sağlamaya çalışalım. Kızı kontrol etmekle görevli bir akraba, ya da bir aile dostu olabilir. Komşuların kapısını çalması için üniformalı birini gönder. Yemek saati geliyor. İnsanlar eve dönmek üzere olmalı.”

Mitchell aldığı talimatı defterine yazmak için cüzdanı kolunun altına kıstırdı. “Başka bir şey var mı?”

Will kitap çantasına, çantadan taşan kâğıtlara baktı. “Buraya bütün bu notları hızla inceleyebilecek birini gönder. Leo’ya okul müdürüyle bir daha konuşmasını söyle. Emma ve Kayla’nın bilinen tanıdıklarının listesini istiyorum. Eğer okulda hâlâ öğretmen kalmışsa, onlarla da konuşmasını söyle, ne biçim kızlarmış, kimlere takılırlarmış, öğrensin; geceyi düşünerek geçirdikten sonra, ben de gidip bir bakarım. Kızlar okul kaçkınıydı, belki başka okullardan çocuklarla takılıyorlardı.” Aklı aşağıdaki ölü çocuğa gidince sustu. Adam’ın kim

olduğunu, Atlanta'da ne yaptığını öğrenmek, şimdilik ellerindeki izleyecek tek ipucuydu.

Bir kartvizitini çıkarıp Mitchell'a uzattı. "Oregon'daki o şerifi bir daha arayıp, cep telefonumu ver. Adam Humphrey'nin ailesinden bir haber alır almaz beni aramasını söyle. Şimdilik, Adam'ın Atlanta'da ne yaptığını öğrenmeye odaklanmam istiyorum. Önce işin üniversite tarafından başla."

Genç kadın başını salladı. "Okuyor olsaydı, üzerinde üniversite kimliği bulunması gerekirdi."

"Ta Oregon'dan buralara gelmesi için, özel bir nedeni olmalı: hukuk, tıp, sanat gibi. Önce büyük üniversitelerle başla, sonra daha küçüklere geçersin. Emory, Georgia State, Georgia Tech, Savannah, Kennesaw ... İnternette listesi olmalı."

Genç kadın kulaklarına inanamadı. "Benden kentteki bütün üniversitelere ve yüksek öğretim kurumlarına telefon etmemi, çoktan evine dönmüş olan kayıt sorumlusunu bulmamı ve elimde mahkeme izni olmadan Adam Humphrey adında bir öğrencileri olup olmadığını sormamı mı istiyorsun?"

"Evet."

Yüzündeki ifadenin yanında, daha önceki kaş çatmasının sözü bile edilemezdi.

Will kadının tavrına daha fazla dayanamadı. "Dedektif Mitchell, öfkenin övgüye layık olduğunu düşünüyorum, ama uyuşturucu ticaretinden para sızdırdıkları için sizinkilerden altısını işten attırmış olmam, bugün çocuklarını kaybedenler için, ya da kızlarının hayatta olup olmadığını merak edenler için herhangi bir şey ifade etmez, ve Atlanta Emniyet Müdürlüğü bu işi ta başından beri berbat ettiği için ve senin burada bulunman sadece ayak işlerine koşturacak insana ihtiyacımın sonucu olduğu için, taleplerim sana ne denli sıradan, ne denli gülünç görünürse görünsün, talimatıma eksiksiz uymanı bekliyorum."

Mitchell dudaklarını sıktı, gözleri nefret saçarak fotoğrafı cüzdana yerleştirdi. "Bunu kanıt poşetine koyup, okulları aramaya başlıyorum."

"Teşekkür ederim."

Gitmeye davranırken, durdu. "Bu arada, yediydi."

"Ne?"

"Polisler. İşten yedi polis attırdın, altı değil."

Will, "Düzelttiğin için teşekkürler," demekten başka bir şey düşünemedi. Faith topuklarının üzerinde dönüp, odadan çıktı.

Faith Mitchell'ı soruşturmadan ne zaman uzaklaştıracağını düşünerek, derin bir nefes verdi. Oysa bir taraftan da bütün emniyet müdürlüğü yanında olmadığından, seçici davranacak durumda da değildi. Faith ondan en az diğer polisler kadar nefret ediyorsa da, en azından talimatına uyuyordu. Bunu da göz önünde bulundurmak gerekirdi.

Bir sonraki adımına karar vermeye çalışarak, odanın ortasında dikildi. Yerdeki halıya, yetmişli yılların James Bond filmlerini hatırlatan desenine baktı. Önceliği Emma Campano olması gerekirken, Atlantali dedektifle çatışması hâlâ canını sıkıyordu. Zihninde gevşemiş gibi tıngırdayan bir şey vardı; ne olduğunu sonunda anladı.

Yedi, demişti Faith Mitchell. Haklıydı. Altı polis işten atılmıştı, ama skandaldan etkilenen biri daha vardı. Evelyn Mitchell adlı bir polis şefi emekliye ayrılmak zorunda kalmıştı. Evelyn'in kızının da polis dedektifi olması, Will'in dikkatin-den kaçmamıştı tabii. Faith Mitchell oldukça sağlam bir sicile sahipti, ancak beş yıl önce dedektifliğe terfi etmesi bazı soru işaretlerine yol açmıştı. Yirmi sekiz yaş altın renkli kokart için biraz küçüktü, yine de işin içinde ayrımcılık olduğunu kanıtlamak güçtü. Kayırma bir tarafa, Faith Mitchell'ın hayatını daha ayrıntılı araştırmayı haklı gösterecek bir şey bulamayınca, Will de genç kadınla karşılaşmamıştı.

Bugüne kadar.

“Pislik,” diye homurdandı. Bugün karşılaştıkları arasında gerçekten nefret dolu bir kişi varsa, o da Evelyn Mitchell’ın kızı olmalıydı. Her şeyin çökmeye başladığı sırada Leo’nun anlatmaya çalıştığı bu olmalı, diye düşündü – belki de Will’in zaten bildiğini sanmıştı. Soruşturma aylar önce tamamlanmış olmasına rağmen, Will en az bir düzine başka olayla ilgilenmişti. Campano malikânesinde, çevresini saran kin duvarının farkına varmanın dışında, bütün dikkatini önündeki olaya vermişti, aylar önce çözüme kavuşturulmuş bir dosyadaki bireylere değil.

Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Araştırmaya koyuldu, on yedi yaşındaki bir kızın odasında bulunması beklenecek şeylerle dolu çekmeceleri, dolapları kontrol etmeye girişti. Yatağın altına, şiltelerin arasına ve somyaya baktı. Gizli notlar, ya da saklı günlükler yoktu. Bütün iç çamaşırlarının olması gereken yerde bulunması, Emma Campano’nun hayatın daha aykırı taraflarını da keşfe çıktığını kamtlayacak, açıkça cinsellik çağrıştıran şeylerin yokluğu anlamına geliyordu.

Sıra dolaba geldi. Bütün görüntüler Campano’ların evi tepeden tırnağa yenilediklerini belli ediyordu. Ama arada yeniliğe direnenler de çıkıyordu; Emma Campano’nun odasındaki dolap da, ilk mimarının planladığı gibiydi, başka bir deyişle, aşağı yukarı bir tabut boyutundaydı. Elbiseler o kadar sıkıştırılarak asılmıştı ki, askı bel vermişti. Dolabın dibine sıra sıra ayakkabı dizilmiş ve bazıları birbirlerinin üzerine yerleştirilmişti.

Ortası kayışlı ayakkabıların ve tenis pabuçlarının yanında, imkânsız denecek kadar yüksek topuklular, diz boyu siyah çizmeler görölüyordu. Aynı biçimde, açık renkli bluzların arasında kapkara ceketler, stratejik yerlerdeki yırtıkları çengelli iğnelerle tutturulmuş siyah gömlekler vardı. Genel

olarak, bunlar tayini cehenneme çıkmış bir askerin giyeceği kıyafetlerdi. Will daha evvel de gençlerle ilgili olaylarda çalışmıştı. Emma'nın da onu bir vampir gibi giyinmeye zorlayan bir çeşit aşamadan geçtiğini tahmin etti. Pastel renkli süveter dizileri anne ve babanın bu değişimden hiç de hoşnut olmadıklarını gösteriyor olmalıydı.

Üst rafları kontrol etti, süveterlerin altını yokladı, yine elbise dolu kutular indirip her birinin içini dikkatle gözden geçirdi. Cepleri ve çantaları araştırdı, bulduğu sedir kalıpları ve lavanta torbaları aksırmasına neden oldu.

Dolabın dibini görmek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Köşede dürülmüş birkaç poster vardı, her birini çıkarıp açtı. Marilyn Manson, Ween ve Korn – varlıklı ve genç bir sarışın kızın dinlemesi beklenecek gruplar değildi bunlar. Biri koparıp sökmüş gibi, posterlerin tüm köşeleri yırtıktı. Posterleri dürüp yerlerine koyduktan sonra Emma'nın ayak-kabıllarını yokladı, içlerinde ya da altlarında saklı bir şey olup olmadığına baktı. Dikkatini çekecek hiçbir şey yoktu.

Dolabın başından ayrılırken, belli belirsiz bir amonyak kokusu duyunca şaşırdı. Yanında bir köpek yatağı duruyordu; muhtemelen Leo'nun bahsettiği yaşlı Labrador'un yatağı. Sarı şiltede belirgin bir leke göremedi. Fermuarı açtı, eldivenli parmaklarıyla içini yokladı. Eldivenli ellerinin belli belirsiz köpek ve sidik kokması dışında bir şey elde edemedi.

Yatağın fermuarını kapatırken, alt kattan Amanda'nın sesini duydu. Arka taraftaki merdivenden çıkıyor ve sesinden anlaşıldığı kadarıyla cep telefonuyla konuşuyordu.

Köpek kokulu eldivenlerini çıkarıp yenilerini giydi, sonra kızların çantalarına döndü, içlerini yere boşaltıp yeniden araştırdı. Emma'nın telefonunu aşağıda mutfakta, şarj aletine takılı bulmuşlardı. Kayla'nın markalı çantası ve Visa kartı yanındaydı. Cep telefonunun bir yerlerde olması gerekiyordu.

Bir şeyleri kaçırdığı duygusuyla yere çömeldi. Odayı karelere bölerek aramış, her parçayı deşmiş, eldivenli parmaklarını yatağın altındaki tüylü kilime bile daldırmış ve parmaklarının arasında dağılan bir Jolly Rancher karpuz şekerinden daha heyecan verici bir şey bulamamıştı. Mobilyaların altına da bakmış, çekmecelerin dibini de yoklamıştı. Bütün kilimleri silkelemişti.

Hiç.

Kayla saldırıya uğrarken Emma neredeydi? En iyi arkadaşı muhtemelen tecavüze uğrayıp, vahşice dövülür ve öldürülürken ne yapıyordu? Yoksa Will konuya yanlış bir taraftan mı bakıyordu? Çocuk yurdundayken, genellikle Paul'un öfkesinin hedefi olduğu için, Campano kanunun çabuk kaynadığını bizzat öğrenmişti. Böyle bir özellik bir kuşak atlar mıydı, yoksa doğrudan miras mı geçerdi? Annesi kızının son zamanlarda değiştiğini, içindekileri dışa vurduğunu söylemişti. Kayla'nın öldürülmesinde parmağı olabilir miydi? Emma kurban değil de, suç ortağı mıydı yoksa?

Yeniden çevresine bakındı. İçti doldurulmuş ayıcıklar, tavandaki yıldızlar. Meleğimsi genç kadın klişesine kanacak ilk erkek olmadığı kesindi; yine de Emma'nın kötü çocuklardan olmasını gerektiren senaryo pek tutarlı görünmüyordu.

Birden, neyin eksik olduğunu fark etti. Duvarlar çıplaktı. Odanın profesyonelce döşendiği açıkken, neredeydi sanat eserleri, fotoğraflar neredeydi? Ayağa kalktı, resimlerin asıldığı çivi izlerini aradı. Beş çivi izi, bir de çerçevelerin boyada bıraktığı çizikler buldu. Bir de, yakından bakınca dolaptaki posterlerden kopan parçaları taşıyan yapışkan şeritler. Başka her şeyi kusursuz bu genç kız odasını göğüsleri şişirilmiş, cinsiyeti tartışmaya açık bir Marilyn Manson posterinin lekelemesine köpüren Abigail'i gözünün önüne getirebiliyordu. Misilleme olarak, dekoratörün seçtiği bütün çerçeveli sanat eserlerini indiren genç kızı da.

“Trent? Bir dakikan var mı?”

Ayaklandı, holden gelen sese doğru yürüdü. Amanda’nın ekibinde en az Will kadar uzun süre çalışmış cinayet mahalli teknisyeni Charlie Reed koridorun ucundaydı. Ceset kaldırıldığına göre, kan ve kanıtın dikkatle sınıflandırılmasına başlayabilirdi. Olay yerinin kirlenmemesi için özel beyaz giysisine bürünmüş Charlie önündeki birkaç saati olay mahallinin her santimetre karesini incelemek için, elleri ve dizleri üzerinde geçirecekti. İyi bir soruşturmacıydı, ne var ki Village People grubundaki polisle benzerliği, insanları rahatsız ediyordu. Will ise soruşturduğu bütün olaylarda özellikle Charlie’nin de bulunmasını isterdi. Dışlanmış olmanın ne demek olduğunu anlar, bunun insanlara yanıldıklarını kanıtlamak için bazen daha çok çalışmaya zorladığını bilirdi.

Charlie maskesini indirince incelikle yontulmuş palabıyıkları ortaya çıktı. “Cesedin altındaydı.” İçinde bir cep telefonunun kırık, kanlı bağırsakları bulunan kanıt poşetini Will’e uzattı. “Plastik parçanın üzerinde, aşağıda bulduğumuz ize benzeyen, ama ikinci kurbanın ayakkabısına uymayan bir ayakkabı izi var. Bana kalırsa, rehinecimiz telefonu ayağıyla yere çivilemiş, kız da üzerine düşmüş.”

“Ceset üzerine geçmiş bir iz var mıydı?”

“Kırık plastik, kızın sırt derisini kesmiş. Pete’in kırığı dikkatle çıkarması gerekti.”

Will poşetin içindeki parçalanmış telefona baktı. Yine de başparmağını yeşil düğmeye bastırıp bekledi. Alet çalışmadı.

Charlie, “SİM kartını kendi telefonuna tak,” dedi.

Will, “Sprint,” diye cevap verdi; gümüş renkli telefonun arkasındaki ipekli logoyu tanıdı. Sprint telefonlar SİM kart gerektirmezdi. Cihazın içindeki bilgilere ulaşmanın tek yolu bir teknisyenin telefonu bilgisayara bağlaması ve dua etmesiydi. “Ya aşağıdaki çocuğun, ya Kayla’nın, ya da başka birinin olmalı,” dedi Will.

"Parmak izlediklerini aldıktan sonra, hemen laboratuvara gönderirim," dedi Charlie; poşeti almak için elini uzattı. "IMEI numarası silinmiş."

IMEI cep telefonu şirketlerinin hattaki bir telefonu belirlemek için kullandıkları seri numarasıydı. "Bilerek mi silinmiş?"

Charlie pil bölümünün yanındaki beyaz çıkarmayı inceledi. "Bana kalırsa, aşınmadan silinmiş. Eski bir model. Kenarlarda seloteyp kalıntıları var. Kırılmadan çok önce dağılmak üzereymiş. On yedi yaşında bir kızın kullanacağı bir telefon değil."

"Neden?"

"Pembe değil ve üzerinde Hello Kitty çıkarmaları yok."

Haklı olduğu bir taraf vardı. Emma Campano'nun telefon kılıfından sarkan bir sürü pembe, plastik tılsımı hatırladı.

"Laboratuvara bilgisayardan önce telefonu incelemelerini söylemeyi unutma." Alt katta, Emma Campano'ya ait bir MacBook Pro bulmuşlardı. Genç kız FileVault, yani parolasını bilmeden Apple'ın bile kıramayacağı bir şifreleme programı kullanıyordu. Emma evin köpeğinin adı gibi basit bir parola kullanmadıysa, Ulusal Güvenlik Teşkilatı dışında hiçbir kurum bilgisayarı çalıştıramazdı.

Charlie, "Bunu masanın yanında buldum," dedi. Elinde, içinde pirinç bir anahtar bulunan başka bir poşet tutuyordu. "Yale marka kilit, oldukça standart. Üzerinde işe yarar parmak izi yok."

"Silinmiş mi?"

"Sadece çok kullanılmış. Alınacak bir iz kalmamış."

"Anahtarlık yok mu?"

Charlie başıyla hayır işareti yaptı. "Üzerinde bol pantolon varken cebindeyse, boğuşma sırasında kolaylıkla düşebilir."

Will anahtara bakarken, üzerinde bir numara ya da adres olsa, işinin ne kadar kolaylaşacağını düşündü. "Bende kalmasının bir sakıncası var mı?"

"Listeye geçirdim bile. Kanıt bürosuna iade etmeyi unutma."

"Will?" Amanda arkasında dikiliyordu. "Campano'yla konuştum."

Charlie'nin bulduğu anahtarı cebine atarken, ürküntüsünü de gizlemeye çalıştı. "Ee?"

"Bu olaydan çekilmeni istiyor," dedi, ancak sesinden bunu tartışılmaya değer bulmadığı anlaşılıyordu. "Son zamanlarda Emma'yla sorunlar yaşadıklarını söylüyor. İyi bir kızmış, kursuz bir çocuk, ama sonra bu Kayla Alexander'a takılmış ve geçen yıl işler cehenneme dönmeye başlamış."

"Nasıl?"

"Okulu asmaya başlamış, notları düşmüş, yanlış müziği dinlemeye, olmadık kıyafetler giymeye koyulmuş."

Amanda'ya Emma'nın odasında bulduklarını anlattı. "Bana kalırsa, kızı posterleri indirmeye zorladılar."

"Büyüme çağındaki çocuğun tipik sorunları," dedi Amanda. "Kabahatin kimde olduğu konusunda babaya fazla güvenmek niyetinde değilim. Asıl çürük elmanın kendi çocuğu olduğunu itiraf eden bir ebeveyne rastlamadım henüz." Parmagını saatine vurarak, zaman kaybettiklerini belirtti. "Neler öğrendiğimizi anlat bana."

"Ölen çocuğun adı Adam Humphrey. Oregon'dan alınma ehliyeti var."

"Öğrenci mi?"

"Dedektif Mitchell kaydı olup olmadığını öğrenmek için bölgedeki üniversiteleri arıyor. Hâlâ Alexander'ın annesi ve babasıyla temas kurmaya çalışıyoruz."

"Biliyorsun, bu olayı çözmenin anahtarı kurbanlardan en az birini tanıyan ikinci bir kişiyi bulmaktan geçiyor."

“Evet, efendim. Bütün telefonların arama kayıtlarını alma ya çalışıyoruz. İzleyecek bir ipucuna ihtiyacımız var.”

“GOD olumsuz cevap verdi,” dedi Amanda, Georgia Otomobil Devriyesi’ni kast ederek. “Beyaz, Prius’ların en popüler rengi, ama yollarda bunlardan çok yok. Maalesef işten dönüş saati başladı, işimiz kolaylaşmayacak.”

“Peachtree’deki bütün bankamatiklerin ve dükkân vitrinlerinin video kayıtlarını almaları için polisi görevlendirdim, Ansley Alışveriş Merkezi’ne de; elimize işe yarayabilecek bir görüntü geçebilir.”

“Daha fazla adama ihtiyacın olursa, bana haber ver.” İşine devam etmesini söylercesine elini çevirdi.

“Bıçak mutfaktaki, ya da faytonluktaki hiçbir şeye uymuyor, katil yanında getirmiş olmalı. Oldukça ucuz bir bıçak –tahta saplı, altın taklidi halka– ama zarar verecek kadar keskin olduğu belli. Marka sadece ticari amaçla kullanılıyor. Waffle House, ya da Morrison’s gibi zincirlerde bulunacak bıçaklardan. Yerel dağıtıcısı sadece kent merkezinde milyonlarcasını sattığını söylemiş.”

Amanda sadece dosyayı savcıya sunacak duruma nasıl getireceğini düşünürdü. “Bıçağı cinayet mahalline getirmek kasıt gösterir. Devam et.”

“Ön kapının dışındaki camda kurumuş kan var. Camı kıranın eli daha önce kanamış olmalı – kan, camın dış tarafında. O pencereden uzanıp, ön kapının kilidini açması için, insanın yaklaşık bir metre kolu olması gerek.”

“Öyleyse, kapı zorlanmadı – kızlar saldırganı eve aldı. Camı kıran kimse, sanki zorla girilmiş görüntüsü vermek istemiş.” Öfkeyle, “Sanırım bu saçmalık için ‘Kanıt Peşinde’ dizisine teşekkür borçluyuz.”

“Ya da, bunun saçma görünmesini sağlayacak kadar akıllı biri.”

Amanda'nın bir kaşı kalktı. "Olabilir. Sence, babayı daha yakından araştırmak gerekir mi?"

"Otomobil satan bir dallama. Düşmanlarının uzun bir liste oluşturduğundan eminim, ama bu iş bana son derecede kişiselmiş izlenimi veriyor. Kayla Alexander'ı düşün. Onu öldüren her kimse, nefret dolu olmalı. Kiralık katil olsun içeri girer, hedefi vurur ve çekip gidersin. Kızı dövmekle zaman kaybetmez, bıçak da kullanmazsın."

"Paul Campano'yla konuşmanız nasıl geçti?"

"Kızının hayatı hakkında fazla bir şey bilmiyor gibi," dedi Will. Konuşmalarını hatırlayınca, Paul'un öfkesinin bu gerçekten kaynaklandığının ayırdına vardı. Sanki kendi öz kızıyla hiç tanışmamış gibi. "Annenin sakinleştirilmesi gerekti. Yarın ilk iş, gidip onu göreceğim."

"Alexander'a tecavüz edilip edilmediğini biliyor muyuz?"

"Pete henüz emin değil. Üzerindeki çürüklere bakılırsa evet, vajinasında sperm var; ama külotunun ağında da sperme rastladık."

"Yani, ilişkiden sonra ayağa kalktı ve çamaşırlarını giydi. Bakalım öteki kurbanımızda, şimdilik iki numaralı ceset adını taktığımızda da sperme rastlayacak mıyız?" Dediklerini düşünürken, parmağını dudağına bastırdı. "Peki, ya anne? Histeri krizi, sakinleştirici. Oldukça dramatik, ama kadım projektörlerden güzelce kaçınıyor."

"Bana kalırsa olanlardan gerçek bir dehşete kapıldı ve birini soğukkanlılıkla öldürdüğü için tutuklanmaktan korkuyor."

Amanda biraz önce cesedin bulunduğu karanlık, donuk birikintiye baktı. "Bana sorarsan, iyi bir savunma. Babaya gelelim. Belki de kızını taciz ediyordu."

Will vücudunun ani ve buz gibi bir tere battığını hissetti. "Böyle bir şey yapmış olamaz."

Amanda Will'i dikkatle süzdü. "Bu kişiyle daha önceden benim bilmemi gerektirecek bir ilişkin oldu mu?"

"Ne dedi ki?"

Kadın gergince gülümsedi. "Soruma cevap vermeme hakkına sahip değilsin."

Will çenesinin hareketlendiğini hissedip, kendini durdurdu. "Uzun zaman önceydi."

Amanda birden Charlie'nin ayaklarının dibinde, elinde bir cımbızla halı lifleri topladığını fark etti. Will'e dönüp, "Daha sonra konuşuruz bunu," diye fısıldadı.

"Evet, efendim."

Kadının ses tonu normale döndü. "Charlie, bana gördüklerini anlatabilir misin?"

Charlie elindeki işi tamamladı, homurdanarak doğruldu, sanki uyuşukluğunu geçirmesi gerekiyormuş gibi, bir dizini sıvazlamaya koyuldu. Yine maskesini indirdi. "Kan açışmdan şanslıyız. Ölen kadın B negatif, ölen erkek 0 negatif." Ayak-kabı izlerini işaret etti, "Şu halı neredeyse sadece B negatif gösteriyor, yani ölen kadını."

"Charlie." Amanda adamın sözünü kesti. "Bana sadece genel tabloyu çiz. Kayla ve Adam. Başla."

Charlie durumu gülümseyerek karşıladı. "Bütün bunlar tahmin tabii, ama Kayla'nın koridor boyunca, arka merdivene doğru kovalandığını varsayabiliriz. Katil ona buralarda yetiştii." Yaklaşık bir metre arkalarında bir yeri gösteriyordu. "Hatırı sayılır bir tutam saç, ucunda da kafa derisi bulduk. Burada." Halının üzerinde başka bir noktayı gösterdi. "Bundan, saçından tutularak geri çekildiğini ve yere düştüğünü çıkarabiliriz. Muhtemelen, bu sırada tecavüze uğradı – belki de uğramadı. Burada ölmüş olması ihtimali çok yüksek."

Amanda yeniden saatine baktı. Will gibi, o da uzmanların kesin sözler yerine "muhtemelen," veya "yüksek ihtimal"

gibi yuvarlak bir dil kullanmalarından nefret ediyordu. "Var-sayımlardan kurtulup, somut verilere ulaştığımız bir bölüm var mı?"

Charlie, "Var, efendim," diye cevap verdi. "Daha önce belirttiğim gibi, kan grupları işi kolaylaştırıyor. Kayla burada dövüldü, ya da bıçaklandı. İzlerini burada, duvarda görebilirsiniz." Koyu kan çiziklerini gösteriyordu. "Katil delirmişti, belki de onu kovalamak zorunda kaldığı, ya da başka bir erkekle gördüğü için çılgın gibiydi. Mesela, Adam."

Will, "Sence, saldırı ne kadar sürmüştür?" diye sordu.

Charlie duvarlara, lekeli zemine baktı. "Kırk, elli saniye. Eğer tecavüz de varsa, bir, ya da iki dakika."

"Bu gördüklerinde birinin adamı durdurmaya çalıştığını düşündürecek bir ayrıntı var mı?"

Charlie kan lekelerini incelerken elini çenesine götürdü. "Doğrusunu istersen, yok. Bu yay biçimleri kesinlikle kusursuz. Eğer engellenmiş olsa, ya da birisi kolunun hareketini durdurmaya çalışsa, farklılıklar görürdük. Bu gördüklerimiz son derecede tekdüze, durmadan inip kalkan bir makine gibi."

Will, "Sorgu yargıcı Kayla'nın en az yirmi bıçak darbesi aldığını söyledi, belki de daha fazla," diye ısrar etti.

Charlie ayak izlerinin yanına gitti. "Kız öldükten sonra, yoğun bir faaliyet olduğu doğru. Yerdeki ayak izlerinden iki kişinin -birinin ayakkabıları Adam'ınkilere uyuyor- burada gidip geldiklerini görebiliyorsun."

"Bu ikisinin boğuştuğunu gösteren belirtiler görebiliyor musun?"

Charlie omuzlarını kaldırdı. "Halı yüzünden bir şey söylemek güç. Daha düzgün bir yüzey olsa, ayağın ağırlığının nerede olduğunu, birinin dengersiz mi yakalandığını, yoksa başka biriyle boğuşmak için ileriye mi atıldığını söyleyebilirdim."

Amanda, "En sağlam tahmini söyle," dedi.

"Şey," Charlie yine omuzlarını kaldırdı. "Önümüzdeki resmin geniş çerçevesine bakınca, burada bir boğuşma yaşanmış olması muhtemel. Size kesinlikle söyleyebileceğim şey, Adam'ın bir aşamada cesedin yanında diz çöktüğüdür. Pantolonunun dizlerinde ve ayakkabılarının üst bölümünde kan lekeleri var. Bana kalırsa uzandı," -Charlie elini kanlı el izine doğru uzattı- "ve kulağını Kayla'nın ağzına getirebilmek için eliyle duvara yaslandı."

Will adamın sözünü kesti. "Bunu nereden çıkarıyorsun?"

Kendi kulağını göstererek, "Tam burasında hafif bir B negatif izi var. Bir de Kayla'nın karnında, senin gösterdiğin 0 negatif izi. Seninle aynı sonuca varıyorum - Kızın üzerine eğilmişken, kendi karnındaki bıçağı çıkarmaya çalışıyordu. Gerçekten de, bıçağın üzerinde her iki kan grubundan örneklerle rastladık."

"Parmak izi?"

"Sadece bir takım. İlk ağızda, Adam'ın parmak izleri diyeceğiz, ama bunu laboratuvar da doğrulatmamız gerek. Bir de, bıçağın sapı üzerinde, lateks eldiven giymiş birinin bırakacağı izler var."

Amanda, Will'e döndü, "Bıçağı cinayet mahalline getirmenin yanı sıra bir de ameliyat eldiveni giymeyi ekle, al sana önceden tasarlanmış cinayet."

Will suçlamaya geçmeden önce katili bulmaları gerektiğini hatırlatmaya lüzum görmedi. "Peki, aşağıdaki ayak izi?"

Charlie söze, "İşte asıl ilginç olanı da bu ya," diye başladı. "Kan grubu 0 pozitif."

"İki kurbanın kanından farklı," dedi Amanda.

"Evet," diye doğruladı Charlie. "Basamaklarda başka birçok leke daha bulduk, burada da iki damla vardı. Bana sorarsanız, kanın sahibi her kimse, bilinci kapalıydı. Will'in ve benim tahmin ettiğimiz gibi biri kızı merdivenden aşağı taşıdı.

Kaçıran kişi ya vücudu sırtına daha iyi yerleştirmek için alt basamakta durakladı, ya da kız kendine geldi ve direnmeye başladı. Nasıl olduysa, ayağı oraya değdi."

Will Amanda'ya döndü, "Charlie'den eve baştan aşağı Luminol yapmasını istedim. Arkadaşına saldırılırken, Emma Campano'nun nerede olduğunu merak ediyorum."

"Sanki bir yerde, baygın yatıyordu, gibi geldi bana."

"Burada değil," dedi Charlie. "En azından, kan bize öyle demiyor."

Will, "Bugün bir sürü hata yapıldı," dedi. "Aşağıdaki ayak izinin Emma Campano'ya ait olup olmadığını kesinlikle bilmek istiyorum. Dolabında tonlarca ayakkabı var. Bakarsın, bir şeyler çıkarırsın?"

"Zor iş, ama denerim tabii."

Amanda, "Bu bölgede hiç sperme rastladın mı?" diye sordu.

"Yok."

"Oysa Kayla Alexander'ın içinde ve üzerinde vardı."

"Vardı."

Amanda gözlerini Charlie'den ayırmadan, "Hem Adam Humphrey, hem de Paul Campano'yla acil bir DNA karşılaştırması istiyorum," dedi. "Ebeveyn odasında babaya ait olabilecek saç veya doku bulmaya çalış." İtiraz etmesini beklemiş gibi, Will'e baktı. "Kızın kendi rızasıyla ya da zorla kiminle ilişkide bulunduğunu bilmem gerek." Cevap beklemedi, omzunun üzerinden "Will?" diye seslenip, arkasını döndü.

Will, Amanda'nın peşinden, arka merdivenden mutfığa indi. Suçlama oyununda ondan önce davranmaya çalıştı. "Faith Mitchell'in annesinin, soruşturmanın sanıklarından olduğunu neden söylemedin?"

Amanda çekmeceleri açıp kapamaya girişti. "İki isim arasındaki bağlantıyı kurmak için parlak dedektiflik yeteneklerini kullanabileceğini düşündüm."

Haklıydı, ama Evelyn Mitchell'ın onun için bir öncelik olmasının üzerinden uzun süre geçmişti. "Mitchell oldukça sık rastlanan bir isim."

"Bu işi de hallettiğimize sevindim." Amanda aradığını buldu. Mutfak bıçağını kaldırdı, sapı üzerindeki gümüş arıya baktı. "Laguiole. Güzel."

"Amanda..." Kadın bıçağı çekmeceye geri bıraktı. "Faith bu soruşturmanın ilerlemesinde yardımcı olacak. Ellerindeki önemli bir olayı kapmaya gerek kalmadan da bu yıl Atlanta Emniyet Müdürlüğü'nün başına yeterince dert açtık ve bu işte Leo Donnelly'yi görevlendirmektense, seni bir keçiyle çalıştırmayı yeğledim."

"Onunla çalışmak istemiyorum."

Amanda sertçe, "Vız gelir," dedi. "Will, sana bıraktığım, önemli bir iş. Artık otuz altı yaşına geldin. Eğer yükselmek istiyorsan, böyle..."

"Gelebileceğim en son yerin burası olduğunu ikimiz de biliyoruz." Kadına itiraz edecek fırsat vermedi. "Asla PowerPoint sunumları yapmayacak, ya da karatahtanın önünde zaman çizelgesi doldurmayacağım."

Amanda karşısındakini süzerek dudaklarını büzdü. Kadının gözlerindeki düş kırıklığına neden bu kadar önem verdiğini anlayamadı. Bilebildiği kadarıyla, Amanda'nın ne çocuğu vardı, ne de ailesi. Arada bir nikâh yüzüğü taktığı oluyordu, ama bu bir beyandan çok süs içindi sanki. Ne tarafından bakılırsa bakılsın, en az Will kadar öksüz ve yetimdi. Bazen, Amanda'yı o hiç tanımadığı sorunlu, pasif-agresif annenin yerine koyar, çocuk yurdunda büyüdüğü için mutluluk duyardı.

"Artık kuru silgi kullanılıyor," dedi Amanda. "Ellerinde tebeşir tozu bırakmıyor."

"Ah, harika... öyleyse beni de listeye yaz."

Amanda pişmanca gülümsedi. "Paul Campano'yu nereden tanıyorsun?"

"Onu on yaşındayken tanıdım. Hiç geçinemezdik."

"Bu yüzden mi seninle konuşmak istemiyor?"

"Olabilir. Ama bana kalırsa, onu tanımam yararlı da olabilir," dedi Will.

"Hoyt Bentley torunun sağ salım dönmesine yol açacak bilgi verene elli bin dolar ödül vaat ediyor. Yarım milyonla başlamak istedi, ama daha azına razı etmeyi başardım."

Will kadının çıkardığı işe gıpta etmedi. Bentley gibileri ne olursa olsun kurtuluşu satın almaya alışkın insanlardı. Daha dolgun bir ödül birçok bakımdan geri tepecek, hatta kentte ne kadar geri zekâlı varsa, ortaya dökülecekti.

"Bahse girerim, bu işe burunlarını sokmak için, kendi adamlarını tutacaklar."

Will olabilecek görmüş gibi tahmin edebiliyordu. Atlanta zenginlerinin emrinde bir sürü özel güvenlik kuruluşu vardı. Hoyt Bentley'nin elinde de hepsini birden satın alacak kadar para. "Paul ile kayınpederinin bu işi kendi başlarına halledeceklerini düşündüklerinden eminim."

"Umarım, tutacakları adam bir CEO'nun metresine sus payı vermekle, fidye pazarlığı arasındaki farkı biliyordur."

Will şaşkınlıkla, "Fidye isteneceğini sanıyor musun?" diye sordu.

"Birçok talep geleceğini sanıyorum – ama hiçbirini aradığımız adamdan olmayacak." Tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Kafana takılan nedir?"

Kadının sorusuna cevap vermesi için Will'in iki kez düşünmesi gerekmedi. "İki genç kız, en az bir genç erkek, güpegündüz bir evde yalnız. Anne-babalar hiçbirinin nerede olduğunu bilmiyor. Kızlarının son zamanlarda değiştiğini, aklına estiği gibi davrandığını söylüyorlar. Yukarıdaki yatakta,

birileri cinsel ilişkiye girmiş. Kayla katledilirken Emma ve Adam neredeydi? Adam bıçaklanırken Emma neredeydi? Emma Campano kurban mı, yoksa suçlu mu sorusunu sormak zorundayız.”

Amanda ihtimalleri düşünerek duyduklarını sindirmeyi bekledi. Sonunda, “Haksız olduğunu söylemiyorum,” dedi. “Ancak asi bir çocuk olmakla, soğukkanlı katil olmak arasında büyük bir fark var. Gördüklerimizden hiçbiri bir ritüel belirtisi taşıyor. Böylesi ihtimalleri göz önünde bulundurmakla yanıldığını söylemek niyetinde değilim, ama daha haince nedenleri düşündürecek bir şeyler bulana kadar, bu olanları düpedüz adam kaçırma olarak görmeyi sürdürelim.”

Will başını salladı.

“Oyun planın ne?”

“Charlie bütün gece burada olacak, onun için adli tıpla ilgili her şeyi yarın sabah ilk iş olarak masanda bulursun. Atlanta Emniyet Müdürlüğü’nden bölgede son haftada kesilen ceza makbuzlarının dökümünü istedik. Mazgallara bir şey –silah, giyecek, ya da herhangi bir şey– atılıp atılmadığını belirlemeleri için iki kişilik bir ekip görevlendirdim. Kızların gittiği okulda öğrencilerle konuşmak, düşmanları olup olmadığını öğrenmek istiyorum; oradan da Alexander’lara ulaşmak. Dünyanın öteki ucuna giderken, kızlarını üç hafta başıboş bırakmaları bana pek mantıklı gelmiyor. Köpekler ne zaman gelecek, bir fikrin var mı?”

“Telefon ettiğimde Barry Fielding, Ellijay’de eğitimdeydi,” dedi, GSB’nin köpek bölümünün müdürünü kast ederek. “Yarım saate kalmaz, ekibiyle burada olur.” Will’in daha önce değindiği bir konuya döndü. “Bölgedeki park cezaları konusunda iki ay geri gidelim. Bu arada 911 çağrılarını da iste. Çok fazla çağrı olacağını sanmam, ama çocukların bugün burada yalnız olmaları hakkında söylediklerini düşününce, bakarsın

alışkanlık edinmişlerdir..." Boşlukları doldurma işini Will'e bıraktı: Bütün bu işte Emma Campano'nun rolünü sorgulamaktan vazgeçme. "Ne yapacaksın?"

"Kızların nasıl insanlar olduğunu anlamak için okula kendim gideceğim. Anneyle de konuşmak istiyorum. Bugün tamamıyla sıyırmış gibiydi. Belki yarın daha yardımcı olur."

"Göründüğünden çok daha güçlü."

"Çıplak elleriyle koca adamı boğdu. Bana kalırsa, kadına dikkat etmemi söylemene hiç gerek yok."

Amanda çevresine, her köşede parıldayan paslanmaz çeliklere, granit tezgâhlara beğeniyle baktı. "Bu işin sonu iyi bitmeyecek, Will."

"Kızın çoktan öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Şansı varsa ölmüştür, diyorum."

İkisi de sessiz kaldı. Amanda'nın aklından geçenleri tahmin edemiyordu. Kendi hesabına, çocukken düşledikleri her şeye –aile, zenginlik, güven– sahip Paul'un kaderin şiddetli bir darbesiyle her şeyi birden yitirmesini talihin tuhaf bir cilvesi olarak görüyordu. Böylesi şeyler insanın başına sıçan deliği gibi bir evde, on iki çocuğun bir odaya istiflendiği bir yetimhanede gelir; Mayberry'nin göbeğinde değil.

Mutfak penceresinin dışında bir hareket Will'in dikkatini çekti. Havuzun yanındaki arka verandadan gelen Faith Mitchell'in yüzü asıktı. Camlı kapılardan birini açarak sordu: "Rahatsız etmiyorum ya?"

Amanda soruyla cevap verdi: "Ne buldun?"

Genç kadın kapıyı kapattı, neredeyse pişman bir ifadeyle yaklaştı. "Adam Humphrey Georgia Tech'te öğrenciymiş. Towers Hall'da, kampusta kalıyormuş."

Amanda yumruğunu havaya savurdu. "İşte aradığın fırsat."

Will Faith'e dönerek, "Kampus güvenliğe telefon et. Odayı arasınlar," dedi.

“Konuştum. Kapı kilitli, ama odada kimse yokmuş. Kam-pusa vardığımızda, aramamız için bir numara verdiler. Öğ-renci işleri müdürü odaya girmemize izin vermeden önce hu-kukçularına danışmak istedi, ama bunun sadece bir formalite olduğunu söylüyor.”

Amanda, “Bir yargıç bulmak gerekirse, haberim olsun,” deyip saatine baktı. “Dörde geliyor. Belediye başkanıyla baş başa görüşmeme geç kaldım bile. Bir şey öğrenir öğrenmez, beni arayın.”

Will de gitmeye davrandı. İşte o zaman, hâlâ arabası ol-madığı kafasına dank etti. Amanda’nın hâlâ orada olduğu-nu, tezgâha yaslanmış, Will’in tam istediğı gibi davranmasını beklediğini fark etti.

Faith, “Alexander’ların evine gidip, anne ve babasının Kayla’yı kontrol etmesi için birini görevlendirip görevlendir-mediklerini araştırmamı istiyor musun?” diye sordu.

Will, Adam Humphrey’nin yatakhane odasını, sınıflan-dırılması gereken bütün kâğıtları ve notları, aranacak bütün çekmece ve rafları düşündü.

Faith’e, “Benimle Georgia Tech’e geliyorsun,” dedi.

Kadının yüz ifadesi şaşkınlıktan ihtiyata döndü. “Sadece ayak işleri yaptığımı sanıyordum.”

Will, “Doğru,” dedi. Faith’in biraz önce kapattığı kapıyı açtı. “Haydi.”

3

Faith’in Mini Cooper’ındaki kullanma talimatı, bir sek-sen beş boyunda veya daha uzun sürücü ya da yolcuların

ön koltuklara rahatça oturabileceklerini iddia ediyordu. Her yerde olduğu gibi, burada da birkaç santimlik bir fark her şeyi değiştiriyordu ve Faith de annesinin işini yitirmesine neden olan adamın arabaya sığmak için koca vücudunu büküp katlamasından az da olsa zevk aldığını itiraf etmeliydi. Will sonunda koltuğu arka cama yapışacak kadar itip, belirli bir açıyla oturmayı başardı.

Faith, "Tamam mı?" diye sordu.

Will arabada çevresine bakarken, özenle ayrılmış, altın sarısı saçları tavandaki cama değdi. Faith ona bakınca deliğinden burnunu çıkarmış bir çayır köpeği görmüş gibi oluyordu.

Will başını hafifçe salladı. "Haydi, gidelim."

Genç kadın ayağını debriyajdan kaldırdı ve emniyet kemeline uzandı. Aylar boyunca, bu adamın adını düşünmek bile, Faith'te ağzındaki tattan kurtulmak için kusturacak kadar derin bir nefret uyandırmıştı. Evelyn Mitchell kurum içi soruşturmayla ilgili çoğu ayrıntıyı kızıyla paylaşmamıştı, ne var ki Faith amansız sorgulamanın bıraktığı hasarı görecekti. O güçlü, hiçbir şeyden etkilenmez annesi günden güne yıpranmış, yaşlı bir kadına dönmüştü.

Bu değişimin başlıca nedeni de Will Trent'ti.

Dürüst olmak gerekirse, suçlanacak çok şey vardı. Faith polisti ve sessizlik yemini konusunda her şeyi biliyordu, ama Evelyn'in belini bükenlerin, annesinin kendi adamlarının – uyuşturucu parası olduğu sürece, çalıp çırpmakta beis görmeyen şu açgözlü piçler– ihaneti olduğunun da farkındaydı. Evelyn yine de ekibi aleyhine tanıklık yapmayı reddetmişti. Kent yönetiminin emekli maaşına dokunmamış olması mucizeydi, ancak Faith annesinin yüksek makamlarda çok dostu olduğunu biliyordu. İnsan politikadan uzak durarak Atlanta Emniyet Müdürlüğü'nde şef olamazdı. Evelyn de oyunun nasıl oynanması gerektiği konusunda gerçek bir ustaydı.

Faith kendi hesabına Will'i hep parmağını iyi polislere bastırmaktan, onları kurumdan atmaktan zevk alan, bir çeşit beceriksiz, başarısız polis müsveddesi varsaymıştı. Trent'i hiç arabada yanına sıkışmaya çalışan, düzgün kıyafetli, ince adam gibi düşünmezdi. İşine bu kadar hâkim olduğunu da tahmin etmezdi. Olay yerini okuması, Humphrey'nin üniversite öğrencisi olduğunu tahmin ederken –en önce Faith'in düşünmesi gerekirdi bunu– haklılığı, bütün bunlar büroda oturup kalem sallayanların göstereceği sezgilerden değildi.

Hoşuna gitsin gitmesin, onunla çalışıyordu ve bir yerlerde kayıp bir kız ve hayatlarının en korkunç haberini almayla hazırlanan iki çift ebeveyn vardı. Bu olanları çözmek için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı; eninde sonunda, asıl önemli olan buydu çünkü. Yine de, Will'in yelekli o gülünç takım elbise içinde ölümüne terlediğini tahmin etmesine karşın havalandırmayı açmayı önermedi, sohbeti başlatarak zeytin dalı da sunmadı. Ona kalsa, adam orada dizleri kulaklarında, kendi terinde kaynayarak, istediği kadar oturabilirdi.

Peachtree Caddesi'ne girerken işaret verdi ve en sağdaki hızlı şeride girdi; hemen ardından çamura batmış bir kamyonetin arkasında durmak zorunda kaldı. Atlanta'nın iki buçukta başlayan ve sekizde ancak azalan "acele et ve bekle" oyununa, başka bir deyişle iş çıkışı kalabalığına yakalandılar. Buna bir de yol çalışmaları eklenince; kısacası karayolunun hemen öte tarafındaki Georgia Tech'e varmak için, sekiz kilometrelik yolu gitmek nereden bakılsa yarım saat sürecekti. Arabanın tavanına bir ışıklı siren oturtup, trafiğin arasından kolayca sıyrılınabileceği Starsky ve Hutch günleri artık çok eskilerde kalmıştı. Soruşturma Will Trent'in soruşturmasıydı ve eğer iş çıkış saatine yakalanmamak istiyorsa, tamponunda barış çıkartması bulunan parlak kırmızı Mini'yle gitmek yerine, Georgia Tech'e götürmesi için devriye arabası çağirtmalıydı.

Yüksek Sanat Müzesi'nin ve Atlanta Senfoni Salonu'nun önünden adım adım geçerlerken, Faith'in aklı cinayet yerindeydi. Campano'larm evine Leo'dan yaklaşık on dakika sonra varmıştı. Annesi görülecek en güç sahnelerin çocuklarla ilgili olduğunu söylerdi her zaman. Kızına öğüdü, aileni unut, işine odaklan, ağlamayı boş zamanına bırak, idi. Annesinin diğer bütün güzel öğütleri gibi, bunu da bir kenara itivermişti. Annesinin söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu anlaması için, bugün o eve girmesi gerekecekti.

Adam Humphrey'nin cansız bedenini, daha geçen hafta oğluna aldıklarıyla aynı marka ve renk spor ayakkabılarını görmek, midesine bir yumruk gibi oturmuştu. Holde kalakalmış, ciğerlerindeki bütün hava boşalmış gibi, yüreğini sırtında hissetmişti.

Leo da, Mitchell'ın oğlunun adını söylemişti: "Jeremy." Ne hissettiğini anladığını göstermek için değil. Faith'in Abigail Campano'yla bir çeşit mucizevi annelik bağı kurmasını ve kadına neler olduğunu söyletmesini bekliyordu.

Yanından bir otobüs geçince, Mini sarsıldı. Uzun bir araba kuyruğunun sonunda, sağa dönmek için beklerlerken, Faith Will'in kendi elini kokladığını fark etti ve sanki olağan bir insan davranışymış gibi camdan dışarı baktı.

Will ceketinin yenini uzattı. "Sana da sidik kokusu gibi gelmiyor mu?"

Genç kadın, biri burnunun altına kesilmiş süt tutmuş gibi, düşünmeden bir soluk aldı. "Evet."

Will arka cebinden cep telefonunu çıkarmak için eğilince, başını arabanın tavanına çarptı. Bir numara tuşladı, birkaç saniye bekledi, sonra hiçbir girizgâha gerek duymadan, karşısındakine, "Emma'nın dolabının dip tarafında sidik var sanıyorum," dedi. "Köpeğin yatağından geldiğini düşünmüştüm, ama taze olduğundan eminim." Karşısındaki onu görebiliyormuş gibi, başını salladı. "Bekliyorum."

Faith sessizce bekledi. Will elini dizine koymuş, parmakları pantolonunun keskin çizgisiyle oynuyordu. Fazla dikkat çekmeyen biriydi, ondan birkaç yaş daha büyük olması gerekirdi; yani otuzlarının ortasında, falan. Cinayet yerindeyken, adamın üst dudağının yarıldığı, sonra da hafif eğri dikildiği yerde bir yara izi görmüştü. Şimdiyse, tavandaki camdan giren akşam ışığında kulağından boynuna inen, şah damarını izleyip gömleğinin yakasında kaybolan başka bir iz görüyordu. Adli tıp uzmanı değildi, ama birinin Will'e ucu tırtıllı bir bıçakla saldırdığını tahmin etti.

Will elini yüzüne götürüp çenesini kaşıyınca, Faith de hemen gözlerini önündeki yola çevirdi.

"Güzel," dedi Will telefonda. "Bunu basamakların altındaki 0 negatifle karşılaştırmanın bir yolu var mı?" Susup dinledi. "Teşekkürler. Çok makbule geçecek."

Telefonu kapatıp cebine attı. Faith bir açıklama beklese de, Will bildiklerini kendine saklamaktan memnun görünüyor, belki de ona sadece özel şoförü olarak bakıyordu. Will belki de onu Leo Donnelly'nin hatasıyla özdeşleştirmişti. İkisini aynı yolun yolcusu olarak gördüğü için Will'i suçlayamazdı. Faith olay yerine gelmiş, bütün ipuçları bir araya getirilmeyi beklerken anneye çene çalmıştı. Leo'nun ortağıydı, emrindeki birisi değil. Onun kaçırdığı her şeyi o da kaçırmış sayılırdı.

Yine de merakı kabarmaya, öfkesi pekişmeye başladı. Atlanta Emniyeti'nde dedektifti, birilerinin uşağı değil. Her yıl aldığı terfiler, annesinin rütbesi nedeniyle söylentilere neden olmuştu ama çok geçmeden cinayet masasındaki herkes çok iyi bir polis olduğu için burada bulunduğunu anlaşılmıştı. Kendini kanıtlamaya çalışmaktan yıllar önce vazgeçmişti, şimdi de devre dışı bırakılmak hoşuna gitmiyordu.

Sorusunu sorarken, sesinin dengeli çıkmasına gayret etti: "Bütün bunların ne anlama geldiğini söylemeyecek misin?"

“Ha,” Sanki Faith’in orada olduğunu unutmuş gibi, şaşırmış göründü. “Özür dilerim. Başkalarıyla çalışmaya alışık değilim. Kadının yüzüne bakabilmek için, vücudunu becerebildiğince döndürdü. “Sanırım, Emma dolaba saklanmıştı. Altına işemiş olmalı. Charlie sidiğın büyük bölümünün pa-buçlarca emildiğini, ama dolabın dibinde küçük bir birikinti kaldığını söyledi. Eldivenlerimin ıslandığını fark etmeyerek, köpeğın yatağına bulaştırmış olmalıyım.”

Faith ipin ucunu yakalamaya çabaladı. “Sidikteki DNA’yı basamakların dibinde, Emma’ya ait olduğunu düşündüğün kanla mı karşılaştıracaklar?”

“Kız salgılayıcıysa, aşağı yukarı bir saatte bir yüzey karşılaştırması yaparlar.”

İnsanların yaklaşık yüzde sekseni salgılayıcıdır; başka bir ifadeyle tükürük ve sperm gibi beden sıvıları kan gruplarını da belli eder. Emma Campano da salgılayıcıysa, sidiğini inceleyerek kan grubunu belirleyebileceklerdi.

Faith, “DNA’yla uyuşturmaları gerekecek,” dedi. “Yine de başlangıç olarak, iyi.”

“Hem de nasıl.” Yeni sorular bekler gibiydi; ama Faith başka bir şey sormadı. Kırmızı yanıp trafik yeniden duruncaya kadar, iki metre kadar ilerlediler. Faith kendi sidiğine batmış, son olarak en iyi arkadaşının yerde katledildiğini görmüş, kaçırılan Emma’yı düşündü. Oğlunun aşırı koruyucu anasının sesini duymaktan hoşlanmayacağını bile bile, ona telefon etmek istedi.

Will yeniden kıpırdamaya koyuldu. Faith onun ceketini çıkarmaya çalıştığını anladı; bu arada adam başını ön cama vuruyor, dikiz aynasına çarpıyordu.

“Bu ışıktaki bir süre duracağız,” dedi. “Arabadan inip, öyle çıkar.”

Will elini kapı koluna uzattı, sonra duraklayıp, zoraki bir kıkırdamayla “Beni bırakıp gitmezsın, değil mi?” diye sordu.

Faith cevap olarak Will'in yüzüne baktı. Will huzla çıktı, ceketini çıkardı ve tam ışık yeşile geçerken yeniden arabaya girdi.

Ceketini özenle katlarken, "Böylesi daha rahat," dedi.

"Arka koltuğa bırak."

Denileni yaparken, Faith de otomobili iki metre daha yürüttü, sonra yine kırmızı yandı. İnsanların yüzlerine karşı nefretini göstermeyi hiç becerememişti. Tutukladığı suçlulardan bazıları karşısında bile kendini onları anlıyor bulurdu; ancak bu onların yaptıklarını onayladığı anlamına gelmezdi. Eve gelince karısını ağabeyinin koinunda bulunca ikisini de öldüren adam. Yıllardan beri kötü davranan kocasını vuran kadın. İş buraya geldiğinde, insanlar hiç de karmaşık değildi. Herkesin yaptığı her şeye bir bahanesi vardı; bazen bu bahane saçmalıktan öteye gitmese de.

Bu düşünceler zihnini yine Emma Campano, Kayla Alexander ve Adam Humphrey'ye götürdü. Bir bakıma birbirleriyle bir ilişkileri var mıydı, yoksa o güne kadar birbirlerine yabancı mıydılar? Adam, Georgia Tech'te birinci sınıf öğrencisiydi. Kızlarsa on beş kilometre ötedeki komşu kentte, son derecede seçkin bir lisede son sınıfa gidiyorlardı. Aralarında bir çeşit bağ olmalıydı. O gün hep birlikte evde olmalarının bir nedeni olması şarttı. Emma'nın kaçırılmasının bir açıklaması da olmalıydı.

Debriyajı bırakarak, arabayı hareket ettirdi. Karşı şeritte, otomobilleri yan yola saptıran bir yol işaretçisi vardı. Vücudundan ter akıyordu, üzerindeki fosforlu turuncu yelek, ıslak tuvalet kâğıdı gibi göğsüne yapışmıştı. Amerika'nın belli başlı bütün kentleri gibi, Atlanta'nın altyapısı da çökmek üzereydi. Sanki felaket gelene kadar hiçbir şey yapılmayacaktı. Evden çıkıp bir inşaat ekibine teslimamak imkânsızdı. Bütün kent kocaman bir keşmekeşti.

Daha önceki yeminine rağmen, havalandırmayı çalıştırdı. Sadece yol işçisine bakmak bile, sıcağı daha çok hissetmesine neden olmuştu. Önlerindeki kamyonete –çamurlukları leş gibi, arka camında Amerikan bayrağı– boş gözlerle bakarken dondurma veya bira gibi soğuk şeyler düşünmeye çalıştı.

“Erkek kardeşin hâlâ yurtdışında mı?”

Faith o kadar hazırlıksız yakalandı ki, “Ne?” demekten başka bir şey bulamadı.

“Kardeşin... cerrahtı, değil mi? Orduda?”

Mahremine tecavüz edilmiş gibi hissetti kendini; Will’in annesini soruşturması, doğal olarak çocukların hayatlarını araştırmasına da fırsat vermişti. Zeke’in Hava Kuvvetleri’nde hizmet ettiğini, Brandenburg’da olduğunu biliyordu. Faith’in psikolojik değerlendirmelerine, evlilik geçmişine, çocuğunun hayatına da erişmişti... her şeye.

Kulaklarına inanamıyordu. “Şaka ediyor olmalısın.”

“Hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranmak, samimiyetsizlik olurdu.” Sesinden hiçbir şey okunamaması, Faith’i daha da sinirlendirdi.

Bu adamın uyuşturucu timini soruşturmakla görevlendirilmesinin özel bir nedeni olması gerektiğini düşünürken, “Samimiyetsizlik,” diye tekrarladı. Will Trent şimdiye kadar tanıdığı polislerden hiçbiri gibi davranmıyordu. Hiçbiri gibi giyinmiyor, hiçbiri gibi yürümüyor, kesinlikle onlar gibi konuşmuyordu. Asla parçası olamayacağı bir ailenin kadın ve erkeklerinin hayatlarını mahvetmek de bir anlam ifade etmiyor olmalıydı.

İleride yeşil yanınca, debriyajdan ayağını hızla çekti, kamyonetin çevresinden dönüp soldaki şeritten sağa döndü. O bu son derecede yasadışı manevrayı yaparken, Will’in dizine bıraktığı elleri kımıldamadı bile.

Faith, “Sana nazik davranmaya çalıştım ama annem, kardeşim –bütün ailem– yasak bölge. Anladın mı?”

Genç kadının söyledikleri, Will'in duymazdan geleceği kadar önemsizdi. "Georgia Tech'te yolunu bulabilecek misin?"

"Bulabileceğimi çok iyi biliyorsun. Okul taksitini ödeyip ödeyemeyeceğimi görmek için banka hesaplarımı istettin."

Adamın kendini açıklama şeklini duyunca dişlerini gıcırdatacak gibi oldu. "Adam öleli neredeyse dört saat geçti, Emma Campano kaçırılalı, daha da fazla. Aslına bakarsan, hukuk işlerinin girişimizi onaylamasını beklemektense, doğrudan odaya gitmemiz gerekirdi."

"Öğrenci işleri müdürü bunun sadece bir formalite olduğunu söylemişti."

"İnsanlar avukatlarıyla konuştuktan sonra fikir değiştirmeye meylediyor."

Buna karşı söyleyebilecek bir şeyi yoktu. "Elimizde anahtar olmadan, odaya giremeyiz."

Will arka koltuktaki ceketinin cebine uzandı ve kanıt poşetini çıkardı. Faith poşetin içindeki anahtarı gördü. "Charlie bunu üst kattaki koridorda bulmuş. Oraya varınca, verdikleri numarayı ararız, ama beklerken bu anahtarı denememek için bir neden göremiyorum."

Faith adamın başka neler saklıyor olabileceğini düşünerek yeni bir kırmızıda yavaşladı. Will'in ona güvenmemesi canını sıkıyordu; ancak öbür yandan da güvenmesi için sağlam neden sunmamıştı ki. "Towers Hall'un yerini biliyorum," dedi.

"Teşekkürler."

Direksiyonu fazla sıkı kavramaktan elleri acıyordu. Derin bir soluk alıp, usulca koyuverdi. Direksiyondaki parmaklarını teker teker kaldırdı. "Aşırı dırdırcı gibi görüneceğimi biliyorum, ama ailem yasak bölge."

"Bu mantıklı bir talep, ama sen hiç öyle görünmüyorsun."

Otomobil Onuncu Cadde üzerinden Georgia Tech'e doğru sürünürken, sessizce camdan dışarıya baktı. Faith radyoyu

açtı ve trafik bültenini bulmaya çalıştı. Otoyolun üzerinden geçerken, aşağıda, daha çok bir otoparkı andıran I-75'e baktı. Her gün yarım milyon araba kente giriş çıkış için bu koridoru kullanıyordu. Emma Campano o arabalardan herhangi birinde olabilirdi.

Çevrelerindeki otomobiller otoyolun şehir merkezi istikametindeki girişlerini takip ettikleri için, Mini köprünün öbür tarafına ulaştığında, trafik daha katlanılabilir bir hale geldi. Faith Onuncu Cadde'den Fowler'a saptı, kampustan geçen tanıdık yollardan ilerledi.

Georgia Teknoloji Enstitüsü, Atlanta kent merkezinde yüz altmış hektara yakın, çok değerli bir arazi üzerinde kuruluydu. Georgia sakinleri piyangoğunun sağladığı HOPE bursları sayesinde üniversitede ücretsiz okuyabilse de, girişte aranan başarı koşulları çoğunun yolunu tıkıyordu. Buna bir de yatakhane, kitap ve laboratuvar masrafları eklenince, yolda kalan öğrenci sayısı daha da artıyordu. Talihiniz varsa, boşluğu tam bursla kapatabilirdiniz. Talihiniz yoksa, annenizin evini ikinci kez ipotek ettireceğini ummaktan başka çareniz yoktu. Tech çoğu üniversite listesinde sürekli olarak ilk on içinde yer alır ve Emory Üniversitesi'yle birlikte Güney'in seçkin okulları arasında görülürdü. Mezun olduktan sonra, annenize borcunuzu kolayca ödeyebilirdiniz.

Faith yaya geçidi kavramını anlamamış görünen öğrenciler nedeniyle, arabayı Techwood Drive boyunca yavaşlattı. Bir grup delikanlı Mini içinde bir sarışın görünce çığlıklar attı, sayısal öğrencilerine özgü, doğuştan gelen nezaket eksikliği ve hormon karışımı çoğunun kendi ayaklarına takılıp tökezlemesine neden oldu. Faith park edecek bir yer ararken, onlara dikkat bile etmedi. Kampusta park, en uygun anlarda bile gerçek bir kâbustu. Sonunda teslim bayrağını çekti ve Mini'yi engellilere ayrılmış bir alana soktu. Polis park ruhsatını

göstermek için camının siperliğini indirirken, kampus güvenliğinin belgeye saygı göstereceğini umuyordu.

Will, "Haydi," dedi. "Kimi arayacaksan, ara."

Will arabadan çıkmaya çalışırken, Faith de öğrenci işleri müdürünün sekreterini aradı. Konuşmasını bitirdi, indi ve kapıları kilitledi. "Müdür Martinez hâlâ hukukçularla konuşuyormuş. Burada beklememiz gerekiyor. Telefon konuşmasını bitirir bitirmez buraya gelecek." Tuğladan yapılmış, dört katlı geniş binayı gösterdi. "Bu Glenn's Hall. Towers da hemen arkasında."

Will öne düşmesini işaret etti, ancak Faith'in adımları kendininkilerden epey kısa olduğundan, sonunda yan yana yürür oldular. Genç kadın kendini hiç kısa boylu olarak nitelendirmezdi ama, bir yetmiş üçlük boyuna rağmen, adamın yanında cüce gibi kalıyordu.

Dersler hâlâ devam ediyordu ve çevrede küçük öğrenci grupları vardı. Ceketsizken, Will'in kılıfı ve tabancası yeleğine rağmen kolayca görülür haldeydi. Faith'in üzerinde kısa kollu pamuklu bir gömlek ve takım pantolonu vardı – kırklara yaklaşan sıcaklığı düşününce akıllıca bir karardı; ancak sol kalçasındaki altın renkli kokardı ve sağ tarafındaki tabancasını gizlemek için en iyi yöntem olduğu kuşkuluydu. İkisi yan yana Glenn ve Towers Hall arasındaki çimenlerden geçerken hatırı sayılır bir canlılığa neden oldular.

Buna rağmen, kampusun içinde yürümek, bütün bu genç yüzleri görmek, Faith'e bu olay üzerinde çalışmayı ne kadar çok istediğini bir kez daha gösterdi. Leo Donnelly ile çalışmanın, büyük bir başarıya ulaşmanın kesin yolu olmadığı bir tarafa, çocuğunu yitirmenin nasıl bir duygu olabileceğini ölçemiyordu. Abigail Campano'yla konuşmak, hayatında şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi. Annenin hatırlayabildiği tek şey ettikleri kavgalar, birbirlerine söyledikleri

korkunç sözlerdi. Kadının kızının ölü değil de kayıp olması, olayın korkunçluğu açısından pek bir şey değiştirmiyordu. Emma'nın evine dönmesini sağlamak adına, elinden gelen her şeyi yapmakta kararlıydı. Asıl açıklayamadığıysa, bugünkü fiyaskolara rağmen, tümüyle işe yaramaz olmadığını Will Trent'e kanıtlamaktı.

Tech kampusunun bu bölümüyle ilgili bildiği birkaç şeyi anlatmakla başladı. "Bunlar, birinci sınıfların yatakhaneleri. Kız-erkek karışık değil, ikisinde toplam altı yüz öğrenci kalıyor. Stadyuma en yakın ve bu yüzden en gürültülülere, bunlar. Birinci sınıflar için otopark olanakları son derecede sınırlı olduğundan, çoğunun arabası yok, en azından kampusa getirmiyorlar." Ayakları yumuşak çimenlere batınca, bastığı yeri görmek için yere bakarken, "Yarım saat sonra derslerin çoğu bitmiş olacak," dedi. "Burada ne arıyorsun?"

Önce ayakkabıları tanıdı. Daha birkaç saat önce, Adam Humphrey'nin ayaklarında gördükleriyle aynı marka, aynı renk. Spor pabuçların içinden kıllı değnekler gibi çıkan iki ince bacak. Şortu dar kalçasından sarkıyor, külotunun üst tarafı görölüyordu. Üzerinde yırtık, soluk -Hava Kuvvetleri'ndeki dayısının hiç sevmediği- ve üzerinde "Petrol için Kan Dökmeye Son," yazılı bir tişört vardı.

Sonradan düşününce, son bir buçuk haftadır Glenn Hall'da kalan Jeremy ile her an karşılaşmasının mümkün olduğunu anladı. Oğlunun tam bu saatte derste olması gerektiğini de biliyordu. Haftalar önce, programını yapmasına yardım etmişti.

Aklından geçeni saklamadı. "Biyomekaniğe giriş dersi ne oldu?"

Jeremy aynı hızla, "Hoca erken bıraktı," dedi. "Sen neden buradasın?"

Faith kayıtsızca yanında duran Will Trent'e bir baktı. Annesi hakkında soruşturma yapmasının birkaç yararlı yanından

birinin, otuz üç yaşında bir kadının on sekiz yaşında bir oğlu olmasına şaşırması olduğunu düşündü.

Will, "Sınıf arkadaşlarından biri bir kaza geçirdi," dedi.

Jeremy iki kuşak polis tarafından büyütülmüştü. Polis dilinden anlıyordu. "Öldü mü, yani?"

Faith oğluna yalan söylemedi. "Evet. Bir süre aramızda kalsın. Adı Adam Humphrey. Tanıyor musun?"

Jeremy başını salladı. "Keçilerden mi?" Nedense, Glenn Hall sakinleri kendilerinden Keçiler olarak bahsediyorlardı.

"Hayır," dedi kadın. "Towers'ta kalıyordu."

"Dersler yeni başladı. Bir tek Fartley'yi tanıyorum." Yine bir lakap; bu sefer kendi yatakhanesinden birininkiydi. "Çocuklara sorabilirim."

Elini uzatıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırma arzusu-na direnerek, "Aldırma," dedi. On altıncı doğum gününden beri, anasının boyunu geçmişti. Jeremy'nin insanların içinde sevgi gösterilerine izin verdiği ender durumlarda, alnını öpebilmek için parmaklarının ucuna kalkması gerekiyordu. "Daha sonra uğrarım."

Oğlu omuz silkti. "Gelme, tamam mı? Bu 'Fıstık Anne' boku iyi olmuyor."

"'Bok' deme."

"Anne."

Sessiz bir onayla başını salladı. Jeremy altmış dolarlık yeni kitap çantasını çimlerden sürükleyerek uzaklaştı. Faith on altı yaşında, bir yaşındaki oğlunu beline sarmış gezdirirken, insanlar ondan küçük kardeşi diye söz edince kıpkırmızı olurdu. Yirmi beşindeyse, oğlunun yaşıyla anasının hafif meşrepliği arasında bir ilişki kurmaya çalışan erkeklere çok öfkelenirdi. Otuzunda, geçmişini geçmişiyile barışık olacak kadar kabullenmişti. Herkes hata yapardı; asıl gerçek, oğlunu hakikaten sevdiğiydi. Hayat elbette kolay değildi, ama

onun yanında olması bütün bakışlara, tüm kınamalara de-
ğiyordu.

Ne var ki, birinci sınıf tanıtım programı sırasında
Jeremy'nin yatakhane arkadaşı Faith'e bir bakıp, ardından,
"Kanka, kız arkadaşın harika," deyince, bu rahatlık maalesef
kısa sürdü.

Will, Glenn Hall'un karşısındaki kırmızı tuğlalı binayı gös-
tererek, "Towers burası mı?" diye sordu.

Genç kadın "Evet," dedikten sonra öne düştü, boş çimen-
lerden geçtiler. "Öğrenci İşleri Müdürü Martinez ile konuştu-
ğum zaman, Adam'ın oda arkadaşının adının Harold Nestor
olduğunu, ama Nestor'un henüz derslere girmediğini söyle-
di. Ailevi bir sorunu olduğunu söyledi; galiba hasta bir ak-
raba. Çocuğun sonrasında derslere girip giremeyeceği bile
kuşkulı."

"Nestor'da odanın anahtarı var mı?"

"Yok. Çocuk konaklama paketini bile gelip almamış.
Martinez'in bildiği kadarıyla, Adam'la da tanışmamış."

"Bunu doğrulatalım," dedi Will. "Başka kimde odanın
anahtarı var?"

"Kampus güvenliğinde maymuncuk olmalı. Burada ya-
takhane yöneticileri olmuyor – her şeyi öğrenci birliği yöneti-
yor, ama henüz seçimler yapılmadı."

Will binanın ön kapısını denedi, ama açamadı.

Faith öğrencileri yatakhaneye yabancı sokmamaları ko-
nusunda uyaran büyük kırmızı levhayı gösterdi. Bu kısmını
unutmuştu. "İçeri girmek için güvenlik kartının olması ge-
rek."

"Haklısın." Will yüzünü cama yapıştırıp lobiye baktı.
"Kimse yok."

"Adam'ın cüzdanında güvenlik kartı yoktu." Faith ortalık-
ta dolaşan bir öğrenciden yardım istemek için çimlere baktı,

ama etraf ıssızdı. "Anlaşılan, eninde sonunda Martinez'i ve hukukçularını beklemek zorunda kalacağız."

Will ellerini cebine sokmuş, kapının üzerindeki bir sürü yazıya bakıyordu. Kırmızı levhanın dışında, engellilerin otomatik kapıyı açmak için yapmaları gerekenleri belirten mavi bir plaka, bir de plastik muhafaza içinde, öğrencilerin gerekli durumlarda arayacakları numaraların yazılı olduğu sarı bir defter sayfası vardı.

Will sanki beyniyle kapıyı açacakmış gibi kaşları dikkatten çatılmış, tam önüne bakıyordu.

Faith sidik hadisesinden beri adamın ne düşündüğünü anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti. Binanın tüm öğrenci adlarını gösteren diyafon sistemine yaklaştı. Birisi zillerin üzerine "BOZUK!! SAKIN DOKUNMAYIN!!" yazılı bir not yapıştırmıştı. Meraktan, isimleri inceledi. Humphrey, A. adı 310 numaranın karşısındaydı.

Will gelip yanında durdu. Onun da isimleri okuduğunu sanırken Will'in "Fıstık Anne ne anlama geliyor?" diye sorduğunu duydu.

Yüzünün kızardığını hissetti. "Aramızdaki bir konuşmaydı."

"Özür dilerim." İsimlere uzanunca, Faith de "Bozuk," dedi.

Will beceriksizce gülümsemeye çalıştı. "O kadarını görebiliyorum." Rehberin altındaki mavi engelli plakasını bastırdı. Önce bir zil sesi, ardından da kilit düşer ve kapı homurdanarak açılırken, belirgin bir tıkırtı duyuldu.

Faith hak edilmiş, alaycı bir yorum işitmeye hazırlandı. Oysa Will binaya önden girmesini işaret etmekle yetindi.

Lobi boştu, ama genç erkek kokusu mide bulandıracak kadar güçlüydü. Faith on beşle yirmi yaş arasındaki erkeklere ne olduğunu bilmemekle birlikte, olan her neyse, hepsinin spor çorabı ve Çin Merhemi gibi kokmasına neden olduğu-

nun farkındaydı. Genç bir kızken bunun hiç farkına varmamış olması da başlı başına bir muammaydı.

Will parmağıyla göstererek, "Kameralar," dedi. "Oda numarası kaçtı?"

"Üç yüz on."

Merdivene yönelince, Faith de peşinden gitti. Will'in hareketlerine bakınca, koşucu olmalı diye düşünüyordu. Bu da bir tazıdan da zayıf olmasını açıklamaya yeterdi. Yetişmek için adımlarını hızlandırdı, ancak en üst kata vardığında, Will anahtarı cebinden çıkarmış, parmak izi çıkmasını diye poşetle tutarak kapıya sokmaya hazırlanıyordu.

Kapıyı açtı, ama içeriye girmedi. Koridorun dibine yürüdü. Üç yüz on mutfağın yanında, duşların hemen karşısında, iyi bir konumdaydı. Üç yüz on birin kapısını vurdu. Bekledi, bir cevap alamadı. Koridorun öbür ucuna gidip, bir sonraki kapıyı denedi.

Faith bir taraftan her kapalı kapıyı deneyen Will'in giderek uzaklaşan sesini işitirken, dikkatini Adam'ın odasına verdi. Jeremy'ninki gibi, bu oda da dört buçuk metreye üç buçuk metre, yani bir hapisane hücresi genişliğindeydi. Her iki duvarın dibinde birer yatak, ayakucalarında da birer çalışma masası bulunuyordu. Her öğrenci için bir gardırop, bir de dolap vardı. Yataklardan sadece biri çarşaflydı, ötekinde, televizyona bakan ucuna bir yastık yerleştirilmişti. Adam sanki Harold Nestor'un hiç gelmeyeceğini düşünerek odanın her iki yanını da kullanmış gibiydi.

Will, "Şu anda evde kimseler yok," dedi.

Faith saatine baktı. "Yirmi dakika daha bekle. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Eldivenlerim ceketimde kaldı. Yanında fazla bir çift var mı?"

Genç kadın başını olumsuzca salladı. İşe giderken yanına çanta alma alışkanlığını uzun süre önce terk etmişti ve genel

olarak ön cebinde taşıdığı eldivenleri de Campano'ların evinde kullanmıştı. "Bagajda bir kutu var. İstersen..."

"Ben alırım," dedi Will, Faith'in artık alıştığı bir hareketle ceplerini yoklarken. "Telefonum da cebimde kaldı. Bugün harikalar yaratıyorum."

Faith anahtarları uzattı. "Kimsenin bir şeye dokunmamasına dikkat ederim."

Will koridordan koşarak geçip merdivene yöneldi.

Faith neyle karşılaşacaklarına bakmakta bir sakınca olmayacağını düşündü. Üzeri kâğıt parçalarıyla, kullanılmış ders kitaplarıyla, uçlu kalemle ve küçük bir dergi yığınıyla dolup taşmış çalışma masasına yaklaştı. Dergilerin tümü, doğada yürüyüş konusunda uzmanlaşmış olduğu anlaşılan, *Get Out* adlı yayının eski nüshalarıydı. Öteki masanın üzerinde üniversite hayatının demirbaşları sayılabilecek şeyler vardı: bir LCD televizyon, bir PlayStation konsolu, bir sürü oyun ve etiketleri elle yazılmış bir DVD yığını. Son zamanların yüksek hasılatlı Hollywood filmlerini tanımanın yanı sıra, üzerlerinde sadece "porno" yazan ve derecesini belirttiğini tahmin ettiği yıldızlarla süslenmiş olanları da gördü.

Masanın çekmecelerinden biri kısmen aralıktı; Faith öteki masadan aldığı bir kalemle çekmeceyi sonuna kadar açtı. Çekmecede bir *Playboy* dergisi, alüminyuma sarılı iki prezervatif ve iyice aşınmış bir deste beyzbol kartı buldu. Gördüğü karışıma üzüldü. Adam Humphrey sonsuza dek çocuklukla erkeklik arasında kısılmış kalacaktı.

Dizlerinin üzerine çöktü. Masanın formika yüzeyinin altına hiçbir şey yapıştırılmamış, çekmecelerin arasına hiçbir şey sıkıştırılmamıştı. Öteki masayı da gözden geçirdi. Bir plastik torba köşesinin sarktığını gördü. Daha yakından görebilmek için boynunu uzatırken, saçlarını tuttu.

Adam Humphrey muhtemelen Tech'te masasının altına torbayla ot yapıştıran tek öğrenci değildi. Daha neler, kuşkusuz bu katta ot içen tek çocuk da değildi.

Yeniden doğruldu, gözleriyle odayı taradı – duvardaki Radiohead posterini, bir köşeye yığılmış kirli çoraplarla spor papuçlar, yatağın yanındaki çizgi roman yığını. Annesi yerdeki siyah kilimi, ona uygun yatak örtüsüyle çarşafı seçmesine izin verirken epey hoşgörü göstermiş olmalıydı.

Oğullarının birkaç parça eşyasını toplayıp Oregon'a götürmenin Humphrey'lerde nasıl bir duygu yaratacağını düşündü. Oğullarından geriye sadece bunlar kalmış olabilir miydi? Faith için daha da kötüsü, onlara çocuklarının öldüğünü kim söyleyecekti? Will, Kayla Alexander haberinin iletilmesinde Leo'yu görevlendirmişti. Yoksa Humphrey'lere oğullarının öldürüldüğünü söylemek gibi hiç de gıpta edilmeyecek bir işi Faith'in başına mı saracaktı?

Tanrım, bunu yapmayı hiç istemiyordu.

"Kimsin sen?"

Farklı çocuk, aynı suçlayıcı ses tonu. Bu seferki yüzünde sert bir ifadeyle, kapının eşiğinde duruyordu. Faith çocuğa dönerek tabancasını ve kokardını gözlerinin önüne serdi, ama çocuğun ifadesi değişmedi.

Ona, "Adın ne?" diye sordu.

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Bayağı uzun bir adın varmış. Evlat mı edinildin?"

Şakanın pek hoşla gitmediği açıktı. "Arama emrin var mı?" Sol eli kapı tokmağının üzerindeydi. Sağ kolu dirseğine kadar alçıdaydı. "Kampus güvenliği odaya izinsiz girdiğini biliyor mu?"

Açıklamak için tuhaf bir yöntem, diye düşündü, ama çocuğa, "Anahtarım vardı," dedi.

“Aferin sana.” Alçının izin verdiği ölçüde kollarını kavuşturmaya çalıştı. “Şimdi bana iznini göster, yoksa arkadaşımın odasından siktir git.”

Çocuğu kızdıracağını bildiği için, kendini gülmeye zorladı. Yakışıklı biriydi – koyu renk saçlar, kahverengi gözler, yapılı ve istediğini yaptırmaya alışık olduğu belliydi. “Gitmezsem ne olur?”

Anlaşılan, bu kadarını düşünmemişti. “Kampus güvenliğine haber veririm,” derken, sesinde ayrı güven yoktu.

“Başka bir odanın telefonunu kullan,” dedi Faith. Yeniden çalışma masasına döndü. Matematik denklemleriyle ve derste alınmış notlarla dolu kâğıtları karıştırmak için yine kalemden yararlandı. Çocuğun gözlerini dikip ona baktığını hissedebiliyordu. İnadını sürdürdü. On sekiz yaşında birinin gözlerindeki nefret şimşekleriyle ilk kez karşılaşmıyordu.

“Bu tamamen saçmalık,” dedi delikanlı; söylediğinin öneminden çok, dikkat çekmek için.

Sanki çocuğun hâlâ orada bulunmasına canı sıkılmış gibi, iç geçirdi. “Dinle, bunun amacı ot, ya da porno veya yasadıışı yazılımlar, karıştırdığınız ne haltsa onunla bir ilgisi yok, onun için kafanı kıcına sokmaktan vazgeç, bir Atlanta polis dedektifi gelip eşyalarını karıştırdığına göre arkadaşının başının cidden dertte olduğu ortada. Sen de bana adım söyle artık.”

Karşısındaki sessizce bekledi, ancak Faith soruyu atlatmanın bir yolunu bulmak için zorladığı beynini duyacak gibi oldu. Çocuk sonunda insafa geldi. “Gabriel Cohen.”

“Sana Gabe mi derler?”

Çocuk omuzlarını silkti.

“Adam’ı en son ne zaman gördün?”

“Bu sabah.”

“Koridorda? Derste?”

"Burada, sabah sekizdi belki." Yine omuz silkti. "Tommy, oda arkadaşım, çok horluyor. Boktan herifin teki. Ondan kurtulmak için, burada yatmaya başladım." Bu dediklerinin kendisini işin içine karıştırdığını fark edince, gözleri büyüdü.

Faith, "Aldırma," diye rahatlatı onu. "Dediğim gibi, Gabe, buraya iki gram otları korsan *Son Ültimatom* için gelmedim."

Cohen dudaklarını ısırıp, ona güvenip güvenemeyeceğini tartmaya çalışarak Faith'e bakmayı sürdürdü.

Faith ise Will Trent'in nerelerde oyalandığını merak etmeye başlamıştı. Burada olmasının durumu kolaylaştıracağından, ya da güçleştireceğinden emin değildi ya, o başka.

"Adam'ı ne zamandır tanıyorsun?"

"Sanırım, bir hafta falan. Taşınma günü tanıştık."

"Onu korumaya pek hevesli görünüyordun."

Omuz silkmelerini okumayı geliştirmişti. Çocuğun başlıca kaygısı yasadışı hazineleri olmalıydı – film stüdyolarını soymanın daha ağır ceza gerektirdiği düşünülecek olursa, muhtemelen ottan çok yasadışı yazılımlar endişelendiriyordu onu.

"Adam'ın arabası var mı?" diye sordu.

Cohen başını hayır anlamında salladı. "Ailesi bayağı tuhaf. Şebeke elektriği falan kullanmıyorlar. Tam çevreci tipler."

Bu anlattığı, taşra yolu adresini açıklıyordu. Pahalı televizyonu, oyun konsolunu göstererek, "Peki, ya bunlar ne?" diye sordu.

Gabe, "Onlar benim," dedi. "Oda arkadaşım Tommy'nin dokunmasını istemedim." Devam etti. "Ama Adam da oyun meraklısı. Açık havada olmayı falan seviyor, ama oyundan da hoşlanıyor."

"Bilgisayarı var mı?"

Delikanlı, "Birileri yürütmüş," dedi ve Faith buna hiç de şaşırmadı. Hırsızlık bu kuşağın yaygın sorunu gibiydi. Jeremy

okuldayken o kadar çok bilimsel hesap makinesi çaldırmıştı ki, sonunda Faith de oğlunu hesap makinesini eline çivilemekle tehdit etmişti.

"Peki, Adam e-postalarımı nerede okuyor?"

"Bilgisayarımı kullanmasına izin verdim. Bazen de bilgisayar laboratuvarına gider."

"Asıl branşı ne?"

"Benimki gibi. Sprey katkılarına yönelik polimerler."

Böyle bir dal hanımları etkiliyor olmalıydı. "Kız arkadaş, ya da takıldığı birileri var mı?"

Gabe'in omzu hafif bir savunma imasıyla kalktı. "Hepimiz daha yeni geldik, tamam mı? Birilerine takılacak zamanımız olmadı."

"Eyalet dışından mı geliyorsun?"

Çocuk başını salladı. "Grady'ye gittim."

Grady mıknaatıs okuldu; yani Atlanta sistemindeki diğer okulların en başarılı öğrencilerini çekerdi. "Kayla Alexander, ya da Emma Campano diye birileriyle tanıştın mı?"

"Grady'de mi okuyorlar?"

"Westfield."

Başını salladı. "O dediğin, Decatur'da, öyle değil mi? Galiba kız arkadaşım gitmişti o okula. Julie. Bir sürü okuldan kovuldu."

"Neden?"

Gabe utangaçça gülümsedi. "Otoriteye karşı paylaştığımız bir güvensizlik var da."

Faith de gülümsedi. "Julie de Tech'te mi?"

Oğlan yine başını salladı. "Birkaç dönem Georgia State'e gitti, sonra orasını da bıraktı. Akşamları Buckhead'de bir bar'da çalışıyor.

Buckhead Atlanta'nın gece hayatıyla ünlü, varlıklı bir mahallesiydi. Julie'nin alkol servisi yapabilmesi için en az yirmi

bir yaşımda olması gerekirdi. Onunla Emma Campano arasındaki dört yaş fark kızların yollarının kesişmediği anlamına geliyordu.

"Bileğini nasıl sakatladın?" diye sordu Gabe'e.

Gabe'in yüzü hafifçe renklendi. "Aptalca. Ayağım kayınca, elimin üzerine düştüm."

"Canın acımış olmalı."

Kendi kendini sakatladığına hâlâ inanamıyormuş gibi, alçık kolunu kaldırdı. "Hem de nasıl."

"Julie hangi barda çalışıyor?"

Çocuk kolunu indirdi, ama gardı yine kalktı. "Neden?"

Faith çocuğun bir açıklamaya hak kazanacak kadar yardımcı olduğuna karar verdi. "Gabe, bugün Adam'a yaşananları anlatmam gerekiyor."

Koridorda yankılanan, güçlü bir "vuuf" sesi duyuldu, Gabe, "Hassiktir," diye fısıldadı.

Faith'in bu açıklamanın gerisindeki nedenle tanışması iki saniye sürdü.

Gabe geleni gönülsüzce tanıştırdı. "Oda arkadaşım, Tommy Albertson."

Gabe ne kadar esmerse, öteki o denli soluktu ve Faith, Gabe'in ev arkadaşı hakkındaki görüşünün ne kadar isabetli olduğunu hemen o an anladı: Çocuk gerçek bir dallamaydı. Sanki bunu kanıtlamak istiyormuşçasına, Tommy dili bir kanış dışarıda, genç kadına bakakaldı: "Aman Tanrım. Tabancalı kadınlardan hep hoşlanmışımdır."

Gabe, "Kes, ulan," diye tısladı. "Adam'ın başı dertteymiş."

Faith yeni gelene döndü, "Gabe'e anlatmak üzereydim..." dedi. "Adam bu sabah öldü."

"Öldü mü?" Tommy parmaklarını Faith'e uzatırken topuklarının üzerinde yaylandı. "Kahretsin, oymuş işte, gördün mü? Tech öğrencisi demişlerdi. Kafayı yiyeceğim şimdi - Adam'dı, öyle mi?"

Gabe'in şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Öldü mü? Yani, öldürüldü, anlamındaki gibi?"

Tommy daha da heyecanlandı. "Kanka, çılgın orospunun teki boğmuş çocuğu. Ölümüne, anlıyor musun? Çıplak elle-riyle. Ciddiyim, bütün haberlerde var. Bütün gün neredeydin, oğlum?"

Gabe'in âdemelması oynamaya başladı. Doğrulatmak için Faith'e bakarken gözleri nemlendi, kendini ihanete uğramış gördüğü belliydi. "Doğru mu?"

Genç kadın bir yandan polisten birinin Adam'ın Tech öğrencisi olduğunu sızdırdığına öfkelenirken, başıyla doğruladı. "Çok daha karmaşık bir olay, ama evet, Adam öldürüldü."

"Nasıl?"

"Şu anda sana ayrıntıları gerçekten anlatamam, Gabe. Sadece Adam'ın kahramanca davrandığını, birine yardım etmeye çalıştığını, ama sonra bazı şeylerin korkunç derecede sarpa sardığını söyleyebilirim. Bir kız kaçırıldı, onu arıyoruz ve bunun için yardımına ihtiyacımız var."

Gabriel dudakları titreyerek duygularını gemlemeye çalışıyordu.

Tersine, Tommy neredeyse mest olmuş gibiydi. "Buraya bana soru sormaya mı geldin?" dedi. "Başla öyleyse. Bende her çeşit bilgi var."

Faith, "Nasıl bilgiler?" diye sordu.

"Şey, somut bir şey falan yok. Sakin biriydi, ama bilirsin işte, o sükûnetin altında bir şiddet vardı. Şey gibi... tehlike."

Faith duygularını belli etmemeye çalışıyordu, ama aslında Tommy'yi morga götürmek ve arkadaşının ölümünde neyin bu denli heyecan verici olduğunu sormak için neler vermezdi. "Adam'ın kız arkadaşı var mıydı? Özellikle takıldığı biri var mıydı?"

Diğer her şey gibi, Tommy bunu da son derecede eğlencili buldu. Ellerini Gabe'in omuzlarına kenetledi. "İki soru, tek cevap!"

Gabe irkilerek yanından uzaklaştı. "Siktir git, pezevenk. Adam'la bir kez bile konuşmadın. Senden nefret ediyordu."

Faith araya girmeye çalıştı. "Gabe..."

"Sen de siktir git." Odadan çıktı. Birkaç saniye sonra çarpan bir kapı sesi duyuldu.

Faith parçalamamak için direnerek gözlerini kısıp Tommy'ye baktı. Odanın içine bir iki adım ilerlemişti ve Faith de çocuğun alanına girmesinden hoşlanmıyordu. Hemen kontrolü ele almazsa, sorun çıkacaktı. "Yoksa bu sorulara merkezde mi cevap vermek istersin?"

Tommy dişlerini göstererek sırtıp yaklaştı. "Babam avukat, hanımefendi. Benim gibi genç ve güçlü bir aygırın bileğine kelepçe takmak bir tarafını ıslatmayacaksa, senin arabanın arkasına binmeye hiç niyetim yok."

Genç kadın sesini hiç yükseltmedi. "Öyleyse, konuşacak bir şeyimiz yok, demektir."

Aradaki mesafeyi daha da azaltarak, kasılarak sırttı. "Bence de."

"Şimdi gider misin?" Tommy kıpırdamayınca, bir omuzda koridora doğru itti. Tommy ya hazırlıksız yakalandı, ya da Faith sandığından da öfkeliydi; çünkü kıcının üzerine oturuverdi.

Ayağa kalkarken, "Tanrım," diye sızlandı. "Neyin var senin?"

Faith kapının iç tarafındaki mandalı çevirdi, kapıyı çekip sıkıca kapattı. "Arkadaşın ölmüş, bir kız kayıp ve senin bütün bunlar karşısında tepkin gülmek ve dalga geçmek. Sence, neyim var benim?"

Sözleri hedefe ulaşıysa da, arzulanan etkiyi yapmadı. "Neden böyle uyuzluk yapıyorsun?"

“Çünkü bütün gün senin gibilerle uğraşıyorum.”

“Burada bir sorun mu var?” Merdivenden iyi giyimli, esmer biri çıkıyordu. Sesinden soluğunun hafifçe tıkanmış ve bir öğrenciyi yerde görmekten kaygılandığı anlaşılıyordu.

Tommy debelenerek ayaklandı. Gevezelik etme ihtimaline heveslenen, şımarık bir çocuğu andırıyordu. Faith bildiği tek yöntemi uyguladı ve, “Saldırganca davrandı, ben de yolunun üzerinden ittim,” dedi.

Adam yanlarına geldi. Yüzünde tanıdık gelen bir şey vardı ve Faith adamın bir ay önce, Jeremy’nin de katıldığı okul tanıtımında gördükleri bir sürü adsız yöneticiden biri olduğunu fark etti.

Victor Martinez’in Tommy’dan Faith’e, sonra tekrar Tommy’ye yönelen gözlerinde bir tanıma ifadesi yoktu. “Bay Albertson, bu okula kayıtlı on sekiz bini aşkın öğrencimiz var. Henüz bir hafta olmuşken adınızı ve öğrenci kimlik numaranızı ezbere bilmem sizin açınızdan hiç de hayra alamet değil.”

“Ben...” Adam Faith’e dönerek elini uzattı. “Ben Müdür Martinez. Buraya Adam Humphries için geldiniz, değil mi?”

Faith adamın elini sıkarken, “Humphrey,” diye düzeltilti.

“Böylesi koşullarda tanıştığımız için son derece üzgünüm.” Müdür kendisini görmezden gelmeyi sürdürünce, Tommy alçak sesle bir küfür savurdu, ardından da sıvıştı. “Biraz yürümek ister misiniz? Bu işe gereken önemi vermiyor görünmek hiç hoşuma gitmiyor, ama okulun ilk haftası hep zahmetli olur, bir toplantıdan diğerine koşarım.”

“Tabii.” Peşinden merdivene doğru giderken, adamın tıraş losyonunun kokusunu duydu. Günün geç saati olmasına rağmen yeni tıraş olmuş gibiydi, elbisesi de hâlâ ütülüydü. Will Trent’i saymazsa –neden sayacaktı ki?– temel temizlik kurallarına uyan bir erkek görelili uzun zaman olmuştu.

“İşte,” dedi Martinez, elini ceketinin iç cebine sokarak. “Odasını da açan maymuncuk, ders programı ve iletişim adresi.” Kâğıdı uzatan eli Faith’inkine değdi, genç kadın dokunma hissine öylesine şaşırdı ki, kâğıdı yere düşürdü.

Martinez, “Hay Allah,” dedi, dizlerinin üzerine eğilerek yerden aldı. Epeyce tuhaf bir görüntü olabilirdi –Victor, önünde bir dizinin üzerine çökmüş– ama adam bir esnek çabuklukla kâğıdı alıp doğrularak hareketine zarafet kattı.

Genç kadın sakarlık duygusunu sesine yansıtmamaya çalışarak teşekkür etti.

“Hukukçulardan onay almak bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, ama üniversitenin de kışını kollaması gerekiyor.”

Faith elindeki kâğıdı, gerekli tüm bilgilerin yazılı olduğu, tanıdık görünümlü öğrenci başvuru formunu inceledi. “Açık sözlülüğünüz ilaç gibi geldi.”

Müdür merdivenden inerken bir elini hafifçe tırabzana koyarak gülümsedi. “Bana olanlardan biraz bahsedebilir misiniz? Haberleri izledim, tabii. İnanılmaz.”

“Öyle,” diye onayladı. “Ne anlattıklarını bilmiyorum, ama devam eden bir soruşturma hakkında gerçekten yorum yapamam.”

“Anlıyorum. Polisin de koruması gereken bir kızı var tabii.”

Faith güldü. “Bu dediğiniz iki anlama da çekilebilir, Bay Martinez.”

Adam bir sonraki sahanlıkta durdu. “Victor deyin. Lütfen.”

Genç kadın da durdu. “Siz de bana Faith diyebilirsiniz.”

“Eski usul isimlere bayılıyorum,” dedi Martinez. Gülümseğinde gözleri kısılıyordu.

“Anneannemin adını koymuşlar.”

“Harika,” dedi Victor. Faith adamın ailede isimleri sürdürme geleneğinden bahsetmediği kanısına kapıldı. “Bana neden böyle tanıdık geldiğinizi sormamda bir sakınca var mı?”

Tüm koşullara rağmen, aralarında kesinlikle bir çeşit flört havası vardı. Faith yokluğunun yasını tutmak için bir an beledikten sonra, “Beni birinci sınıflara okulu tanıtma etkinliğinde görmüş olmalısınız. Oğlum burada okuyor.”

Martinez mükemmel bir ağzı şaşkınlıktan beş karış açık adam ifadesi takındı. “En genç öğrencimiz on altı yaşında.”

“Oğlum on sekiz.”

Martinez yutkunurken âdemelması inip kalktı, ardından zorlama kahkaha geldi. “On sekiz!”

“Evet.” O anın tuhaflığını atlatmak için, asıl sorunu konuşup halletmek dışında yapacak bir şey yoktu. “Anahtar için teşekkürler. Büronuza iade edilmesiyle ilgileneceğim. Şefimin bu akşam öğrencilerinizden bazılarına bir takım sorular sormak isteyeceğinden eminim. Olabildiğince saygılı davranacağız, ama eğer bir engelle karşılaşmamamız için kampus güvenliğini haberdar ederseniz seviniriz. Bazı anne babalardan öfkeli telefonlar gelebilir. Böyleleriyle başa çıkmaya alışık olduğunuzdan eminim.”

“Kesinlikle. Müdahaleleri önlemekten mutlu olacağım.” Basamakları inmeye koyuldu. “Şimdi şu toplantıya gitmem gerekiyor.”

“Bir şey daha?” Faith sadece görevini yapıyordu, ama adamın soruyu beklerken gözlerine yerleşen endişeyi görmenin gerçekten hoş bir tarafı olduğunu da itiraf etmeliydi. “Tommy Albertson’ın neden daha şimdiden radarınıza takıldığını söyleyebilir misiniz?”

“Ha.” Bu kadar kolay olmasına şaşırdığı açıktı. “Towers ve Glenn arasında uzun bir rekabet var. Genellikle iyi niyetli eşek şakaları falan, ama Bay Albertson işi biraz abarttı. Ayrıntıları

yarım yamalak anlattılar, ama anladığım kadarıyla şakaya su balonları da karışmış. Yerler ıslaktı. İnsanlar düşüp yaralandı. Çocuklardan birinin hastaneye götürülmesi gerekti.”

Anlattığı, Gabe’in kolundaki alçıyı aydınlatıyordu.

“Teşekkürler.” Bir kez daha el sıkıştı. Bu kez gülümsediğinde gözleri kısılmadı, adamın basamakları önden inmesine ses çıkarmadı. Dışarıya çıktıklarında Martinez bir an tereddüt etti, ama Faith’in sağa gittiğini görünce, bahçenin arka tarafına doğru, sola kıvrıldı.

Faith Will Trent’in başına neler gelmiş olabileceğini düşünerek otomobile doğru yürüdü. Onu Mini’ye yaslanmış, dirseklerini arabanın tavanına dayamış buldu. Başını ellerinin arasına almış, telefonu kulağına dayamıştı. Ceketi kaputun üzerine seriliydi.

Yaklaştıkça, Will’in söylediklerini duymaya başladı. “Evet, efendim. Yarın birinin sizi havaalanında karşılamasını sağlarım. Uçuş bilgilerinizi alınca, beni arayın.” Gözlerini kaldırmıca, bakışlarında öyle bir ıstırap vardı ki, Faith başını çevirdi. “Teşekkür ederim efendim. Elimden geleni yaparım.”

Telefonun kapanırken çıkardığı sesi duydu. Will gırtlaklığını temizledi. “Özür dilerim. Biraz önce şerif aradı ve Humphrey’lerin numarasını verdi. Bu işi bir an önce halletmek istedim.” Yine gırtlaklığını temizledi. “En yakın büyük havaalanına altı saatlik yoldalarmış. Bu geceyi yolda geçirecek ve yarın sabahki ilk uçağa binecekler, ancak uçak Salt Lake’te duruyor. Dallas üzerinden gelip gelemeyeceklerine bağlı olarak, buraya varmaları yedi ila on iki saati bulacak.” Gırtlaklığını bir kez daha temizledi. “Doğrudan uçak şirketini arayıp, olanları anlatmalarını söyledim. Ne olacağını görürüz.”

Bir arabada oturup, bütün o havaalanlarında beklemenin nasıl bir duygu olacağını Faith’in aklı almıyordu. İnsan çıldırır, dedi kendi kendine; bir anne babanın yaşamında en acılı

gün. Will'e şöyle bir baktı. O alışıldık dingin tavrı geri dönmüştü. "Bir şeyler bulmuşlar mı?"

Will başını salladı. "Adam'ın burada arabası yokmuş. Atlanta'ya iki kere gelmiş. Birincisinde tanıtma etkinliğine katılmak için babasıyla birlikte uçakla gelip üç gün kalmışlar, aynı yoldan dönmüşler. İki hafta önce de yatakhane odasına yerleşmek için annesi ve babasıyla birlikte, arabayla gelmişler."

Faith şaşkınlıkla, "Ta Oregon'dan?" diye sordu. "Kaç gün sürmü?"

"Annesi bir hafta dedi, ama yol boyunca çevreyi gezmek için durmuşlar. Anlaşılan, kamp işinden hoşlanıyorlar."

"Odasında bulduğum açık hava dergilerine uyuyor," dedi Faith; Amerika'nın bir ucundan diğerine arabayla gitmekten-se, bileklerini kesmeyi yeğlerdi. Bu seyahate bir de Jeremy eklenirse, bir cinayet/intihar öyküsü geliyor demekti. "Yani Atlanta'ya geleli iki hafta olmuş."

"Öyle," dedi Will. "Kayla Alexander, ya da Emma Campa-no adını hiç duymamışlar. Bildikleri kadarıyla, Adam'ın çıktığı bir kız yokmuş. Oregon'da bir kız arkadaşı varmış, ama kız geçen yıl New York'a taşınmış – bir çeşit dansçı. Anlaşarak ayrılmışlar ve o günden beri ciddi bir ilişkisi olmamış. Cüzdanında Emma'nın fotoğrafının ne aradığı konusunda fikirleri yok." Çenesini sıvazlarken, parmakları yara izini yokladı. "Annesi geçen hafta Adam'ın dizüstü bilgisayarının çalındığı söyledi. Kampus güvenliğine bildirmişler, ama ciddiye almadıklarını söylüyor."

Faith bunun bir ipucu olabileceğini düşündü. Will'e Gabe ve Tommy'yi, Westfield'a gittiği sanılan kız arkadaşı anlattı. Konuşurken, dürüst olmaya karar verdi ve Tommy'yi omuzlayıp koridora ittiğini de anlattı. Bu arada Victor Martinez'in sözlerini tekrarlarlarken, kendi açısından rahatsızlık verecek bölümleri es geçti.

Will, Albertson'a saldırmamasına ve onu iteklemesine kızacak yerde, "Buckhead'de yaklaşık elli bar vardır, değil mi?" diye sordu.

"En az."

"Bana kalırsa, o kızı bulmak için oraya gidip denemeye değer," dedi. "Söylemesi pek hoşuma gitmiyor, ama elimizden Emma ve Kayla'yla aynı okula gittiği sanılan ve Adam'ın bir arkadaşıyla çıkan bir kızdan başka izleyeceğimiz bir ipucu yok."

Hiçbirinin malumu ilam etmesine gerek yoktu: Geçen her saat katili bulmayı güçleştiriyor, Emma'yı canlı bulma olasılığını çok azaltıyordu.

Will telefonunu tuşlamaya başladı. "Ben anne babayla konuşurken biri aramış," diye açıkladı. "Albertson'la başından geçenleri raporuna yaz, sonra da zihninden at. Şu anda uğraşmamız gereken çok daha büyük sorunlar var."

O mesajlarını dinlerken, yanlarından krem renkli bir Lexus geçti. Faith direksiyonun arkasında Amanda Wagner'i gördü. Mesajı bırakan o olmalıydı, çünkü Will Faith'e, "Kayla Alexander'ın Prius'unu Peachtree'deki bir fotokopi merkezinde bulmuşlar," dedi. Bagajda kan varmış, ama Emma'dan işaret yok. Güvenlik kamerası bulanıkmiş, ama en azından çalışıyormuş."

Amanda'nın arabasına doğru yürürken, bir yandan telefonunu cebine attı, bir yandan da Faith'e talimat yağdırdı. "Yatakhanelerdekilere sorgulamana yardım etmeleri için iki ekip iste. Bakarsın, Adam hakkında yeni bir şeyler bilen biri çıkar. Eşyasını ara, Emma'nın başka resimleri olup olmadığına bak. Anne babasının görmemesi gerekenleri ayır. İşe yarayacağı fikrindeysen, Gabe denen o çocukla bir daha ilgilen. Yaramazsa, bırak bu akşam düşünsün. Yarın birlikte gireriz ona."

Faith bütün bunları işlemeye çalıştı. "Kaçta başlıyoruz?"

“Yedi sana çok mu erken?”

“Yoo.”

“O zaman Westfield Academy’de buluşalım. Personeli sorgulamak istiyorum.”

“İyi ama, Leo...”

“Artık bu konuyla ilgilenmiyor.” Arabanın kapısını açtı. “Yarın sabah görüşürüz.”

Leo’ya ne olduğunu sormak için ağzını açtı, ama Will daha oturmadan Amanda arabayı yürütmeye başlamıştı. Will’in ceketinin hâlâ Mini’nin kaputu üzerinde yayılı olduğunu görünce durmaları için ellerini salladı, ama Amanda ya onu görmedi, ya da görüp aldırmadı. Faith hâlâ soruşturmada yer alıyor olmasını iyi haber olarak yorumladı. Kötü haberse, hâlâ kesinlikle ayak işi yapmayı sürdürdüğüydü. Anlaşılan, sabahın üçüne kadar burada olacaktı.

Leo verilen ilk fireydi. İkincisi kendisi olsa, Faith kahrolurdu.

Will’in ceketini yoklayınca, bir sürü lateks eldiven buldu. Bir de, çok daha ilginç bir şey: bir dijital ses kayıt cihazı. Minik cihazı elinde evirip çevirdi. Kullanılmaktan, üzerindeki bütün harfler silinmişti. Ekranda, on altı mesaj olduğu belirtiliyordu. Kırmızı butonun kayıt düğmesi olduğunu tahmin etti; o zaman onun yanındaki de dinleme düğmesi olmalıydı.

Cep telefonu çalınca, cihazı elinden düşürecek gibi oldu. Jeremy’nin numarasını görünce başını kaldırdı, Glenn Hall’un ikinci katına baktı. Beş pencere sayınca, onu pencerede durmuş, kendisine bakarken gördü.

Çocuk, “Böyle başkasının ceplerini karıştırmak suç değil mi?” diye sordu.

Kayıt cihazını ceketin cebine bıraktı. “Yasal haklarını bilen ukala çocuklardan bıktım, usandım.”

Jeremy bir kahkaha patlattı.

"Sen soruma cevap ver: Yanında güvenlik kartın yoksa, binaya nasıl girersin?"

"Özür! butonuna basarsın."

Genç kadın durumunu düşünüp başını salladı. Yatakhaneye girip çıkanların izini sürme niyetine elveda. "Pekâlâ, pizza parasına mı ihtiyacın var, çamaşırlarının yıkanmasını mı istiyorsun? Yoksa niyetin oraya gelip seni arkadaşlarının yanında rezil etmeyeceğimden emin olmak mı?"

"O çocuğun başına gelenleri duydum," dedi oğlu. "Bütün yatakhane bu konuşuluyor."

"Peki ne diyorlar?"

"Pek bir şey demiyorlar. Onu tanıyan pek yoktu, anlıyor musun? Tuvalete giderken koridorda yanından geçtiğin biriydi, o kadar."

Sesinde sıcak bir tını duyunca, oğlunun böylesi insanca bir şey hissetmesinden gurur duydu. Tam tersini görmüştü ve o gördüğü hiç de hoş değildi.

Jeremy, "Sence o kızı bulabilecek misin?" diye sordu.

"Umarım."

"Kulağımı dört açarım."

"Hayır, açmayacaksın," dedi kararlılıkla. "Mühendis olmayı öğrenmek için gidiyorsun okula, polis olmak için değil."

"Polis olmanın yanlış bir tarafı yok."

Aklına bir sürüsü geliyordu ya, oğluna söylemek istemedi. "Gitmem gerek canım. Geç saate kadar buradayım."

Oğlan telefonu kapatmadı. "Çamaşır yıkamak istersen..."

Gülümsedi. "Gitmeden önce, telefon ederim."

"Hey, anne?"

"Evet?"

Cevap gelmeyince, oğlunun onu sevdiğini söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Ne de olsa, insanı böyle tavlalar. Onlarla birlikte volta atar, arkalarından ortalığı temizler ve

bütün acıyı ve gürültüyü üstlenirsin, sonra da yağız tenli bir Latin erkeği kafanda boynuz varmış gibi bakar; en sonunda gelir ve iki basit kelimeyle seni yine tavlalarlar.

Bu sefer öyle olmayacaktı ama. "Yanındaki o adam da kimdi? Pek polise benzer havası yoktu," diye sordu Jeremy.

Oğlu işte bu konuda haklıydı. Faith, Will Trent'in ceketini alıp arabaya geri koydu. "Hiç kimse. Sadece Amanda teyzen için çalışan bir adam."

4

The Copy Right Fotokopi Merkezi üç katlı eski bir binanın zemin katındaydı. Peachtree Caddesi üzerinde yerine gökdelen yapılmak üzere yıkılacak son birkaç binadan biriydi ve sanki her an dümdüz edilmeyi bekliyormuş gibi, bütün binada bir kaderine razı olmuşluk ifadesi vardı. Çiğ floresan ışıkların altında, kocaman vitrinlerin öbür tarafında görülen dev fotokopi makineleri dükkâna bir yersizlik, bir bilimkurgu havası katıyordu. *Bladerunner* Kinko'ya karşı.

Arabanın altı, tümsekli zemine sürtünmeye başlayınca Amanda, "Kahretsin!" diye tısladı. Asfalt, birbirleriyle kalın yara bantları gibi örtüşen ağır çelik saclarla kaplanmış, işaret direkleri ve levhaları Peachtree'nin bütün bir şeridini trafiğe kapamıştı. Yol işçileri gideli epey olmuştu.

Araba otoparka çıkan rampada hoplayarak ilerlerken, Amanda direksiyonu sıkıca kavrayıp dikildi, suç mahalli kamyonetinin hemen arkasında durup kontağı kapattı.

"Yedi saat," dedi. Emma kaybolalı işte bu kadar zaman geçmişti.

Will yeleğini çekiştirerek arabadan indi, akşamın gelişi cehennem sıcaklığını hafifletmekte etkisiz kalmış olsa da, ceketini unuttuğuna hayıflandı. Copy Right çalışanlarından biri kaçırma haberini televizyonda görmüş, bir sigara tütürmek için dışarı çıktığında otomobili fark etmiş ve polise haber vermişti.

Amanda'nın peşine takıldı, binanın arkasındaki garaja inen hafif meyilli rampadan indi. On beş metre genişliğe ve derinliğe sahip garaj Atlanta standartlarına göre oldukça küçüktü. Tavan alçaktı ve beton kirişler Will'in başının ancak bir karış yukarısındaydı. İkinci kata çıkan rampa sanki uzun zamandır oradaymış gibi görünen beton barikatlarla kapatılmıştı. Will arkadan giden servis yolunun komşu binalara bağlandığını anladı. Kapatılmış bölgedeki üç arabanın orada çalışanlara ait olduklarını tahmin etti. Sivrisinekleri uzaklaştırmak için olacak, projektörler sarı ışık veriyordu. Elini yüzüne götürüp yara izine dokundu, sonra da kendini bu asabi alışkanlığı durdurmaya zorladı.

Ne garaja açılan bir kapı vardı, ne de garaj görevlisi. Otoparkın sahibi her kimse, yabancıların dürüstlüğüne güvenmiş olmalıydı. Girişteki kutunun üzerinde park boşluklarını temsil eden sayılar yazılıydı. Ziyaretçilerin birer dolarlık dört banknotu dürmeleri, ardından da park ücreti olarak incecik yarıklardan içeri atmaları bekleniyordu. Müşterilerin parayı yarıklara itmelerine yardımcı olmak maksadıyla, bir telin ucuna ince ve keskin bir metal parçası asılmıştı.

Kayla Alexander'ın beyaz Prius'una doğru yaklaşırlarken, Amanda'nın topukları betonda tıkrırdadı. Bir ekip gelmiş, arabanın çevresini çoktan sarmıştı bile. Flaşlar patladı, kanıtlar arandı, plastik poşetler dolduruldu. Tulumlarını giymiş teknisyenler amansız sıcaklığın altında terliyordu. Will rutubet yüzünden ıslak bir pamuk altından nefes alıyor duygusuna kapıldı.

Amanda başını kaldırıp bölgeyi gözleriyle taradı. Will kadınun bakışlarını izledi. Duvarda tek bir güvenlik kamerası gördü. Açısı garajda park edilmiş arabaları izlemekten ziyade, binaya giren insanları yakalamak üzere ayarlanmıştı.

"Neler buldunuz?" diye sordu Amanda.

Yumuşak bir sesle sormuştu, ama buradakiler onun eki-biydi ve hepsi de bu soruyu sormasını bekliyordu.

Charlie Reed elinde iki kanıt poşetiyle bir adım öne çıktı. Elindekileri göstererek, "İp ve koli bandı," dedi. "Bagajda bulduk."

Will ipin bulunduğu poşeti aldı; içindeki, kullanılmamış bir çamaşır ipini andırıyordu; özenle kangallanmış ipin etrafında plastik bir kelepçe, ipin kanlanmış bölümüne değen tarafında da belli belirsiz bir kırmızılık gördü. "Bulduğunuzda böyle mi sarılmıştı?" diye sordu.

Charlie Reed'in bakışlarında Will'in onu cidden bu kadar mı aptal sandığını merak eder bir ifade vardı. "Tam böyle," dedi. "Hiçbirinde parmak izi yok."

Amanda tahminini yineledi. "Hazırlıklı gelmiş."

Will ipi iade ederken, Charlie sözünü sürdürdü. "Bagajda Emma Campano'nun grubuna uygun bir kan izi bulduk. Doktora doğrulatmamız gerekecek, ama yarası ölümcül değil gibi." Parmağıyla, bagajın içindeki kanlı yarım daireyi işaret etti. Will gösterilenin on yedi yaşındaki bir kızın başıyla yaklaşıp aynı büyüklükte olduğunu düşündü. "Kan miktarına bakınca, oldukça kötü bir kesik, diyebilirim. Baştaki yaralar çok kanar. Ha..." Bu kez Will'e döndü. "Emma Campano'nun dolabında, sözünü ettiğin sidik birikintisinin üzerinde mikroskobik kan lekeleri bulduk. Tahminime göre, bu kan itilmekten, ya da yediği yumruktan kaynaklanıyor. Alçı levhayı söktük, ama korkarım test yapılacak miktarda değil." Devam etti. "Belki de ipi ve koli bandım kullanmasına gerek kalmadı. Kızı dolaptan çıkarmadan önce bayılmış olmalı."

Amanda bunu daha önceden tahmin etmiş olmalıydı ki, "Başka?" diye araya girdi.

Charlie çeşitli noktaları işaret ederek, arabanın çevresinde yürüdü. "Direksiyonda, kapı aynalarında ve bagaj kilidinde bagajda bulduğumuz kanın aynısını gördük. Klasik eldiven bulaşığı." Emma'yı kaçıran kişinin lateks eldiven kullandığını ima ediyordu. "Çöpe gelince, arabanın sahibinden kalmış olmalı."

Will otomobile eğildi. Yuvasından sallanan kontak anahatının hemen yanında vites kolu görevini gören mafsallı bir düğme gördü. Arabanın içinde plastik kahve bardakları, boş hamburger torbaları, okul kitapları, kâğıtlar, erimiş makyaj, dökülmüş kola damlalarından kalma yapışkan noktalar ve Kayla Alexander'ın çöp kutusu arayamayacak kadar tembel olduğunu kanıtlayan bir sürü ıvır zıvır vardı, ama dikkat çekecek bir şeye rastlamadı.

Charlie anlatmayı sürdürüyordu. "Koltuklardaki bedensel sıvılardan yeterli örnek aldık. Sperm, kan, sidik, ter, tükürük olabilir. Koltuk kumaşı koyu renk, fazla miktarda örnek yok, ama yine de elimizde bir şeyler var, diyoruz. Kumaştan parçalar kesip, laboratuvarında bir şeyler çıkarabilir miyiz, bir bakacağım."

Will, "Arabanın dışında sadece Emma'nın kanı mı var?"

"Evet, öyle."

"Demek ki Campano'ların evindeyken kullandığı eldivenleri değiştirdi?"

Charlie cevap vermeden önce düşündü. "Bu dediğin mantıklı. Aynı eldivenleri kullanmış olsa, o zaman arabada Adam'la Kayla'nın kanlarının da bulunması gerekirdi."

Amanda, "Sıcakta kurumuş olamaz mı?" diye sordu.

"Mümkün, ama yeni ve ıslak kan, pıhtılaşmış kanı çözerdi. O zaman bir karşılıklı kirlenme belirlemeyi beklerim."

“Kanın Emma’ya ait olduğunu nasıl bu kadar kesin söyleyebiliyorsun?”

Charlie, “Aslında kesin söylemiyorum,” dedi. Yüzündeki teri silmek için bir rulo kâğıt havlu bulup, ucundan kopardı. “Sadece kan grubuna dayanıyorum. Arabada bulduğumuz kan 0 pozitif. Emma evde 0 pozitif kana sahip olduğunu bildiğimiz tek kişi.”

Will, “Yöntemlerini sorgulamak niyetinde değilim,” deyip tam aksini yapmaya girişti. “Emma’nın 0 pozitif kana sahip tek kişi olduğunu nasıl belirledin?”

Charlie, “Kan grupları birbirleriyle pek geçinmez,” diye cevap verdi. “0 pozitif kanı herhangi bir A veya B’yle karıştır, şiddetli bir reaksiyon elde edersin. Hastanede kan vermeden önce grubunu belirlemelerinin nedeni de bu zaten. Basit bir test – sadece birkaç dakika sürer.”

Amanda, “0 pozitif evrenseldir, sanıyordum,” diye araya girdi.

Charlie, “O dediğin, 0 negatif,” dedi. “Antijenler yüzünden böyle. Kan grupları uyuşmuyorsa, kırmızı hücreler bir araya toplanır. İnsan vücudunda bu kümelenme damarları tıkar ve ölüme neden olur.”

Amanda’nın sabırsızlandığı apaçıktı. “Fen dersi değil, somut delil istiyorum, Charlie. Başka ne buldun?”

Charlie dönüp arabaya, kanıtları toplayıp plastik poşetlere dolduran ekibine, her boş McDonald’s fincanının, her şekerleme ambalajının resmini çeken fotoğrafçıya baktı. “Pek bir şey yok,” dedi sonunda.

“Ya bina?”

“En üst iki kat boş. Gelir gelmez, önce o iki katı araştırdık. Bana kalırsa, birinin yukarılara ayak basmasından bu yana altı ay, hatta bir yıl geçmiş. Yukarıdaki park alanı da öyle. Beton bariyer epey zamandır yerinden kımıldatılmamış. Bana

kalırsa, burası o kadar eski ki, yeni ve büyük arabalara göre yapılmamış ve yıkılmasını önlemek için park alanı kapatılmış."

Amanda başını salladı. "Bir şey çıkar çıkmaz beni ara."

Peşinde Will, binaya doğru yürümeye koyuldu. Köpek ekibinin başını kastederek, "Barry atılmış bir eldiven bulamamış," dedi. "Öğleden sonra, köpekler Campano'lardan sokağın dibindeki ormana giden bir iz bulmuş, ama çok fazla farklı koku olduğundan, ucunu kaybetmişler." Parmağını garajın hemen arkasındaki bir bölgeye uzattı. "Orada, aynı ormana açılan başka bir patika daha var. Ne yaptığını bilen biri için buradan Campano'larm evine gitmek on dakika sürer."

Will sabah Leo'nun söylediklerini hatırladı.

"Kızlar geçen yıl okul kırarken, sokağın karşısındaki komşu, Abigail'e haber verip, Emma'nın otomobilinin yolda durduğunu söylemiş. Yakalanmamak için arabayı buraya bırakmaya başlamış da olabilirler."

"İyi de, bugün Kayla'nın otomobili yolda duruyordu."

"Komşuları bir daha ziyaret edip, yeni bir şeyler hatırlayıp hatırlamadıklarını soralım mı?"

"Yani, üçüncü kez mi demek istiyorsun?" Hayır demedi, ama hatırlatmayı da unutmadı: "Artık bütün haberler olaydan söz ediyor. Kimsenin kendini bir şeyler gördüğüne inandırmamasına şaşırdım."

Will özellikle çocuk kaçırmayla ilgili olaylarda, görgü tanıklarının sık sık böyle sorunlar çıkardığını biliyordu. İnsanlar yardımcı olmaya öylesine can atarlardı ki, çoğu kez beyinleri gerçeğe ilgili olmayan senaryolar uydururdu. "Çocuğun adı ne? Prius'u gördüğünü haber veren çocuğun?"

Amanda, "Lionel Petty," diye cevap verirken, kapının yanındaki kırmızı düğmeye bastı. Birkaç saniye geçti, ardından kapı otomatığının sesi ve bir tıkırtı duyuldu.

Will kapıyı açtı, Amanda'nın girmesini bekledikten sonra Copy Right'a açılan uzun koridora girdi. Garajdaki durgun sıcaktan sonra, havalandırma gerçek bir rahatlık verdi. Dükkanın içinde, tavanlardan sarkan levhalarda, gülümseyen kalemlerden oluşturulmuş harflerle yazılmış yararlı yardım işaretleri gördü. Öndeki tezgâh tomar tomar kâğıtla kaplıydı. Arka tarafta makineler homurdanıyor, inanılmaz hızlarla kâğıt kusuyordu. Will çevresine bakındı, ancak kimseyi göremedi. Tezgâhın üzerindeki zile bastı.

Makinelerden birinin ardından genç bir erkek başı uzandı. Sanki yataktan yeni kalkmış gibi, saçları karmakarışık; oysa keşisakalı özenle düzeltilmiş görünüyordu. "Polis misiniz?" Onlara doğru yürürken, Will adamın pek genç erkek denecek yaşta olmadığını fark etti. Adamın yirmilerinin sonunda olduğunu tahmin ediyordu, oysa bir çocuk gibi giyinmişti ve yüzünde de bir çocuk yuvarlaklığı, bir çocuk aydınlığı vardı. Seyrelmeye başlamış saçları olmasa, on beş yaşında sanılabilirdi. Adam sorusunu yineledi. "Gelecekleri söylenen polisler, siz misiniz?"

Will, Amanda'nın soru ardına soru sormasının ve kısa, kesin cevaplar beklemesinin yabancılardan bilgi alma amacına fazla uymadığının bilinciyle, söze girdi. Makinelerin gürültüsünden, sözünün duyulması için sesini yükseltti. "Lionel Petty siz misiniz?"

Adam "Evet," dedikten sonra Amanda'ya bakıp gergince gülümsedi. "Bununla olay aydınlanacak mı?" Sesinin yavaşlığında hafif bir kıvraklık sezen Will bunun adamın kayıtsızlığından mı, yoksa gereğinden fazla ot tıttırdığından mı geldiğini tahmin edemedi. "Sabahtan beri haberleri izliyorum ve neredeyse beş dakikada bir arabayı gösteriyorlar. Bir sigara tellendirmek için dışarıya çıktığımda, kafamı kaldırıp şuracıkta görünce, gözlerime inanamadım. Zihnim bana bir oyun

oynuyor sandım, öyle değil mi ya, arabanın burada olması ihtimali kaçta kaçtır ki?”

Bedensiz bir ses “Petty,” diye çağırırdı. Will tezgâha yaklaştığı zaman, bir fotokopi makinesinden belden aşağı bir vücut çıktığını gördü. “Sana söylediğim gibi yapıp, kart bastın mı?”

Petty sırtınca, Will hayatında gördüğü en çarpık dişlerle burun buruna geldi. “Pekâlâ, görgüsüzlük etmek istemem, ama bu işin sonunda bir ödül falan olacak mı? Ne de olsa, ‘Campano’da hayır denmez.’ Ansley Park’ta oturuyorlar. Paralarının hesabını bilmiyor olmalılar.”

Amanda, “Yok,” dedi. Patronun kim olduğunu anlamıştı. Fotokopi makinesinin altındaki çocuğa, “Güvenlik kameralarının bandı nerede?” diye sordu.

Diğer adam makinenin altından sürünerek çıktı. Alnundaki mürekkep lekesinin dışında saçları özenle taranmıştı ve yüzü tıraşlıydı. Petty ile aynı yaşta olmasına rağmen onun çocuksu çizgilerinden ve uyuşturucu kullananlara özgü sevimliliğinden yoksundu. Ellerini pantolonuna sürerken, kumaşın üzerinde mürekkepli bir iz bıraktı. “Bağışlayın, ama yarın sabaha yetiştirmemiz gereken on bin nüsha broşür varken, makinem sıkıştı.”

Will makinenin bağırsaklarına bakınca, gördüğü çarkların ve dişlilerin bir kol saatini andırdığını düşündü.

Adam “Adım Warren Grier,” dedi. “Sizinkiler gelir gelmez bandı çıkardım. Talihiniz varmış. İki günde bir kasetleri değiştiririz. Yarın gelmiş olsanız, üzerine kayıt yapılmış bulurdunuz.”

Will, “Buralarda hırsızlık sorunu mu var?” diye sordu.

“Pek denemez. Yol yapım çalışmaları binaya girip çıkmayı güçleştiriyor. Müşterilerimizin neredeyse yüzde doksanı yüzümüzü bile görmez. Onlara yerinde teslimat yaparız.”

“Öyleyse, güvenlik kamerasına neden ihtiyacınız var?”

“Çoğunlukla kapıda kimin olduğunu görmek ve evsizleri içeri almamak için. Kasada fazla nakit bulundurmuyoruz ama keşler fazla paraya gerek duymaz, öyle değil mi? Yirmi dolar, onlar için büyük vurgun sayılır.”

“Burada sadece siz ve Lionel mi varsınız?”

“Sabahları çalışan bir de kız var. Monique. Yediden on ikiye. Teslimat için kurye kullanıyoruz. Gün boyunca girip çıkarlar.” Elini tezgâha dayadı. “Sandy ve Frieda birazdan burada olur. Akşam vardiyasında çalışıyorlar.”

“Yukarıdaki büroları kim kullanıyor?”

“Bazı avukatlar vardı ama çıkalı bir yıl mı oldu?” Soruyu Petty’ye sormuştu, o da başıyla onayladı. “Göçmen işlerine bakıyorlardı. Bana kalırsa bir dolap çeviriyorlardı.”

Petty, “Bir sürü güvenilmez insan,” diye ekledi.

Warren pantolon cebinden bir deste anahtar çıkarıp Petty’ye uzattı. “Al. Polisleri büroma götür. Bandı sizinkiler gelince durdurmuştum. Üstteki, bugünün kayıtları. Geri sarılmadığı için, dediğiniz zaman aralığını kolaylıkla bulursunuz.” Will’e dönüp özür diledi. “Üzgünüm, ama makineyi çalıştırmam gerek. Bir sorun çıkarsa seslenmeniz yeter, hemen gelir bakarım.”

Will, “Teşekkürler,” dedi. “Bir sorum var: Son zamanlarda sık sık garajı kullanan birini gördünüz mü? Prius değil belki, başka bir araba da olabilir?”

Warren başını hayır anlamında sallayarak makinenin başına döndü. “Genellikle dükkâna zincirli gibiyim. O kapıdan çıktığım tek an, eve dönüş saati gelmiş demektir.”

Will makinenin altına dalmasına fırsat vermedi. “Bölgede hiç kuşku çekici birini gördünüz mü?”

Petty omuzlarını kaldırdı. “Burası Peachtree Caddesi. Görmek tuhaf olur.”

Ardından, “Bakın, gözcülük yapıyorum, tamam mı?” dedi. Peşinden dükkânın arka tarafına gelmelerini işaret etti.

“Arabadaki gibi değil. Girişe yerleşmiş evsizleri görününce, polise haber verdim.”

Amanda, “Bu dediğiniz ne zamandı?” diye sordu.

“Bir yıl önce, belki iki.”

Will Amanda’dan alaylı bir cümle bekledi, ama kadın dilini tuttu.

Will Petty’ye döndü. “Prius’un hiç daha önce oraya park edildiğini gördün mü?”

Adam başını olumsuzca salladı.

“Peki, ya başka arabalar?” diye devam etti Will. “Orada özellikle sık gördüğün herhangi bir otomobil var mıydı?”

“Hatırladığım kadarıyla, yok. Genellikle telefonlara cevap vermek için içeride kalırım.”

“Ya sigara molaların sırasında?”

“Ne aptallık, değil mi?” Yüzü hafifçe kızardı. “İki yıl falan önce bırakmıştım, sonra iki gün önce Yat Kulübü’ndeki kızı tanıdım, 101 *Dalmaçyalı*’daki Cruela de Vil gibi sigara içiyor. Sanki hiç bırakmamışım gibi,” parmağını şaklattı: “Böyle...”

Euclid Avenue Yat Kulübü, Atlanta merkezindeki Little Five Points’ta karanlık bir bardı; tam salyangoz hırsına sahip yirmi-lerindeki bir fotokopi çalışanını bulmayı umacağın bir yer.

Will, “Peki, ya dışarıdaki inşaat işçileri?” diye sordu.

“Altı aydan beri gelip gidiyorlar. Başlangıçta, ğle tatili sırasında garajı kullanmak istediler. Gölgesi falan için. Ama giderken bütün çöplerini –sigara izmaritleri, boş bardaklar, buna benzer pislik– bırakınca, Warren bozuk çaldı. Ustabaşıyla bir konuştu, son derece sakın, hani, ‘Biraz nezaket gösterin yahu, p yerine atın,’ falan cinsinden. Ertesi gün geldiğimizde her yerde o kahrolası elik saclar vardı, adamlar da bir daha görünmedi.”

“Bu dediğin, ne zamandı?”

“Bir hafta? Hatırlamıyorum. Warren biliyordur.”

“Bu anlattıklarından önce, adamlarla bir sorununun oldu mu?”

“Hayır. İş bir pislik yapacakları kadar sürmedi ki. Zaten hep gelir giderler; her seferinde farklı ekip, farklı ustalar.” Kapalı bir kapının önünde durdu. Anahtarı kilide sokarken konuşmayı sürdürdü. “Ödül konusunu sorduğum için beni açgözlü bir herif gibi görmenizi istemem.”

Will büronun içini inceleyerek, “Tabii,” dedi. Büro küçük ama düzenliydi; yerden tavana kadar yükselen madeni raflarda özenle istiflenmiş CD’lerin sayısı binleri buluyor olmalıydı. Üstü kâğıt dolu madeni masanın yanı başında hırpalanmış bir koltuk gördü. Saatin tıkırtısı güçlüydü. Karşı duvardaki bir rafın üzerinde siyah-beyaz minik bir televizyon gözüne çarptı. Ön yüzündeki deliklere bağlı kablolar iki VCR cihazına gidiyordu.

“Bütün bu CD’ler ne oluyor?”

Petty parmağını rengârenk mücevher kutularının üzerinde gezdirerek, “Müşteri dosyaları, sanat çalışmaları, falan,” dedi. “Artık projelerin büyük çoğunluğu e-postaya geliyor, ama bazen eski siparişlerin tekrarı istendiği zaman, bulmamız gerekiyor.”

Will televizyona bakınca, ekranda Prius’tan koltuk kumaşı kesen Charlie’nin başının tepesini gördü. Setin iki yanında, üzerlerinde bir ve iki yazılı iki bant duruyordu. VCR’lerden birini inceleyince, oldukça basit olduğuna kanaat getirdi. Büyük buton her zaman “Oynat” düğmesiydi. İki tarafındaki küçükler geri sar ve hızla ilerlet olmalıydı.

Petty’ye döndü, “Sanırım anladım.”

“İsterseniz...” Amanda, “Teşekkürler,” dedi, adamı neredeyse kapıdan dışarı itti.

Will işe koyuldu, üstteki bandı cihaza taktı. Televizyon ekranı birkaç kez göz kırptı, ardından garajın görüntüsü geldi.

Amanda "İki saat önce durdurulmuş," dedi.

Will "Görüyorum," diye mırıldandı, geri sarma komutunu çalıştırırken tarih ve zaman sayacının azalmasını izledi. Bandın geri sarmasını durdurdu, makinenin görüntü vermeden daha hızlı saracağını düşünerek, yeniden geri sarmaya başladı. VCR cihazı pırladı. Saatin tiktakları duyuldu.

"Şimdi bir dene," dedi Amanda.

Will oynat düğmesine basınca, yeniden garaj görüntüsü geldi. Prius'u, yine aynı yerde park edilmiş gördüler. Zaman sayacında 1:24:33 okunuyordu.

"Yaklaştık," dedi Amanda. Kocasının 911'i aramasından, Abigail Campano'nun eve yarına doğru geldiğini biliyorlardı.

Will cihazı oynar konumunda tutup, başparmağıyla geri sarma düğmesine bastı. Sadece Prius'u ve boş garajı gösteren sahne değişmedi. Bandın kalitesi tam insanın bekleyeceği gibiydi ve Will sadece görüntüye bakarak arabanın markasını tahmin edebileceğinden kuşku duydu. Kameranın açısı kapıya doğru ayarlandığı için, garajın sadece pasta dilimi gibi bir bölümü görülebiliyordu. Bant üzerinde her şey ters göründüğünden 12:21:03'te geri geri çıkan Prius aslında o zaman parka girmişti. Yararlı bir bilgiydi ama iki polisin asıl dikkatini çeken şey, Prius'un kameranın gözünden sakladığı ikinci otomobildi.

Amanda, "Ne markaydı, o araba?" diye sordu.

Karlı filmde kırmızı, mavi ya da siyah bir binek otomobilinin özel ön paneli ve ön tekerleğinin de bir bölümü görülebiliyordu. Will ön camın bir kısmını, kaputun meylini, yan sinyal lambasını çıkarabildi, ama hepsi buydu. Toyota? Ford? Chevrolet?

Sonunda, "Bilemiyorum," demek zorunda kaldı.

"Pekala," dedi Amanda, "Prius'un garaja 12:21'de girdiğini biliyoruz. İkinci arabanın ilk kez görüldüğü bölüme git."

Will söyleneni yaptı, neredeyse bir saat daha geriye gidip, o sabah saat on biri çeyrek geçede durdu. Oynatma düğmesine basınca, bant yavaşça görüntü vermeye koyuldu. Koyu renkli araba garaja girdi. Sürücünün görüntüsünden, ortalama boy-lu biri olduğu dışında hiçbir şey anlaşılmıyordu. Arabadan indiği zaman, koyu renk saçlı olduğunu, koyu renk gömlek ve kot pantolon giydiğini gördüler. Karşılaştırma imkânına sahip olan Will, gelenin Adam Humphrey olduğunu tahmin etti. Adam arabanın kapısını kapattı, sonra arabanın tavanı-nun üzerinden, eli ve kolunun üst bölümünden başka kamera alanının dışında kalan yolcuya bir şey –anahtar?– attı; o da atıları yakaladı. Yolcu tarafından inen kişinin bileğinde saat yoktu; dövme ya da belirleyici işaret de yoktu. Sürücü ve yol-cu birlikte görüntü alanının dışına çıkınca, Will bandı Kayla Alexander’ın arabası görünene kadar ilerletti.

Will olayların zaman içinde sırayla geliştiğini görerek ra-hatladı. Prius tam 12:21:44’te öteki arabanın yanına park ede-rek, otomobilin kameradan görünmesini engelledi. Sürücü Prius’un yolcu kapısından, kameranın açısının uzağından indi ve bagajı açtı. İkinci otomobilin bagajı da bir an açıla-rak görüntüye girdi. Birkaç saniye sonra yeniden kapandı. Emma’yı kaçıran adam koyu renk arabanın yolcu kapısının yanında eğilip binerken gördükleri bulanık görüntü, sanki adamın başıydı. Ondan sonra kamerada başka bir şey görül-medi. Koyu renk arabanın gittiğini kabullendiler.

Will elini VCR’den çekerken, Amanda kalçasını masaya yas-ladı. “Öteki otomobilin orada olduğunu biliyordu. Prius’u ara-dığınızı, otomobil değiştirmek zorunda olduğunu biliyordu.”

“Bütün bir öğleden sonra boyunca, yanlış arabayı aradık.”

Amanda, “Charlie bandı Quantico’ya göndersin,” dedi. Quantico, FBI’ın Virginia’daki laboratuvarıydı. “Orada, oto-mobil ön panelleri konusunda uzmanlaşmış birisi bulunaca-ğından eminim.”

Will kaseti cihazdan çıkardı. Televizyon titreşti, sonra ekranda yine Prius göründü. Charlie diz çökmüş, sürücü tarafının yer halısını araştırıyordu. Saat 20:41:52'yi gösteriyordu.

Saati Amanda da gördü. "Yarım saat daha kaybettik."

Amanda Will'i belediye konağının önünde indirirken, alışılmadık derecede suskundu. Will arabasına doğru yürürken, arkasından, "Yarın daha fazla bilgi sahibi olacağız," dedi. Laboratuvarın gelecekteki bilgilerden söz ediyordu. Laboratuvar kanıtları işlemek için fazla mesai yapacaktı. Adamın elinden gelen her şeyi yaptığının farkındaydı. Bunun yeterli olmadığınısa ikisi de biliyordu.

Will Kuzey Caddesi boyunca amaçsızca gitti, düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, sapağı kaçırdı. Doğu Yakası Belediye Konağı'ndan sadece beş dakikalık yolda oturuyor olmasına rağmen, son zamanlarda mesafenin daha da uzamasını ister olmuştu. On sekizinden beri yalnız yaşadığı için, kendine istediği kadar zaman ayırmaya alışmıştı. Eve, Angie'ye dönmek önemli bir değişiklikti. Özellikle böyle bir akşam; olaya kendini öylesine kaptırmıştı ki başı ağrıyor, tek başına oturup düşünmekten başka bir şey istemiyordu.

Bugün başardıkları herhangi bir olumlu şey aradı. Sonunda, Kayla Alexander'ın anne ve babasıyla temas kurulmuştu. Yeni Zelanda'yla saat farkından ötürü, havada koca bir gün yitireceklerdi. Yine de, Leo Donnelly'nin hiç olmazsa bir şeyi doğru dürüst yaptığı söylenmeliydi. Aslında, sağlık nedeniyle ayrılması da sayılırsa, iki iş becermiş sayılırdı. Will prostatın alınması için acil ameliyat olmanın Amanda Wagner'la karşı karşıya kalmaktan daha iyi olacağı kanısındaydı, tabii her iki durumda da erkekliği kaybetme tehlikesi yok değildi.

Angie'nin Monte Carlo'su yolu tıkadığı için, otomobilini sokağa park etti. Hâlâ kaldırımında duran çöp kovanı kaldırıp, garaja kadar taşıdı. Hareket algılayıcı ışıklar yanınca, gözleri kamaştı. Ön kapıyı açarken, ışıktan kaçınmak için elini gözlerine siper etti.

"Hey," diye seslendi Angie. Üzerinde pamuklu bir şortla kısa ve kolsuz bir bluz, televizyonun karşısındaki kanepeye uzanmıştı. Will'in bakışları çıplak bacaklarında gezinirken, gözlerini ekrandan ayırmadı. Will'in canı kanepeye uzanıp yanında uyumak, ya da belki başka bir şey yapmak istedi. Oysa ilişkileri hiç de böyle değildi. Angie hiç insana kol kanat gerecek bir tip değildi, Will de ihtiyacı olan şeyi istemeyi asla öğrenmemişti. Çocuk yurdunda ilk karşılaştıkları zaman Angie Will'in şakağına vurmuş ve ona bön bön bakmaktan vazgeçmesini söylemişti. O sırada Will sekiz, Angie de on bir yaşındaydı. İlişkileri o günden bu yana pek değişmemişti.

Anahtarları kapının yanındaki masanın üzerine bırakırken, fazla niyetlenmese de, yokluğunda Angie'nin yerini değiştirdiklerinin, ya da düzenini bozduklarının listesini yapmaya girişti. Çantasını langırt makinesinin üzerine bırakmış, kadın ıvır zıvırı camın üzerine yayılmıştı. Ayakkabıları piyano iskemlesinin altındaydı, yanında dünküler, onların yanında da önceki günküler duruyordu. Verandadaki çiçekler kemirilmişti, ama bunun için Angie'yi suçlayamazdı. Kendi köpeği, Betty, son günlerde papatyalara merak salmıştı. Her biri yeni durum karşısında tepkilerini göstermek için kendilerine özgü pasif-agresif yöntemler geliştiriyordu.

"Hâlâ üst düzey uyarıyı geçiriyorlar mı?" diye sordu.

Angie televizyonun sesini susturdu ve nihayet Will'e döndü. "Evet. Bir ipucu var mı?"

Başını salladı, tabancasını çıkarıp anahtarların yamna bıraktı. "Benim ilgilendiğimi nereden anladın?"

“Telefon ettim.”

Telefonu neden doğruca kendine etmediğini düşündü. Oysa konuyu sürdüremeyecek kadar yorgundu. “Televizyonda iyi bir şey var mı?”

“Üç Karılı Adam.”

“Neyle ilgili?”

“Gemi yapımı.”

Köpeğin gelip onu kapıda karşılamadığını hatırlayınca, paniğe yakın bir korkuya kapıldı. “Yoksa Betty’yi yine kazayla dolaba mı kapattın?” Angie’nin minik köpeğe hayran olduğu söylenemezdi pek, Will de ufaklığı başka kimse almadığı için benimsemesine rağmen, kendini köpeği korumak zorunda hissediyordu. “Angie?” diye seslendi tekrar.

Angie’nin masum masum gülümsemesiyle Will telaşlandı. Ne de olsa, dolaba kapatma hadisesinin kazara olduğundan hâlâ şüphe duyuyordu.

Bir ıslık çalıp, “Betty?” diye seslendi. O küçük yarasa kafası mutfak kapısının aralığında belirdi, minik tırnakların parkede çıkardığı tıkırtıyı işitince, Will’in içi rahatladı. Koltuğuna yerleşirken, Angie’ye, “Hiç de komik değildi,” dedi.

Çok geçmeden günün ağırlığı üzerine çöküverdi. Vücundaki bütün kaslar eriyordu sanki. Şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu, yine de dışarıda bir yerlerde bir katil varken evde olup koltuğunda oturmaktan utandı. Televizyon kutusunun üzerindeki dijital saat 1:33’ü gösteriyordu. Ne kadar geç olduğunun farkında değildi, saati görünce içinde ağır bir sızı duydu. Betty kucağına sıçradığında, onu okşayacak gücü bile yoktu.

Angie, “Kucağında o yaratıkla ne kadar gülünç göründüğünü bir bilsen,” dedi.

Will gözleri kahve sehпасına, cilalı tahtamın üzerindeki parmak izlerine takıldı. Açık bir Doritos paketinin yanında,

boş bir şarap kadehi. Midesi cipslerin görüntüsüyle guruldadı; oysa uzanıp bir tane bile alamayacak kadar yorgundu. "Dün gece çöpün kapağını sıkıştırmamışsın," dedi Angie'ye. "İçine bir köpek, ya da başka bir hayvan girmiş. Sabah bütün bahçe çöp doluydu."

"Beni uyandırsaydın."

"Çok önemli değil." Çok önemli olduğunu belli etmek için durakladı. "Paul'u sormayacak mısın?"

"Bu kadar çabuk mu? En azından, kafanı toplamanı bekliyordum."

Paul çocuk yurduna ilk geldiğinde, Will'in ilahı oluvermişti. Will'in sahip olamadığı her şeye sahipti: çekiciydi, popülerdi, sünnetliydi. Her şeyi kolayca elde ediyordu – Angie'yi bile. Dürüst olmak gerekirse, Angie herkes için kolaydı. Yani, Will dışında herkes için. Paul'un ondan neden bunca nefret ettiğini hâlâ bilmiyordu. Büyük çocuğun açıkça dalaşmaya başlaması için sadece gergin bir hafta gerekti, Paul'un yumruklarını kullanması için de bir hafta daha.

Angie'ye, "Bana hâlâ Çöp Kovası diyor," dedi.

"Seni çöp kovalarında buldular da, ondan."

"O dediğin, çok uzun zaman önceydi."

Angie çok kolay bir şeymiş gibi, omuzlarını silkti. "Sen de ona pezevenk demeye başla."

"Kızının başına gelmiş olması muhtemel şeyleri düşünürsen, çok acımasızlık olur." Cümlesini düzeltti: "Hâlâ gelenleri."

Konuşmadan, televizyona baktılar. Bir diyet hapi reklamına – öncesi ve sonrası. Sanki herkes hayatında bir şeyleri değiştirmek ister gibiydi. Emma'yı geri getirecek bir hap yutmak istedi. Babası kim olursa olsun, kız hâlâ masum bir çocuktü. Paul bile kızım kaybetmeyi hak etmiyordu. Kimse etmezdi.

Önce Angie'ye, sonra yeniden televizyona baktı. "Sence, biz ikimiz nasıl bir anne baba olurduk?"

Kadın dilini yutacak gibi oldu. "Bunu da nereden çıkar-
dın?"

"Bilmem." Betty'nin kafasını okşadı, kulaklarını kaşıdı.
"Öylesine düşündüm işte."

Angie şoku atlarmaya çalışırken ağzını açıp kapattı. "Neyi
öylesine düşündün, annem gibi uyuşturucu bağımlısı olması-
nı mı, baban gibi psikopat mı?"

Will omuzlarını silkti.

Angie kanepede doğruldu. "Nerede tanıştığımızı sorarsa,
ne diyecektin? Şu *Çatıdaki Çiçekler* denen ağlak kitabı eline tu-
tuşturup, iyi olmasını mı umacaktın?"

Will Betty'nin kulaklarını çekiştirirken, yine omuzlarını
silkti. "Okumayı sökebilirse tabii."

Angie gülmedi. "Neden evlendiğimizi sorarsa, ne diye-
cektik? Normal çocuklar durmadan böyle sorular soruyor,
Will. Haberin yok muydu?"

"Kendine frengi bulaştıran anneye ultimatoma veren ba-
bayla ilgili de bir kitap var mı?"

Angie'nin cevap vermediğini görünce, başını kaldırdı.
Angie'nin dudağının ucu kıvrılıp tebessüme dönüştü. "O de-
diğin, bundan sonraki film."

"Öyle mi?"

"Anne rolünde de Meryl Streep var."

"En iyi rollerinden bazıları frengiyle ilgiliydi." Angie'nin
onu süzdüğünü hissederek bütün dikkatini Betty'ye verdi,
hayvan arka ayağını vurmaya başlayana kadar kafasını kaşı-
mayı sürdürdü.

Genç kadın konuşmayı ustalıkla daha kolay bir konuya
yönlendirdi. "Paul'un karısı neye benziyor?"

Köpek bir tarafını çimdiklemiş gibi, elini kaldırarak, "Gü-
zel," dedi. "Aslında, bayağı güzel."

"Karısını aldattığına bahse girerim."

Will başını salladı. "Kadında ne ararsan var. Uzun boylu, sarışın, akıllı, zarif."

Kadının bir kaşı kalktı, oysa ikisi de Will'in daha çok akıllarından geçeni söylemek gibi yıkıcı bir alışkanlık sahibi küfürbaz esmerlere yatkın olduğunu biliyordu. Örneğin, peruk takmış bir Natalie Maines sorun olabilirdi. Abigail Campano ise ilginç biri olmaktan öteye geçemezdi.

"Sen ne dersen de," dedi Angie, "Erkekler karılarını yeterince güzel, çekici, ya da akıllı olmadıkları için aldatmaz. Kolay bir düzüşme istediklerinden, sıkıldıklarından, ya da karıları artık palavralarına dayanamadıklarından aldatırlar."

Betty yere atlayıp silkindi. "Bunu aklımda tutmaya çalışırım."

"İyi olur." Ayağıyla Betty'nin kanepeye tırmanmasını engelledi. Will kadını aynı şeyi bebeğe yaparken de görebiliyordu. Kıpırmızı ayak tırnaklarına bakmaya başladı. Onu küçük bir kızla oturmuş, pedikür yaptırırken aklına getiremedi. Tabii üç ay önce, Angie'nin bir yere yerleşebileceğini de getirememişti.

Angie telefon edip ücretsiz kliniğe gitmesini söylediği zaman o kadar öfkelenmişti ki, telefonu mutfak penceresinden dışarı fırlatmıştı. Ondan sonra çok kavgaları oldu – Will'in nefret ettiği, Angie'nin beslendiği bir şeydi, kavgalar. Otuz yıl, hep bu minval üzerinde geçmişti. Angie onu aldatır, Angie'yi evden kovar, kadın birkaç hafta veya birkaç ay sonra geri gelir, her şey yeniden başlardı.

Durmadan tekrarlanan bu hayattan Will'e gına gelmişti. Bir yuva kurmak, normale benzer bir hayat yaşamak istiyordu. Bu iş için bir sürü kadının sıraya girdiği de pek söylenemezdi.

Angie Will'in hayatını biliyordu. Başının arka tarafında, bir kürekten kalma yaranın izinden haberi vardı. Yüzünün

nasıl parçalandığını, bir sigaranın korunu gördüğü zaman nasıl sinirlendiğini de biliyordu. Will seviyordu onu – bundan hiç kuşkusu yoktu. Will onu belki tutkuyla sevmiyordu, belki ona âşık da değildi, ama Will onun yanında kendini güvende hissediyordu ve bazen güven en önemli şeydi.

Durup dururken, "Faith Mitchell iyi bir polis," dedi.

"Bugünkü telefon konuşmandan amma da bilgi sahibi olmuşsun," dedi Will; Atlanta Emniyet Müdürlüğü'ndeki gezevenin kim olduğunu merak ediyordu. "Annesini soruşturmuştum."

"Kadın bir şey yapmamıştı," dedi Angie; oysa Will bunun polisler arasında, biri hapsirince "çok yaşa" demek gibi, otomatik bir tepki olduğunu biliyordu.

"On sekiz yaşında bir oğlu var."

"Küçük yaşta sürtüklüğü kınayacak durumda olduğum söylenemez," dedi Angie. "Faith ile birlikteyken, dikkat et. Senin nasıl biri olduğunu anlaması on saniye bile sürmez."

Will derin bir nefes aldı, soluğunu göğsünün derinliğinde duydu. Mutfağın aralık kapısına baktı. Ekmeğin tezgâhın üzerinde kaldığını, yanında kapağı açık Duke's kavanozunu gördü. O mayonezi daha yeni almıştı. Angie bu kadar mı savurgandı, yoksa ona bir çeşit mesaj vermeye mi çalışıyordu?

Gözlerinin önünden bir gölge geçince, başını kaldırıp Angie'yi gördü. Genç kadın koltuğa geldi, kollarını Will'in omuzlarına yaslayıp, üzerine ata biner gibi yerleşti. Will ellerini kadının bacaklarında gezdirdi, ancak Angie daha ileriye gitmesini engelledi. Onda hiçbir şey karşılıksız değildi; zaten ilk cümlesi de bunu kanıtlıyordu: "Çocukla ilgili o soruyu neden sordun?"

"Sohbet etmek için."

"Oldukça ilginç bir sohbet."

Onu öpmeye çalıştı, ama kadın kendini çekti.

"Haydi," diye ısrar etti. "Neden sorduğunu anlat."

Will omuz silkti. "Bir nedeni yok."

"Çocuk istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Hiç öyle bir şey demedim."

"Ne yani... evlat edinmek mi istiyorsun?"

Elleri dizlerinin üzerinde, Will'in kucağına yerleşti. Hayatının çok büyük bir bölümü boyunca, Angie'yi tanımıştı. Bütün o süre boyunca dolaysız bir soruya asla dolaysız bir cevap alamamıştı ve bunun da öyle kısa zamanda değişmeyeceğinin farkındaydı.

Angie, "Kapıları hatırlıyor musun?" diye sordu. Aynı adlı rock grubundan bahsetmiyordu. Büyüdükleri dönemde, sisteme sayısız kereler girip çıkan bazı öyle çocuklar vardı ki, onlar için çocuk yurdu döner kapı gibiydi. Dudaklarını Will'in kulağına yaklaştırdı. "İnsan boğulurken, durup ötekilere yüzme öğretemez."

"Haydi." Kadının bacağına sıvazladı. "Betty'yi çıkarmam gerek, yarın sabah da erkenden kalkacağım."

Angie istediği şeyi elde edemeyeceğinin söylenmesini hoş karşılayanlardan olmamıştı hiç. "Bana otuz iki saniyeni de ayırmaz mısın?"

"Yepyeni bir kavanoz mayonezi dışarıda bırakıp, oynamayı mı bekliyorsun?"

Angie söyleneni davet kabul ederek gülümsedi.

"Biliyor musun," diye başladı Will, "İki buçuk haftadan beri buradasın ve seviştiğimiz tek yer bu koltuk ve bir de kanepeler."

"Dünyada böyle bir şeyden yakınacak tek erkek olabileceğinin farkında mısın?"

"Kapsamlı pazar araştırmanın karşısında saygıyla eğiliyorum."

Angie'nin dudağının köşesi yukarıya doğru kıvrıldı; ama gülümsemedi. "Böyle olacak demek, öyle mi?"

“Emlak komisyoncusunu aradın mı?”

“Ona da sıra gelecek,” dedi kadın, ama evini uzunca bir süre satışa çıkarmayacağını her ikisi de biliyordu.

Will kendinde sohbeti sürdürecektir gücü bulamadı. “Haydi, Angie. Yapmayalım.”

Kadın ellerini Will’in omuzlarına dayadı ve kalçalarıyla son derecede etkili bir şey yaptı. Angie eğilip ona bakar, her hareketini izler, ritmini onun tepkilerine uyarlar, Will kendini bir laboratuvar faresi gibi hissetti. Uzanıp kadını öpmeye çalıştı, ama kadın kendini geri çekmeyi sürdürdü. Elini şortunun içine soktu, parmakları bacak arasını sıvazlarken Will’e de sürtündü. Gözlerinin kapandığını, dilinin dudaklarının arasından fırladığını gören Will’in yüreği hızlandı. Angie elini çevirip onun üzerinde kullanmaya başlayınca, bayılacak gibi oldu.

“Hâlâ yorgun musun?” diye fısıldadı genç kadın. “Durmamı ister misin?”

Canı cevap vermek istemedi. Angie’yi kucaklayıp kaldırdı ve orta sehpanın üzerine yatırdı. İçine girerken son düşüncesi, en azından bu sefer koltukta ya da kanepede sevişmedikleriydi.

* * *

Betty’yi yerden kaldırdı ve sokakta koşmaya başlarken hayvanı göğsüne dayadı. Köpek, yüzünü sahibinin boynuna dayadı, mahalleden uzaklaşırken dilini mutlulukla sallandırdı. Will, Ponce de Leon mahallesinin sokak lambalarını görene kadar yavaşlamadı. Betty’nin itirazlarına aldırmadı, hayvanı yere bıraktı ve markete kadar yürüttü.

Sabahın ikisi olmasına rağmen, market şaşılacak kadar kalabalıktı. Eline bir alışveriş sepeti aldı, aradığı ilacı oralarda bulacağını düşünerek dükkânın arka tarafına doğru yürüdü. Doğru bölümü bulana kadar iki farklı koridoru geçti.

Kutuların üzerini okumaya çalışırken, gözleri harfleri bulanık seçiyordu. Numaraları çıkarmakta bir sorunu yoktu, ama iyi okumayı hiç becerememişti. İlk dönemlerde, öğretmenin biri disleksi lafı etmişti ama hiçbir zaman teşhis konmadığı için bunun gerçek bir bozukluk mu olduğunu, yoksa çocuğun acınası aptallığından mı –sonraki öğretmenler böyle düşünüyordu– kaynaklandığını söylemek imkânsızdı. Tek bildiği, ne kadar gayret ederse etsin, basılı sözcükleri okumakta zorlandığıydı. Harfler yer değiştiriyor, kayıyordu. Gözlerinden beynine gidene kadar, anlamlarını yitiriyorlardı. Bazen ters dönüyor, bazen de sayfanın üzerinden bütünüyle yok oluyordu. Sağı soldan ayıramıyordu. Köreltici bir baş ağrısına yakalanmadan, bir sayfa üzerinde bir saatten fazla odaklanması olanaksızdı. İyi günlerinde, ikinci sınıf seviyesinde okuyabilirdi. Kötü günler dayanılmaz oluyordu. Yorgun veya öfkeli olduğu zaman, sözcükler hareketli kumullar gibi dalgalanırdı.

Yaklaşık bir yıl önce, Amanda Wagner sorunu fark etti. Will kadının bunu nasıl fark ettiğinden pek emin değildi, öte yandan bunu sormak da, istemediği bir konuşmaya çanak tutmak anlamına gelecekti. Raporlarını yazmak için, ses tanıma yazılımlarından yararlanıyordu. Belki de bilgisayarın imla denetim özelliğine gereğinden fazla güvenmişti. Amanda bütün polisler gibi telli bir defter kullanmak yerine neden dijital bir kayıt cihazı kullandığını merak etmişti belki de. Önemli olan, Amanda'nın bunu biliyor olmasıydı ve durmadan ona bunun bir engel teşkil etmediğini kanıtlamak Will'in işini bir o kadar daha güçleştiriyordu.

Amanda'nın onunla birlikte çalışmak konusunda Faith Mitchell'ı yardım etmesi için mi görevlendirdiğini, yoksa genç kadının Will'de bir kusur arayacağından emin olduğu için mi seçtiğinden emin değildi. İşlevsel bakımdan okuma

yazma özürlü olduğu ortaya çıkarsa, bir daha bir soruşturmayı yürütmekle görevlendirilemez, büyük olasılıkla işini de kaybederdi.

Böyle bir şey olursa, ne yapacağını düşünemiyordu bile.

Sepeti yere bırakırken, onu unutmadığını göstermek amacıyla Betty'nin çenesini kaşıdı. Yeniden rafa baktı. Çok daha kolay olacağını sanmıştı ama, arasından seçim yapması gereken en az on farklı marka vardı. Farklı pembe ve mavi tonları dışında, bütün kutular birbirine benziyordu. Logolardan bazılarını televizyon reklamlarından tanıyordu, ama bahçedeki çöplerin arasında o kutuya rastlamamış, sadece üzerine işenecek küçük çubuğu görmüştü. Çöp tenekesine giren hangi köpekse, ambalajı parçalamıştı; onun için Will'in yapabildiği tek şey bahçenin ortasında, elinde gebelik testi olduğu bariz bir şeyle dikilmektir.

Üzerinde iki satır vardı da, anlamları neydi? Televizyon reklamlarının bazılarında gülen yüzler gösteriyorlardı. Bazılarıysa, artı işaretleri. Bundan, bazılarının eksi işareti taşıdığı çıkmaz mıydı? Gözleri bulanık görmeye başlamış, bu yüzden tek bir eksi yerine, iki çizgi mi görmüştü yoksa? Yoksa bir sözcüğü sembol olarak okuyacak kadar tırsmış mıydı? Test "hayır" gibi basit bir şey söylemiş, ancak Will okuyamamış mıydı?

Her cinsten birer tane almaya karar verdi. Campano dosyası kapandıktan sonra bürosunun kapısını kilitleyip her seti gözden geçirecek, aradığı markayı bulana kadar çöpten çıkan çubukla karşılaştıracak, sonra da neler olup bittiğini tam olarak öğrenmek için ne kadar gerekiyorsa, o kadar zaman ayıracaktı.

Betty sepetin içine atladığından, kutuları köpeğin etrafına yerleştirdi. Dökülmelerini önlemek için, sepeti göğsüne dayadı. Kasaya doğru yürürken, Betty yine dilini sarkıttı, küçük

patilerini sepetin kenarına dayayınca, köpekten çok otomobil kaputundaki süslere benzedi. Etraftakiler baktıysa da, Will insanların bu dükkânda takım elbiseli yetişkin birinin pembe kayışlı bir Chihuahua gezdirdiğini ilk kez görmediklerinden emindi. Öte taraftan, elinde evde gebelik testi setleriyle dolu bir sepet taşıyan ilk erkek olduğuna bahse girebilirdi.

Kuyrukta beklerken, şaşkın bakışlar çoğaldı. Gazetelerdeki resimlere baktı. *Atlanta Journal* ilk baskısını çoktan yapmıştı. Bu sabah ülkedeki hemen bütün gazeteler gibi, manşette Emma Campano'nun fotoğrafı görüyordu. Sırada beklerken, fotoğrafın kalın, kocaman harflerini sökecek kadar zaman buldu: KAYIP.

İnsanların birbirlerine yapabilecekleri bütün kötülükleri düşünürken, göğsündeki sıkıntıyı soluklarıyla çözmeye çalıştı. Kapılar, yani vasi bakımından gelen, ya da koruyucu ailenin yanında yapamayan çocuklar hep bu öyküyü anlatıyordu. Durmadan, yeniden gönderilirler, her seferinde de gözlerinde ölgün bir ifadeyle geri gelirlerdi. Taciz, ihmal, saldırı. Döndükten sonra aynalara bakmasıysa en zoruydu.

Betty yüzünü yaladı. Sıra ilerledi. Kasa üzerindeki saat iki on beşi gösteriyordu.

Amanda haklıydı. Emma Campano'da biraz şans olsaydı, çoktan ölmüş olurdu.

İKİNCİ GÜN

Abigail Campano için, kızı hâlâ hayattaymış gibiydi. Mümkün olabilir miydi bu? Yoksa, kesilmesinin üzerinden uzun zaman geçtikten sonra bile kolunu ya da bacağını hissedilenler gibi, var olmayan bir bağlantı mı kuruyordu?

Emma öldüyse, hata Abigail'indi. Bir de birini öldürmüştü; üstelik herhangi birini de değil, kızının hayatını kurtarmaya çalışan birini. Abigail ve Paul için tümüyle yabancı bir çocuğu, bir gün öncesine kadar adını bile duymadıkları Adam Humphrey'yi kendi elleriyle öldürmüştü. Bunun bir bedeli olmalıydı. Bir çeşit adalet olmalıydı. Gidip kendini feda edebilseydi. Şu anda hiç düşünmeden Emma'yla yer değiştirdi. Bütün o işkence, ıstırap ve dehşet; hatta diri diri gömülme bile bu sürekli bilinmezlikten iyiydi.

Gerçekten de öyle miydi? Kayla Alexander'ın anne ve babası şu anda neler düşünüyordu acaba? Abigail o çifte dayanamıyor, hoşgörülerinden ve bunun ürünü olan ağzı kalabalık kızlarından nefret ediyordu. Emma da melek değildi tabii, ama Kayla'yla tanışmadan önce çok farklı bir çocuktü. Hiç sınıfta kalmamış, hiç ev ödevi kaçırmamış, ya da okulu kırmamıştı. Ve şimdi, ne diyecekti Abigail kızın anne ve babasına? "Benimkinden uzak tutsaydınız, kızınız hâlâ hayatta olacaktı," mı diyecekti?

Ya da... kızlarımız.

"Beni dinleseydiniz, kızlarımız hayatta olurdu."

Hareket etmek, yataktan kalkmak için kendini zorladı. Tuvalete gitmenin dışında, on sekiz saattir burada yatıyordu. Sakinleştirilecek duruma gelmesi aptallığın ta kendisiydi: tıpkı karasevdaya tutulmuş bir kız kurusu gibi. Çevresindeki herkes ona karşı öylesine dikkatliydi ki, yıllardır böylesi bir

muamele görmemişti. Telefonda annesi bile tatlıydı. Beatrice Bentley on yıl önce Abigail'in babasından boşanalı beri İtalya'daydı. Bir an önce kızının yanına gelmek isteyen o güzel annesi şu sıralarda Kuzey Atlantik üstünde bir yerde olmalıydı.

Adam Humphrey'nin annesiyle babası da gelecekti. Onları bekleyen bir yatak yanı değil, mezar başıydı. Çocuğunu gömmek nasıl bir duygu olmalıydı? Tabut mezara indirilir; toprak, bebeğini karanlığa gömerken neler hissederdin insan?

Çoğu zaman, bir oğul sahibi olmanın insana neler hissettireceğini merak ederdi. Bu işin yabancısıydı, tamam, ama analarla oğullar sanki çok basit bir ilişki yürütürlermiş gibi geliyordu. Erkek çocukların zihnini okumak kolaydı. Bir bakışta öfkeli mi, üzgün mü, yoksa mutlu mu, hemen anlaşılırdı. Pizza ve video oyunları gibi basit şeylerden hoşlanır ve arkadaşlarıyla asla kan çıksın, ya da daha beteri sırf spor olsun diye dövüşmezlerdi. Oğlan çocuklarının okulda hakaret içeren notlar yazdığını, ya da birbirleri hakkında dedikodu yaptıkları asla duyulmazdı. Birisi şişman dedi diye, hiçbir erkek çocuk eve ağlayarak gelmezdi. Tamam, peki, geldiği olurdu elbet, ancak annesi saçını okşayıp kurabiye pişirerek her şeyi düzeltebilirdi. Çocuk en ufak bir hakarettten sonra haftalar boyu surat asmazdı.

Abigail'in tecrübelerine göre, kadınların da annelerini sevdiği kesindi, ama aralarında başka çeşit bir şey vardı. Kıskançlık? Geçmiş? Nefret? Bu şey, her neyse artık, kızların babalarının çevresinde dönmelerine neden oluyordu. Hoyt Bentley kendi adına tek çocuğunu şımartmaktan büyük keyif almış, annesi Beatrice de yitirdiği ilginin acısını hissetmişti. Kendi öz kızlarından da kaynaklansa, güzel kadınlar rekabetten hoşlanmazdı. Abigail'in hatırlayabildiği kadarıyla, annesiyle babasının çekiştiği tek konu, kızlarıydı.

Beatrice, "Kızı şımartıp, berbat ettin," diye bağıırdı Hoyt'a; süt beyaz cildi kıskançlığın yeşilimsi solgunluğuna bürünürdü.

Abigail üniversitedeyken, görünürde her bakımdan evlenmek isteyeceğı erkeğı hatırlatan, Stewart Bradley adlı bir sınıf arkadaşıyla tanıştı. Hoyt'un da onayladığı eski ve varlıklı bir ailenin oğluydu ve cebinde Beatrice'i de memnun edecek kadar parası vardı. Zekiymi, rahatı ve bir kavanoz pancar turşusu kadar da ilgi çekiciydi.

Abigail BMW'sini servise götürdüğü günü felekten çalmaya hazırdu. Paul Campano omuzlarına dar gelen, kalitesiz bir takım elbise giymişti. Gürültücüydü, kabaydı ve günler sonra bile, onu düşünürken bacaklarının tam ortasında bir sıcaklık duyuyordu. Üç hafta sonra, Bayan Pancar Turşusu hayatından vazgeçti ve İtalyan bir anne babanın evlat edindiğı, sırtında devasa bir kamburu olan Yahudi asıllı Paul Campano'yla yaşamaya başladı.

Beatrice'in onaylamaması, ilişkinin kabul damgası oldu. Annesi sorunun Paul'un parasızlığından, ya da ünlü bir aileden gelmemesinden kaynaklanmadığını söylüyordu. Ona göre, Paul'un içinin derinliklerinde asla tatmin edilemeyecek bir şey vardı. Abigail'in düğün gününde bile kızına dikkatli olmasını, erkeklerin doğuştan bencil yaratıklar olduklarını, içlerinden çok azının bu doğal yönelimi engellemeyi başardıklarını söyledi. Küçük parmağı yüzüklü, yüz dolarlık saç kesimli Paul Campano o azınlıktan değildi. Hoyt o sırada metresiyle ayrı bir eve çıkmış, Abigail de annesinin uyarılarının kendi sefil yalnızlığından kaynaklandığı sonucuna varmıştı.

"Hayatım," demişti Beatrice bir sır verir gibi, "Bir erkeğın geçmişiyile savaşıamazsm."

Abigail ve Paul'un birbirlerini tutkuyla sevdikleri kesin di. Adam ona tapıyordu; doğduğundan beri babasının şımarık kızı olan Abigail bu durumdan fazlasıyla hoşnuttu. Paul,

acentenin yöneticiliğine getirilmesi olsun, kendi acentesini açması olsun, başarılarına durmadan yenilerini eklerken olsun, hayatının her yeni kilometre taşında aferin almak için Abigail'e koştu. Karısının onayı onun için öylesine önemliydi ki, neredeyse gülünç duruma düşecekti.

Ne var ki gün gelecek, Abigail tapınılmaktan bıkacak, bir kaide üzerinde durmaktan çok, masallardaki kuleye hapsedildiğinin farkına varacaktı. Paul, Abigail için yeterince iyi olmadığını söylediğinde samimiydi. Başlangıçta çok sevimli gelen o kendi kendiyile alayları, birden eğlendirici gelmemeye başladı. Bütün o yaygaranın ve gösterişin ardında, Abigail'in, dibini bulacağından emin olamadığı kadar derin bir ihtiyaç gizliydi.

Paul'u evlat edinenler harika insanlardı. Gerçekten de Marie ve Marty sabrın ve hoşnutluğun ender karışımıydı; ancak Marie'nin yanlarına yerleştğinde Paul'un on iki yaşında olduğunu ağzından kaçırması için yıllarca beklemek gerekmişti. Abigail'in düşünde, doğar doğmaz Marie'nin kucağına verilen kusursuz, pespembe bir bebek varken, Paul'un gerçek geçmişi herkesin kabule hazır olduğundan çok daha Dickens'vari idi. Genç kadının aklında sorular uçuşuyordu; kimsenin cevaplamak istemediği sorular. Paul açılmıyor, annesiyle babası da soruyu soran, oğullarının karısı da olsa, konuşmakla oğullarına ihanet edeceklerini düşünüyordu.

Maceralar yaklaşık o dönemlerde başladı; belki de baştan beri maceralar hep vardı da, Abigail yeni farkına varmaya başlamıştı. Kafayı kuma gömerek etraftaki dünya yıkılırken mevcut durumu korumaya çalışmak çok daha kolaydı. Kocasının ilişkilerine neden şaşıırıyordu ki? Kendisi de farklı bir yola sapmıştı, ama şu anda izlediği yolda şimdiden annesinin o tanıdık ayak izlerini görüyordu.

Başlangıçta, Paul'un iş seyahatlerinden ve konferanslardan getirdiği pahalı armağanlar hoşuna gidiyordu. Bir süre

sonra bu hediyelerin birer karşılık, Paul'un bir kumarhane krupiyesi gibi dağıttığı, günahından kurtulma kartları olduğunu anladı. Yıllar geçip, Paul Kaliforniya ya da Almanya gezilerinden pırlanta bilezikler, altın saatlerle döndükçe, Abigail'in tebessümünde eski parlaklıktan, yatağında eski sıcaklıktan eser kalmamıştı.

O zaman da Paul Emma'ya armağanlar getirmeye başladı. Kızı cömert hediyelere beklenen karşılığı verdi. Genç kızlar dikkat çekmeye bayılırdı; Emma da, tıpkı kendinden önce annesi gibi, babasının şımarık kızı rolüne kolayca alıştı. Paul ona bir iPod, bir bilgisayar, ya da bir araba verir, kızcağız büyük mutlulukla kollarını babasının boynuna dolarken, Abigail de kocasını kızını şımartmakla suçlardı.

Kendi kimliğinden sıyrılıp, annesiyle özdeşleşmesi işte bu kadar kolay oldu. Her değişimdeki gibi, burada da yeni görüntüler vardı. Emma'nın Paul'un hediyeleri ve koşulsuz sevgisinden böylesine etkilenmesini kabullenemedi. Babasıysa kızını kusursuz buluyor, kız da onun bu duygusuna aynı yoğunlukla cevap veriyordu. Kızı için artık her şey o kadar kolaydı ki. Paul Emma'nın her üzüntüsünü, her mutsuz gününü satın alıyordu. Emma okulun ikinci günü İngilizce ders kitabını kaybettiğinde, Paul hiçbir şey sormadan gidip yenisini aldı. Ev ödevini unuttuğu, ya da gününü şaşırdığında, gidip onun yerine özür diledi. Canavarlar gizlenmiş mi diye dolabına bakmak olsun, tükenmiş konser bileti bulmak, ya da en son moda blucin almak olsun, Paul hep kızının yanındaydı. Abigail buna neden içerlesindi ki? Bir kadın, tek çocuğunun böylesine sevilmesinden mutlu olmaz mıydı?

Olmazdı. Bazen içinden Emma'yı omuzlarından yakalayıp sarmak, babasına bu kadar güvenmemesini, kendini korumayı öğrenmesi gerektiğini söylemek geçiyordu. Kızının dünyada her şeye bir erkek sayesinde sahip olacağı inancıyla

büyümesini istemedi. Emma akıllıydı, neşeliydi, çok güzeldi. gayret gösterdiği sürece istediği her şeye sahip olabilirdi. Oysa, Emma'nın tek parmak şıklatışıyla Paul'un atılması, gereğinden de cazipti. Paul kızı için her şeyin kusursuz olduğu, hiçbir şeyin kötü gitmeyeceği bir dünya kurmuştu.

Düne kadar.

Kapı vuruldu. Abigail hâlâ yatakta yattığını, sadece düşünde kalkmayı başardığını fark etti. Hissedip etmediğini anlamak için kollarıyla bacaklarını oynattı.

"Abby?" Paul bitkin görünüyordu. Tıraş olmamıştı. Dudakları çatlıktı. Gözleri kafatasına gömülmüştü. Dün gece kocasını tokatlamış, eliyle yanağını dağlamıştı. Düne kadar başka bir insana elini bile kaldırmamışken şimdi, yirmi dört saatlik bir sürede bir delikanlıyı öldürmüş, kendi kocasını tokatlamıştı.

Paul, Emma'nın otomobilini almış olmasalar, kızın şimdi belki de güvende olacağını söylemişti. Belki de erkekler sandığı kadar kolay yaratıklar değildi.

İçeri girerken, "Hâlâ bir haber yok," dedi.

Bunu zaten adamın yüzüne bakınca anlıyordu.

"Annenin uçağı üçe doğru iniyor. Tamam mı?"

Genç kadın kurumuş boğazı yüzünden güçlkle yutkundu. O kadar ağlamıştı ki, gözyaşları tükenmişti. Ne söylediğini anlayana kadar, sözcükler ağzından çıktı. "Babam nerede?"

Paul karısının başka birini sormasından üzgün gibiydi. "Çıkıp bir kahve içmek istedi."

Kocasına inanmadı. Babası kahve almaya gitmezdi. Böylesi işleri onun yerine yapacak adamları vardı.

Paul, "Bebeğim," dedi, ama devamı gelmedi. Adamın içindeki ihtiyacı hissedebiliyordu, ama kendi uyuşmuştu. Paul yine de ilerledi, gelip yatağın kenarına oturdu. "Bunu atlatacağız."

Kendi sesi kulağına ölgün gelerek, "Ya atlatamazsak?" diye sordu. "Ya bunu atlatamazsak, Paul?"

Paul'un gözleri yaşardı. Zaten kendini bildi bileli sulugöz-
dü. Emma araba konusunda onunla öylesine güzel oynamıştı
ki. Arabayı elinden alacaklarını söyledikleri zaman bağırma-
ya başlamış, öfke nöbetine girmişti. "Sizden nefret ediyorum!"
diye haykırmıştı; önce Abigail'e, sonra da Paul'a. "Her şeyi-
nizden nefret ediyorum!" Küçük meleği hışımla odadan çık-
tıktan sonra bile, Paul ağzı açık, odanın ortasında kalakalmıştı.

Abigail bütün gece zihnini meşgul eden soruyu sordu.
"Paul, söyle bana. Sen bir şey... Yoksa birini..." Zihnini topar-
lamaya çalıştı. Her şey üzerine çullanıyor gibiydi. "Paul, biri-
lerini kızdırdın mı? Onu kaçırmalarının nedeni, bu mu?"

Paul, Abigail'in yüzüne tükürürmüş gibi baktı. Çatlak ses-
le, "Tabii ki hayır," diye fısıldadı. "Böyle bir şeyi senden sak-
lar mıydım sanıyorsun? Bebeğimizi kimin kaçırdığını bilsem,
böyle elim kolum bağlı oturur muydum sence?"

Kadın kendini korkunç hissetti; oysa kocasını bu kadar
kolay üzebildiği için içinde bir yerde sanki intikamını almış
gibi oldu.

"Birlikte olduğum o kadın... Bunu yapmamalıydım, Abby.
Neden yaptığımı bilemiyorum. Benim için bir şey ifade etmi-
yordu, tatlım. Sadece ihtiyacım vardı... şeye."

Neye ihtiyacı olduğunu söylemedi. Cevabını her ikisi de
biliyordu oysa: Paul'un her şeye ihtiyacı vardı.

"Bana doğruyu söyle, Paul. Babam nerede?"

"Bazı insanlarla konuşuyor."

"Emniyet müdürlüğünün yarısı evde, diğer yarısı da bir
telefon mesafesinde. Daha kiminle konuşuyor?"

"Özel güvenlik. Daha önce de onun için çalışmışlar."

"Bunu kimin yaptığını biliyor mu? Herhangi bir nedenle
ondan intikam almak isteyen birileri var mıymış?"

Paul başını hayır der gibi salladı. "Bilmiyorum, tatlım. Ba-
banın bana açıldığını pek söyleyemem. Bana kalırsa, bu işi
GSB'ye bırakmamakta haklı."

“O polis ne yaptığını biliyor gibiydi.”

“Ya, ben olsam o pezevenge zerre kadar güvenmezdim.”

Paul’un sözleri öylesine keskindi ki, Abigail ne cevap vereceğini bilemedi.

Paul fısıldar gibi, “Arabayla ilgili o şeyi sana hiç söylememeliydim,” diye devam etti. “Arabayla hiç ilgisi yoktu. Emma sadece... sadece söz dinlemiyordu. Haklıydın. Ona karşı daha sert olmam gerekirdi. Arkadaşı olmak yerine, babası olmalıydım.”

Paul’un bunu görebilmesini ne kadar zamandır beklemişti? Hem üstelik, şimdi bunun hiçbir anlamı yoktu. “Önemli değil.”

“Geri gelmesini öyle istiyorum ki, Abby. Her şeyi doğru yapmak için bir fırsat daha istiyorum.” Ağlarken, omuzları titredi. “Sen ve Emma benim dünyamsınız. Bütün hayatımı ikinizin etrafına kurdum. Bir şey... bir şey olursa, kendimle yaşayabileceğimi sanmıyorum.”

Abigail doğruldu, Paul’un yüzünü avuçlarının arasına aldı. Paul ona doğru eğilirken ensesini, yanaklarını, dudaklarını öptü. Kocasını onu usulca sırtının üzerine yatırırken, direnmedi. Koyuverme dışında bir tutku, bir arzu yoktu. Bu, birbirlerini avutmak için ellerinde kalan tek çareydi.

6

Will saat altı kırk beşte arabasını Westfield Academy öğretmenler otoparkına park etti. Kapının önünde, kısa kollu üniformaları ve jilet gibi ütülü şortlarıyla özel güvenlikçiler nöbet tutuyordu. Kampusun içinde açık işaretli polis arabalarının devriye gezdiğini gördü. Okulu yüksek alarm düzeyinde

bulduğuna memnun oldu. Amanda'nın, DeKalb bölge polisinden bölgeye iki saatte bir devriye göndermelerini istediğini biliyordu; ancak DeKalb'ın işinin başından aşkın olduğunun, personel sıkıntısı çektiğinin de farkındaydı. Özel güvenlik ekibi aradaki boşluğu dolduracaktı. En azından, kabarmaya başlayan panik duygusunun bir bölümünü yatıştırabilirdi – oysa sokağın karşı kaldırımına yerleşen haber kamyonetlerine ve kameralara bakınca, o panik duygusunun daha da pekişeceğini görmek güç değildi.

Sabah, daha fazla dayanamayacağına karar verip, televizyonu kapatmıştı. Basının elinde polisten daha az malzeme vardı, oysa yorumcular bulabildikleri her söylentinin, her imanun üzerinde saatlerce fikir yürütüyor, “gizli kaynaklar” ve komplo teorileri gırla gidiyordu. Okuldan kızlar ulusal sabah programlarına çıkıyor, sevgili arkadaşlarının geri gelmesi için yaşlı gözlerle yaptıkları yakarışlar kusursuzca yapılmış saçlarının ve uzman işi makyajlarının bir şekilde gölgesinde kalıyordu. Bütün bunlar olayın odağına Emma yerine bir melodramı yerleştirmişti.

Dün bu saatlerde, Kayla ve Emma büyük ihtimalle okula gitmeye hazırlanıyor olmalıydı. Dersi daha geç başladığı için, Adam Humphrey uyuyordu belki. Abigail Campano tenis ve kaplıca programları için hazırlık yapıyordu. Paul işe gitmek için yoldaydı. Hiçbiri hayatları bir daha geri gelmemek üzere değişene –daha kötüsü– çalınana kadar, önlerinde ne kadar zaman kaldığını bilmiyordu.

Will çocuklarla ilgili ilk soruşturmasını hâlâ hatırlıyordu. Kızcağız on yaşındaydı. Babasının kurguladığı sahte bir kaçırma girişimiyle, evinden alınmıştı. Herif kızını kendi zevki için kullanmış, boynunu kırdıktan sonra ailece gittikleri kilisenin arkasındaki hendeğe atmıştı. Sineklerin bir cesedi bulması sadece birkaç dakika sürer. Bulur bulmaz, yumurtalarını

bırakırlar. Yirmi dört saatte yumurtadan çıkan larvalar organları ve dokuyu yemeğe girer. Ceset şişer, deri balmumundan yapılmışa döner, neredeyse parlak mavi bir renk alır. Kokusu çürük yumurtayı ve akü asidini andırır.

Will kızı bulduğunda, cesedi bu durumdaydı.

Emma Campano'yu da böyle bulmamak için Tanrı'ya dua ediyordu.

Merdivenden okulun ana binasına tırmanan öğretmenlerden bir kahkaha yükseldi. Yüzlerinde hâlâ bir tebessüm, kapılardan geçmelerini izledi. Bazıları hapisanelerden nasıl nefret ediyorsa, Will de okullardan öyle nefret ediyordu. Çocukken, okulu gerçekten de böyle görürdü: Gardiyanların istediklerini yapabildikleri, bir çeşit hapisane. Anne ve babalı çocukların en azından bir kalkanları vardı; oysa Will'in devletten başka onunla ilgilenecek kimsesi yoktu ve kentin okul sistemini kovalamak da devletin pek işine gelmezdi.

Bugün öğretmenleri sorgulama sırası ondaydı ve bunu her düşündüğünde soğuk terler döküyordu. Bunlar eğitilmiş insanlardı – üstelik eğitimlerini de Will'in diplomalarını aldığı baktan uzaktan öğrenim kurumlarından almamışlardı. Onu görür görmez, ne matah biri olduğunu anlayacaklardı. Bu iş başladığından beri ilk kez, Faith Mitchell'm yanında bulunmasından mutluluk duydu. En azından, genç kadın ilginin bir bölümünü kendi üzerine çekecekti. Unutulmaması gereken nokta da Westfield Academy öğrencilerinden birinin öldüğü, bir diğeri de kayıp olduğuydu. Belki de öğretmenler başlarındaki trajediye odaklanacak, Will'i inceleyecek zaman bulamayacaklardı. Her ne olursa olsun, hâlâ cevaplanması gereken bir sürü soru vardı.

Westfield sadece lise seviyesinde dersler sunduğu için, tüm öğrencileri on dört ve on sekiz yaşları arasındaydı. Leo Donnelly bir önceki öğleden sonranın büyük bölümünü

öğrencilerin çoğuyla konuşarak geçirmiş ve sınıf arkadaşlarından birinin acımasızca öldürüldüğünü, birinin kaçırıldığını da henüz öğrenmiş çocuklardan beklenecek bilgiler derlemişti: Hem Kayla, hem de Emma çok sevilen, iyi kızlardı.

Oysa insan bir hafta geriye gidebilse, öykü çok farklı olurdu. Öğretmenlerle konuşmak ve kızlar hakkında ne düşündüklerini öğrenmek istiyordu. Emma hakkında zihninde hâlâ berrak bir görüntü yoktu. İnsan bir günden ertesine okul kırıcı olamazdı, genellikle önce daha küçük kabahatler işlerdi. Kimse ölümler hakkında kötü konuşmak istemez ama, söylenecek bir şeyler varsa, öğretmenlerin pek sözlerini sakınmadıklarını tecrübelerinden biliyordu.

Pencereden dışarıya, okulun binalarına baktı. Atlanta'nın ünlü, ulusal çapta isim yapmış yerel okullarından olan özel Westfield Academy etkileyiciydi. İç Savaş'tan önce, sadece varlıklı Atlantallılar çocuklarını okutabilir, eksiksiz bir eğitim ayrıcalığı için çoğu onları Avrupa'ya gönderirdi. Savaştan sonra paralar suyunu çekse de, eğitim arzusu kaybolmadı. Yeni yoksullaşmış sosyetik kızlar pazarlanabilir becerilere sahip olduklarını fark edip, Ponce de Leon Avenue boyunca özel okullar açtılar. İnsanlar okul taksitlerini aile gümüşleriyle ya da paha biçilmez aile yadigarlarıyla ödemiş olmalı ki, kısa sürede sınıflar doluverdi. 1872'de, Atlanta Devlet Okulu Sistemi'nin kurulmasından sonra bile varlıklı Atlantallılar çocuklarını ayak takımından uzak tutmayı yeğlediler.

Westfield Academy de o özel okullardan birisiydi ve 1900'lü yılların başından kalma eski binalarda faaliyet gösteriyordu. Okulun ilk binası her şeyden çok ahır andıran, ahşap kaplı, yüksek çatılı bir yapıydı. Daha sonrakilerin çoğu kırmızı tuğlalı, etkileyici binalardı. Ortadaki binaysa Will'in öğretmen otoparkında, son model Toyota ve Honda'ların arasında tümüyle yabancı duran 1979 model Porsche 911'i gibi alakasız görünen, mermer duvarlı gotik katedraldi.

Arabasının dikkat çekmesine alıştı. Bundan dokuz yıl önce, 911'in yanmış karoserisini oturduğu sokaktaki terk edilmiş bir arsada bulmuştu. Mahalledeki evlerin çoğunda eroin satıldığı, birilerinin gelip yanlış kapıyı çalması halinde Will'in önlem olarak yastığının altında tabancayla yattığı günlerdi. Kimse arabaya tekerlek takıp garajına çekmesine itiraz etmedi. Hatta on dolar ve hortumdan su içmek karşılığında arabayı yokuş yukarı itmesine yardım edecek bir berduş da bulmuştu.

Eroin satılan evler yıkılıp, mahalleye insanlar taşınmaya başladığında, otomobili bütünüyle yenilemişti. Gerekli parçaları bulabilmek için hafta sonlarında, tatillerde hurdalıkları, kaportacıları dolaştı. Kendi kendine pistonları ve silindirleri, egzoz manifoldlarını ve fren kaliperlerini öğrendi. Kaynak yapmayı, pastayı ve boyayı öğrendi. Hiçbir uzmanın yardımından yararlanmadan, otomobili eski görkemine kavuşturdu. Bunun gurur duyulacak bir başarı olduğunu biliyordu bilmesine ama, kafasının derinliklerinde bir yerlerde, kavrama şemasından ve motor çiziminden anlasa, arabayı altı yıl yerine altı ayda tamamlayacağını düşünmekten alamıyordu kendini.

Aynı durum Campano dosyası için de geçerliydi. Kendi zaafını kabul etmemekte direndiği için görmediği bir şey, önemli bir şey mi vardı?

Sabah gazetesini direksiyonun üzerine açıp, Emma Campano haberini bir daha okudu. Emma'nın fotoğrafının hemen altında Adam Humphrey ve Kayla Alexander'ın resimlerini, en tepede de "ANSLEY PARK TRAJEDİSİ" manşetini gördü. Aile ve mahalle konusunda haberlerin ve yakın dostları olduklarını iddia eden insanlarla yapılmış söyleşilerin bulunduğu bir de özel bölüm vardı. Gerçek haberler pek azdı ve abartıların içinde ustaca gizlenmişti. Gazeteyi okumaya evdeyken başlamış, uykusuzluktan zaten ağrıyan başı minik yazıları çözmekten neredeyse patlayacak gibi olmuştu.

Oysa şimdi pek bir seçeneği yoktu. Olanlar hakkında neler anlatıldığını, hangi ayrıntıların kamusal alana taşındığını bilmek zorundaydı. Genellikle polis sadece katilin bileceği bazı ayrıntıları kendine saklardı. Cinayet yerinde bu kadar çok Atlanta polisi geldiği için, sızıntıları önlemek mümkün olmamıştı. Emma'nın dolaba saklanması. Arabadaki ip ve koli bandı. Kayla Alexander'ın sırtının altında ezilen, kırık cep telefonu. Tabii asıl haber, Atlanta Emniyet Müdürlüğü'nün her şeyin içine ettiğiydi. Gerçekleri çarpıtmayı âdet edinmesiyle bilinen basın, işin içine polis girdiğinde hiç hoşgörü göstermemişti.

Parmağını her sözcüğün altına getirip, anlamını kavramak için diğerlerinden ayırmaya çalışırken, Emma Campano'yu kaçıran her kimse, onun da şu anda aynı haberi okuduğundan neredeyse emindi. Belki de katil, yaptıklarını *Atlanta Journal*'ın baş sayfasında görmekten zevk alıyordu. Belki de ardında herhangi bir ipucu bırakıp bırakmadığını anlamaya çalışırken, her sözcükte en az Will kadar terliyordu.

Belki de onu cinayetle özdeşleştirecek hiçbir ilişki olmadığını bilecek kadar kibirliydi. Belki de Emma Campano'nun cesedi daracak mezarında çürürken ortalıkta dolaşıyordu, hatta bir sonraki kurbanının avma çıkmış da olabilirdi.

Camda bir tıkırtı duydu. Arabanın yolcu tarafında, bir elinde Will'in ceketi, diğerinde bir fincan kahveyle dikilen Faith Mitchell'ı gördü. Uzanıp kapıyı açtı.

Genç kadın gazeteyi gösterip, öfkeyle, "İnanabiliyor musun?" diye sordu.

Gazeteyi katlarken, "Neye?" dedi Will. "Okumaya yeni başladım."

Faith içerideki serinliği kaçırmamak için kapıyı kapattı. "Atlanta Emniyeti'nden 'yüksek rütbeli bir yetkili' soruşturmayı yüzümüze gözümüze bulaştırdığımızı, bu yüzden GSB'nin görevlendirildiğini söylemiş." Kiminle konuştuğunu

birden fark edip, "İşin içine ettiğimizi biliyorum," dedi, "Ama basın karşısında bu konulardan bahsedilmez ki. Böyle konuşmalar halkın güvenini arttırmaz."

Will, "Doğru," diye onayladı; öte yandan genç kadının bu sözlerin kaynağını Atlanta Emniyet Müdürlüğü'nde aramasını tuhaf buldu. Aslında gazete haberini buraya kadar okumuş, kaynağın GSB'nin içinde olduğu ve Amanda Wagner adını taşıdığı kanısına varmıştı.

"Kızın anne ve babasının ne kadar varlıklı olduğuna hiç değinmeseler daha iyi olurdu; ama adlarını duyunca insanlar bunu zaten anlayacaktı. Şu anda en sinir bozucu şey, televizyondaki otomobil reklamları." Bir şey söylemesini bekliyormuş gibi, Will'e bakıyordu.

"Dediğin gibi, oldukça can sıkıcı. O reklamlar."

"Her neyse." Ceketini uzattı. "Bunu arabamda bırakmışsın."

Will dijital kayıt cihazını aradı, yeniden bulunca sevindi. Genç kadının cihazı tuhaf bulmuş olacağını düşünerek, "Bunlar, harika şeyler," dedi. "El yazımın ne kadar okunaksız olduğunu tahmin edemezsin."

Kayıt cihazını cebine yerleştirirken, Faith'in hâlâ bakmayı sürdürdüğünü görünce ensesindeki tüyler ayaklanıverdi. Yoksa nedenini anladı mı? Yapılan kayıtları dinlediyse, duyacağı tek şey, Will'in daha sonra bilgisayarına okuyup bir rapor hazırlamak için olay hakkındaki bilgileri sınıflandıran sesi olacaktı. Angie, Faith Mitchell'a dikkat etmesini söylemişti. Daha şimdiden kendini ele vermiş olabilir miydi?

Faith dudaklarını sımsıkı büzdü. "Sana bir şey sormak istiyorum. Cevap vermek zorunda değilsin, ama verirsen memnun olurum."

Will arabanın camından ileriye baktı. Elllerinde kocaman kahve termosları ve kâğıt desteleriyle ana binaya giren öğretmenleri görüyordu. "Tabii."

“Sence öldü mü?”

Ağız açık kaldı; başka bir şeyden değil, rahatlamaktan. “Doğrusunu istersen, bilemiyorum.” Ceketini gazeteyle birlikte arka koltuğa yerleştirirken, soğukkanlılığına yeniden kavuşmak için oyalandı. “Anlaşılan, dün gece yatakhane ortalığı ayağa kaldıracak bir şey öğrenemedin?” Bir şey bulursa, telefon etmesini söylemişti.

Faith sanki vites değiştirmek zorundaymış gibi duraksadı, sonra da, “Pek bir şey anlatmadılar,” dedi. “Adam hakkında ot dışında ilginç bir şey yok, otun da fazla ilginç olmadığına mutabıkız herhalde?” Will’in başıyla onayladığını görüp devam etti. “Her iki binadaki çocuklarla konuştuk. Gabe Cohen ve Tommy Anderson dışında Adam’ı doğru dürüst tanıyan biri yoktu ve üzerlerinde bıraktığım olumlu izlenim yüzünden, o ikisi de bana daha fazla bilgi vermeye pek de istekli değildi. Onlarla konuşması için İvan Sambor’u gönderdim – kim olduğunu anladın mı?” Will başını salladı, tanı mıyordu. “Polonya asıllı bir çam yarması, kimsenin dalga geçemeyeceği biri. Açıkçası, onu görünce korkudan altıma kaçırabilirim. Aynı şeyleri ona da söylemişler: Adam’ı hiç tanımıyorlarmış, Tommy boktan biri olduğu için Gabe Adam’ın yanında kalıyormuş. Biliyor musun, bunu Tommy bile kabul etmiş.”

Telli defterini çıkarıp, sayfaları çevirdi. “Adam’ın yatakhanesindeki birinci sınıfların çoğu aynı dersleri alıyor, yine de her derse gidip yeni yüzler görebiliriz. Biri dışında bütün hocalarla konuştum ve hepsi de aynı şeyi söyledi: Dönemin ilk haftası / kimse kimseyi tanımaz / öldüğüne üzüldüm / neye benzediğini bile hatırlamıyorum. Ulaşamadığım biri kaldı – Jerry Favre– bugün beni arayacakmış.”

Bir başka sayfaya geçti. “Birkaç ayrıntı: Güvenlik kamerası Adam’ı dün sabah yedi kırk beş gibi yatakhane ortalığından çıkarken gösteriyor. Sekizde dersi var, hoca derste olduğunu doğruladı.

Adam bütün ders boyunca rapor gibi bir şey vermiş, yani sıvışmış olma ihtimali yok. Kart okuyucusu, her şeyin sonu değil tabii –kapıda özürlü butonunu keşfeden tek dâhi sen değilsin– on on sekizde yatakhaneye döndüğünü gösteriyor; bu da onda biten derse uygun. Kamerada görünen, başının arka tarafı olmalı. Üstünü değiştirmiş, sonra da tam on otuz ikide yeniden dışarı çıkmış. Hakkında bildiğimiz son şey, bu; tabii eğer sen bir şey gizlemiyorsan.”

Will yüzündeki şaşkınlık ifadesini hissetti. “Neyi gizleyeceğim ki?”

“Bilmiyorum, Will. Seni son gördüğümde Kayla Alexander’ın Prius’unu görmek için fotokopi merkezine koşuyordun. Önemli bir kanıt olmalı, oysa on dakikadır havadan başka her şeyi konuştuk, bana hâlâ en ufak bir şey anlatmadın.”

“Özür dilerim,” dedi Will, söylediğinin pek bir teselli olmayacağını bile bile. “Haklısın. Anlatmam gerekirdi. Alışık değilim... şeye...”

Faith cümleyi, “Biriyle birlikte çalışmaya,” diye tamamlarken, sesinin tonu bahaneninin artık bayatladığını anlatıyordu.

Kızdığı için Faith’i suçlayamazdı. O da bu olay için en az kendisi kadar çaba harcıyordu ve onu işin dışında tutmak doğru olmazdı. Copy Right kamera görüntülerini, Charlie’nin bulduğu ipi ve koli bandını toparlayabildiği kadar ayrıntıyla anlatmaya çalıştı. “Videoya göre, araba parka dün tam saat on biri çeyrek geçe girdi. İçinden iki kişi indi: Adam ve bir yabancı. Kayla Alexander’ın Prius’u on iki yirmi birde geldi. Emma’nın bagajdan çıkarılıp koyu renkli arabaya aktarıldığını varsayabiliriz. Bir dakikadan biraz sonra, araba gitti.” Durumu özetledi. “Kısacası, Adam’ın nerede olduğu hakkında bildiğimiz son şey, saat on bir on beşte Copy Right binasının garaj katında olduğu.”

Faith saatleri defterine yazarken, bu son cümlede durakladı, başını kaldırıp Will'e baktı. "Neden orası?"

"Ucuz, eve yakın. Sürekli görevlisi yok."

Genç kadın, "O her şeye burnunu sokan komşu, geçen yıl otomobili araba yolunda gördüğünü söylemiş. Garajı kullanmak, onu atlatmak için iyi bir çare."

Will, "Ben de öyle düşündüm," diye onayladı. "Copy Right çalışanlarının geçmişlerini araştırıyoruz. Akşam vardiyasında çalışan iki kız biz oradayken geldi; Frieda ve Sandy. Garaja pek gitmiyorlar. Karanlık bir yer, pek güvenli olmadığını düşünüyorlar; özellikle gerçek bir bekçisi olmadığı için haklılar."

"Peki ya inşaat işçileri?"

"Amanda bugünü onları araştırmakla geçirecek. Aslında yapılacak iş, belediyeyi arayıp, onlardan bir liste istemek. Dediklerine göre, işçiler sabahları çıkagelince, hangi işi önce yapacakları söyleniyor. Kendileri de taşeron kullanan bir sürü taşeron var ve insan daha farkına varmadan gündelik işçilerle, kaçak çalışanlarla karşı karşıya kalıyor... tam bir karmaşa."

"Arabayı orada daha önce de gören olmuş mu?"

"Garaj katı binanın arka tarafında. Copy Right çalışanları güvenlik kamerasını izlemedikçe, kimin gelip gittiğinden haberleri olmuyor; üstelik bant da durmadan yeniden kullanılıyor, onun için elimizde karşılaştırma yapacak eski kayıtlar yok." Faith'e döndü. "Zanlıdan bahsetmek istiyorum. Bana kalırsa, kim olduğu konusunda daha açık bir resme gerek var."

"Bir profil falan mı demek istiyorsun? Annesiyle oturan, yirmi beş ve otuz beş yaşları arası, yalnız biri?"

Will tebessümünü gizlemedi. "Bu iş iyi planlanmış. Eve bıçak, ip ve koli bandıyla gelmiş. Biri onu içeri almış."

"Yani, bunun gerçekten bir kaçırma girişimi olduğunu, Kayla'yla Adam'ın işi bozduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bana bundan daha kişiselmiş gibi geliyor. Kendi kendimle çeliştigimi biliyorum, ama sahnede bir dağınıklık vardı. Kayla'yı öldüren, duruma hâkim değildi. Ona karşı gerçek bir nefret duyuyordu."

"Belki kız yanlış bir şey söyleyince, işler çığıırından çıktı?"

"Yanlış bir şey söyleyebilmen için, biriyle konuşuyor olman gerekir."

"Peki, Copy Right kaydındaki ikinci kişi? Sence, katil o mu? Kurbanlardan birisinin onu tanıyor olması mantıklı olurdu."

"Belki", dedi Will; oysa bu, kulağına pek doğru gelmiyordu. "Adam sabah on buçukta yataktan çıktı. Saat on otuz ikiyle on bir on beş arasında bir araba ve bir de yolcu buldu. Çizelgede, nerede olduğunu bilmediğimiz bir boşluk var. Bu da..." Zihnini hesaba sarmaya çalıştı ama hem çok yorgundu, hem de başı öyle ağrıyordu ki, midesine sancılar giriyordu. "Biraz daha kahveye ihtiyacım var. Kaç dakika etti?"

"Kırk beş. Arabayı nerede ve nasıl bulduğunu öğrenmemiz gerek. Dün gece yatakhanelerde konuştuklarımızdan hiçbirisi Adam'a arabasını vermediği gibi, nereden araba bulabileceğini de bilmiyordu. Bana kalırsa, güvenlik kartı okuyucusuna bir kez daha bakmamız ve Adam'ın yatakhane de olduğu sürelerle karşılaştırmamız lazım."

"Düşünülebilir." Çenesiyle Faith'in defterini işaret etti. "Birkaç soru hazırlayalım. Birincisi, Adam'ın öğrenci kimliği nerede?"

Genç kadın not almaya girişti. "Arabada bırakmış olabilir."

"Katil hatıra olarak almış olamaz mı?"

"Ya da yatakhane ye girişte kullanmak için," dedi Faith. "Kampus güvenliğine haber verip, kartı iptal ettirmeliyiz."

"Kartı iptal etmeden, kullanıldığında bir şekilde haber vermesinin bir yöntemi olup olmadığını araştır."

“Güzel fikir.” Yazmayı sürdürdü. “İkinci soru, arabayı nereden buldu?”

“En olası yer, okul kampusu. Çalınmış bir araba var mı, araştır. Gabe Cohen, ya da Tommy Anderson’ın arabası var mı?”

“Birinci sınıfların kampusta park yeri bulmaları imkânsız gibi; kentte de otomobil bırakılacak güvenli bir yer bulunmadığından, arabaları olsa bile, evde bırakıyorlar. Bu arada, Gabe’in sarı şeritli siyah bir Volkswagen’i var, babası kullanıyormuş. Albertson da yeşil Mazda Miata’sını Connecticut’ta bırakmış.”

“Hiçbiri videodaki arabaya uymuyor.”

Faith yazmaya ara verdi. “Adam’ın bilmediğimiz bir arabası olabilir.”

“Anne ve babasından da saklaması gerekirdi. Arabası olmadığını söylediler,” dedi Will. Leo Donnelly’nin bir gün önce söylediği bir şeyi hatırladı. “Belki de arabayı almak için kampus dışına çıktı. Orada bütün gün çalışan toplu taşıma araçları var. Otobüslerin güvenlik kameralarını incelemeleri için bir ekip gönderelim.” Kentin otobüs ve tren idaresini hatırlayarak, “En yakın toplu taşıma istasyonu hangisi?” diye sordu.

Faith gözlerini yumdu, düşündüğü belliydi. Sonunda hatırladı: “Midtown İstasyonu.”

Will camdan dışarıya, okulun otoparkına baktı. Yeni öğretmenler gelmiş, birkaç öğrenci tek tük binaya giriyordu. “Arabayla buraya gelmek yaklaşık yirmi dakika tutar. Buradan da garaja yirmi, yirmi beş dakika.”

“Kırk beş dakikadan fazla oldu. Adam Emma’yı almak için buraya geldi, sonra da onu garaja götürdü.”

Will, “Video kasetteki, oldukça ufak bir koldu” dedi. “Uzun anahtarları alan bir kız kolu olabilir, sanıyorum.”

“Bana kalırsa, Kayla Emma’yı eve kendi Prius’uyla götürdü. Adam da bir şekilde onlarla evde bulundu.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Will. “Sence, Adam Emma’yı arabayla garaja götürmüş, sonra onunla birlikte eve yürümüş olabilir mi?”

“Katil üniversiteden oraya yürümüş olabilir.”

“Adam’ın arabasının garajda olduğunu biliyordu.” Yüzünü Faith’e çevirdi. “Emma Campano’yu cinayet yerinden alacağını biliyor olsa, o zaman onu saklayacak bir yer hazırlaması gerekirdi. Sessiz ve ıssız bir yer – komşular duyacağı için, kentte olmaz. Yatakhane odası da olmaz.”

“Cesedi bir yere atmadıysa tabii.”

Will, “Atacaksa, neden alsın?” diye sordu; sorar sormaz da durakladı. Zanlının profili üzerinden konuşmayı da zaten bunun için istemişti. “Katil eve eldivenlerle, iple, koli bandıyla ve bıçakla geldi. Bir planı olmalıydı. Oraya, birine boyun eğdirmeye gitti. Adam’ın ve Kayla’nın cesetlerini evde bıraktı. Amacı Emma’yı öldürmek olsaydı, bunu orada yapardı. Yok, eğer amacı onu kaçırmak, ona daha fazla zaman ayırabilmek için götürmekse, o zaman amacını gerçekleştirmiş oldu.”

“Ve Atlanta Emniyet Müdürlüğü de bunu yapması için ona yeterli zaman verdi,” dedi Faith üzüntülü bir sesle.

Will düşündükçe bir aciliyet hissi duymaya başladı. Kızın kaçırılmasının üzerinden yirmi dört saatten az bir süre geçmişti. Eğer adam Emma’yı oradan onla daha fazla zaman geçirebilmek için kaçırmışsa, o zaman kızcağız hâlâ yaşıyor olabilir. Bütün soru, daha yaşayacak kaç saati olduğuydu.

Cep telefonuna bakıp, saati gördü. “Dokuzda Campano’larda olmam gerek.”

“Sence, bir şey biliyor olabilirler mi?”

Will, “Hayır,” dedi. “Yine de Paul’dan bir DNA örneği isteyeceğim.”

Faith'in yüzündeki rahatsız ifadenin kendi yüzündekinin benzeri olduğundan emindi; ne var ki Amanda böyle yapmasını istemişti ve Will'in de başka çaresi yoktu.

"Gidip öğretmenlerle konuşalım," dedi, "Kızlar hakkında genel bir fikir sahibi olalım. Eğer öğretmenler özellikle görüşmemiz gereken birisini –öğrenci de olabilir, hademe de biliyorsa, sen konuşursun. Bir şey çıkmazsa, gidip otopsilerde bulunmanı istiyorum. Adam Humphrey'nin annesiyle babası bugün akşama doğru gelecek. Onlara verecek cevabımız olması gerekir."

Genç kadının ifadesi değişince, Will de Faith Mitchell'in bir şeyden ne zaman rahatsız olduğunu anlayacak kadar tanıdığını düşündü. Oğlunun Adam Humphrey ile aynı yaşta olduğunu biliyordu. On sekiz yaşındaki birinin parçalara ayrılmasını izlemek herkes için korkunç bir şeydi, ama bir ebeveynin bu işe özel bir ıstırap katacağı da kesindi.

Anlayışlı davranma gayretiyle, "Bunun üstesinden gelebilecek misin?" diye sordu.

Faith soruyu yanlış yorumlayarak kızdı. "Biliyor musun, bu sabah kalktığımda seninle birlikte çalışıp, olumlu bir yaklaşım benimsemeye karar vermiştim; oysa sen bana, hayatının neredeyse her günü cesetlerin üzerinden atlamış bir cinayet masası dedektifine, işinin en temel gereklerinden birinin üstesinden gelip gelmeyeceğimi soruyorsun." Elini kapının koluna koydu. "Hazır konu açılmışken, seni pezevenk, kendin Porsche kullandıkça, annemi hırsızlıkla suçlamayı nasıl bağdaştırıyorsun?"

"Ben sadece..."

"Sadece işimizi yapalım, tamam mı?" Kapıyı hızla açtı. "Bana bu profesyonel nezaketi gösterebilecek misin?"

"Tabii, kesinlikle, ama..." Faith ona dönünce ağzının açılıp kapandığını hissetti, ama bir kelime bile çıkaramadı. Sonunda,

“Özür dilerim,” dedi, ne konuda özür dilediğinden pek emin olmasa da, bir zararı dokunmayacağını bilerek.

Faith soluğunu usulca boşalttı, elindeki kahve fincanına bakarken nasıl cevap vermesi gerektiğini düşündüğü açıktı.

Will, “Lütfen sıcak kahveyi üzerime dökme,” dedi.

Kadın şaşkınlıkla Will’in yüzüne baktı; oysa söylediği, gerginliği ortadan kaldırmıştı. Will fırsattan yararlanıp birkaç adım daha attı. Bu, kızgın bir kadınla gergin bir durumdan ilk kez kurtulmaya çalışması değildi.

Faith başını salladı. “Tanıdığım en tuhaf adamsın.”

Cevabını beklemeden arabadan indi. Will kapının çarpılmamasını olumlu bir işaret olarak değerlendirdi.

7

Dışarıdaki hava öylesine boğucuydu ki, Faith kahvesini bitiremedi. Yönetim binasına yönelmeden önce, kahve bardağını çöp kutusuna bıraktı. Son iki günde okullarda, bütün üçüncü sınıf hayatında olduğundan çok daha fazla zaman geçirmişti.

Güvenlikçilerden biri şapkasına dokunarak, “Hanımefendi,” diye selam verdi.

Faith adama acıyarak başını salladı. Atlanta sıcağında üniformalı olmanın ne anlama geldiğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Bal içinde yuvarlandıktan sonra, tuğla ocağına girmek gibi bir şeydi bu. Burası okul bölgesi olduğu için, yanlarında bir polis kokardı olmadan kampusta silah taşımak yasaktı. Kemerinin bir yanından sarkan copa ve öbür tarafındaki göz yaşartıcı gaz kutusuna rağmen, adam bir sinek kadar zararsız

görünüyordu. Ne var ki, böyle ayrıntıları ancak bir polis görebilirdi. Kiralık güvenlikçiler anne babalara ve çocuklara bir güven hissiyatı vermek için buradaydı. Zengin beyaz kızların öldürülebildiği, kaçırılabilirdiği bu çivisi çıkmış dünyada güç gösterisi beklenen bir şeydi.

En azından, basına odaklanacak bir şey sunuyorlardı. So-kağın karşı tarafında objektiflerini ayarlayan, ölümcül darbeye hazırlanan üç foto muhabiri gördü. Haberciler okulun adını dün gece bir ara öğrenmişti. Kiralık güvenlikçilerin muhabirlere okulun özel mülk üzerinde bulunduğunu zorla hatırlatacak durumda olmalarını umdu.

Kapının yanındaki zile basarken başını kaldırdı, duvara takılmış güvenlik kamerasına baktı. Hoparlör canlandı ve te-
dirgin bir kadın sesi duyuldu: "Evet?"

"Faith Mitchell, Atlanta..."

"Koridorun sonunda, soldan birinci oda."

Otomatikle titreşen kapıyı itti. Will kapıyı tutmayacağını belli etmeye çalışırken, ayaklarını beceriksizce sürttü. Faith sonunda önden girdi. Kendilerini sağa sola açılan aralıklara hâkim, uzun bir koridorun başında buldular. Kapalı kapılar sınıflar olmalıydı. Genç kadın başını kaldırıncaya, altı güvenlik kamerası daha saydı. Okul gerekli önlemleri almıştı ama gene de müdür bir gün önce Leo'ya başlıca binalardan birinin arka tarafında kör bir nokta olduğunu söylemişti. Kayla ve Emma dün bu kör noktadan yararlanmanın bedelini ödemiş olmalıydı.

Will asabiyetle çevresine bakarken gırtlaklarını temizledi. Yazın ortasında yine bir yelekli takım giyiyor olmanın da dışında, yüzünde müdürün odasını ziyareti atlatmayı düşünen maceracı öğrencilerin kaygılı ifadesi vardı.

"Kadın ne tarafa demişti?" diye sordu. Kadın nereye gideceklerini söylememiş olsa bile, ziyaretçileri koridorun dibindeki müracaat bürosuna doğru yönelten kocaman bir levhanın dibinde duruyordu.

Faith, Will'in hareketini genç kadının kendini yararlı hissetmesi için yapılmış, çok beceriksiz bir girişim olarak gördüğünden, kollarını kavuşturdu. "Pekâlâ," dedi. "İyi polis olduğun gerçek Will, ama sosyal becerilerin yabani bir maymununkinden farksız."

Will tarifi duyunca kaşlarını çatı. "Pekâlâ, sanırım haklısın."

Faith gözlerini devirmeye pek meraklı olmasa da, göz sinirinde ergenlikten bu yana unuttuğu bir çekme hissetti. Yan koridora girerken, "Bu taraftan," dedi. Üst üste istiflenmiş karton kutuların arkasındaki müracaat bürosunu buldu. Bir öğrenci annesi olarak, okulların umarsız çocuklara ve velilere kakaladıkları çikolataları görür görmez tanıdı. Çocuk angaryasından yararlanan yönetimler okulda belirli yatırımlar için bağış toplamak umuduyla küçüklere şekerleme sattırıyordu. Faith oğlu büyürken bu çikolatalardan öylesine çok yemişti ki, sadece görüntüleri bile midesini bulandırdı.

Müracaat bankosunda görevli kadının arkasında okulun çeşitli yerlerinden sahneler gösteren bir dizi video monitörü vardı; ancak kadın bütün dikkatini açıkken de çalmayı sürdüren telefona vermişti. Will'le Faith'in kim olduklarını bir bakışta anladı, arayanlardan üçüne hattan ayrılmamalarını söyledi ve sonunda Faith'e dönerek, "Bay Bernard gecikecek, ama diğer hepsi toplantı odasında," dedi. "Solunuzdaki kapının dışında."

Will kapıyı açtı, Faith koridorda öne geçip üzeri işaretli kapının önünde durdu. Kapıyı iki kez vurdu, sonra içeriden birisi "Girin," diye seslendi.

Faith öğretmen-veli toplantılarından payına düşeni çoktan aldığı için, on öğretmenin tamamını yarım daire biçiminde oturmuş, karşılarında da doldurulmayı bekleyen iki iskemleyi görünce fazla şaşırmadı. İletişim sanatları dalında

uzmanlaşmış ilerici bir okuldan bekleneceği gibi, öğretmenler gökkuşağının neredeyse tüm renklerini temsil eden, çok kültürlü bir gruptu: Çinli-Amerikalı, Afrikalı-Amerikalı, Müslüman-Amerikalı ve -işleri iyice karıştırmak için olacak- Amerikan yerlisi. Aralarında tek bir beyaz vardı. Kendir hasırından sandaletleri, batık elbisesi ve sırtına sarkan uzun ve kırılmış atkuyruğuyla, beyaz olmanın utancını ucuz bir ısıtıcı gibi yayıyordu.

Kadın elini uzattı: "Westfield Lisesi Müdürü, Dr. Olivia McFaden."

Faith kendilerini, "Dedektif Faith Mitchell, Özel Ajan Will Trent," diye tanıttıktan sonra iskemlelerden birine yerleşti. Will tereddüt edince, Faith bir an için gergin olduğunu düşündü. Belki aklına öğrencilik günlerinin kötü anıları geliyordu, belki de odadaki gerginlikten etkilenmişti. Dışarıdaki güvenlikçilerin amacı insanlara güven duygusu vermektir; oysa Faith tam tersi etki yarattıkları kanısındaydı. Başta müdür olmak üzere herkes son derecede gergindi.

McFaden yine de odayı dolaştı, öğretmenleri, verdikleri dersleri tanıttı, kızlardan hangisine öğretmenlik yaptıklarını anlattı. Westfield küçük bir okul olduğu için, önemli oranda çakışma vardı ve öğretmenlerden çoğu iki kızı da tanıyordu. Faith adlarını özenle defterine kaydederken, rol dağılımını kolayca tahmin etti: çağdaş öğretmen, ahmak öğretmen, eşcinsel öğretmen, emeklilik için dua ederken tırnaklarıyla tutunmaya çalışan öğretmen.

"Tahmin edeceğiniz gibi, hepimiz bu trajediden çok etkilendik," dedi McFaden. Faith neden bu kadar kısa sürede kadına gıcık olduğunu anlayamadı. Belki kendi de tatsız okul anılarını hatırlıyordu. Belki de odadaki bütün öğretmenler içinde, ağlamayan tek kişi McFaden olduğu için. Kadınlardan bazılarıyla erkeklerden birinin elinde kâğıt mendil vardı.

Karşısındakilere, “Üzüntülerinizi ailelere ileticeğim,” dedi.

Will beklenen soruyu cevapladı: “Dün olanlarla okul arasında bir ilişki olabileceğini tümüyle göz ardı edemeyiz,” dedi. “Paniklemeye gerek yok, ama hepinizin gereken önlemleri alması iyi bir fikir. Çevrenize dikkat edin, her an öğrencilerin nerede olduğundan haberiniz olsun, neden göstermeden okula gelmeyenleri bildirin.”

Faith, Will’in karşısındakileri bundan daha fazla korkutacak bir şey söylemesinin mümkün olup olmadığını düşündü. Odadakilere şöyle bir göz atınca, mümkün olmadığını anladı. Durdu, öğretmenlerin yüzlerini yeniden inceledi. Müracaat-taki kadının söylediklerini hatırladı: “Eksik biri var mı?”

McFaden, “Bay Bernard olmalı,” dedi. “Bir veliyle daha önceden belirlenmiş, bu kadar kısa zamanda erteleyemeyeceği bir randevusu vardı. Birazdan burada olur.” Saatine baktı. “Korkarım, toplantı başlamadan önce fazla zamanımız olmayacak.”

“Toplantı mı?” Faith hızla Will’e döndü.

Will en azından utanmış görünecek kadar akıllıydı. “Amanda ikimizden birinin toplantıya katılmasını istedi.”

Faith piyango-nun kime vuracağını anlamıştı. Will’e diki-len gözleri mutlak nefret yüklüydü.

McFaden çevresinde olanlardan habersizdi. “Bütün öğrencileri bir araya toplamanın ve onların güvenliğinin asıl önceliğimizi oluşturduğunu anlatmanın çok iyi olacağını düşündük.” Tebessümü gönülsüz bir öğrenciye önceden alınmış bir kararı kabul ettirmek için kullanılan o kocaman gülüş-tendi. “Bu konudaki yardımlarınız bizim için gerçekten çok değerli.”

Faith kendini gülümsemeye zorlayarak, “Yardım edebileceksem, mutlu olurum,” dedi. Toplantının kötü bir fikir olduğu kanısında değildi; ancak bu görevin üzerine kalmasına ateş püskürüyordu; çünkü her şeyden önce topluluk önünde

konusmaktan dehşet korkardı. O toplantının nasıl geçeceğini hemen gözlerinin önüne getirdi: ellerinin tutulmasını, korkularının yatıştırılmasını isteyen, çeşitli histeri düzeylerinde bir sürü genç kız ve bu sırada sesinin titremesini önlemeye çalışan kendisi. Bu iş, dedektiflik sınavında sözlü sırasında kusan bir cinayet dedektifinden çok, bir okul danışmanına düşmeliydi.

Müdür ellerini kenetleyerek öne eğildi. “Şimdi söyleyin lütfen, size ne gibi bir yardımımız olabilir?”

Faith Will’in konuşmasını bekledi, ama onun iskemlesinde sopa yutmuş gibi oturmakla yetindiğini görünce, sözü devralıp, “Bize Emma’yla Kayla hakkında genel bir fikir verebilir misiniz?” diye sordu. “Sosyal açıdan, dersler açısından?”

İlk konuşan matematik öğretmeni Matthew Levy oldu. “Dün bunları arkadaşınıza anlattım, ama anlaşılan tekrarlamam gerekecek. Aslında kızlar hiçbir arkadaş grubuna dahil değillerdi. Hem Emma, hem de Kayla öğrencim oldu. Fazla ortaya çıkmayan kızlardı.”

Faith, “Düşmanları var mıydı?” diye sordu.

Öğretmenler birbirlerine baktı. Levy, “Onlarla uğraşanlar vardı,” dedi. “Biliyorum, aklınıza gelen ilk soru, madem bunun farkındaydınız, neden önlemediniz demek olacak; ama okuldaki dinamikleri anlamanız gerekir.”

Faith bu dinamikleri anladıklarını belirtti. “Çocuklar mısilleme korkusuyla şikâyetten çekinir. Öğretmenler de görmedikleri şeylere ceza veremez.”

Levy başını salladı. “Bu kadar da değil.” Zihnini toparlamak istiyormuş gibi, bir an durakladı. “Emma iki yıl boyunca öğrencim oldu. Matematiğe çok yatkın değildi, ama iyi bir öğrenciydi – gerçekten harika bir kızdı. Çok çalışırdı, sorun çıkarmazdı. En popüler gruplardan birine yakındı. Öteki çocuklarla iyi ilişkileri vardı.

Uzakdoğulu kadınlardan biri, Daniella Park, "Kayla ortaya çıkana kadar," diye ekledi.

Kadın öğretmenin sesindeki keskin ton Faith'i şaşırttı. Park, kızın hunharca öldürülmüş olmasından etkilenmiş görünmüyordu. "Neden öyle düşünüyorsunuz?"

Kadın açıkladı: "Böylesiyle her zaman karşılaşırız. Kayla tam bir çıbanbaşıydı." Diğerleri başlarını sallayarak söyleneni onayladı. "Emma uzun bir süre Sheila Gill adlı bir kızla arkadaşlık etti. İyi arkadaşlıklar, ama Sheila'nın babası geçen yılın başında Suudi Arabistan'a atandı. O çokuluslu, merhametsiz petrol şirketlerinden birinde çalışıyor." Söylediklerini bir el hareketiyle kenara süpürdü. "Her neyse, grupta Emma'nın arkadaşlık edeceği kimse kalmadı. Grup yerine belirli kişilere yapışıp kalan bazı kızlar vardır ve Sheila gidince de Emma grupsuz kalıverdi. İçine daha çok kapandı, derslere pek katılmamaya başladı. Notları etkilenmedi, hatta biraz yükseldi bile; ama yalnızlık çektiği görülebiliyordu."

"Ve sahneye Kayla Alexander girdi," dedi Levy; sesi en az Park'ınki kadar öfkeliydi. "Ders yılının tam ortasında. Kendine izleyici arayan kızlardandı ve kimi seçeceğini hemen görürdü."

Faith, "Emma Campano," dedi. "Kayla'nın yıl ortasındaki naklinin nedeni neydi?"

McFaden, "Bize başka bir okuldan geldi," diye söze karıştı. "Kayla sorunlu bir durumdu, ama biz Westfield'da sorunlara meydan okumaktan çekinmeyiz."

Faith şifreyi hemen kırdı. Bir sonraki sorusunu ölmüş kızı eleştirmekte bir sakınca görmeyen Levy'ye yöneltti: "Kayla önceki okulundan atılmış mıydı?"

McFaden yine araya girmeye çalıştı. "Sanırım, ayrılması istendi. Eski okulu onun özel gereklerini karşılayacak donanımından yoksundu." Omuzlarını dikleştirdi. "Biz burada,

Westfield'da, toplumun daha sorunlu çocuklar olarak yaftaladıklarının özel gereklerini karşılıyor olmakla övünürüz."

Faith o gün ikinci kez gözlerini devirmek, duyduklarına inanmadığını göstermek arzusuna direndi. Jeremy sorunlu olma gerçeğinin en ucundaydı: dikkat bozukluğu; dikkat eksikliği ve aşırı hareketlilik, sosyal bozukluk, kişilik bozukluğu. O kadar gülünç oluyordu ki, neden sıkıcı ve ortalama çocuklar için özel okul bulunmadığına şaşımaya başlamıştı. "Ne tedavisi gördüğünü söyleyebilir misiniz?"

McFaden, "Dikkat eksikliği ve aşırı hareketlilik," dedi. "Kayla derslerine odaklanmakta çok zorlanır – özür dilerim, zorlanıyordu. Ders çalışmaktan çok, sosyalleşmeye meraklıydı."

Bu durum kızcağızın arkadaşları arasında farklı görünmesine neden olmuştu. "Peki ya Emma?"

Park yeniden söz aldığı zaman, sesinde deminki keskinlikten eser yoktu. "Emma harika bir kızdır."

Faith, başların yine sallandığını, odayı genel bir üzüntü dalgasının kapladığını gördü. Bütün bu öğretmenlerin karşısında yer almaları için, Kayla Alexander'ın ne yapmış olabileceğini merak ediyordu.

Kapı açıldı ve içeriye buruşuk bir spor ceket giymiş, kolları kâğıt tomarlarıyla dolu bir adam girdi. Odadakilere bakan gözlerinde hepsini burada bulmanın şaşkınlığı okunuyordu.

McFaden, "Mr. Bernard," diye girişti. "Size Dedektif Mitchell ve Dedektif Trent'i tanıtayım." Faith'le Will'e döndü. "Bu bey de İngilizce bölümünden Evan Bernard."

Bernard koca çerçevelerinin ardındaki gözlerini kırıştıarak başını salladı. Muhtemelen kırklarının ortasında, yakışıklı biriydi. Faith dağınık sakalı ve genel anlamda pejmürde görünüşüyle öğretmen kalıbına kolaylıkla uyacağını düşünürken, adamın gözlerinde daha da fazlasını işaret eden bir şeyler gördü.

Bernard, "Geç kaldığım için bağışlayın," dedi. "Bir veliyle görüşmem vardı. İskemlesini McFaden'ın yanına götürdü, kucığında kâğıt yığınıyla oturdu. "Bir haber çıktı mı?"

Faith soruyu ilk kez Bernard'ın sorduğunu fark etti. "Yok," dedi. "Soruşturmada çıkan bütün ipuçlarını değerlendiriyoruz. İki kız hakkında söyleyeceğiniz her şey yararlı olabilir."

İngilizce öğretmeni sakalının arkasında alt dudağını didikleyince Faith adamın bu dediklerinin palavra olduğunu hemen anladığını fark etti. Tıpkı kendisinin McFaden'm anlattıklarının boş olduğunu görmesi gibi.

Will söze girmek için o ânı beklemişti. Bernard'a döndü. "Kayla'yı öldüreni bulmak ve Emma'yı evine güvenle geri getirmek için elimizden geleni yapıyoruz. Çok büyük bir tesselli olmayacağını biliyorum, ama lütfen Atlanta Emniyet Müdürlüğü'nün bütün üyelerinin ve Georgia Soruşturma Bürosu'ndaki her ajanın olayla yakından ilgilendiğine emin olun."

Bernard kucagındaki kâğıtları kavrarken başını salladı. "Size bir yardımım dokunabilir mi?"

Will bir cevap vermeyince, Faith yine işi sırtlanması gerektiğine karar verdi. "Siz geldiğinizde, Kayla Alexander'ın Emma üzerindeki etkisinden söz ediyorduk."

"Size Kayla hakkında hiçbir şey söyleyemem. Sadece Emma'yı tanıdım, ama dersten değil. Ben Westfield'in okuma rehberiyim."

McFaden durumu açıkladı. "Bay Bernard okuma güçlüğü çeken öğrencilerimizle bire bir seanslar yapar. Emma'da hafif bir disleksi sorunu vardı."

"Bunu duyduğuma üzıldüm. Söyler misiniz..."

Will, "Nasıl yani?" diye sözünü kesti. Dirseklerini dizlerine dayadı, Bernard'a bakmak için öne eğildi.

Bernard'ın sesi şaşkınlığını yansıttı. "Sorunuzu iyi anladığımdan pek emin değilim."

“Demek istiyorum ki...” Will söylemek istediğini unutmuş gibiydi. “Hafif disleksi derken, neyi kastettiğinizi tam anlayamadım da.”

Bernard, “Hafif sözcüğü benim kullanacağım bir tanım değil,” diye cevap verdi. “Genel anlamda soruyorsanız, bir okuma bozukluğundan söz ediyoruz. Otizmde olduğu gibi, disleksinin de bir dizi belirtisi vardır. Birini hafif diye sınıflandırmak, o insanı en üst seviyeye yerleştirmek demektir; daha genel bir tanımla yüksek işlevli olarak adlandırdığımız seviyeye. Benim ilgilendiğim çocukların çoğu ya bir uçta, ya da diğerinde oluyor. Çeşitli bulgusal yinelemeler vardır, ancak gerçek belirleyici sınıf düzeyinde okuyamamak, yazamamak, ya da heceleyememektir.”

Will başını salladı, Faith elini ceketinin cebine soktuğunu gördü. Bir klik sesi işitince, yüz ifadesinin değişmemesi için kendini zorladı. Arabadayken, dijital kayıt cihazını ceketinin o cebine aktardığını görmüştü. Georgia eyaletinde bir kişinin bir konuşmayı gizlice kaydetmesi tümüyle yasarken, bir polis bunu yapması yasadışı sayılırdı.

Will Bernard’a, “Emma’yı tanımlarken anlama güçlüğü çektiğini mi söylediniz, yoksa...” Sözcüğü kullanmaktan çekiniyor gibiydi. “Geri zekâlı mı?”

Bernard en az Faith kadar sarsılmış görünüyordu. “Tabii ki hayır. Aslını isterseniz, Emma olağanüstü yüksek bir zekâ düzeyine sahip. Disleksik insanların içinde inanılmaz derecede yetenekli olanlar var.”

“Hangi konularda yetenekli?”

Bernard birkaç örnek saydı. “Keskin gözlem becerileri, yüksek düzen, olağanüstü ayrıntı belleği, atletik yetenekler, mekaniğe eğilim. Emma’nın bir gün ünlü bir mimar olacağından kuşku yok. Yapı konusuna şaşırtıcı bir yatkınlığı var. On iki yıldan beri Westfield’dayım ve onun gibisini hiç görmedim.”

Will'in sesi kuşkuluydu. "Yine de sorunları vardı."

"Ben bunlara sorun adını vermem. Engeller, belki; ama hangi çocuğun engeli yok ki?"

"Yine de, bu bir hastalık."

Bernard, "Düzensizlik," diye düzeltti.

Will derin bir soluk aldı; Faith onun bu baştan savmacılığa sinirlendiğini hissetti. Yine de sormayı sürdürdü. "Pekâlâ, bu düzensizlikle ilgili sorunlardan bazıları, hangileri?"

Öğretmen sorunları sıraladı. "Matematikte, okumada, imlâda ve okuduğunu anlamada güçlükler, tam gelişememe, mekân algısıyla ilgili sorunlar, kekeleme, motor becerilerinde eksiklik, kafiyeleri anlama zorluğu... Bayağı bir karışım, aslında, ve her çocuk da farklıdır. Bir matematik dehasıyla karşılaşabileceğiniz gibi, basit bir toplamayı yapamayanlar da vardır; çok atletik olanların yanında, hantallar da olur. Rahatsızlığı erkenden teşhis edildiği için, Emma talihli sayılır. Disleksikler bu düzensizliği gizlemekte çok usta olur. Maalesef, bilgisayarlar da insanları kandırmalarını kolaylaştırıyor. Okumak bu kadar temel bir beceri olduğundan, en basit kurallarını kavrayamadıkları zaman utanıyorlar. Çoğu disleksik sözlü sınav dışında pek başarılı olmaz, bu nedenle de okuldaki notları düşüktür. Bazı öğretmenlerin bütün bunları tembellik, ya da davranış bozukluğu olarak tanımladığını bir tek ben iddia etmiyorum." Sanki bu sözleri odadaki bazı öğretmenleri hedef alıyormuş gibi, son cümlesini havada asılı bıraktı. "Sorunu daha da pekiştiren, Emma'nın son derece utangaç olması. Dikkat çekmekten hoşlanmıyor. İlgi odağı olmamak için, bir sürü saçmalığa göğüs germeye razı. Henüz olgunlaşmamanın sorunlarını yaşadığı kesin, ama genel anlamda uyum sağlamakta çok zorlanan, doğuştan içine kapanık bir çocuk."

Will öylesine eğilmişti ki, sanki iskemlesinde oturmuyordu. "Anne ve babası bu bilgiye nasıl bir tepki verdi?"

"Babayı hiç görmedim, ama annesi son derecede tedbirli."

"Bir tedavisi var mı?"

"Daha önce de söylediğim gibi, disleksi bir hastalık değil, Bay Trent. Beyindeki bir bağlantı sorunu. Bir şeker hastasından bir anda insülin salgılamasını bekleyemeyeceğiniz gibi, bir disleksiğin de bir sabah uyanıp size birden sağ ve sol, üst ve alt arasındaki farkı açıklamasına da güvenemezsiniz."

Faith, Will'in sorularıyla neyi hedeflediğini sonunda anladı ve "Pekâlâ, Emma gibi birisinin, kovalandığı zaman yanlış yöne sapması mı beklenir?" diye sordu. "Yani merdiveni inip kaçacakken, yukarı mı çıkar?"

"Dediğiniz gibi olmaz. En iyi yolu bulmak konusunda içgüdüğü muhtemelen sizin ve benimkinden daha güçlüdür, ama gidip, 'Oradan nasıl kurtuldun?' diye sorsanız, size, 'Orta sehpanın altına saklandım, sonra da sola sapıp merdivenden indim,' diyemez. Büyük ihtimalle, 'Kaçtım,' diyecektir. Bu düzensizliğin en şaşırtıcı yanı, zihnin eksikliğini fark edip sıradan bir çocuğun göz önünde bulundurmayaacağı yeni düşünce patikaları yaratmasıdır."

Will gırtlaklığını temizledi. "Normal bir insana göre, daha gözlemci olacağını söylediniz."

"Burada genellikle normal sözcüğünü kullanmayız," diye düzeltti Bernard. "Ama, evet. Emma'ya gelince, daha keskin bir gözlem yeteneğine sahip olduğunu söyleyebilirim." Bir adım daha öteye gitti. "Biliyor musunuz, tecrübelerime göre disleksikler diğerlerine oranla çok daha iyi veri depoluyor. Bu durumu bazen kötü muamele görmüş çocuklarda görüyoruz. Böyleleri, bir savunma önlemi olarak, ruh hallerini ve ufak farklılıkları tipik çocuklara göre çok daha iyi okur. Huzuru sürdürmek için, inanılmaz ağır suçlamalara katlanırlar. Sonunda, hayatta kalanlar, onlardır."

Faith bu sözlerden bir çeşit teselli buldu. Odaya bir bakınca, bu konuda yalnız olmadığını da gördü.

Will ayaklandı. "Özür diliyorum," dedi karşısındakilere, "Ama bir görüşmem var. Dedektif Mitchell'ın size soracağı birkaç sorusu daha olacak." Elini cebine sokunca, Faith kayıt cihazını durduracağını düşündü. "Faith, belediye konağına gidince, beni ara." Morgu kastediyordu. "Yanında olmak istiyorum."

"Peki."

Yeniden özür dileyip, hızla çıktı. Faith nereye gittiğini merak ederek saatine baktı. Campano'ların evine gitmesine daha bir saat vardı.

Odadakilere bakınca, bütün gözlerin ona çevrildiğini gördü. İşini bir an önce bitirmeye karar verdi. "Kayla Alexander'la ilgili belirli bir olay olup olmadığını merak ediyorum. Başına geleni de düşününce, pek fazla sevilmediğini söylemek gerek."

Bazıları omuz silkti. Çoğu ellerine, ya da yere baktı. Daniela Park'ın bile verecek bir cevabı yoktu.

Sözü okul müdürü aldı. "Dediğim gibi, Dedektif Mitchell, Kayla zor bir öğrenciydi."

Bernard sanki açıklama yapmanın üzerinde kalmasından rahatsızmış gibi, uzun bir soluk boşalttı. "Kayla sorun çıkarmaktan hoşlanırdı."

"Nasıl sorunlar?"

"Kızların hep yaptığı gibi," dedi Bernard; oysa sözleri pek de açıklayıcı değildi.

Faith, "Kavga mı ederdi?" diye sordu.

"Söylenti çıkarırdı," dedi Bernard. "Öteki kızları gereksiz yere telaşa düşürürdü. O yaşta nasıldır, bildiğinizden eminim."

Faith unutmak için her şeyi yapmıştı. Okulun on dörtlülük tek hamile öğrencisi olmak, pek keyifli bir şey değildi.

Bernard küçümser gibi devam etti. "O kadar kötü değildi."

Matthew Levy de aynı fikirdeydi. "Hep böyle kavgalı dönemler olur. Bir hafta birbirlerini parçalarlar, ertesi hafta

bakarsınız canciğer dost olup bir başkasından nefret ederler. Her zaman gördüğümüz şey.”

Odadaki bütün kadınlar tam tersini düşünüyor gibiydi. Park onların adına konuştu. “Kötüydü,” dedi. “Diyebilirim ki, okula gelmesinden bir ay sonra, Kayla Alexander hemen herkesle kavga etmişti. Okulu ikiye böldü.”

“Oğlanların gözünde popüler miydi?”

“Hem de nasıl,” dedi Park. “Onları tuvalet kâğıdı gibi kullanırdı.”

“Özellikle birisi oldu mu?”

Bir dizi omuz silkme ve baş sallama karşılık verdi bu soruya.

Bernard, “Listenin sonu gelmezdi herhalde,” dedi. “Ama oğlanlar korkmuyordu. Ne olacağını biliyorlardı.”

Faith Daniella Park’a döndü. “Biraz önce, sanki tek arkadaş Emma’yımış gibi bir şey söylemişsiniz.”

Park, “Kayla Emma’nın arkadaşıydı. Emma, Kayla’nın elinde kalan son kişiydi.”

Önemli bir farktı. “Emma onu neden bırakmadı?”

“Bunun cevabını sadece Emma verebilir, ama bana kalırsa dışlanmanın ne demek olduğunu biliyordu. İşler Kayla’nun aleyhine döndükçe, onlar da birbirlerine daha çok yaklaştı.”

“Okul ikiye bölündü, dediniz. Tam olarak ne oldu?”

Odayı sessizlik doldurdu. Kimse bilgi vermeye yeltenmedi. Faith sorusunu tekrarlamak üzereyken, o âna kadar sessizce oturan ekonomi öğretmeni Paulo Wolf, “Mary Clark bu konuyu herkesten iyi bilir,” dedi.

Sessizlik daha da koyulaşırken, Evan Bernard bir şeyler mırıldandı.

Faith, “Özür dilerim, Bay Bernard,” dedi, “Söylediğinizi iyi duymadım.”

Bernard sanki itiraz edeceklere meydan okuyormuş gibi, gözleriyle odayı taradı. "Mary Clark saatin kaç olduğunu bile zor çıkarır."

"Mary Clark burada öğrenci mi?"

Açıklama müdürden, McFaden'dan geldi. "Bayan Clark İngilizce öğretmenlerimizden. Geçen yıl Kayla onun sınıfındaydı," dedi.

Faith kadının neden burada olmadığını sormaya kalkmadı. Bunu kendi başına da öğrenirdi. "Onunla görüşebilir miyim?"

McFaden cevap vermek için ağzını açacakken, zil çaldı. Müdür zil sesi susana kadar bekledi. "Toplantı zili," dedi Faith'e. "Oditoryuma gitmemiz gerek."

"Bayan Clark ile gerçekten konuşmak istiyorum."

McFaden dünya sahtecilik rekorunu kırmaya aday aydınlık bir tebessüme karar verinceye kadar, bir saniyelik bir kararsızlık yaşadı. "Size onu takdim etmekten mutlu olurum."

* * *

Faith ana binanın arkasındaki bahçede, Olivia McFaden ve diğer öğretmenlerin peşine takılarak oditoryuma gitti. Tuhaf olanı, toplantıya öğretmenleriyle birlikte gelen öğrenciler gibi, onların da tek sıra halinde yürümesiydi. Yöneldikleri bina Westfield kampusundaki diğer bütün yapılar içinde en modern olanıydı; masum komşulara, büyükanne ve babalara şekerlemeler, dergi abonelikleri ve ambalaj kâğıtları satan bahtsız velilerin sırtından inşa edilmiş olması muhtemeldi.

Öğrenci sıralarından özellikle biri biraz fazla gürültülüydü. McFaden'ın başı pervane gibi döndü, bakışları zanlıların en gürültücülerine kilitlendi. Patırtı eviyeden akıp giden su gibi diniverdi.

Faith aslında varlıklı bir mahallede küçük bir tiyatroyu barındırması beklenen bir binayı andıran oditoryumu görünce pek şaşırmadı. Yumuşak kırmızı kadifeyle kaplı koltuk dizileri en son model baş üstü projektörlerle aydınlatılmış geniş bir sahneye doğru alçalıyordu. Kubbeli tavandaki boyamalar Sistine Şapeli'ni andırıyordu. Sahnenin çevresindeki zarif kabartmalar ilahların çeşitli duygusal aşamalarını betimliyordu. Yerdeki halı, Faith'in düşme korkusuyla her adımda bastığı yere baktıracak kadar kalındı.

McFaden yürürken açıklamalarını sıralıyor, yolu üzerindeki öğrenciler susuveriyordu. "Bu oditoryumu 1995'te, Olimpiyatlar sırasında yer bulamayan yan etkinliklere ev sahipliği etmek niyetiyle yaptık."

Kısacası, veliler şekerlemeleri satmış, ardından da okul oditoryum kirasını devlete fatura etmişti.

McFaden geçerken, "Daphne, sakız çiğnemek yok," dedi kızlardan birine. Yeniden Faith'e döndü. "Tavandaki motifi sanat yönetmenimiz Bayan Meyers önerdi."

Faith başını kaldırdı, "Güzel," diye mırıldandı.

Bina hakkında daha anlatacak çok şey vardı ama, Faith basamaklardan sahneye doğru inerken kulaklarını McFaden'ın sesine tıkadı. Öğrencilerin doluştuğu oditoryumda bir çeşit ürperti hissediliyordu. Bazıları ağlıyor, kimileri de gözlerinde bir beklenti, sahneye bakmakla yetiniyordu. Bazılarının buraya anne ve babalarıyla gelmesi gerginliği bir şekilde pekiştirmişti. Faith kolunu çocuğunun omzuna, ya da koluna dolamış birkaç anne gördü. Bu kadınları görünce Abigail Campano'yu, kızını öldürdüğünü sandığı adamı öldürmek için gayretinin son damlasına kadar boğuşan o anneyi hatırlamadan edemedi. Odayı saran kolektif korku duygusu karşısında eski ve kalıtımsal bir tepkiyle, ensesindeki tüyler dikildi.

Basit bir çarpma ile hızlı bir hesap yapınca, boş balkon da dahil, oditoryumda yaklaşık bin koltuk bulunduğu sonucuna vardı. Parter neredeyse tümüyle dolmuştu. Westfield öğrencilerinin büyük bir bölümü genç kızlardı. Çoğu çok ince, çok topuklu ve çok güzeldi. Bu kızlar organik ürünler yer, organik pamuk giyer, okuldan sonra BMW ve Mini'leriyle Pilette dersine giderdi. Bunların anne ve babaları ikinci iş olarak çalıştıkları akşam vardiyasına giderken, akşam yemeği için McDonald's'lara uğrayan zavallı anne babalar gibi değildi. Büyük olasılıkla, bu kızların hayatları Emma Campano'nun kine çok benziyordu: parlak iPhone'lar, yeni otomobiller, deniz kıyısında tatiller ve geniş ekranlı televizyonlar.

Jeremy'yi büyütürken çok şeyler yitiren bir yanının ayaklandığını anlayarak, kendini yakaladı. Varlıklı ailelerde doğmuş olmak, bu kızların günahı değildi. Bir şey almaları için anne ve babalarını zorlamadıkları da kesindi. Çok talihli insanlardı ve görünüşe göre de, çok korkmuşlardı. Okul arkadaşlarından biri hunharca öldürülmüştü – belki düşündüklerinden çok daha hunharca. Bir sınıf arkadaşları da kayıptı ve bir canavarın sadist emelleri için kullanılması muhtemeldi. *Kanıt Peşinde* ve *Kuzuların Sessizliği*'ni izledikten sonra, Emma Campano'nun neler yaşadığını elbette tahmin edebiliyorlardı.

Sahneye yaklaştıkça, daha çok ağlama sesi işitti. Kimse o yaştaki kızlardan daha duygusal olamazdı. Daha on dakika önce neredeyse küçümsediği bu kızlara acımdan şimdi kendini alamıyordu.

McFaden Faith'in koluna girdi ve karşı duvara dayanmış bir kadını göstererek, "İşte Bayan Clark," dedi. Öğretmenlerin çoğu koridorda durmuş, öğrencileri hamaratça azarlar, kalabalığı düzene sokmaya çalışırken, Bayan Clark kendi küçük dünyasındaydı sanki. Gençti, üniversiteden yeni mezun olmuş gibiydi ve gerçekten çok güzeldi. Kızıla çalan sarı saçları

omuzlarına dökülüyor, burnunu çiller süslüyordu. Aykırı olan giyimiydi; muhafazakâr bir siyah ceket, ütülü beyaz gömlek ve dizinin altına kadar inen, ceketiyile uyumlu bir etek - ağırbaşlı ve yaşlı bir kadına daha iyi uyacak bir kıyafetti bu.

McFaden, "Çocuklara birkaç söz söylersiniz, değil mi?" dedi.

Faith içindeki panik duygusunun kabardığını duydu. Kendi kendine sadece bir oda dolusu çocuğa hitap edeceğini, gülünç duruma düşse de önemi olmadığını söyledi; ancak oditoryumun ön tarafına geldiğinde elleri hâlâ titriyordu. Klima sayesinde ortalık epey serindi, ama Faith yine de terliyordu.

McFaden sahne merdivenini tırmandı. Faith peşinden giderken, kendini yatıştırması istenen çocuklarla aynı yaşta hissetti. McFaden doğruca kürsüye yönelirken, Faith bütün bunları yapmamak için umutsuzca bahane arayarak, kenarda kaldı. Işıklar o denli parlaktı ki, ancak en ön sırada oturan öğrencileri görebiliyordu. Formaları ısmarlama dikilmiş olmalıydı: öğrenci eteği ve ona uygun beyaz kolalı üstler. Oğlanlar koyu renk pantolonları, beyaz gömlekleri ve mavi çizgili kravatlarıyla daha iyiydi. Her gün gömleklerini pantolonlarının içine sokmalarını, kravatlarını gevşetmemelerini sağlamak, sonuçsuz bir gayret gerektiriyor olmalıydı.

Kürsünün arkasında altı iskemle gördü. Dördünde öğretmenler oturuyordu, en sonuncusunda da sentetik kumaştan şort giymiş, terli elinde buruşuk bir kâğıt tutan, şişman ve kılıklı bir adam vardı. Göbeği şortunun beli üzerinden sarkmış, oturuş biçimi soluk almasını güçleştirmişti; ağzı açıktı, dudakları balık dudağı gibi oynuyordu. Faith ne yaptığını anlamaya çalışarak adamı inceledi ve kocaman ellerinde tuttuğu senaryoyu gözden geçirdiğini anladı. Boynundaki düdüğü görünce, adamın beden eğitimi bölümünün baş antrenörü olduğuna karar verdi.

Onun yanında, soldaki son koltukta Evan Bernard oturuyordu. Öteki uçta da Daniella Park'ı gördü. İki öğretmen arasındaki mesafeyi, gözlerini birbirlerinden kaçırmak için gayretlerini görünce, aralarında bir gerginlik olduğunu tahmin etti. Hâlâ koridorda duran Mary Clark'a bakınca, nedeninin olabileceğini düşündü.

McFaden mikrofonu deniyordu. Oditoryumu 'hiş' sesleri doldurdu, ardından ses sisteminin alışılmış paraziti, ondan sonra da kalabalıktan beklenen mırıltı duyuldu. Müdür, sesin kesilmesini bekledi. "Hepimiz dün öğrencilerimizden ikisiyle bir arkadaşlarını vuran trajediden haberdarız. Hep birlikte sıkıntılı günlerden geçiyoruz ama yine hep birlikte bu trajediyi atlatacak ve bundan iyi şeyler çıkaracağız. Dayanımcı ruhumuz, hayat ve ortak yarara duyduğumuz saygı, Westfield'daki herkesin sebat etmesini sağlayacaktır." Özellikle velilerden, tek tük alkış duyuldu. McFaden Faith'e döndü. "Bazı sorularınıza cevap vermek için, aramızda Atlanta Emniyet Müdürlüğü'nden bir dedektif var. Öğrencilerimize konuğumuza saygıda kusur etmemelerini hatırlatmak istiyorum."

McFaden yerine oturdu. Faith sahnenin ortasına yürürken odadaki bütün gözlerin üzerine dikildiğini hissetti. Kürsü her adımda uzaklaşıyor gibiydi; sonunda vardığında, elleri cilalı ahşap üzerinde iz bırakacak kadar terlemişti.

"Teşekkür ederim," dedi; hoparlörlerden yankılanan sesi kulağına tiz ve çocukça geldi. "Ben Dedektif Faith Mitchell. Polisin Emma'yı bulmak için, bu cinayetleri kimin işlediğini bulmak için elinden geleni yaptığından emin olmanızı istiyorum." Hemen sonra, "Ve Georgia Soruşturma Bürosu da," diye eklediğinde çok geç kaldığının, cümlesinin bir anlam ifade etmediğinin farkına vardı. Yeniden denedi. "Dediğim gibi, Atlanta Emniyet Müdürlüğü'nde dedektifim. Müdürünüzde telefon numaram var. Olanların aydınlatılmasına yardım

edebilecek herhangi bir şey gördünüz, işittiniz, ya da biliyor-
sanız, o zaman lütfen benimle temasa geçin." Ciğerlerindeki
havanın tükendiğini hissetti. Fazla belli etmemeye çalışarak,
nefes almaya çalıştı. Bir an için, kalp krizi geçirmenin böyle
bir şey olup olmadığını merak etti.

Birisi, "Hanımefendi?" diye seslendi.

Faith parlak sahne ışıklarından korunmak için elini gözle-
rine siper etti. Havaya kalkmış birçok el gördü. En yakındaki
kızı işaret ederken, izleyen kalabalık yerine bütün dikkatini o
bir kişi üzerinde odaklamaya çalıştı. "Evet?"

Öğrenci ayağa kalkınca uzun sarı saçlarını, pürüzsüz be-
yaz tenini fark etti. Kız sorma fırsatı bulamadan, Faith ne so-
racağını anladı. "Sizce, saçlarımızı kesmemiz gerekir mi?"

Genç kadın verilebilecek en iyi cevabı düşünerek yutkun-
du. Uzun saçlı kadınların tecavüzcülerin dikkatini daha ko-
lay çektikleri hakkında bir sürü şehir efsanesi olsa da, gerçek
tecrübesi böylesi suçlar işleyen erkeklerin bir kadın vücu-
dunda sadece tek bir şeye dikkat ettiklerini, bunun da saçın
uzunluğu ya da kısalığıyla ilgisi olmadığını söylüyordu. Öte
yandan, Kayla ve Emma birbirlerine öylesine beziyorlardı ki,
bu benzerlik bir eğilim belirtisi de olabilirdi.

Sorunun çevresinden dolandı. "Saçınızı kesmeniz, görü-
nüşünüzü değiştirmeniz gerekmez."

Birisi, "Peki, ya..." diye başladı, sonra kuralları hatırlayın-
ca susup elini kaldırdı.

"Evet?"

Öğrenci ayağa kalktı. Uzun boylu ve güzeldi, koyu renk saç-
ları omuzlarına sarkıyordu. Sorusunu sorarken, sesi hafifçe titre-
di. "Hem Emma, hem de Kayla sarışındı. Yani, demek istiyorum
ki, bunlar adamın bir takıntısı olduğunu göstermez mi?"

Soruyla kısıkvrak yakalandığını hissetti. Jeremy'yi ve
ona karşı dürüst davranmadığı her seferinde oğluna nasıl

yakalandığını hatırladı. Kıza dönüp, "Size yalan söylemek niyetinde değilim," dedikten sonra bütün gruba döndü. Sahne korkusu dağılmış, sesi daha güçlü çıkıyordu. "Evet, hem Emma, hem de Kayla sarışındı. Bir süre saçınızı toplamak sizi rahat ettirecekse, o zaman toplayın. Yalnız böylece tümüyle güvende olduğunuza inandırmayın kendinizi. Dışarı çıktığınızda yine önlem almanız gerekir. Anne ve babanızın her an nerede olduğunuzu bilmesi gerekir." İtiraz fısıltıları kulağma kadar geldi. Kendini bir vaiz gibi hissederek ellerini kaldırdı. "Basmakalıp geleceğini biliyorum, ama sizler kent dışında oturmuyorsunuz. Temel güvenlik kurallarını biliyorsunuz. Yabancılarla konuşmayın. Bilmediğiniz yerlere tek başınıza gitmeyin. Birine, herhangi birine nereye gittiğinizi, ne zaman döneceğinizi haber vermeden olduğunuz yerden ayrılmayın."

Bu sözler çocukları yatıştırır gibi oldu. Ellerin çoğu indi. Faith annesiyle oturan bir oğlana döndü.

Çocuk utangaçça, "Emma için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

Oditoryum mutlak bir sessizliğe gömülürken korku yeniden geri dönüyordu. "Dediğim gibi..." Gırtlaklarını temizlemek için durakladı. "Daha önce dediğim gibi, işimize yarayacağını düşündüğünüz her bilgi önemlidir. Okul çevresindeki kuşku-lu tipler, Emma veya Kayla'nın söylemiş olabileceği beklen-medik şeyler, hatta beklendik şeyler, belki şu anda başlarına gelenlerle ilgili olabileceğini düşündüğünüz bir şey. Size ne kadar saçma gelirse gelsin, bütün bunlar bizim için çok değerli." Önünde bir bardak su olmasını dileyerek, gırtlaklarını bir daha temizledi. "Kişisel olarak yapabileceklerinize gelince, bir kez daha güvenliğinizi unutmamanızı isteyeceğim. Anne ve babanızın her an nerede olduğunuzu bildiklerinden emin olun. En temel önlemleri almayı unutmayın. Aslını sorarsanız, bütün bu olanların okulunuzla nasıl bir ilgisi olduğunu,

hatta ilgisi olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bana kalırsa, buradaki anahtar sözcük uyanıklık olmalı.” Bunları söylerken kendini hafiften aptallaşmış hissetti, Olivia McFaden’ın kötü bir kopyası olduğunu düşündü; oysa izleyiciler arasındaki öğrencilerin ve velilerin onaylayıcı ifadesini görünce iyi bir iş yaptığına karar verdi.

Gözleriyle kalabalığı taradı. Artık havaya kalkmış eller görmüyordu. Müdüre dönüp başıyla selam verdikten sonra kürsüden ayrıldı ve sahnenin kenarındaki yerine döndü.

“Teşekkür ederim, Dedektif Mitchell.” McFaden yeniden kürsüdeydi. Öğrencilere bakıp, “Birkaç dakika sonra Koç Bob on dakikalık bir sunum yapacak, bunu kişisel güvenlik konusunda eğitici bir film izleyecek,” dedi.

Faith bastırmaya çalıştığı esnemenin oditoryumdan yayılan benzerlerini gördü.

McFaden sözüne devam etti. “Koç Bob’dan sonra, okulumuzun danışmanı olduğunu bildiğiniz Dr. Madison yıkıcı olaylarla başa çıkmak konusunda bir iki şey söyleyecek. Birkaç soru da alacak; bu nedenle sorularınızı Dr. Madison’ın konuşmasını bitirmesinden sonra sorabileceğinizi unutmayın. Şimdi, öğrenci arkadaşlarımızı düşünmek için bir dakika sessizlik – aramızda olanlar ve kaybettiklerimiz için.” Birkaç saniye bekledi, kimseden istediği tepkiyi göremeyince, “Lütfen başınızı önünüze eğin,” diye ekledi.

Faith asla bir dakika sessizlik tarafıslı olmamıştı, özellikle de baş eğmek gereken durumlarda. Saygı duruşunu canlı hamamböceği yemenin hemen ardından gelen, kalabalık karşısında konuşmak kadar çok seviyordu.

Kalabalığı gözleriyle taradı, eğilmiş başların üzerinden, boş gözlerini sahneye dikmiş Mary Clark’a baktı. Olabildiğince sessiz hareket etmeye çalışarak, sahne merdivenini indi. Yan koridora yönelirken, McFaden’ın kınayıcı bakışını

hissediyordu sanki; ne var ki kadının öğrencilerinden değildi ve dürüst olmak gerekirse, sahnenin kenarında dikilip Koç Bob'un on dakika boyunca öğrencilere güvenlik eğitimi vermesini dinlemekten çok daha önemli işleri vardı.

Faith'in ona doğru geldiğini anlayınca, Mary Clark duruşunu dikleştirdi. Herkesin içinde onu bulup seçmesine şaşırırsa bile, hiç belli etmedi. Tersine, Faith başıyla kapıyı işaret edince, rahatlamış gibi oldu.

Koridorda durmadı, Faith yetişip durdurana kadar çıkış kapısını itmişti bile. Dışarı çıktı, beton zeminin üzerinde durup ellerini beline koydu ve havayı derin derin soludu.

Faith'e dönüp, "Konuşmaya başlamanızdan önce McFaden'ın size beni gösterdiğini gördüm; beni işten atacağını söylediğinden de eminim," dedi.

Faith bunun sohbete başlamak için tuhaf bir yöntem olduğunu, ancak kendinin de böylesine yersiz bir cümle söyleyebileceğini düşündü. "Sizi neden işten atsın ki?"

"Sınıfım çok gürültülü. Yeterince katı değilim. Eğitim programına pek uymuyorum." Zoraki güldü. "Eğitim felsefelerimiz çok farklı."

"Sizinle Kayla Alexander hakkında konuşmam gerek."

Mary Clark omzunun üzerinden arkaya baktı. "Emma hakkında değil mi?" Yüzü asıldı. "Oh, hayır. Yoksa o da..."

"Hayır," dedi Faith. "Emma'yı daha bulamadık."

Clark ellerini ağzına kapattı. "Sanmıştım ki..." Gözlerindeki yaşları sildi. Ne sandığını ikisi de biliyordu, Faith daha baştan gerekli açıklamayı yapmadığı için kendini kötü hissetti.

Clark'a, "Özür dilerim," dedi.

Genç öğretmen ceketinin cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp sümkürdü. "Tanrım, artık ağlamam sanıyordum."

"Emma'yı tanıyor musunuz?"

“Pek değil, ama buranın öğrencisi. Hepsi sizin sorumluluğunuzdaymış gibi hissedersiniz.” Bir daha sümkürdü. “Sahnedeyken dehşete kapıldınız, değil mi?”

Faith, “Evet,” diye itiraf etti; bu kadar basit bir şey için yalan söylemek, daha sonra daha önemli şeyler için yalan söylemeyi güçleştirirdi. “Kalabalık karşısında konuşmaktan nefret ederim.”

“Ben de öyle,” diye onayladı Mary. “Tabii, çocukların karşısında değil –onların pek bir önemi olmaz– ama öğretmen toplantılarında, öğretmen-veli görüşmelerinde...” Başını salladı. “Tanrım, bunlar sizi hiç ilgilendirmez, değil mi? Neden havadan sudan konuşmuyorum ki?”

Faith çelik kapıya yaslandı, ama cildi kabarmaya başlayınca hemen vazgeçti. “Bu sabahki toplantıya neden gelmediniz?”

Mary mendilini cebine tıķıřtırdı. “Orada görüşlerime değer verildiğini pek söyleyemem.”

Öğretmenlik, psikolojik yıpranmaya yol açmasıyla ünlü bir meslekti. Faith idealist bir gencin dünyayı değiştirmek istemesinden pek hoşlanmayan eski tüfekleri gözünün önüne getirdi.

Mary Clark da aymı düşünce deydi. “Hepsi de kapıdan haykırarak kaçmamın sadece bir zaman meselesi olduğundan emin.”

“Kayla Alexander geçen yıl öğrencinizdi.”

Genç kadın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak döndü, Faith’i incelemeye koyuldu. Duruşunda belirgin bir düşmanlık vardı.

Faith, “Neler olduğunu anlatabilir misiniz?” dedi.

Mary kuşkuluydu: “Anlatmadılar mı?”

“Anlatmadılar.”

Yine güldü. “Hiç şaşırmadım.”

Faith karşısındakine konuşma fırsatı tanımak için sessiz kaldı.

"Geçen yıl Kayla'nın bir kıza çok kötü davrandığını, o kızın okuldan ayrılmak zorunda kaldığını da mı söylemediler?"

"Hayır, söylemediler."

"Ruth Donner. Yılın ortasında Marist'e nakledildi."

"Daniella Park, Kayla'nın okulu ikiye böldüğünü söyledi."

"Doğru bir gözlem. Bir Kayla tarafı vardı, bir de Ruth yanlıları. Biraz zaman aldı, ama Ruth'un yanına geçenlerin sayısı her geçen gün arttı. Buradan gitmek, yapılacak en akıllıca şeydi. Gerçekten. Kayla'yı sahnenin ortasına yerleştirdi ve birden çatlaklar ortaya çıkmaya başladı. Sanırım, ders yılının başında Kayla'nın herkes tarafından kötülendiğini söylemek yanlış olmaz."

"Emma dışında."

"Emma dışında."

"Uzman olduğum söylenemez, ama kızlar böylesi davranışlardan genellikle daha küçük sınıflardayken kurtulmaz mı?"

"Genellikle, evet," dedi genç öğretmen. "Yine de bu davranışlarını terk etmeyenler olur. Gerçekten kötü olanlar, suda kan kokusunu alınca, kendilerini avın çevresinde dönmekten alamazlar."

Faith köpekbalığı benzetmesinin yerinde olduğunu düşündü. "Ruth Donner şimdi nerede?"

"Üniversitede olmalı. Son sınıf öğrencisiydi."

Onu bulmanın çok önemli olacağı kuşkusuzdu. "Kayla geçen yıl lise üçüncü sınıf öğrencisiydi. Dördüncü sınıftan mezun olunca ne yapmayı düşünüyordu?"

"Ruth okulun en sevilen kızıydı." Sanki söylediği her şeyi açıklıyormuş gibi, omuz silkti. "Tabii Kayla için herhangi bir sorun çıkmadı. Her yaptığı yanına kâr kalır."

Faith dikkatli olmak gerektiğine karar verdi. Bu öyküde başka bir şeyler olmalıydı. Mary Clark insana Faith'in cevabını zaten bildiği sorular sorduğu izlenimi veriyordu. "Öteki kızın başına gelenlerin korkunç olduğunu anlıyorum, ama bu sizin için çok daha kişisel gibi."

Mary'nin düşmanlığı sanki bir tık daha attı. "Geçen yıl Kayla Alexander'ı sınıfta bırakmaya teşebbüs ettim."

Faith kadının 'teşebbüs' derken ne kastettiğini tahmin edebiliyordu. Anneler babalar çocuklarının Westfield'a gidebilmesi için avuç dolusu para ödüyordu. Çalışmaları yüksek notları hak etmese de, çocuklarının sınıfta çok başarılı olmasını isterlerdi. "Ne oldu peki?"

"Burada, Westfield Academy'de, çocukları sınıfta bırakmayız. Okuldan sonra, o küçük orospuya özel ders vermem gerekti."

Koşullar göz önünde bulundurulduğunda, yaptığı tanımlama sarsıcıydı. "Bayan Clark, on yedi yaşında, tecavüze uğradıktan sonra öldürülmüş bir kızdan böyle bahsetmenize şaşırdım doğrusu."

"Bana lütfen Mary deyin."

Faith şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilemedi.

Mary de an az onun kadar şaşkıındı. "Ne olduğunu gerçekten anlatmadılar mı?"

Faith başını salladı.

"Onun yüzünden neredeyse işimden oluyordum. Ödenecek üniversite kredilerim, evde iki bebeğim var, kocam kendi işini kurmaya çalışıyor. Yirmi sekiz yaşındayım ve yapabileceğim tek iş, öğretmenlik."

"Tamam," dedi Faith. "Bana olanları anlatın."

"Kayla özel derse geldi, ama elini tutup ev ödevlerini yazdırmak dışında, sınıfı geçmesi için gerekli olanları yaptırmam imkânsızdı." Boynu hafifçe kızardı. "Tartıştık. Öfkeme hâkim

olamadım.” Durakladı, Faith kadından fiziki bir eylem itirafı beklerken, duydukları çok daha sarsıcı oldu. “Ertesi gün, Olivia beni bürosuna çağırdı. Kayla annesi ve babasıyla birlikte, oradaydı. Beni cinsel tacizde bulunmakla suçladı.”

Faith’in şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

“Oh, karşınızdaki öğretmen hanım sizi aldatmasın,” dedi Mary. “Bundan çok daha güzel giyiniyordum – neredeyse bir insan gibi. Muhterem müdürümüze göre, fazla çekici giyiniyormuşum. Sanırım, bu da bela arandığımı söylemenin bir başka yolu olmalı.”

“Durun bir dakika,” dedi Faith. “Anlamadım.”

“Kayla Alexander benimle sevişirse sınıfı geçireceğimi söylediğimi anlattı.” Gülümsüyordu, oysa ağzından çıkanların hiç de gülünecek bir yanı yoktu. “Sanırım, gururlanmam gerekiyordu. İkizlerimi doğuralı üç ay olmuştu. Eski giysilerime sığamıyordum ve öğretmenlik kendi başına ödül sandığı, doğru düzgün maaş verilmediği için de yeni elbise alamıyordum. Toplantı sırasında süt salgılamaya başladım. Anneyle baba bana bakıp bağııyordu. Olivia orada oturmuş, sanki ona özel bir film oynatılıyormuş gibi, olanları izliyordu.” Mary’nin yanaklarından aşağıya yaşlar süzüldü. “Küçük bir kızken bile öğretmen olmak istiyordum. İnsanlara yardım etmek istiyordum. Kimse bu işi parası için yapmaz, saygınlığı için yapanı da görmedim. Ona ulaşmaya çalıştım. Ona erişebildiğimi sandım. Ve tek yaptığı arkama dolanmak ve beni sırtımdan bıçaklamak oldu.”

“Daniella Park Kayla’nın okulu ikiye böldüğünü söylerken, aslında bunu mu ima ediyordu?”

“Danni öğretmenler arasında bana inanan birkaçından biriydi.”

“Ötekiler size neden inanmadı?”

“Kayla insanları parmağının ucunda oynatır. Özellikle de erkekleri.”

Faith, Evan Bernard'ın Mary Clark konusunu ne kadar kolay kapattığını hatırladı. "Sonra ne oldu?"

"Bir soruşturma yapıldı. Tanrı'ya şükürler olsun, her yerde o kahrolası kameralardan var. Kayla'nın elinde kanıt yoktu, çünkü böyle bir şey olmamıştı; üstelik tanıdığım insanların en zekisi de değildi. Önce teklifi odamda yaptığımı söyledi, sonra otoparkta, en sonunda okulun arka tarafında, dedi. Öykü her gün değişiyordu. Sonunda, iş benim sözüme karşılık onun sözü durumuna gelip dayandı." Sıkıntıyla gülümsedi. "Birkaç gün sonra, koridorda karşılaştık. Ne dedi, biliyor musunuz? 'Bunu denediğim için beni suçlayamazsın,' dedi."

"Okulda kalmasına nasıl izin verdiler?"

Mary, Olivia McFaden'ı kusursuzca taklit etti. 'Biz burada, Westfield'da, toplumun daha sorunlu çocuklar olarak yaftaladıklarının özel gereklerini karşılıyor olmakla övünürüz.' – Yılda on dört bin dolar karşılığında, artı spor ücreti, öğrenci faaliyet ücreti ve formalar."

Son bölümü dışında, müdür bir saatten biraz önce tamı tamına bu sözleri kullanmıştı. "Veliler bunu sorun etmediler mi?"

"Kayla kentteki bütün öteki okullardan kovuldu. Ya Westfield olacaktı, ya da Atlanta'daki devlet okullarından biri. İnanın bana, velileriyle görüştüm. Alexander'lar biricik kızlarının ağzı kokuyla bir arada bulunmasından, kızlarını taciz ettiği söylenen bir kadının okuluna göndermekten çok daha fazla korkuyordu."

"Bunları duyduğuma çok üzüldüm."

"Evet." Sesinde acı bir tını vardı. "Ben de."

"Size sormam gerek, Mary, Kayla'yı öldürmek isteyecek herhangi birini biliyor musun?"

"Benim dışımda?" Sorusunda en ufak bir mizah kalıntısı yoktu. "Planlama saatim günün sonunda," dedi; ödevleri

okumak ve ders planları hazırlamakla geçirdiği boş saati kastederek. "Saat sekizden beri tıklım tıklım dolu sınıflara girdim."

"Sizden başka kim aklınıza geliyor?"

Dudaklarını ısırды, gerçekten düşündüğü kesindi. Sonunda, "Hayır," dedi. "Böylesine korkunç bir şey yapabilecek kimseyi tanımıyorum, Kayla Alexander gibi bir canavara bile.

8

Will, Campano'ların evinin dışında oturmuş, dijital kayıt cihazından Evan Bernard'ın madeni sesini dinliyordu. Kayıt kalitesi korkunçtu, adamın ne dediğini anlamak için cihazı kulağına yapıştırıp, sesi de sonuna kadar açmıştı.

Bu bir hastalık değil, Bay Trent. Beyindeki bir bağlantı sorunu.

Paul Campano'nun bu durumdan haberdar olup olmadığını merak ediyordu. Haberi varsa, inanmış mıydı? Yoksa kızına da bir zamanlar Will'e yaptıklarını mı yapmıştı?

Cihazı ceketinin cebine koyup arabadan inerken, bu düşüncelerin Emma Campano'yu bulmaya hiçbir katkısı olmayacağını farkındaydı. Bir gün önceki polislerden biri, elleri belinde, yolda dikiliyordu. İşini iyi yaptığı belliydi, çünkü Campano'ların evinden gelecek haberleri bekleyen haberci kalabalığı yolun karşısında, kordon altına alınmıştı. Will polis memurunun yanından geçerken, bağırarak sorular sordular. Adam Will'i görmezden geldi, Will de yoldan yürürken nezaketini aynen iade etti.

Charlie Reed'in kamyoneti faytonluğun önünde duruyordu. Açık arka kapılardan, kamyonetin kasasına yerleştirilmiş

minyatür bir laboratuvar görülüyordu. Plastik kanıt poşetleriyle, lateks eldivenlerle, çeşitli aletlerle, tıbbi vakum cihazlarıyla ve örnek tüpleriyle dolu karton kutular yerde, tampunun hemen dibinde düzenle istiflenmişti. Charlie kamyonetin içindeydi, her kanıt dizüstü bilgisayarında sınıflandırıyor, ardında da arabanın zeminine kaynaklanmış bir kafese kilitliyordu. Dosyanın mahkemeye gitmesi halinde, kanıt dizisinin açıkça tanımlanması gerekirdi; aksi takdirde iddianamenin adli tıpla ilgili bölümü geçersiz sayılabilirdi.

Açık kapıya yaslanarak, "Selam," dedi. "Seni burada bulduğuma sevindim. Babadan gidip DNA örneği almamız gerekiyor. Gelip, işlemi yapabilir misin?"

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Charlie. "Herif küplere binecek."

Will, "Biliyorum," diye onayladı. "Amanda istiyor, ne yapalım?"

"Amanda'nın başkalarının kellesini tehlikeye atmadan rahatsız olmaması da ayrı bir tuhafılık."

Will omuz silkti. Doğru söze ne denirdi ki. "Evde bir şey bulabildin mi?"

"Aslında, evet." Hafif şaşırmış görünüyordu. "Giriş holünde ince bir toz buldum."

"Nasıl bir toz?"

Charlie parmağının ucuyla bir dizi plastik şişegi tarayıp, birini çekti. "Bana kalırsa, toprak; ama bizim ünlü Georgia kili değil."

Will uzattığı şişeciği aldı, başparmağıyla işaret parmağının arasında tutarken elindekinin bir gram kokain olabileceğini, ancak şişedeki tanecikli tozun beyaz değil, gri olduğunu düşündü. "Bunu nerede buldun?"

"Bir kısmı girişteki halıya gömülmüştü, bir kısmı da basamakların köşesinde."

“Sadece bu iki yerde mi?”

“Evet.”

“Adam’ın ayakkabılarıyla yukarıdaki parmak arası terlikleri kontrol ettin mi?”

Charlie bıyığını sıvazladı, uçlarını büktü. “Eğer tozu senin, Amanda’nun ve Atlanta Emniyet Müdürlüğü’nün gezinmediği bir yerden mi bulduğunu soruyorsan, cevabım hayır. Sadece dediğim yerlerden: halıdan ve basamaklardan.”

Will de bu cevabı duymaktan korkuyordu. Toz bir zanlıyı işaret etse de, polisin cinayet mahallini kirlettiği gerekçesiyle savunma, kanıtın göz önünde bulundurulmamasını talep edebilirdi. Charlie veya Will tanık sandalyesine otursa, her ikisi de tozu kendi ayakkabılarıyla bulaştırmış olabileceklerini de kabul etmek durumunda kalırdı. Jüriler bir hikâye dinlemekten hoşlanırdı; polisin kanıtları ve zanlıyı bulmadan attığı bütün adımları bilmek isterdi. Belirli bir kişinin cinayet mahalline ayakkabıyla belirli bir madde taşıdığını duymak, insanın gözünde çok açık bir resim canlandırır. Savcı katili işaret eden önemli bir ipucundan söz edemezse, iddiası havada kalırdı.

Tabii Emma Campano canlı bulunsa, bütün bunların bir önemi olmayacaktı. Kız kaçırılalı yirmi dört saat dolmak üzereydi. Geçen her dakika, Emma’nın bulunması ihtimalini azaltıyordu.

Will şişeyi sallayınca, gri tozun içinde daha koyu parçacıklar gördü. “Sence nedir bu?”

“Milyon dolarlık soru.” Ardından da toz analizinin çok masraflı olacağını hatırlatmak için, “Kelimenin tam anlamıyla,” diye ekledi. Hollywood’un düş laboratuvarlarının tersine, bir eyalet laboratuvarının kahramana cinayeti bir saatten de kısa sürede aydınlatma imkânı verecek bütün o son model bilgisayarlar ve mikroskoplarla donatılması son derecede enderdi. Genellikle, polisin önünde iki seçenek olurdu: örneği

FBI'a gönderip, onların böylesi malzemelere sahip olmaları için dua etmek, ya da parayı basıp, incelemeyi özel bir laboratuvara yaptırmak.

Will sıcaklığın yükseldiğini, ensesinden ter damladığını hissetti. "Sence, bu toz ne kadar önemli?"

Charlie omuzlarını silkti, "Ben sadece topluyorum, patron."

"Bundan bir tane daha var mı?"

"Evet, aldığım her yerden birer şişe var." Tepsinin üzerindeki şişelerden birini gösterdi. "Elindeki, halıdan alınan örnek; kirletilmiş olma ihtimali daha yüksek." Merakla Will'e baktı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bir gün önce Georgia Tech'e gitmemiş olsa, muhtemelen aklına bile gelmeyecekti. "Birine yalvarıp, bedavaya inceleteceğim."

Charlie, "Bu iş, sana dünkü gibi anahtar vermekten çok daha karmaşık," dedi. "Bir anahtar bazı kapılara ya uyar, ya uymaz. Toz konusundaysa, her şey bir kişinin yorumuna bağlı. Her şeyi belgelememiz lazım. Bende, götürebileceğin bir form var." Kamyonette bir yerleri karıştırdı ve sarı bir kâğıt çıkardı. "Kayıt formu. Her adımda bir tanüğının olması gerekecek. Önce, örneği aldığına dair bir belge imzalamam istiyorum." Klipsli panoya tutturulmuş başka bir form alıp, Will'e uzattı. "Bir şey yakalarsan, bir örneğim daha var. Bulduklarını doğrulatmak için bir laboratuvara gönderebiliriz."

Will formu inceledi, (X) işaretini ve düz çizgiyi buldu. İmza atmak, düşünmek zorunda kalmadan kotarabileceği bir şeydi, ancak sorun bu değildi. Örnekte belirli bir bölgeye işaret eden jeolojik bir özellik bulunması durumunda, Emma Campano'yu arayacakları alanı belirleyebileceklerdi.

Will sesinin pürüzsüz çıkmasına dikkat ederken, sanki dik bir yarın kenarında, tehlike içinde yürüyormuş gibi,

kuyruksokumunda bir karıncalanma duydu. "Savunma, tozun herhangi birisi tarafından taşınmış olabileceğini iddia edebilir. Birini, laboratuvar analizine dayanarak tutuklarsak ve yargıç analizin kullanılamayacağına karar verirse, katil elini kolunu sallayarak çıkar gider."

Charlie elindeki klipsli panoyu indirdi. "Evet, haklısın."

"Ama eğer kızı bulabilirsek..."

Bilgisayarının başına döndü, uyandırmak için tuşlarına dokundu.

Will araba yolunun dibindeki polisi görmek için arkasına baktı. Adam hâlâ sırtı dönük duruyordu, en aşağı altı-yedi metre ötedeydi; Will yine de sesini alçaltarak sordu. "Bunu sınıflandırdın mı?"

"Hayır." Karut poşetlerinden birinin üzerindeki barkodu inceleyip, bazı tuşlara bastı. Kurallara meydan okuyan polislerden olmamıştı hiç, ama eğer kızı bulmanın bir yolu varsa, kenarda boş boş beklemesi doğru olur muydu?

Will'e, "Bu hafta sonu Toxic Shots ile Dixie Derby Girls kışmasını izledin mi?" diye sordu.

Dediğini anlaması için, Will'in duyduklarını zihninde bir kez daha tekrarlaması gerekti. Charlie kadınlar arası paten karşılaşmalarının hastasıydı. "Hayır, seyretmedim."

"Tam bir kışma olacak."

Will tereddüt etti. Örnek şişesini pantolon cebine kaydırmadan önce, yolun sonundaki polisi bir daha kontrol etti. "Teşekkürler Charlie."

"Sözünü etmeye değmez." Will'e doğru döndü. "Tamam mı?"

Will başını çabuklukla salladı. "Babadan ne zaman örnek alabileceğini bildiririm."

Charlie'nin cevabı alaycıydı. "Harika. Teşekkürler."

Will faytonluğa doğru yürürken elini cebine soktu, şişeyi parmaklarıyla kavradı. Sıcaklık henüz dayanılmaz düzeylere

yükselmese de, artık gerçekten terliyordu. Meslek hayatında, çok kez doğruyla yanlış arasındaki ince çizginin üzerinde yürümüş, ama asla böylesine yasak –ve umutsuz– bir şeye kalkışmamıştı. Fazla bir şey fark edeceğinden değil, ama bu olayda ellerinde hiçbir şey yoktu. Üzerinden neredeyse bir gün geçmiş olmasına rağmen ne bir tanık vardı, ne bir zanlı; sadece Will'in işini kaybetmesinden başka bir sonuca götürememesi çok muhtemel, gri bir toz.

Aslında, suç mahallinden bir kanıt çalmıştı. Sadece bunla kalsa iyi, işin içine Charlie'yi de bulaştırmıştı. En çok canını sıkan, bu girişimdeki iki yüzölçümlüğü. Campano'ların evinin önündeki yolda nöbet bekleyen polis birden ahlak açısından Will'in üzerinde bir yerlere yükselmişti.

"Will." Hamish Patel baş ve işaretparmaklarının arasında bir sigara, garajın üzerindeki daireye çıkan merdivenin tepesinde oturuyordu.

Will merdiveni çıkarken elini cebinden çıkardı. "Nasil gidiyor?"

"İyi, sanırım. Bilgisayarı telefon hattına bağladım, ama bir şey gelmedi. Daha ziyade aileden ve komşulardan telefon geliyor. Baba onlara karşı oldukça kabalaşıyor, bu sabah arayan olmadı."

"Aile?"

"Anne olaydan beri odasından pek çıkmadı. Bu sabah kontrol için bir doktor geldi, ama kadın sakinleştiriciyi reddetti. Hoyt Bentley gecenin büyük bölümünde buradaydı, bir saat önce gitti. Baba da birkaç kere çıktı, ama çoğunlukla merdivenin dibinde oturdu. Durdurmaya fırsat bulamadan, gidip yolun sonundan gazeteyi aldı."

"Onun annesiyle babası?"

"Herhalde ikisi de ölmüş."

Will çenesini sıvazladı. Duydukları tuhaf bir kayıp hissi yaratıyordu. Yurttayken, bir çocuk ne kadar büyürse, bir aile

bulma umudu o kadar azalırdı. Koruyucu ailesi mahkemeye başvurup durumu resmileştirmek istediğinde, Paul on iki yaşındaydı. Bütün çocuklar çirkin bir kravat, ya da bozuk bir ekmek kızartıcısı gibi iade edilmesini beklemişlerdi. Will on sekiz yaşına geldiği zaman bile, beklemeyi sürdürüyorlardı.

Hamish damdan düşer gibi, "Abigail Campano çok güzel bir kadın," dedi.

Yersiz yorum aslında pek de şaşırtıcı değildi. Hamish yaptıkları iş sadece bir işmiş gibi, kendileri için farklı bir görüntü çizmeye çalışan polislerdendi.

Will yine de, "Oysa senin dininde başkalarının karısına yan bakmanın yasak olduğunu sanıyordum," dedi.

Hamish sigarasının külünü silkti. "Güneyli Baptist'im ben, canım. İsa beni çoktan bağışladı." Parmağıyla, arka bahçede bir vaha gibi duran havuzu gösterdi. "Sen onlarla konuşurken, benim biraz nefes almamın sakıncası var mı? Bütün gece buradaydım. Manzara değiştirmek hoş olabilir."

"Hiç durma." Will kapıyı hafifçe vurduktan sonra içeriye girdi. Dairenin baş odası büyüktü, bir tarafında eksiksiz bir mutfak, diğerinde oturma odası vardı. Yatak odasıyla banyonun arkadaki kapıların ardında olması gerektiğini düşündü. Hamish'in bilgisayarı mutfak masasının üzerinde, telefonun çalmasını bekliyordu. Bir çimento bloğuna benzer eski moda bir teybe iki kulaklık seti bağlanmıştı.

Elinde uzaktan kumanda, kanepeye kurulmuş Paul'u gördü. Televizyonun sesi kapatılmıştı, ancak ekranda altyazılar görülüyordu. Will ekranın köşesindeki CNN logosunu tanıdı. Muhabir meteoroloji haritasının önünde durmuş, kollarını sallayarak Ortabatı'dan yaklaşan bir fırtına sisteminden bahsediyordu. Orta sehpanın üzeri gazeteden geçilmiyordu - *USA Today*, *Atlanta Journal*, Paul'un internetten indirdiği gazetelerden yazılı çıktılar. Başlıklarını okuyamuyordu ama,

hepsi de Emma, Adam ve Kayla'nın aynı okul fotoğraflarını basmıştı.

Paul, "Çöp," dedi.

Will adamı düzeltip düzeltmeyeceğine karar veremedi. Kızı kaçırılmıştı. Eski hesapları çıkarmanın zamanı mıydı yani?

"Hepsi birbirinden salak," dedi Paul, elindeki kumandayı ekrana doğru uzatarak. "İki gün oldu, hâlâ farklı görüntülerle aynı şeyi anlatıyorlar."

"Bunları izlememelisin."

"Bizi neden televizyona çıkarmadınız?" diye sordu Paul. "Polis filmlerinde hep çıkarırlar. Kaçıran adam çocuğun bir ailesi olduğunu anlasın diye, anneyle babayı gösterirler."

Will polis filmlerinin neyi standart yöntem olarak dayattığından çok, Emma'yı geri getirmekle ilgiliydi. Dahası, basın da Campano'lara yardım etmek için değil, onları yıkmak için oradaydı. Will anne ve baba kamera önünde sinir krizi geçirmeden de yeterince medya baskısı altındaydı. Abigail Campano'yu son gördüğünde, kadına kendini bilemeyecek kadar sakinleştirici verilmişti ve zavallı, huçkırmadan ağzını açacak durumda değildi. Paul ise saatli bomba gibiydi, patlamak için küçücük bir tahrik bekliyordu. İkisinden birini televizyona çıkarmak felaket olur, gerçek bilgi yokluğunda basının parmağını uzatarak anne ve babayı suçlamasına yol açardı.

Paul'a, "Şimdilik basına konuşmuyoruz," dedi. "Bilgi istediğin zaman, bize sorarsın."

Paul alay eder gibi güldü, kumandayı orta sehpanın üzerine fırlattı. "Tabii ya, o kadar yardımcı oldunuz ki?"

"Sana anlatılmayan ne var sanıyorsun?"

Bunu duyunca zoraki bir kahkaha daha attı. "Kızımın hangi cehennemde olduğu. Neden yanlış cesede baktıklarını

kimsenin anlamadığı. Neden elleriniz kışınızda koskoca bir saati heba ettiğinizi, o sırada zavallı bebeğimin..." Soluğu kesildi, gözlerine yaş doldu. Yeniden televizyona döndüğünde, çenesi kenetlenmişti.

"Emma'nın okulundan geliyorum," dedi Will; verecek daha fazla haberi olmasını diliyordu. "Öğretmenleriyle, arkadaşlarıyla konuştuk. Dün, günün önemli bir bölümünü Georgia Tech'te, Adam Humphrey'nin izini sürmekle geçirdik."

"Ve ne buldunuz? Bir bok bulamadınız."

"Bu işi aydınlatmaları için adamlar tuttuğunu biliyorum, Paul."

"Seni hiç ilgilendirmez."

"İlgilendirir, çünkü yoluma çıkabilirler."

"Yoluna mı? Yoluna çıkıp çıkmamalarına aldırır mıyım, sanıyorsun?" Orta sehpanın üzerindeki gazeteleri işaret etti. "Ne diyorlar, biliyor musun? Ne dediklerini bilmiyorsun tabii – öyle değil mi?" Ayağa kalktı. "Beceriksiz olduğunu söylüyorlar. Senin adamlarının suç mahallinin içine ettiğini, ne yaptığının farkında olmadığını için bütün kanıtların yok olduğunu söylüyorlar."

Will ukala bir dallama izlenimi vermeden, Atlanta Emniyet Müdürlüğü'yle Georgia Soruşturma Bürosu arasındaki farkı ona nasıl anlatacağını bilemedi. Onun için, "Paul, şimdi bu soruşturmadan ben sorumluyum," demekle yetindi. "Bilmen gereken şu ki..."

"Neyi bilmem?" Bir saniyede, aralarındaki mesafeyi kapattı. "Küçük kızımı bulmana güveneceğimi mi sanıyorsun? Seni tanırım ben, Çöp Kovası. Yoksa unuttun mu?"

Will sanki karşısındaki pislikten yirmi santim daha uzun, ondan on kat daha güçlü değilmiş gibi, on yaşındayken yaptığını yaparak, saldırı karşısında geri çekildi.

Paul yüzünde açık bir iğrenme ifadesiyle başını salladı. "Şimdi buradan siktir git de, büyükler görevlerini yapsınlar."

“Hakkımda en ufak bir şey bilmiyorsun.”

Paul orta sehpanın üzerindeki gazeteyi yere itti, bir defter sayfası çekti. “Ne yazıyor burada, gerzek? Emma’nın arkadaşlarının listesini istemiştin. Bunu okuyabiliyor musun?”

Will çenesini kaldırıp, gözlerini Paul’a çevirdi. “Kayla Alexander’ın vajinasından ve kızının yatak odasındaki çarşaflardan aldığımız örneklerle karşılaştırmak için senden bir DNA örneği almam gerekiyor.”

“Orospu çocuğu!” Paul’un kolu geniş bir yay çizdi ve bunu bekliyor olmasına rağmen, Will dengesini kaybetti. İki si birlikte yere düştü. Paul üstte kalmıştı ama daha yaşlı ve daha yavaştı. Will adamın darbelerini savuşturdu, yumruğunun yumuşak göbeğine gömülmesinden keyif aldı. Böbreğine bir yumruk attı, arkasından midesine bir daha vurdu.

Kapı hızla açıldı, kanadı duvara çarptı. Hamish, “Will!” diye haykırdı. “Aman Tanrım!”

Will kelimenin tam anlamıyla kendine geldiğini hissetti. Önce işitme duyusu – Hamish’in korku dolu sesi, ardından bir kadın çılgılığı. Sonra acıyı duydu, burnunu kapladığını fark etti. Ağzında kan tadı vardı; üzerinden yere yuvalanan Paul’un ekşimiş ağız kokusunu soludu.

İkisi de soluk soluğa, sırtüstü yerde kaldı. Will davranmaya kalkarken, arka cebinde bir şeyin ezildiğini duydu.

Abigail Campano “Kayla bu! Kayla’nın cep telefonu çalışıyor!” diye haykırana kadar, kimse telefonun çaldığının farkında değildi.

Elinde telefon, gözlerini ekrandaki isme mıhlamıştı.

Hem Will, hem Paul debelenerek ayaklandı. Hamish bilgisayarına koştu. Parmağını kaldırdı, tuşlara basıncaya kadar Abigail’e beklemesini söyledi. Hamish kafasına kulaklıkları geçirirken, Will de ötekine uzandı. Başını sallayınca Abigail telefona cevap verdi, işitebilmesi için cihazı Paul’a yaklaştırdı.

“Alo?”

Önce bir parazit, ardından elektronik yöntemle tehditkâr bir tını kazanmış, anlaşılması güç bir ses. “Anneyle mi konuşuyorum?”

Abigail’in ağzı açıldı, ama tek bir kelime bile çıkmadı. Bir işaret bekler gibi, Hamish’e baktı. Adam başını salladı, sonra da önündeki panoya bir şeyler yazdı.

Kadıncağız, “E-evet,” diye kekeledi. “Emma’nın annesi-yim, Emma iyi mi? Emma’yla konuşabilir miyim?”

Hamish kızının adını olabildiğince sık kullanmasını söylemiş olmalıydı. Adı olan birini öldürmek daha güçlü.

Karşıdaki ses, “Kızın bende,” dedi.

Hamish bir şey yazdı, Abigail başını sallayıp, “Ne istiyorsun?” diye sordu. “Emma’ya nasıl kavuşacağımı söyle.”

Yine parazit duyuldu. Seste vurgu, şive yoktu. “Bir milyon dolar istiyorum.”

“Tamam,” dedi Abigail. Hamish telaşla panoya bir şeyler karaladı. “Ne zaman? Nerede?” Yalvardı. “Bana ne istediğini söyle.”

“Yarın sabah on buçukta arayıp, ayrıntıları bildireceğim.”

“Hayır... bekle,” diye haykırdı Abigail. “Sağ olduğunu nasıl bileceğim? Emma’nın sağ olduğunu nereden bileyim?”

Will parmaklarını kulaklıklara bastırdı, kulakları parazitin ötesini işitmekte zorlandı. Klik sesleri duydu, ama bu seslerin Hamish’in tuşlara basmasından mı, yoksa başka bir şeyden mi çıktığını anlamadı. Sonra, ses birkaç kademe yükselince, hep birlikte irkildiler. Bir kız sesi, “Baba...” dedi. Yorgun, dehşet içinde. “Baba... lütfen bana yardım et...”

“Bebeğim!” diye haykırdı Paul. “Bebeğim, benim!”

Bir klik daha duyuldu, sonra telefon kapandı.

Abigail, “Emma?” diye seslendi. “Alo?”

Hamish bilgisayarının tuşlarına bastı, hattı açık tutmak için delice gayret etti. Will’e bakıp başını salladı. Yok.

"Şimdi ne yapacağız?" diye yalvardı Abigail; sesindeki korku en az kızınıninki kadar keskindi. "Ne yapacağız?"

"Pezevengin parasını vereceğiz." Paul öfkeyle Will'e baktı. "Seni evimde istemiyorum. Giderken bunu da götür."

Hamish sarsıldı, ancak Will başını sallayarak kımıldaması gerektiğini işaret etti. Paul'a döndü. "Adamla tek başına pazarlık edemezsin."

"Size neden ihtiyacım olsun ki? Lanet olası telefonun izini bile bulamıyorsunuz."

"Paul..." Abigail'in araya girmesine izin vermedi.

"Evimden çıkıp gidin. Hemen şimdi." Will kımıldamayınca ilerleyip, yaklaştı. "Bu seferle kurtuldun sanma."

Will, "Gitmemi neden istiyorsun?" diye sordu. "Özel güvenlik şirketini arayıp, sana ne yapacağını söylemeleri için mi?" Paul'un gözlerindeki cevabı görmek için okuma bilmek gerekmezdi. "Bu işe ne kadar çok insan karışırsa, ne kadar çok insan kontrol etmeye çalışırsa, Emma'nın başına kötü bir şeyler gelme ihtimali de o kadar artar."

"Kızımın hayatı için sana güveneceğimi mi sanıyorsun?"

"Sandığım bir tek şey var: Bir susup şu anda elinde onun güvenlikte olmasını sağlayacak tek kişinin ben olduğumu anlamam."

"Öyleyse başım iyice belada, değil mi?" Dudaklarını yayıp kötü kötü sırıttı. "Seni salak bok parçası. Evimden siktir ol."

Abigail, "Lütfen," diye mırıldandı.

Kocasını inadı sürdürdü. "Defol git evimden."

Abigail, "Burası benim de evim," diye itiraz etti. Sesi daha güçlü çıkıyordu. "Ben kalmalarını istiyorum."

Paul karısına döndü. "Sen ne bilirsin..."

"Polis olduklarını biliyorum, Paul. Ne yaptıklarını biliyorlar. Bu gibi şeylerle her zaman..." Sesi yeniden titremeye başladı. Önünde kenetlenen ellerinin arasında, biraz önce

kızının sesini yeniden canlandıran telefonu gergince sıkıyordu. "Yarın yine arayacağını söyledi. Yardımlarına ihtiyacımız var. Aradığı zaman ne yapacağımızı söylemelerine ihtiyacımız var."

Paul başını salladı. "Sen bu işe karışma, Abigail."

"O benim de kızım!"

"Bırak da bu işi ben halledeyim," dedi yine; oysa karısının çoktan karar verdiği belliydi. "Kendim halledebilirim," diye devam etti.

"Öteki her şeyi hallettiğin gibi mi?"

Bir sessizlik oldu. Hamish'in bilgisayarındaki soğutma pervanesi bile dönmeyi kesti.

Abigail yanlarında başkalarının bulunmasına aldırıyor gibiydi. "Neredeydin, Paul? Emma Kayla'ya takılmaya başladığında, nasıl hallettin söyle bakalım?"

"Ama bu..."

"Rol kestiğini, her genç kız gibi davrandığını söylüyordun. Onu rahat bırakmamız gerektiğini. Rahat bırakınca, nereye gittiğine bir bak bakalım. Şimdi rahat olduğu kesin."

Paul, "Sadece bir çocuk gibi davranıyordu," dediğinde pek de inandırıcı değildi.

"Öyle mi?" dedi Abigail. "Hâlâ aynı ahkâmları kesiyor-sun, ha? 'Bırak da her şeyi kendi öğrensın,' diyordun. 'Bırak, istediği saçmalığı yapsın.' O yaştayken kendi yaptığın gibi. Tamam da, şimdiki haline bir bak: Kendi kızının güvenliğini bile sağlayamayan aciz, acınacak bir zavallısın."

Paul mantıklı birisi gibi, "Üzgün olduğunu biliyorum," dedi. "Bunları daha sonra konuşuruz."

"O zaman da aynı şeyi söylemiştin," diye bastırdı karısı. "Her seferinde, her defasında bunu daha sonra konuşuruz, dedin. Emma okul mı kırdı? Daha sonra konuşuruz. Emma İngilizceden mi çıktı? Daha sonra konuşuruz. Daha sonra,

daha sonra. Daha sonrası oldu çoktan!" Telefonu fırlattı, alet duvara çarpıp parçalandı. "Daha sonrası geldi de geçiyor, Paul. Şimdi konuşmak istiyor musun? Nasıl aşırı tepki gösterdiğimi, ne kadar çılgınca davrandığımı, aşırı koruyucu davrandığımı, nasıl sakinleşip çocukların çocukluklarını yaşamalarına izin vermem gerektiğini?" Sesi çatallaştı. "Sakin misin, Paul? O adamın, o hayvanın kızıma ne yaptığını düşünürken, sakın misin?"

Paul'un yüzünden kan çekildi. "Böyle konuşma."

Abigail tıslar gibi, "Ona ne yapıyor, biliyor musun?" dedi. "Hep benim güzel kızım, derdin. Böyle düşünen tek erkek olduğunu mu sanıyordun? Genç ve çekici sarışınların karşısında kontrolü kaybeden tek kişi sen misin?"

Paul Will'e öfkeyle bakıp, "Dışarı çık," dedi.

"Hayır," dedi Abigail Will'e. "Bunları duymamı istiyorum. Sevgi dolu, sadık kocamın yoluna çıkan her yirmiliği nasıl düzdüğünü bilmeni istiyorum." Kendi yüzünü, vücudunu işaret etti. "İçindeki otomobil satıcısı ona böyle diyor herhalde. Arabanın modeli eskir eskimez, yenisiyle değiştirir."

"Abigail, bunun hiç zamanı değil."

"Ne zamanmış zamanı?" diye sordu kadm. "Artık büyüyüp, hatalı olduğunu ne zaman kabul edeceksin?" Öfkesi söylediği her kelimeyle daha da kabarıyordu. "Sana güvenmiştim! Güvenliğimizi sağlayacağına güvenmiştim. Günün sonunda hep eve, bana döneceğini bildiğim için, görmezden geldim."

"Geldim. Döndüm." Karısını yatıştırmaya çalışıyor, ama Will her söylediğinin kadını daha da kızdırdığını görüyordu. "Abby..." Genç kadm havayı yumruklayarak haykırdı. "Adımı anma! Benimle konuşma. Bana bakma. Kızım eve dönene kadar bana tek bir kelime bile etme."

Ön kapıya doğru koştu, çıkıp arkasından hızla çarptı. Will merdivendeki ayak seslerini duyabiliyordu. Pencereden baktığı zaman, Abigail'in çimenlerin üzerine diz çöktüğünü, eğilip kustüğünü gördü.

"Gidin," dedi Paul. Sanki soluğu kesilmiş gibi, göğsü kalıp iniyordu. "Lütfen... Şimdilik. İkiniz de. Lütfen gidin buradan."

9

Faith morgun dışında durmuş, cep telefonundan Ruth Donner ile konuşurken gürültüden etkilenmemek için bir parmağıyla kulağını tıkamaya çalışıyordu. Kayla Alexander'ın eski rakibinin izini bulmak, dehşete düşmüş bir grup öğrenci karşısında konuşmaktan çok daha kolay olmuştu. Şimdi düşününce, Olivia McFaden tarafından kürsüden kurtarılması bir şekilde hastalanan köpeğini kendi elleriyle vurmak zorunda kalan çocuğun hikâyesini hatırlatıyordu.

Yine de, Olivia McFaden'ı ikna etmiş, Ruth Donner'ın annesiyle temas kurmasını sağlamıştı. Kadın Kayla Alexander konusunda ağzını açıp gözünü yumdu, ardından da kızının cep telefonunu vermeyi kabul etti. Ruth Colorado Eyalet Üniversitesi'nde anaokulu öğretmenliği okuyordu. Annesi, kızının öğretmen olmak istediğini söylemişti.

Ruth, "Kayla'nın öldüğüne inanamadım," dedi. "Buradaki bütün haberler ondan bahsediyor."

"Aklına gelecek her şey işimize yarayabilir," dedi Faith. Kemik testeresinin gürültüsünü bastırmak için sesini yükseltti. Merdiveni çıktı, bir üst kattaki sahanlıkta bile motorun

sesini duyuyordu. "Okuldan ayrıldıktan sonra, onu hiç gördün mü?"

"Hayır. Doğrusunu isterseniz, ayrıldıktan sonra pek kimseyle temasım olmadı."

"Aklına ona zarar vermek isteyecek birisi geliyor mu?"

"Şey, bana kalırsa..." Sesi azalıp kayboldu. "Acımasız olmak istemem, ama pek sevilen birisi değildi."

Faith ağzından çıkmak isteyen "palavrayı bırak" buyruğunu yuttu, onun yerine, "Arkadaşı Emma'yı tanımış mıydın?" diye sordu.

"Pek tanıyorum diyemem. Kayla'nın yanında gördüm, ama benimle hiç konuşmadı." Sonra, "Arada bana öylece bakakalırdı, tahmin edersiniz işte," diye hatırladı, "En iyi arkadaşınız birinden nefret ediyorsa, siz de nefret edersiniz." Kız ne kadar çocukça bir şey söylediğini fark etti. "Bütün bunların tam ortasındaiken, her şey o kadar umutsuz görünüyordu ki," diye ekledi. "Oysa şimdi geriye dönüp baktığım zaman, neden bu kadar kafaya taktığımı merak ediyorum. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Faith, içinden çıkmaz bir sokağa girdiğini hissederek, "Anlıyorum," dedi. Son bir haftadır Atlanta'ya inip kalkan uçakların manifestolarını incelemiş ve hiçbirinde Ruth Donner'ın adına rastlamamıştı. "Sende numaram var. Aklına bir şey gelirse, beni arar mısın?"

"Tabii," dedi genç kız. "Onu bulursanız bana haber verir misiniz?"

Faith arayacağına söz verdi, oysa öncelikler listesinde Ruth Donner'ı haberdar etmekten çok daha önemli işler vardı. "Teşekkürler."

Telefonu kapatıp pantolon cebine yerleştirdi. Merdivenden inerken, yanık kemik kokusu yoğunlaşıyordu. Will Trent'e meydan okuduğu sırada söylediğinin aksine, morgda

bulunmaktan nefret ederdi. Rahatsız eden cesetler değil, oradaki hava, ölümün sanayiymiş gibi işlenmesiydi. Lekelerin kolayca silinmesi için yerden tavana kadar yükselen mermer kaplama. Kan ve maddenin kolaylıkla uzaklaştırılabilmesi için yerde, her metrede bir görülen giderler. Lastik tekerlekleri ve plastik şilteleriyle paslanmaz çelik sedyeler.

Yaz, adli tabibin işlerinin en yoğun olduğu, yılın özellikle şiddetli dönemidir. İnsan çoğu kez dondurucuda ipuçları vermek için kasabın bıçağını bekleyen etler gibi on, on iki cesetle karşılaşır. Bunu düşünmek bile insana dayanılmaz bir üzüntü verir.

Faith içeri girdiğinde, Pete Hanson elinde kanlı, ıslak bir bağırsak demeti tutarak döndü. Gülümsedi, genç kadını her zamanki gibi selamladı: "Bütün binanın en güzel dedektifi!"

Pete elindeki bağırsakları terazinin geniş kefesine bırakırken, Faith midesinin kalkmaması için çabaladı. Yerin altında olmasma rağmen, dondurucudaki kompresör sıcak havayı havalandırmadan çok daha hızlı kovaladığı için, oda yaz aylarında mide bulandıracak kadar sıcaktı.

Pete terazide okuduğu sayıları not ederken, "Bu da tıka basa doluydu," diye homurdandı.

Faith bir tuhaflığı olmayan bir adli tabibe hiç rastlamamıştı ya, Pete Hanson'ın acayıplığı bambaşkaydı. Adamın neden üç kez boşandığını anlayabiliyordu. Asıl soru, bu dünyada onunla evlenmeyi kabul edecek kadınları nereden bulduğuydu.

Genç kadını yanına çağırdı. "Beni varlığınla onurlandırdığına göre, henüz bir şey bulamadığınızı düşünmem gerekiyor herhalde?"

Faith çevresine bakınırken, "Henüz bir şey yok," dedi. Snoopy, yani Faith'in Cinayet Masası'nda çalıştığı bütün yıllar boyunca Pete'in yardımcılığını yapan, gerçek adını bir türlü öğrenemediği yaşlı siyah, genç kadına selam verdikten

sonra Adam Humphrey'nin yüzünü kafatasına oturtmaya, deriyi boşluklara bastırmaya koyuldu. Kemikli parmakları özenle çalışırken, Faith annesinin Cadılar Bayramı için ona bir kıyafet hazırlamasını, kumaş parçalarını bir dikiş patronuna uydurmak için bastırmasını hatırladı.

Kendini zorlayarak başını çevirdi, gördükleri ve odanın sıcaklığı arasında kalırsa, gırtlığının ardında korkunç bir tat hissetmeden bu odadan asla çıkamayacağını düşündü. "Ya sen?"

"Aynı talihsizlik," dedi, eldivenlerini çıkarıp yenilerini giyerken. "Snoopy gizlemeye çalışıyor, ama Humphrey'nin kafasının tam sağında oldukça kötü bir iz buldum."

"Ölümçül mü?"

"Hayır, daha ziyade, sıyrıp geçmiş. Kafa derisine bir şey olmamış ama, yıldızları saydırdığı kesin."

İçinden kepçesi çıkan kocaman bir kâsenin yanına gidince, Faith otopsinin en korkunç aşamasında geldiğini düşündü. Mideden çıkanlar. Koku felaketti, burnunun astarına ve genzine işleyen, ertesi sabah uyandığında boğazının ağrıdığı duygusu veren cinsten bir koku.

Pete uzun bir cımbızla tuz kristaline benzer bir şeyi havaya kaldırıp, "Şimdi, şuna bir bak," dedi. "Bunun, çoğu hamburgerde görülen kıkırdak olduğu açık."

"Açık," diye tekrarladı genç kadın, midesinin bulantısını önleme çabasıyla.

"Bir daha sefer McDonald's'a giderken bunu hatırlarsın artık."

Faith bir daha orada bir şey yemeyeceğinden oldukça emindi.

"Bana sorarsan, bu delikanlı ölümünden en az otuz dakika önce bir şeyler atıştırmış. Kızda kızarmış patates vardı, anlaşılan hamburgeri pas geçmiş."

Faith, "Çöp tenekelerinde, ya da evde kesekâğıdı yoktu," dedi.

"Öyleyse, ayaküstü yemiş olmalılar. Ayaküstü yemek hazım için tam bir felaket. Bu ülkede bir obezlik salgınından bahsedilmesinin bir nedeni var."

Faith karşısında duran adamın son günlerde aynaya bakıp bakmadığını merak etti. Göbeği öylesine şişti ki, ameliyathane önlüğünün kıvrımlarının altında, hamile gibi duruyordu.

Pete, "Will'den ne haber?" diye sordu.

"Trent mi? Tanıdığını bilmiyordum."

Eldivenlerini çıkarırken, Faith'e peşinden gelmesini işaret etti. "Will mükemmel bir dedektif. Senin her zamanki grubundan, nasıl demeli, daha az kafasız biriyle çalışmak güzel bir değişiklik olmalı."

Pete haklı olmasına rağmen, Will'i övmek istemediğinden "Hmm," demekle yetindi. Atlanta Cinayet Masası'nda sadece üç kadın çalışıyordu. İşe başladığında dört kişiydiler, ama Faith'in geldiğinin haftasında Claire Dunkel otuz yıllık çalışma hayatının sonunda emekliye ayrılmış, ayrılırken de tavsiyesi, "Taşaklarının çıkmasını istemiyorsan, arada bir etek giy," olmuştu.

Belki de Will Trent ile bir ilişki kurmakta bunca zorlanmasının nedeni de buydu. Bütün kusurlarına rağmen, adam ona saygı gösteriyor gibiydi. Faith'in saç rengiyle zihinsel yetenekleri arasında bir kere bile o gülünç bağlantıyı kurmamış, bir tarafını kaşıyıp yere de tükürmemişti – oysa Leo Donnelly ikinci kahvesinden önce hep kaşınır, hep tükürürdü.

Pete ameliyat önlüğünün kemerini çözünce, alacalı bulaçalı Hawaii gömleği göründü. Adamın şort giydiğini görmek, Faith'in hoşuna gitti. Önlüğün altında, dizlerine kadar çektiği siyah çoraplı kılsız bacakları gerçekten ürkütücüydü.

“Annenle onun arasında olanlar korkunç,” dedi Pete. Faith adamın sabun haznesine vurmasını, ellerini sabunlamasını izledi. “Bu olanlar, ‘Ben sadece görevimi yapıyordum,’ bahanesinin yetersiz kaldığı olaylardan, değil mi?”

“Evet, öyle.”

“Uzun yıllardan beri bu binada bulunmama rağmen, olmaması gereken birçok şeyin olduğunu gördüm. Kimseye gidip kendiliğimden bilgi vermeye kalkmadım, ama biri gelip doğrudan sorsa, doğruyu söylemek zorunda olduğumu düşünürüm.” Omzunun üzerinden Faith’e bakıp gülümsedi. “Sanırım, bu durumda sizin ‘köstebek’ diye adlandırdıklarınızdan biri oluyorum.”

Genç kadın omuzlarını silkti.

“Will kötü bir işle görevlendirilmiş iyi biridir. Bu kadarnı söyleyebilirim.” Torbadan avuç dolusu kâğıt havlu çekti, elini kurularak bürosuna doğru yürüdü.

Masanın yanındaki iskemleyi göstererek, “Otur,” dedi.

Faith Pete’in dokunmasını beklemediğini düşünerek, iskemlenin üzerindeki kâğıtlara ilişti. “Şimdilik neler buldun?”

“Korkarım, pek önemli bir şey yok.” Köşedeki küçük buzdolabından bir kesekâğıdı çıkardı. O sandviçini çıkarırken, Faith de bütün dikkatini defterinde boş bir sayfa bulmaya verdi. “Kız en aşağı yirmi yedi kere bıçaklanmış. Yaraların açısından ve eğiminden, cinayet mahallinde bulunduğunuz mutfak bıçağına uygun olduğu kanısındayım. Katil kıza saldırdığında büyük ihtimalle diz üstü çökmüş, kurbanından daha yüksekte olmalı.”

Pete’in yetişmek için fırsat vermeyeceğini bilerek, büyük bir hızla not almaya çalıştı.

“Kasıklarının çevresinde çürükler, vajina kanalında da bazı yırtıklar var. Mısır nişastası kalıntılarına rastladım, bu da prezervatif kullanıldığını gösterir; ama bulduğumuz spermden,

şiddetli birleşmelerde sıkça rastlandığı gibi prezervatifin yırtıldığını varsayabiliriz. Bu arada, göğüs bölgesinde de belli belirsiz ısırık izleri gördüm. Bunun kızın rızasıyla gerçekleşmiş birleşmeye uyduğunu söyleyebilsem de, dediğim bir tahminin ötesine gidemez.”

Sandviçinin ambalajını açıp bir ısırık aldı, konuşmayı sürdürürken ağzını kapatmaya gerek duymadan çiğnedi. “Bir kadına tecavüz ederken de böylesi izler bırakabilirsin, ama sen biraz hevesliysen ve kadın da istekliyse, o zaman bu izlerin tecavüzden değil, özellikle ateşli bir sevişmeden kaldığını da iddia edebilirsin. İki şişe tekila ve biraz danstan sonra, kendi karımın da benzer travma izlerini göstermekten mutluluk duymasına şaşırımdım.”

Genç kadın ürpermeye çalıştı. “Isırık izlerini de mi?”

Pete takma dişlerini sıkarken gürültülü bir takırtı çıkınca, Faith bu hareketin tekrarlanmamasına dua ederek defterine aklına geleni yazmaya koyuldu. “Yani, kız tecavüze uğramadı mı diyorsun sen?”

“Ve cinayet mahallinde Ajan Trent’e de söylediğim gibi, külotunun ağında sperm vardı, bu da cinsel ilişkiden sonra külotunu giyip ayağa kalktığını gösterir. Şimdi, eğer adam onunla zorla ilişki kurduktan sonra giyinmeye ve kalkmaya zorlamadıysa, ardından da koridorda kovalayıp öldürmedi, üstüne de külotunu yeniden indirmediyse, tecavüz yok, derim. En azından, saldırı sırasında.”

Faith işittiklerini defterine kelimesi kelimesine not etti.

Pete sandviçinden bir lokma daha ısırdı. “Şimdi, ölüm nedenlerine gelecek olursak, üç belirgin aday var: kaba kuvvetin travması, delinmiş şahdamarı ve bildiğimiz basit şok. Saldırı çok şiddetli olmuş. Bu şiddet vücutta kademeli bir etki dizisi doğurmuş. Bir an gelir ve kalp, beyin ve organlar ellerini kaldırır ve, ‘Buraya bak,’ derler. ‘Artık daha fazla dayanamayacağız.’”

Faith bu sözleri de özenle defterine geçirdi. "Sen olsan, parayı hangisine koyarsın?"

Pete ağzındaki lokmayı düşünceli düşünceli çiğnedi, sonra gülerek, "Herhangi bir amatör adli tabip şahdamarı, derdi!" dedi.

Faith kıkırdamayı becerdiyse de, adamı neden yüreklen-dirdiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Şahdamarı kesilmiş. Bunun kendi başına öldürücü olduğunu kabul ediyorum, ama zaman alır – diyelim üç, dört dakika. Resmi raporum daha muhtemel suçluyu, yoğun şoku işaret edecek."

"Sence, saldırı sırasında kızın bilinci açık mıydı?"

"Bu soruyu annesiyle babası sormuş olsaydı, hiç kuşkuya yer bırakmayacak bir biçimde anında bilincini yitirdiğini ve en ufak bir ıstırap duymadığını söylerdim." Kesekâğıdından patates cipsi çıkardı, ardına yaslanırken paketi açmaya koyuldu. "Oğlana gelince, pek aynı değil."

"Tahminin ne?"

"Will'in varsayımıyla uyuyor. Cinayet sahnesini bu kadar iyi okumasına inanamıyorum." Ağzına bir patates cipsi atarken, Will'in uzmanlığından etkilendiği belliydi.

"Pete?"

"Özür dilerim," dedi; cips paketini uzattı. Genç kadın başını sallayınca, bıraktığı yerden devam etti. "Notlarımın tümünü gözden geçirmedim, ama sanırım önümde oldukça berrak bir görüntü var." İskemlesinde doğruldu ve masanın üzerindeki kahvesinden bir yudum aldı. "Fiziki açıdan, oldukça basit. Başındaki yaradan daha önce söz ettim. Sadece göğsündeki bıçak yarası bile çocuğu öldürmeye yeterli. Bana kalırsa, bütün o mücadeleyi yaptıran, saf adrenalin. Bıçak sağ ciğerini delmiş –basit bir hesapla, solak bir katil peşindeyiz– bu arada da soluk borusunu kesmiş. Kurbanın bıçağı

çıkarmakla ters hava akımını tetiklediğini varsayabiliriz. Biliyorsun, ciğer sıkı sıkıya kapalıdır en ufak bir delikle, iğne batırılmış bir balon gibi söner.”

Faith daha önce de ciğer sönmesinden ölen bir kurbanla ilgilenmişti. “Kısacası, hemen yardım bulamaması durumunda, sadece birkaç dakikası vardı.”

“İşte, tuhaf olanı da bu ya. Paniğe kapılmış, kesik kesik soluk almış olmalı. Ciğer sönmesi, kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet gibidir. Hava solumaya çalışırsın, ne kadar çok solursan, durumun o kadar kötüleşir. Bana kalırsa, paniğe kapılmak çocuğa biraz daha zaman kazandırdı.”

“Ölüm nedeni ne, peki?”

“Boğazının elle sıkılması.”

Faith yazdığı kelimelerin altını çizdi. “Kısacası, onu öldüren Abigail Campano.”

“Kesinlikle.” Yeniden sandviçine uzandı. “Çocuğu ölmesinden hemen önce öldürdü.”

* * *

Cep telefonları morgun içinde pek düzgün çalışmıyordu. Faith bunu bahane ederek, Pete’i öğle yemeğiyle baş başa bıraktı. Hava almak için garaja doğru yürürken Will Trent’in numarasını tuşladı. Ona Mary Clark ve Ruth Donner’la görüşmelerini anlatmak istiyordu. Bir de, Kayla Alexander hakkında biraz daha konuşmak. Kızın hakkında edindiği izlenim pek güzel değildi.

Will’in telefonu birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaj kutusuna yönlendirildi.

“Selam, Will...” Bekleyen arama sinyalinin duydu, ekranda “Cohen, G.” yazısının belirttiğini gördü. İsimden bir şey çıkaramayarak, telefonu yeniden kulağına götürdü. “Şu anda morgdan ayrılıyorum ve...” Telefonunda aynı ‘bip’ sesini

işitince arayanı birden tanıyıverdi. "Beni ara," dedikten sonra çalan telefona cevap verdi. "Alo?"

"Ben Gabe." Sesi uzaktan geliyordu ya, çocuğun hâlâ Tech'te olduğunu tahmin etti.

"Senin için ne yapabilirim?"

Gabe sessiz kalınca, Faith de konuşmasını bekledi. Sonunda karşısındaki, "Size yalan söyledim," dedi.

Faith yürümeyi kesti. "Ne konuda?"

Gabe'in sesi o kadar alçaktı ki, zorlukla işitebildi. "O kızın daha küçük olduğunu sanıyordum."

"Kimin?"

"Elimde..." Kelimeler duyulmaz oldu. "Size Adam'a ait bir şey göstermem gerek. Daha önce göstermem gerekirdi, ama..."

Faith Mini'ye doğru koşar adım gitmeye koyuldu. "Adam'la ilgili ne var elinde?"

"Size göstermeliyim. Telefonda söyleyemem."

Bütün söylediklerinin palavra olduğunun farkındaydı, ama Gabe Cohen'in konuşmaya hazır olduğunu da anlamıştı. Ondan gerçeği çıkarmak için bir maymun gibi dans etmeye bile hazırdı. "Neredesin?"

"Yatakhane."

Arabanın kapısını açarken, "On beş dakika sonra oradayım," dedi.

"Geliyor musunuz?" Sesi şaşkındı.

"Evet." Kontağı çevirebilmek için telefonu öteki kulağına aktardı. "Yoldayken telefonumun açık kalmasını ister misin?"

"İyiyim," dedi Gabe. "Ben sadece... sadece size bunu göstermem gerek."

Faith omzunun üzerinden arkasına baktı ve Mini'yi park yerinden öylesine hızlı döndürerek çıkardı ki, araba iki tekerleğinin üzerine kalktı. "Geliyorum, tamam mı? Olduğun yerden kıpırdama."

“Tamam.”

Hayatında bu kadar hızlı gitmemişti. İçinden bir ses Gabe’in onu işlettiğini söylüyordu ya, zayıf da olsa, önemli bir şey söyleme ihtimali de vardı. Will Trent’in cep telefonunu bir daha çaldırdı, yeni bir mesaj bırakıp, yatakhaneye gelmesini söyledi. Kırmızı ışıktan yüreği gümbürdeyerek geçti, bir otobüsün başka bir arabaya çarpmasına ramak kaldı, karşıdan gelen arabaların arasına daldı, inşaat ekiplerinin çevresinden dolaştı. Kampusa varınca, yasal park yeri arama zahmetine katlanmadı, Mini’yi yine özür-lülere ayrılmış alana bıraktı. Siperliği indirip hızla arabadan çıktı. Towers Hall’a vardığında, sarf ettiği çabadan soluk soluğa kalmıştı.

Soluklarını düzene sokmak için öne doğru eğildi. Ağzını açıp kocaman nefesler çekerken, daha formda olmadığı için kendine kızdı. Bir dakikanın geçmesini bekledi, sonra özür-lü butonuna basarak kapıyı açtı, basamakları ikişer ikişer tırmandı. Uzaktan gelen bir müzik uğultusunun dışında, bina boştu. Günün ortasıydı ve çocukların çoğu herhalde dersteydi. Gabe’in kendi odasında olacağını düşünerek Adam’ının önünden geçerken 310’un kapısının aralık olduğunu gördü.

Kapıyı itip sonuna kadar açtı; odayı kapatan güvenlik şeridinin yırtılmış olduğunu fark etti. Adam’ın eşyası kolilere doldurulmuştu. Yatak ve şilte örtüsüzdü, televizyonun ve oyun setinin yerinde yeller esiyordu. Siyah parmak izi tozu, odada iz aranan her yere bulaşmıştı.

Gabe çıplak zemine oturmuş, yanında kitap çantasıyla sırtını yataklardan birine yaslamıştı. Dirseklerini dizlerine, başını kolundaki alçıya dayamıştı ve omuzları sarsılıyordu. Faith yine de daha bir gün önce güvenliği çağırma tehdidini savuran öfkeli genci unutamadı. Gerçek Gabriel Cohen hangisiydi? Dünkü mü, yoksa ağlayan bu çocuk gerçeğe daha mı yakındı? Hangisi olursa olsun, anlatacağı bir şey olmalıydı.

Eğer bilgiyi söküp almak için bu oyunu oynamak gerekiyorsa, o zaman kurala uyacaktı.

Açık kapıyı hafifçe vurdu. "Gabe?"

Delikanlı kıpkırmızı, şiş gözlerini kaldırdı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Adam bana kızın küçük olduğunu söylemişti," diye hıçkırdı. "Ben de on dört falan sandım. On yedi değil. Haberlerde on yedi dediler."

Faith yanına, yere oturmadan önce, açık durması için kapağı Gabe'in kitap çantasını dayadı. Sesinin sakın çıkmasına gayret ederek, "Baştan anlatmaya başla," dedi. Duydukları, Adam'ın Gabe'e Emma'dan söz ettiğinin kanıtıydı.

"Çok üzgünüm," dedi genç çocuk. Dudakları titredi, yüzünü Faith'ten saklamak için başını yere eğdi. "Size anlatmam gerekirdi."

Gabe için üzülmesi gerekirdi ya, Faith'in aklındaki tek şey Emma Campano'nun da bir yerlerde ağladığıydı; üstelik, yanında onu teselli edecek kimse yokken.

"Çok üzgünüm," dedi Cohen, "O kadar üzgünüm ki."

"Bana ne söylemek istemiştin?"

Gabe duygularıyla boğuşurken vücudu sarsılıyordu. "Adam onunla internette tanıştı. Şu video sitesinde."

Faith yüreğinin tam çarparken durduğu hissine kapıldı. "Hangi web sitesinden söz ediyorsun?"

"ÖG." Çocuk daha ağzını açmadan, Faith cevabını tahmin etmişti. Öğrenme gücü. Will Trent'in içgüdüğü bir kez daha haklı çıkmıştı.

Gabe, "Adam neredeyse bir yıldan beri onunla sürekli internette konuşuyordu," diye devam etti.

Çocuğun ne sakladığını merak ederek, "Video sitesi demiştin," değil mi?" diye sordu.

"Evet. Sitedekilerin çoğu yazma konusunda hiç de başarılı değildi."

“Adam’ın nasıl bir öğrenme güçlüğü vardı?”

“Davranışla ilgili. Evde eğitilmiş. Normal okula uyum sağlayamadı.” Başını kaldırıp Faith’e baktı. “Bunun için öldürülmemiştir, değil mi?”

Faith bu aşamada hiçbir şeyden emin olmamakla birlikte, çocuğu yatıştırmak istedi. “Hayır, tabii ki hayır.”

“Kız olduğundan küçük gösteriyordu, biliyor musunuz?”

Faith anladığını belli etti. “Adam’ın Emma’yla görüştüğünü söylememenin nedeni bu muydu? Emma’nın reşit olmadığını düşündün ve Adam’ın başının derde girmesini istemedin, öyle mi?”

Gabriel başıyla onayladı. “Galiba Adam’ın arabası da vardı.”

Faith çenesinin kilitlendiğini sandı. “Ne marka? Ne model?”

Çocuk cevap vermeden önce bir süre bekledi – Faith bunu etkilemek için mi yaptığını, yoksa heyecanlandığını mı çıkaramadı. “Eski bir hurda. Mezunlardan biri İrlanda’ya giderken, ilan tahtasına bir yazı asmış.”

“O öğrencinin adını hatırlıyor musun?”

“Farokh? Öyle bir şeydi.”

“Arabanın neye benzediğini biliyor musun?”

“Sadece bir kere gördüm. Boktan bir mavi rengi vardı. Kliması bile yoktu.”

Adam’ın arabayı otuz gün içinde eyalette kaydettirmesi gerekirdi; eyalet verilerinde bir şey bulamamalarının nedeni de bu olmalıydı. Bir tarif yaptırabilseler, o zaman bülten çıkarırlar ve kentteki her polis arabanın arandığını bilirdi. “Araba hakkında hatırladığın bir şey yok mu? Tamponunda bir çıkartma, ya da ön camında bir çatlak...” Gabe huysuzlaştı. “Sadece bir kere gördüğümü söylemiştim.”

Faith kendi sesinde, boğazının gerisindeki bir kaşıntı gibi gelen gerginliği hissedebiliyordu. Sormadan önce, derin bir soluk aldı. “Daha önce arabadan neden bahsetmemiştin?”

Gabe yine omuz silktili. "Kız arkadaşına söyledim, Julie'ye, o da... o da Emma öldüğüne göre, size anlatmamanın kabahat olduğunu söyledi. Beni bir daha görmek istemediğini söyledi."

Faith Gabe'in asıl derdinin bu olduğunu tahmin etti. Hiç kimse bu yaştakiler kadar kendine dönük olamazdı. "Emma'yla hiç şahsen tanıştın mı?" diye sordu.

Gabe başını olumsuzca salladı.

"Peki ya arkadaşşı Kayla Alexander – hani şu sarışın kız, çok güzel?"

"Haberleri açana kadar adını bile duymadım." Birden telaşlandı. "Sizce, kötü bir şey mi yaptım?"

"Tabii ki hayır." Delikanlıyı yatıştırırken, sesini alaycılıktan arındırabildiğini umuyordu. "Adam'la Emma'nun kullandıkları web sitesini biliyor musun?"

Gabe yine başını salladı. "Dizüstü bilgisayarında kayıtlıydı, ama bilgisayarını çaldılar."

"Nasıl çalınmıştı?"

Delikanlı yumruğuyla gözlerini silerek doğruldu. "Kütüphanede, işlemeye giderken masanın üzerinde bırakmış, geri geldiğinde de bulamamış."

Faith duyduğuna hiç şaşırmadı. Adam bilgisayarın üzerine bir de "Al beni" işareti koymayı unutmuştu anlaşılan. "Siyete hangi adla girdiğini gördün mü? Kendi e-posta adresini mi kullanıyordu?"

"Sanmıyorum." Burnunu gömleğinin eteğine sildi. "Kendi e-postanı yazarsan, o zaman her türlü mesaja davetiye çıkarırsın."

Faith de böyle düşünmüştü zaten. Sorunu daha da içinden çıkılmaz hale getiren, öğrenme güçlüğü çeken insanlar için belki de dokuz milyar web sitesi bulunmasıydı; üstelik, sadece Amerika'da. Birden hatırladı. "Demin telefonda bana bir şey göstermek istediğini söylemiştin. Adam'a ait olan bir şey."

Çocuğun gözündeki suçluluk parıltısını görünce, buraya kadar anlattıklarının –web sitesi, araba, Emma’nın yaşından korkusu– telefon açmaya iten nederin sadece girizgâhı olduğunu anladı.

Sesindeki telaşı dışa vurmamaya gayret etti. “Elinde ne varsa, görmem gerek.”

Gabriel hiç aceleye girmeden, yumuşamadan doğruldu, elini kot pantolonunun ön cebine sokabilmek için topuklarının üzerine oturdu. Yavaş yavaş, cebinden katlanmış birkaç beyaz kâğıt çıkardı. “Bunlar geçen hafta Adam’ın kapısının altına atılmıştı,” diye açıkladı.

Gabe elindeki katlanmış üç sayfayı açarken, Faith’in kırışıklardan, lekelerden ve kıvrık köşelerden çıkarabildiği tek şey kâğıtların çok, birçok kere elden geçtiği idi.

“İşte,” dedi Gabe, “Hepsi bu.”

Faith, Gabe’in ikisinin arasındaki boşluğa serdiği üç notu görünce sarsıldı. Her sayfada, kalın ve büyük harflerle yazılmış satırlar vardı. Okuduğu her satır, içindeki kötü hissi daha da güçlendirdi.

O BENEM!!!

IRZ DÜŞMANI!!!

KIZI RAAT BRAG!!!

Başlangıçta, kendinde bir şey söyleyecek cesareti bulamadı. Birileri Emma Campano’dan uzak durması için Adam Humphrey’yi uyarmıştı. Buluşmalarını izleyen, alışkanlıklarını bilen birisi. Bu kâğıtlar, Emma’nın bir anlık bir dürtüyle kaçırılmadığını gösteren ek kanıtlardı. Katil katılımcıların hepsini olmasa da, bazılarını tanıyordu.

Gabe’in kaygıları çok daha kişiseldi. “Bana kızgın mısınız?”

Faith bir cevap veremedi. Dahası, kendisi soru sormayı yeğledi. “Adam’la senin dışında, bunları gören oldu mu?”

Delikanlı hayır anlamında başını salladı.

“Kâğıtlar hangi sıradaydı? Hatırlayabiliyor musun?”

Faith’e müdahale fırsatı vermeden, son iki kâğıdın yerini değiştirdi. “Böyle.”

“Bir daha dokunma, tamam mı?” Gabe başını salladı. “İlki ne zaman geldi?”

“Geçen hafta pazartesi.”

“Adam görünce ne dedi?”

Gabe’in cevapları artık duygusal değildi. Sanki aklındaki-leri söylemekle rahatlamış gibiydi. “Başlangıçta, hani, komik bulduk, her şey yanlış yazılmıştı.”

“Peki, ikincisi gelince?”

“Ertesi gün geldi. Biraz korktuk tabii. Tommy yapıyor sandık.”

O dallama oda arkadaşı. “O muymuş?”

“Hayır, çünkü Adam üçüncüsünü aldığında, ben Tommy’nin yanındaydım. Bilgisayarının çalındığı günlerdi, ben de, ‘Neler oluyor? Yoksa biri seni izliyor mu?’ falan oldum.” Varsayımını doğrulatmak için olacak, gözlerini Faith’e dikti. Bir onay gelmeyince de devam etti. “Adam oldukça korkmuştu. Gidip bir tabanca edineceğini söylüyordu.”

Faith içgüdüleriyle Gabe’in palavra sıkmadığına karar verdi. Sesi birden olabildiğince ciddileşti. “Edindi mi?”

Gabe yerdeki notlara baktı.

“Gabe?”

“Düşünüyordu.”

“Tabancayı nereden bulacaktı?” diye sordu Faith. Oysa cevap açıktı. Tech, kentin içinde bir kampustu. İstedığın yönde on blok git, istediğin köşe başında uyarıcının, kokainin, fahişenin, ateşli silahın âlâsını bulabilirdin.

“Gabe?” diye ısrar etti. “Adam silahı nereden bulacaktı?” Karşısındaki suskunluğunu bozmadı.

“Dalga geçmekten vazgeç,” diye uyardı Gabe’i. “Burada oyun oynamıyoruz.”

“Sadece öylesine söylemişti,” dedi, ama hâlâ Faith’in gözlerine bakmıyordu.

Faith artık sabırsızlığını gizlemeye kalkmadı. Yerdeki kâğıtları işaret ederek, “Bunları kampus güvenliğe bildirdin mi?”

Çocuğun çenesi titremeye başladı. Gözleri yaşla doldu. “Söylemek gerekirdi, değil mi? Onu diyorsunuz. Kabahat benim, çünkü Adam bildirmek istediği zaman, Emma yüzünden başının derde gireceğini söyleyerek ben engel oldum.” Başını ellerinin arasına gömdü, yine omuzları titredi. Faith karşısındakinin ne kadar zayıf olduğuna, üzerindeki ince tişörtün kaburgalarını nasıl ortaya çıkardığına bakakaldı. Ona bakarken, ağlamasını izlerken, Gabe Cohen’ı nasıl bütünüyle yanlış değerlendirdiğini fark etti. Yaptıklarında hiç rol yoktu. Gerçekten üzgündü ve Faith tüm dikkatini cinayete verdiğinden bunu görememişti.

Gabe’in sesi pürüzlü çıktı. “Hep benim yüzümden. Julie de öyle dedi. Hep benim yüzümden ve sizin de öyle düşündüğünüzü biliyorum.”

Faith ne yapacağını bilemeden, orada öylece kalakaldı. Aslında, Gabe’e öfkелendiği kadar, kendine de kızılıyordu. Mesleğinde daha iyi olsa, bunları bir gün önce fark ederdi. Kaybedilen zaman, onun kabahatiydi. Yirmi dört saat önce, Faith’e meydan okurken de Gabe’in elindeki bu kâğıtlardan haberi olması gerekirdi. Kendi hatası için Gabe’i suçlamak, onu Emma Campano’yu bulmaya yaklaştırmayacaktı; oysa şimdi önemli olan tek şey, kızı kurtarmaktı.

Ne yapması gerektiğini düşünerek topuklarının üzerinde kaldı. Karşısındaki gencin şu anda ne kadar kırılğan olduğunu tahmin edemiyordu. Kendi duygularının tutsağı bir genç

miydi, yoksa Faith'in dikkatini çekmek için durumdan mı yararlanıyordu?

"Gabe," diye söze başladı. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

"Ama ben dürüstüm zaten."

Faith bir sonraki sorusu için kullanacağı kelimeleri seçmek için bir süre bekledi. "Bana söylemediğin başka bir şey var mı?"

Gabe başını kaldırıp baktı. Gözünde birden öyle bir keder ifadesi vardı ki, Faith bakışlarını çevirmemek için kendini zorladı. "Hiçbir şeyi doğru yapamam ki."

Hayatı son iki günde tepetaklak olmuştu, ama Faith onun daha başka bir şeyden söz ettiğini anladı. "Bu dediğinin gerçek olmadığını biliyorum."

"Adam benim tek arkadaşımdı, ve öldü – üstelik benim yüzümden."

"Emin ol, bu dediğin doğru değil."

Gabe başını çevirdi, önündeki çıplak şilteye baktı. "Ben buraya uygun değilim. Herkes benden daha akıllı. Herkes bir derneğe yazıldı, ya da takılacak insan buldu. Tommy bile."

Faith en yeni iyi arkadaş olarak Jeremy'yi önerecek kadar aptal değildi. "Yeni bir okula uyum sağlamak güçtür. Sonunda sen de atlatırsın."

"Atlatacağıma gerçekten inanmıyorum." Söylediğinden o derecede emin görünüyordu ki, Faith neredeyse beyninde bir alarm zili duyacaktı. Gabe'in sakladığı bilgilere öylesine yoğunlaşmıştı ki, karşısındakinin kendini çok kötü bir durumda buluvermiş genç bir çocuk olduğu gerçeğini gözden kaçırmıştı.

"Gabe," diye girişti söze. "Ne oluyor sana?"

"Biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Çocuk uyumaktan bahsetmiyordu. Faith'i aramasının nedeni Adam'a değil, kendine yardım içindi ve Faith'in tek

tepkisi Gabe'i sorgulanan bir zanlı gibi itip kakmak olmuştı. Sesini yumuşattı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi, göz temasından hâlâ kaçınarak. "Bazen düşünüyorum da... bensiz dünya çok daha iyi bir yer olurdu diyorum. Anlıyor musunuz?"

"Daha önce bir şeyler denedin mi?" Gabe'in bileklerine baktı. Daha önce görmediği çizik izleri vardı, cildin kesildiğini, ama delinmediğini gösteren ince kırmızı çizgiler. "Kendine hiç zarar vermeyi denedin mi mesela?"

"Buradan çekip gitmek istiyorum. Gitmek istiyorum..."

"Eve mi?" diye sordu Faith.

Başını olumsuzca salladı. "Orada bana göre hiçbir şey yok. Annem altı yıl önce kanserden öldü. Babamla ben..." Yine başını salladı.

Faith, "Sana yardım etmek istiyorum, Gabe," dedi. "Ama bunun için bana karşı dürüst olmalısın."

Gabe pantolonunun üzerindeki gözyaşı damlasıyla oynadı. Faith tırnaklarının, dibine kadar kemirildiğini gördü. Tırnak derileri kopuk kopuk, pürtük pürtüktü.

"Adam tabanca aldı mı?"

Gabriel pantolonunu didiklemeyi sürdürdü. Omuzlarını silkti; Faith ona inanıp inanmamakta hâlâ kararsızdı.

"Babanı arayayım mı?" diye sordu.

Çocuğun gözleri koskocaman açıldı. "Hayır. Aramayın. Lütfen."

"Seni böyle bırakamam, Gabe."

Gabe'in yine gözleri yaşardı. Dudakları titredi. Davranışlarında öylesine yoğun bir umutsuzluk vardı ki, sanki Gabe göğsüne elini daldırmış ve genç kadının yüreğini avuçlamış gibi geldi. İşleri bu aşamaya getirdiği için kendini tokatlayabiliyordu.

"Seni yalnız bırakamam," diye tekrarladı.

“Gececek.”

Faith kendini imkânsız bir duruma yakalanmış buluyordu. Gabe’in sorunlu bir delikanlı olduğu besbelliydi, ama Faith şu anda bu sorunla uğraşamazdı. Tehdit notlarını laboratuvara götürmek ve üzerinde işe yarar parmak izi olup olmadığına bakılmasını sağlamak zorundaydı. İrlanda’da, arabasını Adam’a satmış bir öğrenci vardı – Emma Campano’yu Copy Right’tan başka bir yere götürmek için kullanıldığını sandığı bir araba. Bu gece, çocuklarının kimliklerini teşhis edecek bir çift ana-baba vardı. Atlanta’nın öbür ucunda, kızlarının hâlâ hayatta olup olmadığını bilmek isteyen bir anneyle baba vardı.

Cep telefonunu çıkardı ve son aramaları inceledi.

Gabe, “Beni tutuklayacak mısınız?” diye sordu.

“Hayır.” Faith telefonun üzerindeki ‘gönder’ butonuna bastı. “Senin için yardım getirteceğim; daha sonra da işimle ilgilenmem gerek.” Kampustan ayrılmadan önce, odasındaki her şeyi, hatta Adam’a ödünç verdiği bilgisayarı arayacağını eklememişti.

Gabe yüzünde bir kaderine razı olmuşluk ifadesiyle, sırtını yatağa dayadı, gözlerini karşısındaki şilteye dikti. Faith elini uzatmak ve asi bir perçemi kulağının arkasına atmamak için kendini zor tuttu. Çenesindeki sivilceleri gördü. Yanağında, tıraş olurken atladığı kirli sakalı gördü. Hâlâ çocuktuk; üstelik ne yapacağını bilemeyen, yardıma muhtaç bir çocuk.

Victor Martinez’in sekreteri telefona hemen cevap verdi. “Öğrenci İşleri.”

“Ben Dedektif Mitchell,” dedi kadına. “Acil olarak müdürünüzle görüşmem gerekiyor.”

Will camekânın önünde duran Gail ve Simon Humphrey'nin hemen arkasındaydı. Sahne tıpkı televizyonda ve filmlerde hep gösterildiği gibiydi: Camın iki yarından basit bir perde sarkıyordu. Will bir düğmeye basınca, perde yavaşça açılıyor ve temizlenip hazırlanmış maktul görülüyordu. Göğsündeki Y biçimi dikişleri gizlemek için, örtü çenesine kadar çekilirdi.

Oysa kamera her şeyi yakalayamazdı. Morgun keskin kokusunu. Cesetlerin muhafaza edildiği dev buzdolaplarının belli belirsiz uğultusunu. Camekâna yürürken, zeminin ayak-kabırlarınızın tabanını nasıl emdiğini. O düğmeye basmak için uzattığınız kolun ağırlığını.

Perde açıldı. Anne ve baba sessizce, muhtemelen uyuşmuş halde ayakta duruyordu. İlk davranan Simon oldu. Uzandı, elini cama dayadı. Will adamın oğlunun elini tutmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Bu, babaların yaptıkları hareketlerden miydi? Parkta, insanların arasındayken babalar ve oğullar hep top oynar, ya da birbirlerine frizbi savurur, aralarındaki tek temas saçların karıştırılması, veya kola bir dokunuştur. Sanki babalar oğullarına erkek olmayı böyle öğretir; oysa belki daha öncesinde, birbirlerinin elini tutabildikleri bir dönem olmalıydı. Kocaman bir elin içinde kaybolmuş bir minik el. Adam sokakta karşıdan karşıya geçerken yardıma gerek duymuş olmalıydı. Kalabalığın içindeyken, bir tarafa çekip gitmesine izin verilmezlerdi.

Evet, diye düşündü Will. Simon Humphrey oğluyla el ele tutuşmuştu.

Gail'in dönüp baktığını gördü. Ağlamıyordu, ama kadında tanıdık bir ihtiyat, bilindik bir ruh sezdi. Bu akşam otelde kalacak, kocası hava almaya çıktığı sırada banyoda, ya da yatakta

oturuyor olacak, sonra da bu ânın üzerine yıkılmasına izin verecekti. Kendini yine o camekânın önünde, ölü oğluna bakarken görecekti. Yıkılacaktı. Ruhunun bedeninden ayrıldığı-
nı hissedecek, bir daha dönmeyeceğini bilecekti.

Şimdilik, "Teşekkürler, Ajan Trent," deyip elini sıktı.

Will anne babayla birlikte hole kadar yürüdü, onlara hangi otelde kaldıklarını sordu ve akşam yemeği için yer önerdi. Bu gevezeliğin ne kadar saçma olduğunun farkındaydı, ama dik-
katlerinin böyle dağılmasının binadan çıkmalarını kolaylaş-
tıracakmış, çocuklarını bu soğuk ve karanlık yerde bırakmak
için gerekli gücü vereceğini de biliyordu.

Havaalanında bir araba kiralamışlardı; Will onları garaja kadar götürdü. Kapıdaki camdan bakınca, Gail Humphrey'nin tökezlediğini gördü. Kocasının kolunu yakaladı, ama ka-
dın elini itti. Adam yeniden deneyince, bir tokat atıp bağır-
maya koyuldu, sonunda Simon karısını kollarına alıp sakin-
leştirdi.

Will mahrem bir şey seyrediyormuş duygusuna kapılarak başını çevirdi. Bürosuna çıkmak için altı kat merdiven tırman-
dı. Saat sekiz buçuktu ve çekirdek kadro dışındaki herkes eve gitmişti. Işıklar sönmüktü ama çıkışları gösteren acil durum lambalarının soluk aydınlığı olmadan da yolunu bulabilirdi. Bürosu etkileyici olabilecek bir köşe odaydı ama, tam da o köşede olması işleri bozuyordu. Sokağın karşısındaki devasa ev eşyası dükkânıyla, apartmana döndürülmüş eski Ford fab-
rikası arasında, bakacak pek bir şey kalmamıştı. Bazen, yaba-
ni otları ve atılmış enjektörleriyle terk edilmiş rayların parka benzer bir görüntü sunduğuna inandırırıldı kendini, ancak bu pembe düşleri sadece gün ışığında görebiliyordu.

Masa lambasını yakıp oturdu. Başkalarının bilgi getir-
mesini beklerken birikmiş evrakla uğraşmaktan başka işi
olmadığı böylesi gecelerde çalışmaktan nefret ediyordu.

Tennessee’de, kâğıt üzerindeki parmak izlerini belirlemede uzmanlaşmış birisi vardı. Kâğıt işi ince işti, uygulanan yöntem kanıtları yok edene kadar sadece bir iki parmak izi belirlenebiliyordu. Adam notları incelemek için sabahın ilk saatlerinde Atlanta’ya doğru yola çıkacaktı. Fidyeye konuşmasının kaydı Georgia Üniversitesi’nin ses laboratuvarına elden götürülmüş, ancak profesör sesleri birbirinden ayırmaya saatler süreceği uyarısını yapmıştı. Charlie de topladığı bütün kanıtları değerlendirmek için laboratuvarında fazla mesaiydi. Yardım hattına gelen çağrılar ayıklanıyor, polisler şakacıların ve delilerin arasından elle tutulabilir ipuçlarını belirlemeye çalışıyordu.

Bütün bunlarla ilgili olarak, tamamlaması gereken kırtasiye işi vardı; yine de bilgisayarının başına geçmek yerine koltuğunda oturarak, karanlık penceredeki bulanık aksine baktı. Abigail Campano’nun evine gelip hayatının altüst olduğunu görmesinden bu yana otuz altıncı saate girmek üzereydiler. Hâlâ iki ölü vardı, hâlâ bir kız kayıptı ve hâlâ görünürde tek bir zanlı yoktu.

Fidyeye isteğini anlayamıyordu. Will bu işin acemisi değildi, daha önce de kaçırma olaylarında bulunmuştu. Rehine alma olaylarında çalışmıştı. Her ikisinin de temel hedefleri olurdu. Rehine alanlar para, kaçırılanlar da seks peşindeydi. Kayla Alexander’ın öldürülüşündeki şiddetle bu sabah, bir milyon doların istendiği telefonu bağdaştıramıyordu. İki uyuşmuyordu işte.

Bir de Abigail ve Paul Campano arasındaki kavga. Angie haklı çıkmıştı: Paul karısını aldatıyordu. Genç sarışıklardan hoşlandığı anlaşılıyordu da, bu merakı kendi kızına, veya Kayla Alexander’a kadar da uzanır mıydı? Amanda, Will’den adamın DNA’sını almasını istemişti. Amanda da haklı olabilirdi. Buna bir de Gabriel Cohen’i konuşturmayı başaran

Faith eklenince, bütün bunlar Will'i çözüme hiçbir katkı sağlayamayan tek kişi konumunda bırakıyordu.

Konuya kafa yormanın çözüme yaklaştırmayacağı kanısıyla çalışma masasına sırtını döndü. Cep telefonu masanın üzerinde, iki parça halinde duruyordu. Paul'la kavgası sırasında dış mahfazası kırılmış, ekranı da çatlamıştı. Kapağı yerine taktı ve birkaç seloteyle telefona yapıştırdı. Cihaz hâlâ çalışıyordu. Campano'ların evinden çıkarken parçaları bir araya getirmeyi, böylelikle sesli mesajlarını dinlemeyi başarmıştı. Faith Mitchell'in mesajları giderek önem kazanıyor, Gabe Cohen'in onlardan gizlediği tehdit notlarından söz ederken, sesindeki heyecan yükseliyordu.

Faith'in çocuğu olaydan uzaklaştırarak doğru yapıp yapmadığından pek emin olmasa da, kadının güdülerine güvenmek zorundaydı.

En azından, şimdi ellerine otomobil hakkında daha fazla bilgi vardı. İrlanda'daki Georgia Tech Araştırma Enstitüsü'nde çalışan mezunlar arasında yapılan bir bilgisayar taraması Farokh Pansing adını belirlemişti. Birkaç telefon konuşmasından sonra bir cep numarasına ulaştılar ve adamı mışıl mışıl uyurken uyandırdılar. Fizik bölümü mezunu Pansing, Will'e Atlanta'da bıraktığı mavi renkli 1981 model Chevrolet Impala'sının sevgi dolu bir tarifini yaptı. Klima yoktu. Emniyet kemeri yoktu. Yağmur yağdığı zaman, sürücü kapısı sıkıştırdı. Motor elek gibi yağ sızdırırdı. Arabanın altı öylesine paslanmıştı ki, arka koltukta oturup, ayakkabılarının altından akıp giden asfaltı görebilirdin. Araba yaşı dolayısıyla Atlanta Eyaleti tarafından klasik muamelesi görüyordu ve bu nedenle de egzoz salınımı kurallarına tabi değildi. Farokh bu antika arabayı dört yüz dolara Adam Humphrey'ye satmıştı. Eyalet kayıtlarında Adam'ın sigorta ya da plaka için başvurduğunu gösterir bir belge yoktu.

Impala için yeni bir uyarı yayınlamışlardı, ama bu alarm sadece Georgia Eyaleti için geçerliydi. Emma Campano'nun Alabama'da, Tennessee'de, ya da Kuzey ve Güney Carolina'larda bulunması muhtemeldi. Kaçırılmasının üzerinden neredeyse iki gün geçtiği göz önüne alınırsa, Meksika'ya, ya da Kanada'ya bile götürülmüş olabilirdi.

Will'in bilgisayarı bir tren sesi çıkararak çalışmaya başladı. Will iki günden beri büroya uğramamıştı, e-postalarını gözden geçirmek ve günlük raporlarını kaydetmek zorundaydı. Kulaklığı başına geçirdi, mikrofonu ayarlayarak raporunu okumaya hazırlandı. Boş bir Word belgesi açtıktan sonra 'başla' tuşuna bastı, ama birden aklına tek bir kelime bile gelmedi. Kayıt cihazını durdurdu, arkasına yaslandı. Gözlerini kaşımak için elini uzatmasıyla acıdan soluğunun kesilmesi bir oldu.

Paul burnunu kırmamıştı ama, vurduğu darbe kırkıdağı yerinden oynatacak kadar sertti. Analize gönderilmesi gereken fidyeye kaydı ve laboratuvara ulaştırılacak tehdit notları derken, aynada yüzüne bakacak zamanı ancak Humphrey'lerin oğullarının kimliğini belirlemeye gelmelerinden on dakika önce bulabilmişti. Burun çoktan yeterince çarpılmıştı. Çürüklerle birlikte, daha çok bar fedaisini andırması Humphrey'lere pek güven hissi vermemişti. Baba Humphrey, Will'in mırıldandığı, hafta sonu oynanan vurdulu kırdılı maç bahanesini kabul etmiş görünse de, karısının Will'e bakışı bu yalanı yutmadığını belli ediyordu.

Bilgisayarındaki boşluk tuşuna bastı, fareyle e-posta simgesini tıkladı. Kulaklığı takıp e-postalarını dinledi. İlk üçü istenmeyen mesajdı; ikincisi Pete Hanson'dan gelmişti ve Adam Humphrey ve Kayla Alexander otopsileri hakkında Faith'in daha önce aktardığı temel bulguları özetliyordu.

Üçüncü mesaj Amanda Wagner'dandı. Ertesi sabah altı buçukta bir basın toplantısı düzenlediğini haber veriyordu.

Will, kadının haberleri en az kendisi kadar yakından izlemiş olacağını düşündü. Haberciler yazacak bir şey bulamayınca hedefe anne ve babaları alıp geçmişlerini didik didik ediyor, oradan da parmaklarını yavaşça kurbanlara çeviriyordu. Eğer ertesi gün Campano'larla konuşabileceklerini sanıyorsa, basını büyük bir sürpriz bekliyor, demekti. Amanda basını parmağında oynatmanın ustasıydı. Paul ve Abigail'e kameraların önünde geçit yaptıracak, ama sadece kendisi konuşacaktı. Will, kadının Paul'a susturucu takmayı nasıl becereceğini bilememekle birlikte, geçmişte zor durumları ne kadar iyi idare ettiğini gördüğü için, diğer ayrıntılar konusunda kaygılanmıyordu.

Amanda'nın mesajının sonu sertti. Bilgisayarda, "Basın toplantısından hemen sonra büromda ol," deniyordu. Will bundan Amanda'nın Paul'la yaptığı kavgadan, adamın suratını haşat ettiğinden haberdar olduğu sonucuna vardı.

Sanki bir anlam çıkarabilecekmiş gibi Yeniden 'oynat' düğmesine bastı, Amanda'nın kısa mesajını yeniden dinledi. Program insanlara farklı sesler seçmeye imkân tanıyordu. Pete'inki, Miki Fare'ye benziyordu; Amanda'ninkiyse Darth Vader'a. Karanlık bürosunda otururken bu sesi duyunca ürperdi.

Sonra aklına bir fikir geldi.

Pete'in mesajını yeniden açıp, mesajı başka bir sese okuttu. Bütün seçenekleri kullanarak, küçük farklılıkları dinlemeye çalıştı. Sonunda, bunu yanlış yönde yaptığını fark etti. Yeni bir e-posta açıp, metin bölümünü tıkladı, ardından dijital kayıt cihazını çıkardı ve fidyecinin sesini içeren dosyayı seçti.

Cihazı mikrofona yaklaştırdı ve metni okumasını bekledi:

"Anneyle mi konuşuyorum?"

Ardından Abigail'in kekelemesi, *"E-eyet, Emma'nın annesiyim, Emma iyi mi? Emma'yla konuşabilir miyim?"*

"Kızın bende."

"Ne istiyorsun? Emma'ya nasıl kavuşacağımı söyle."

"Bir milyon dolar istiyorum."

"Tamam... Ne zaman? Nerede? Bana ne istediğini söyle."

"Yarın sabah on buçukta arayıp, ayrıntıları bildireceğim."

"Hayır... bekle! Sağ olduğunu nasıl..." Heyecanı artarken, kaydı durdurdu. Her satırı baştan aldı, Abigail'in cümlelerini silip sadece fidyecininkileri bıraktı. Ardından, bütün ses seçeneklerini dinleyip, fidyecininkine benzeyeni bulmaya çalıştı.

Sırada sonuncusu, Amanda Wagner için kullandığı sestti. Parmağı farenin üzerinde dolaştı. Butonu tıkladı. Kulaklık, kötü haber verici, derin bir ses gönderdi.

"Anneyle mi konuşuyorum?"

Yalnız olmadığını sezerek başını kaldırdı. Kapının eşiğinde Faith Mitchell duruyordu.

Sanki suçlanacak bir şey yapıyormuş gibi, kulaklığı koparıncasına çıkararak ayağa fırladı. "Eve gidiyorsun sanmıştım."

Kadın ilerleyip, bir iskemleye oturdu. Masa lambası, üzerine çiğ bir ışık veriyor, Faith otuz üçünden yaşlı görünüyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Fidyenin istendiği teyp bandı," diye söze girerken, yaptıklarını ona gösterebileceğini düşündü. Kayıt cihazını alıp, 'oynat' düğmesine bastı. "Konuşmanın kaydı," dedi. Parmağını butonun üzerinden çekmedi, Faith'le birlikte o sabah fidyecinin konuşmasını, dehşete düşmüş Abigail'in cevaplarını dinledi. Yine aynı yerde durdu. "Şimdi, bilgisayarda yaptığım bir şey var. Tembeller için metin okuyan bir konuşma seçeneği var." Fareyi başla düğmesinin üzerine getirirken, "Varlığını bile unutmuştum," dedi. "Engelliler için, sanırım." Sesin hoparlörden çıkması için kulaklığı söktü. "Hazır mısınız?"

Faith hazır olduğunu belirtti.

Düğmeye basınca, fidyecinin sözleri hoparlörden Darth Vader sesiyle yayıldı.

"Anneyle mi konuşuyorum?"

Faith, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Neredeyse aynı."

"Bana sorarsan, cümleleri yazmış, sonra da bilgisayar hoparlöründen çıkışını kaydetmiş olmalı."

"Cümle yapısının bu kadar basit olmasının nedeni bu demek ki. Bütün heceler de tane tane seçiliyor zaten."

Will cümleleri ezberden tekrarlayarak, bilgisayar ekranına baktı. "Kızın bende. Bir milyon dolar istiyorum. Yarın sabah on buçukta arayıp, ayrıntıları bildireceğim."

Telefonunu aldı, ve teyp bandını Georgia Üniversitesi'nin Athens kampusuna götürmekte olan Hamish Patel'i aradı.

Hamish de en az Will kadar heyecanlıydı. "Eğer işinde kalmayı becerirsen, bu olayı çözeceksin."

Hamish'ten özür diledi. Amanda'nın yarın sabah için neler hazırlamış olduğunu aklına getirmek bile istemese de, çocuğu kaçırılmış bir babayla yumruk yumruğa gelen bir ajan için özel bir şeyler düşündüğünden emindi. Mesela GSB Atlanta Havaalanı'nda yeni bir fuhuş operasyonu düzenleyecekti ve Will de kendini B terminalinde bir tuvalette, evli ve üç çocuk babası birinin, ayağına vurarak oral seks teklif etmesini beklerken hayal edebiliyordu.

Telefonu kapattıktan sonra Faith'e, "Bir bakacaklar," dedi. "Bu adamlar bütün günlerini bilgisayarlarla ve ses geliştirme yazılımlarıyla geçiriyor. Ne olduğunu on saniyede bulacaklarından eminim."

"Öyleyse on saniye kazanacaklar," dedi genç kadın. "Dün Gabe'i konuşturabilseydim, şimdi işin neresinde olacağımızı düşünmeden edemiyorum."

Will, "Çocuk konuşmaya hazır değildi," dedi. Bu dediğinin doğru olup olmadığını anlamanın bir yolu yoktu. "Dün sıkıştırmış olsaydın, belki de bize hiçbir şey söylemeden içine kapanacaktı."

“Bu notlara ne diyorsun?”

“Muhtemelen kızı kaçıran – Adam’ı uyarmaya, ya da tehdit etmeye çalışan birisine aittir.”

“ ‘O kız bana ait’ ,” dedi Faith. “Oldukça kesin bir ifade.”

“En azından, kaçıranın Emma’yı tanıdığını destekliyor.”

“Peki ya notların yazılışı?”

Will neden söz ettiğini biliyormuş gibi, başını salladı. “Güzel bir soru. Ya sen ne düşünüyorsun?”

Faith düşünürken parmağını ağzına götürdü. “Bunu yazan kişi ya disleksik, ya da o görüntüyü vermek istiyor.”

Will birkaç saniye önceki gurur parıltısının şimşek gibi kaybolduğunu hissetti. Notların imlası yanlıştı. Kendi salaklığı yüzünden önemli bir ipucunu göz ardı etmişti. Başka neler kaçırmıştı, kim bilir? Will olanları kavrayamadığı için başka ne gibi kanıtlar kaybolmuş olabilirdi?

“Will?”

Konuşmaya cesaret edemediği için, başını sallamakla yetindi. Amanda’yı araması, neler kaçırdığını söylemesi gerekiyordu. Yoksa kadının böyle şeyleri kendi başına bulmak için kendine özgü bir yöntemi vardı. İtiraf edip baltanın düşmesini beklemenin dışında, bu işi nasıl halledeceğini bilemiyordu.

“Haydi durma, söyle,” dedi Faith. “Benim merak ettiğim gibi olup olmadığını söyle.”

Ellerini masanın altında kenetledi. “Neyi merak ettiğin gibi?”

“Emma’nın bu işle bir ilgisi olup olmadığını.”

Will gözlerini ellerine dikti. Boğazındaki kütleden kurtulmak için yutkundu. “Olabilir,” dedi. Faith’in Emma Campano sonucuna nasıl vardığını anlamak için dolaylı bir soru sorarak, dikkatini toparlamaya çalıştı. “Kayla’nın insanları kendinden nefret ettirmede usta olduğu doğru, ama buradan ötesi sence çok büyük bir sıçrama olmuyor mu?”

“Kayla korkunç biriydi ve anlatılanlara göre de Emma’nın onun köpeği olmasına ramak kalmıştı. Sonunda daha fazla dayanamamış olabilir.”

“On yedi yaşındaki bir kızın bütün bunları yapabileceğini düşünüyorsun, öyle mi? İnsan öldürmeyi, kendi kaçırılmasını sahnelemeyi?”

“Asıl soru da bu ya.” Faith dirseklerini masaya dayadı. “Kulağa hiç hoş gelmiyor, ama Mary Clark’ın onun hakkındaki söylediklerini düşünürsen, ölen Emma, kaçırılan da Kayla olsa, Kayla’nın bu işte bir parmağı olduğuna inanmakta bir sakınca görmezdim.”

“Clark’ın dünkü mazereti doğru çıktı mı?”

“Bütün gün dersteymiş,” dedi Faith. “Ruth Donner, geçen yıl Kayla’yla kanlı bıçaklı olan o kız, eyalet dışındaydı. Okulda Kayla’nın yeminli düşmanı olarak bilinen başkaları yok. Yani özellikle dikkat çekecek birisi, demek istiyorum.”

“Peki, Gabe Cohen?”

Faith dudaklarını büzdü, bir süre cevap vermedi. “Kızlardan herhangi biriyle bir ilişkisi olduğunu gösterir bir kanıt yok. Bana kalırsa, bildiği her şeyi anlattı bize.”

“Ya tabanca?”

“Bir nedenle söylemiş olmalı, kitap torbasını, yatakhane-deki odasını tepeden tırnağa aradım. Adam tabanca almış olsa da, Gabe’e vermemiş. Belki arabasında tutuyordu.”

“Bu da, tabancanın fidyecinin elinde olduğu anlamına gelir,” dedi Will. “Dün bütün bunlar olurken, Gabe neredeymiş?”

“Sınıfta, ama sınıf o koskocaman amfilerden. İmza atması gerekmemiş, hoca yoklama yapmazmış. Biraz kuşkulu bir iddia.” Bir an durakladı. “Dinle, eğer iyi soruşturmadığımı düşünüyorsan, hemen şimdi gidip alırız onu. Bakarsın hücrede oturmak belleğini canlandırır.”

Will on sekizlik bir delikanlıyı önseziye dayanarak terletmek fikrinden hoşlanmadı; özellikle de Gabe Cohen'in intihar eğilimini düşününce. Gabe'in lehine olan noktaları sıraladı: "Kampusta arabası yok. Emma'yı saklayacak bir yeri yok. Onunla kızlardan herhangi biri arasında bir bağ kuramadık. Neden yok, fırsat yok, imkân yok."

Faith, "Bana kalırsa, kafası karışık," dedi. "Ama böyle bir şey yapabileceğini sanmam." Güldü. "Tabii, azılı katilleri bir bakışta anlasam, dünyayı yönetirdim."

Will'in de sıkça yaşadığı bir duyguydu bu. "Okulda ne yapıyorlar ona?"

"Victor, 'hassas bir durum,' dedi. İki arada bir derede kalmışlar."

"Nasıl yani?"

"Doksanlı yıllarda, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde yaşanan intihar dalgasını hatırlıyor musun?"

Will başını salladı. Ebeveynlerin üniversiteyi mahkemeye vermeleri bütün ülkede manşetlik haber olmuştu.

"Okulların yasal sorumluluğu var, buna *in loco parentis* diyorlar," dedi Faith, okulun öğrencilerine karşı ebeveyn yaklaşımı göstermesi gerektiğini ileri süren cümleyi tekrarlayarak. "Victor babasından Gabe'in psikiyatrik değerlendirmeye teslim edilmesi için izin isteyecek."

Faith'in müdürden bahsederken önadını kullanması Will'in dikkatinden kaçmadı. "Teslim edilmesi?" diye tekrarladı. "Biraz fazla sert değil mi?"

"Dikkatli olmak zorundalar. Gabe palavra atıyor olsa da, ciddiye almaları gerek. İyi olduğuna dair bir doktor raporu olmadan, Tech'in onu geri alacağından kuşkuluyum." Omuz silkti. "Hoş, raporu da olsa, her gün danışmanlara görünmesini isteyeceklerdir ya, o da başka."

Gabe Cohen'i kendi sorunlarıyla baş başa bırakmaktansa, psikiyatrik tecride alınması fikri Will'in hoşuna gitti.

Böylelikle, en azından istediği zaman çocuğu nerede bulacağını bilecekti.

"Cinayetlere dönelim," dedi.

"Pekâlâ."

"Kayla ondan nefret eden biri tarafından öldürüldü. Başka türlü olsa, katilin ona bu kadar zaman ayırmasını düşünemezdim. Bütün o bıçak yaraları, iç çamaşırlarının indirilmesi, gömleğinin sıyrılması. Aşağılamanın ve kana susamışlığın klasik örneği. Kim olduğunu bilmediğin ve kimliğinden dolayı nefret etmediğin birini yüzünü yok edecek kadar döve-mezsın," dedi. "Belki de haklısın. Belki de Emma dayanamayıp, patladı."

"En iyi arkadaşını öldürmesi gerekir -dövmesi, bıçaklaması, hatta Pete'e göre üzerine prezervatif geçirilmiş bir şeyle tecavüz etmesi- sonra Adam'ın başına vurup bıçaklaması, sonra anne ve babasının kanacağı bu oyunu sahnelemesi." Biraz durup, "Üstelik, bütün bunlar Kayla Alexander'ın vajinasında bulunan spermi açıklamıyor," diye ekledi.

"Belki de bütün bunlar olurken, Emma durup seyretti," diye ekledi. "Charlie evde dört kişi vardı, diyor."

Faith onayladı: "Doğru. Ama şunu da eklemeyen geçemeyeceğim: Emma Campano gibi, gördüğümüz evde yaşayan, öyle bir babası ve büyükbabası olan birisi için bir milyon dolar çok para değil."

Will bunu düşünmemişti, ama genç kadın haklıydı. On milyon, Paul'un yaşam tarzına çok daha uygun olurdu. Öte yandan, bir milyonu saklaması çok daha kolaydı.

"Bernard," dedi Will, "Emma'nın öğretmeni. Kızın son derecede düzenli olduğunu söylemişti. Bu iş de ciddi bir planlama gerektirmiş."

Faith başını salladı. "Çocukları hiç anlamıyorum artık. Gerçekten anlamıyorum." Pencerede dışarıya, bitişik binadaki

daiirelere bakıyordu. "Gabe konusunda, umarım doğrusunu yaptım."

Will Amanda'nın sarsılmaz doğrularından birini tekrarladı. "Bir karar verirken, sadece o an elinde olan bilgilere dayanırsın."

Faith hâlâ camdan dışarıya bakıyordu. "Daha önce hiç bu kata çıkmamıştım."

"Genellikle gürültüden uzak kalmaya çalışırız."

Faith belli belirsiz gülümsedi. "Humphrey'lerle nasıl gitti?"

"Tahmin edebileceğinden de kötü."

Genç kadın pencereden bakıyor, dudağını didikliyordu. "Dün, Adam'ı ilk gördüğümde, oğlumdan başka bir şey düşünemedim. Birçok şeyi gözden kaçırmamın nedeni belki de buydu. Emma'yı arayacakken, saatler yitirdik."

Şimdiye kadar paylaştığı en kişisel duyguydu. Will Faith'e o kadar yanlış şeyler söylemişti ki, teselli etmeye kalkmamanın çok daha doğru olacağını düşündü.

Faith sesinde belirgin bir umutsuzlukla, "Bir şeyler yapmamız gerek," dedi.

Genç kadına kendi kendine söylediklerini tekrarladı. "Artık bekleme aşamasındayız. Charlie'nin kanıtları değerlendirmesini bekleyeceğiz. Parmak izi uzmanını bekleyeceğiz. Bir de..."

"Durmadan bekleyeceğiz," dedi Faith. "Neredeyse ihbar hattındaki saçmalıkları araştırmaya soyunacağım."

"Zamanını pek üretken bir faaliyette kullanmış olmazsın."

Faith iç geçirdi. Yorgunluktan bitkin görünüyordu. Will bu gece yapacakları en yararlı işin yatıp uyumak olacağını düşündü. Yarm, bazı ipuçları geldiğinde zinde olmak çok önemliydi.

Aklındakini Faith'e de söyledi. "Yarın sabah elimizde daha fazla malzeme olacak." Saatine baktı. Dokuza geliyordu. "On dakika sonra üst katların havalandırmasını keserler. Eve gidip, biraz uyuman gerek."

"Ev bomboş," dedi Faith. "Jeremy bağımsızlığın tadını çıkarmayı biraz abarttı. En azından beni biraz özler diye ummuştum."

"Sanırım, çocuklar bazen biraz inatçı olabiliyor."

"Senin de annene bir sürü dert çıkardığına bahse girerdim."

Will omuz silkti. Faith'in söylediği doğru olabilirdi. İnsan bir bebeği hiç dert çıkarmıyor diye çöpe bırakmazdı. "Belki ben de..." Tereddüt etti, sonunda devamını getirmekte bir sakınca görmedi. "Bir yerde bir içkiye falan ne dersin."

Faith irkildi. "Aman Tanrım."

Will'in yeni bir çam devirdiğini anlaması iki saniye sürdü. "Bir kız arkadaşım var. Yani, nişanlım, demek istedim. Nişanlıyız." Ayrıntılar ağzından boşalır gibi döküldü. "Angie Polaski. Ahlak masasında çalışıyordu. Sekiz yaşımdan beri tanışıyoruz."

Faith'in şaşkınlığı daha da arttı. "Sekiz?"

Will ağzını kapatmasının ve bir şeyin çıkmasına izin vermeden önce, ne diyeceğini düşünmesinin daha hayırlı olacağını fark etti. "Kulağa olduğundan daha romantik geliyor tabii." Durakladı. "Ben sadece... sen boş eve girmek istemediğini söyleyince... Bilmiyorum işte." Sinirli sinirli güldü. "Sanırım, içimdeki yabancı maymun yine canlandı."

Faith konuyu fazla uzatmadı. "İkimiz de zor bir gün geçirdik."

"Üstelik içki de içmem." Will Faith'le birlikte ayağa kalktı. Elini cebine atınca, bozuklukların arasında yabancı bir cisim hissetti. İçinde gri toz bulunan şişeyi çıkardı, Paul'la kapışması sırasında plastiğin kırılmamış olmasına şaşırdı.

"Will?"

Şişeyi ilk gördüğü zaman düşündüğünü hatırladı, Faith de öyle düşünmüş, elindekini kokain sanmış olacaktı. "İçinde

toprak var," dedi. "Ya da bir çeşit toz. Campano'ların evinde buldum."

Will'in elinden şişeyi alırken, "Sen buldun?" dedi Faith. "Ne zamandan beri kanıt toplamada çalışıyorsun?"

"Şey... hmm..." Şişeyi geri almak için elini uzattı. "Aslında buna hiç dokunmaman gerekirdi."

"Neden?"

"Kamt değil."

"Mühürlü, ama." Üzerinde Charlie'nin adının baş harflerinin yazılı olduğu sağlam şeridi gösterdi.

Will buna da bir cevap bulamadı.

Faith birden kuşkulandı. "Nedir bütün bunlar?"

"Şişeyi Campano'ların cinayet mahallinden yürüttüm. Charlie'nin arkası dönükken, sisteme girmesine fırsat vermeden aldım."

Genç kadın gözlerini kıstı. "Şu kayıt cihazı çalışıyor mu?"

Will cihazı masanın üzerinden aldı, silkeleyip pillerini çıkardı. "Toz holde bulunmuş. Kirletilme iddiası için biçilmiş kaftan. Hepimiz o bölgeye girip çıktık. Herhangi birimiz tarafından da taşınmış olabilir. Allah kahretsin, bana kalırsa, ama..."

"Ama?"

"Ama belki de öyle değil. Evin etrafındaki toprağa benze-miyor. Adam'ın, ya da kızın pabucunda da yok. Katil getirmiş olabilir."

"Bunlar, sanki kanıt toplayan kişiden duyduklarına ben-ziyor."

"Charlie'nin bu yaptığımdan haberi yok."

Will'e inanmadığı apaçıktı, yine de bu konuda ısrarı sür-dürmedi. "Bununla ne yapmayı düşünüyordun?"

"Tech'ten birine başvurmak?"

Faith başını şiddetle salladı. "Oğlumun bu işe karışmasını kesinlikle..."

"Hayır, tabii ki hayır," diye kesti genç kadının sözünü. "Ben belki Victor Martinez ile konuşabilirsin, diye düşünmüştüm."

"Victor?" diye tekrarladı Faith. "İyi ama, adamı doğru dürüst tanımıyorum ki."

"Gabe Cohen için arayacak kadar tanıyordun ama."

"O başka," dedi Faith. "Öğrenci işlerinin başında o var. Gabe Cohen'le ilgilenmek görevi onun."

Will bir denemede daha bulundu: "İstek senden gelirse, tuhaf karşılamaz. Durup dururken ben arasam, bir sürü formalite, kırtasiye işi çıkar. Fazla dillendirmememiz gerekiyor, Faith. Bu toz bizi arayabileceğimiz bir bölgeye götürür ve bütün bunları yapan adamı bulursak..."

"O zaman kanıt zinciri bozulup, tutuklama da geçersiz sayılabilir." Derin bir soluk aldı. "Bunu düşünmem gerek, Will."

Genç kadının bütün sonuçları iyi anladığından emin olmak istedi. "Senden yasaya karşı gelmeni istiyorum. Farkında mısın?"

"Ne de olsa bizim ailede âdettir, değil mi?"

Faith'in, ağzından çıkan kelimelerin istediğinden de öfkeli olduğunu görüyordu; öte yandan aralarındaki mantık evliliğini en iyi şekilde yürütmek için son bir buçuk gündür elinden geleni yaptığının da farkındaydı.

"Sonradan pişman olacağın bir şey yapmanı istemem, Faith. Kararın olumsuz olursa, kanıt örneğini bana iade et, yeter."

Genç kadın parmaklarıyla kavradığı şişeyi göğsüne bastırdı. "Artık gitmem gerek."

"Şimdi sen..." Faith şişeyi elinden bırakmadı. "Yarın ne yapıyoruz?"

"Sabah erkenden Amanda'yla toplantım var. Seninle se-kiz gibi burada buluşuruz. Gordon Chew, hani şu parmak izi

uzmanı, notlarda görmediğimiz bir şey var mı diye bakma için Chattanooga'dan gelecek." Bürosuna, park benzeri marzarasına baktı. "Eğer sekizi çeyrek geçe burada değilsem, ha vaalanında erkekler tuvaletine bakarsın artık."

11

Faith mutfak masasının başında oturuyordu. Ocağın üzerindeki gece lambası dışında, mutfak karanlığa gömülmüştü. Bir şişe şarap, kadeh ve açacak çıkarmıştı, ama hepsi karşısında, masanın üzerinde, el değmemiş halde duruyordu. Yıllar boyunca Jeremy'nin evden ayrılacak kadar büyümesini, böylelikle kişisel denebilecek bir hayat yaşamayı beklemişti. Oysa şimdi, oğlu evde değilken göğsünde, yüreğinin olması gereken yerde koskoca bir boşluk vardı sanki.

İçmek bir işe yaramayacaktı. Şarap onu hep duygusallaştırıyordu. Kaldırmak için kadehe uzandı, kavrayacağına devirdi. Yakalamaya davrandı, kadehin yuvarlak kaidesi masanın kenarından sekti, seramik zeminde tuzla buz oldu. Faith eğildi, kırık kadehin keskin parçalarını toplamaya girişti. Aklına ışığı yakmak geldiğinde bir kıymık eline batmıştı bile.

"Kahretsin," diye homurdanarak parmağını ağzına götürdü. Lavabonun başına gitti, kesiği soğuk suya tuttu. Musluğun üzerindeki ışığı yaktı, kanun birikip kaybolmasını, birikip kaybolmasını izledi.

Gözlerine yaşlar dolarken, görüşü bulanıklaştı. Bütün bu yaygara aptalca gelse de, aptalca bir kâğıt kesiğine benzer bir yaraya neden ağladığını soracak kimse yoktu, onun için göz yaşlarını durdurmaya çalışmadı. Üstelik, ağlanacak çok şey vardı. Yarın sabah, Emma kaçırılalı üçüncü gün olacaktı.

Yarın sabah uyandığında, Abigail Campano ne yapacaktı? Uyku beraberinde bir çeşit hafıza kaybı getirecek, Abigail'in de sabahın ilk ışığıyla birlikte yavrusunun kayıp olduğunu ta başından hatırlaması mı gerekecekti? O zaman ne yapacaktı? Hazırladığı bütün kahvaltıları, yardım ettiği bütün futbol antrenmanlarını ve okul danslarını ve ev ödevlerini mi hatırlayacaktı? Yoksa düşünceleri geçmişten çok, geleceğe mi yönelecekti: mezuniyet, düğünler, torunlar?

Bir kâğıt mendil alıp gözlerini sildi. Düşünme biçiminin nedenli yanlış olduğunu fark etti. Çocuğu tehlikedeysen, hiçbir anneyi uyku tutmazdı ki. Kendi hesabına Faith de bir sürü uykusuz gece geçirmişti, üstelik Jeremy'nin nerede olduğunu -ya da nerede olması gerektiğini- bildiği halde. Otomobil kazalarından, yaşı tutmasa da içki içmesinden, ya da, Tanrı korusun, çıktığı küçük kızın Faith'in o yaşta yaptığı gibi bir aptallık edeceğinden korkuyordu. Kendinden on beş yaş küçük bir oğlu olması zaten yeterince kötüydü, ama ondan da sadece on altı yaş küçük bir torun, işte o insanı yıkardı.

Kendi düşündüğüne yüksek sesle gülüp, mendili çöp tenekesine attı. Annesine telefon edip kederini paylaşabilir, ya da en azından milyonuncu kez özür dileyebilirdi, ama şu anda asıl istediği kişi, babasıydı.

Bill Mitchell yedi yıl önce, kalp krizi geçirip ölmüştü. Talihi varmış, bütün çile şükredecek kadar kısa sürmüştü. Bir sabah mutfakta kolunu tutarak yere yığılmış, iki gece sonra da hastanede, huzur içinde son nefesini vermişti. Faith'in ağabeyi Almanya'dan gelmişti, Jeremy o gün için okuldan izin almıştı. Bill Mitchell hep düşünceli bir insan olmuş, ölürken bile ailesinin ihtiyaçlarını hatırlamıştı. Gözlerini kapadığında, hepsi hastane odasında, yanındaydı. Her biri onunla vedalaşma fırsatı bulmuştu. Faith'in babasını, onun iyiliğini, sağlığını, sevgisini düşünmediği tek bir gün bile yoktu.

Bill Mitchell küçük kızının hamileliğini birçok bakımdan kânsından çok daha iyi idare etmişti. Jeremy'ye hayrandı, büyükbaba rolüne de bayılıyordu. Faith onun haftalık İncil inceleme toplantılarına katılmaktan vazgeçmesinin, bowling takımından çıkmasının gerçek nedenini çok sonra anlayacaktı. O dönemde babası ailesine daha fazla zaman ayırmak, evde bazı projeler gerçekleştirmek istediğini söylüyordu. Oysa Faith babasından ayrılmasını istediklerini, neden olarak da kızını gösterdiklerini biliyordu şimdi. Kızının günahı babayı lekelemişti. Meslek olarak din adamlığını seçecek kadar inançlı bir insan olan babası o günden sonra kiliseye ayak bile basmadı; Jeremy'nin vaftiz töreni için bile.

Sona kalan kan damlacıklarını emmesi için parmağına bir kâğıt havlu doladı. Işığı yaktı, kilerden süpürgeyle farası çıkardı. Cam parçalarını süpürdü, sonra da minik parçalar için küçük elektrik süpürgesini kullandı. İki günden beri evde olmadığı için, mutfak her zamankinden daha dağınıktı. Elektrik süpürgesiyle seramiklerin üzerinden geçti, süpürge ucuyla köşe bucağı temizledi.

Tezgâhtaki tabakları durulayıp bulaşık makinesine yerleştirdi. Musluğun içini ovaladı, bulaşık bezlerini banyodaki sepetten aldığı çamaşırlarla birlikte çamaşır makinesine attı. Kurutucunun tiftik filtresini temizlerken, Will Trent'le o tatsız anı, flört teklif ettiğini sandığı o konuşmayı hatırladı.

Angie Polaski. Trent'le tanıştığından beri ilk kez, Faith ona acıdı. Angie denen kadının adı çıkmış, bir türlü de inmemişti. Polaski'nin düşüp kalktıkları ekip odasında ağızlara sakız olmuştu. Hatta çaylaklara takılırken, kentin en iyi polisi olmak istiyorlarsa, o bacakların arasından nasıl geçmeleri gerektiğinden dem vurulurdu.

Will'in bu söylentilerden haberdar olması gerekirdi. Yoksa o da işteki başarılarını kişisel yaşamlarına aktaramayanlardan

mıydı? Bu akşam bürosunun kapısında durur, bilgisayarında çalışmasını izlerken, Will'in o yapayalnız haline üzülmişti. Will onu gördüğü zaman, kelimenin tam anlamıyla koltuğundan sıçramıştı. Gözlerinin etrafındaki çürüklerle, kısıtlanmış bir rakunu andırıyordu.

Bu da ayrı konuydu ya. Paul Campano'yla yumruklaştıktan sonra, bakalım işini nasıl koruyacaktı? Emniyette dönen dedikodunun haddi hesabı yoktu ve Hamish Patel de kadından beter dedikodu meraklısıydı. Faith daha Georgia Tech'ten ayrılmadan, Cinayet Masası'nın kadın dedektiflerinden biri telefon etmişti bile.

Görünüşe göre, Will işi için pek tasalanmıyordu. Amanda sert insandı, ama son derecede adil de olabiliyordu. Belki de hoşgörü GSB'nin yeni sloganıydı. Faith son iki gün boyunca Will'e namussuz veya maymun benzetmesi yapmasına rağmen o hâlâ soruşturmadan uzaklaştırılmasını istememişti. Tersine, yasaya karşı gelmesini bekleyerek, ona gri toz dolu bir şişe vermişti.

Cep telefonunun çaldığını duyunca, Jeremy'nin sesini duymaya hazırlanarak, sabırsız bir liseli kız gibi mutfağa koştu.

"Dur bir tahmin edeyim," dedi. "Pizza mı istiyorsun?"

"Faith?" Sesin sahibini çıkarmaya çalışarak, kaşlarını çatı.

"Ben Victor Martinez."

Tek çıkarabildiği ses, "Ha," oldu.

"Başka birinden telefon mu bekliyordun?"

"Oğlum arıyor sandım."

"Jeremy nasıl?"

Faith adama Jeremy'nin adını söylediğini hatırlamadı, yine de, "İyi," dedi.

"Bu öğleden sonra gördüm onu. Glenn Hall'da. Hoş bir delikanlı."

Genç kadın, "Özür dilerim," diye başladı. "Onunla neden konuştun?"

"Adam Humphrey'nin yakınında kalan bütün çocuklarla konuştum. Hepsini görmek, gerektiğinde başvuracakları birisinin olduğunu bilmelerini istedim."

"Bu da mı kıcı kurtarmak için?"

"Kendimi o kadar kabaca mı ifade etmişim?"

Faith özür kelimeleri mırıldandı. "Benim için uzun bir gün oldu da."

"Benim için de öyle."

Gözlerini kapadı, gülümsediği zaman Victor Martinez'in gözlerinin nasıl kırıştığını aklına getirdi; gerçek gülümseyişini, -üniversiteli bir oğlu olduğunu öğrendiği zamankini değil-.

"Faith?"

"Dinliyorum."

"Highland üzerinde bir İtalyan restoranı var. Hangisinden bahsettiğimi anladın mı?"

"Hımm..." Faith sanki gözlerindeki bulanıklığı gidermek için gerekiyormuş gibi, başını salladı. "Evet."

"Geç olduğunu biliyorum, ama orada bir yemek yiyebilir miyiz? Ya da sadece birer içki?"

Adamın dediğini yanlış anladığından emindi. Kekeleydi. "Ta-Tabii, tamam."

"On dakika, diyelim mi?"

"Peki."

"Orada görüşürüz."

Telefonu kapatma uyarısını işitene kadar ahize elinde kalakaldı. Telefonu bıraktı, evin içinde bir çılgın gibi koşuşturarak temiz bir blucin aradı, sonra etek giymeye karar verdi, ardından eteğin sadece dar olmadığını, aynı zamanda da bir erkekle -Jeremy ne kadar yetişkin erkek sayılırsa artık- yemeğe çıktığı son seferden kalma avokado lekesinin hâlâ temizlenmediğini fark etti. Askısız bir elbisede karar kılıp kapıya

yöneldi, ancak aynada kolunun altındaki süt beyazı cildin, çöreğin üzerindeki krema gibi elbisenin üzerine taşıdığını görünce, dönüp bir daha kıyafet değiştirdi.

Restorana nihayet vardığında, Victor barda oturuyordu. Önünde, yarısı içilmiş, viskiye benzer bir içki dolu bir bardak vardı. Kravatını gevşetmiş, ceketini de iskemlenin arkasına asmıştı. Barın üzerindeki saatin ibreleri on bir üzerinde buluşmak üzereydi. Faith yine de bu buluşmanın bir flört başlangıcı olup olmadığından emin değildi. Victor, Gabriel Cohen hakkında konuşmak üzere onu bir arkadaş, ya da bir meslektaş olarak da davet etmiş olabilirdi. Belki de tek başına içmekten hoşlanmıyordu.

Faith'i görünce, dudaklarında yorgun, tembel bir tebessümle ayaklandı. Eğer bu romantik bir buluşma değilse, Faith de gezegenin en aptalı olmalıydı; adamı görünce dizleri titremeye koyuldu.

Victor kolunu sıvazlayınca, kedi gibi mırıldanma isteği hissetti. "Fikir değiştirdin sandım."

"Fikir değil, elbise değiştirdim. Tam dört kere."

Adam uzaklaşıp Faith'in bir gün önce karşılaştıkları zaman giydiklerinin bir çeşitlemesi olan kıyafetine baktı. "Çok... profesyonel görünüyorsun."

Faith otururken bitkinliğin arzuyu bastırdığını hissetti. Delişmen liseli kızlar gibi hareket etmek için biraz fazla büyüklüğünü düşündü. Böyle bir şey yaptığı son seferin ardından, kendini hamile ve tek başına bulmuştu. "İnan bana, dolabımdakileri bir görseydin, çok daha kötüsüyle karşılaşmaya hazır olurdun."

Victor bar taburesini yaklaşıp oturdu. "Tabanca ve kokart olmaması da hoşuma gitti."

Faith tabancası ve kokardı olmadan kendini aslında çıplak hissettiğini paylaşmamayı daha doğru buldu.

“Ne içersin?”

Barın arkasında istiflenmiş içki şişelerine baktı. Hanımlara uygun bir şey –sodali şarap, ya da kokteyl– ısmarlaması gerektiğini bilmesine rağmen, pek canı istemedi. “Cin tonik.”

Victor barmene işaret edip siparişini verdi.

Faith, “Gabe’e ne oldu?” diye sordu.

Victor genç kadına dönünce, Faith adamın gözündeki kıvılcımın artık o denli güçlü olmadığını fark etti. “Yetkili birisi olarak mı soruyorsun?”

“Evet, öyle.”

Viski kadehini avuçlarının arasına aldı. “Dürüstlük senin için hiçbir zaman sorun olmadı, öyle ya?”

“Olmadı,” dedi Faith. Bunun bir üstünlük olduğunu söyleyecek erkeğe henüz rastlamamıştı.

Victor, “Bir sorum olacak,” dedi. “Bugün telefon ettiğin zaman, Gabe’i sistemin içine sokmak istemediğini söyledin. Ne demek istemiştin?”

Faith barmenin önüne kocaman bir bardak cin tonik bırakmasını sessizce bekledi. Önce içkisinden bir yudum alıp, Victor’a, “Bana kalırsa bunu açıklamanın en basit yolu, polisin raptiyeyi balyozla tutturmaya çalıştığıdır. Poliste, her şey için bir yöntem vardır. Gabe konusuna gelince, onu ya önlem olarak tutuklamam, ya da kendi elimle Grady hastanesine götürmem gerekirdi. Bana söylediklerini onlara da anlatmam gerekirdi: daha önce de intihar girişiminde bulunduğunu itiraf ettiğini, tekrarlamayı düşündüğünü söylediğini. İntihar genç erkeklerde ölüm nedenleri sıralamasında sekizinci. Çok ciddiye aldığımız bir konu.”

Konuştugu süre boyunca, Victor Martinez’in, gözleri üzerinden ayrılmadı. Faith en son bir erkeğin onunla ne zaman göz teması kurduğunu, söylediklerini ne vakit gerçekten dinlediğini hatırlayamadı. Onlara haklarını açıkladığı anların dışında tabii, ama o anlar da pek övünülecek gibi değildi.

“Pekâlâ,” dedi Victor, “Hastaneye götürdün diyelim, sonra ne olur?”

“Yirmi dört saatlik bir gözetim dönemi, sonra eğer korkar ve tedaviyi reddederse –ki bu durumda anlayışla karşılamak gerekir– yargıç karşısına çıkıp, tahliyesini talep etmeye hak kazanır. Yargıç nasıl görüldüğüne, mantıklı davranıp davranmadığına, onunla ilgilenen hekimin mahkemede hazır olacak zamanı bulup bulmamasına bağlı olarak tahliyesine, ya da daha geniş değerlendirme için hastaneye geri gönderilmesine karar verir. Hangi kararı verirse versin, adı bilgisayara girer. Kişisel yaşamı sonsuza dek ulusal bir veritabanına işlenir. Tabii eğer başka bir şey için tutuklu değilse.”

“Ben de devlet üniversite sisteminin karmaşık olduğunu düşünürdüm,” dedi Victor.

“Onu anlatsana işte,” dedi genç kadın. “İnan bana, büro siyaseti, polis yöntemlerinden çok daha ilginçtir.”

Victor kolunu Faith’in bar taburesinin arkasına dayadı. Genç kadın ince pamuklu bluzunun üzerinden adamın vücudunun sıcaklığını hissetti. “İdare ediver,” dedi, ya da en azından Faith öyle duyduğunu sandı. Victor’ın dokunuşunu hisseder hissetmez işitmesi zayıflamıştı – belki de nedeni arp çalan melekler, ya da patlayan havai fişeklerdi. Belki içkisi çok sertti, belki kalbi çok yalnızdı. Büyük bir çabayla öne doğru eğilip, içkisinden hatırı sayılır bir yudum aldı.

Victor’ın başparmağıyla sırtını sıvazlaması ya samimi bir yakınlaşma girişimiydi, ya da sözüne devam etmesi için yapılmış bir hareket. “Tutuklama ne anlama gelir?”

Saymaya başlamadan önce, derin bir soluk aldı. “Kelepçe takmak, merkeze götürmek, parmak izlerini almak, fotoğrafını çekmek, kemerini, ayakkabı bağcıklarını, kişisel eşyasını almak, toplumun posasıyla birlikte hücreye koymak.” Eğildi, çenesini avucuna dayayarak, Gabe Cohen’i ayyaşlarla ve

uyuşturucu satıcılarıyla bir hücrede hayal etti. "Akşamın o saatinden sonra, geceyi muhtemelen hücrede geçirir, sabah olunca mahkemeye götürölüp, kefalet duruşmasına çıkabilmek için üç dört saat bekler, ardından çıkış işlemlerinin tamamlanması için yine bekler, sonra duruşma tarihi için daha çok beklemesi gerekir." İçkisinden büyük bir yudum daha aldı, sonra arkasına, Victor'm koluna yaslandı. "Ve o andan itibaren, hız sınırını aştığı, bir işveren sabıka kaydını araştırdığı, oturduğu mahallede bir hırsızlık olup adı geçtiği her sefer, bir kalın bağırsak uzmanını utançtan kıpkırmızı edecek incelemeden geçer."

Victor yeniden başparmağını harekete geçirdi, Faith bunun genel bir teşvik hareketi mi, yoksa samimiyete yönelik bir girişim mi olduğunu yine anlayamadı. "Öyleyse, ona bugün iyilik yaptın."

Genç kadın, "Emin değilim," dedi. "Sanki sorumluluğu sana atmışım gibi geliyor."

"Attığın iyi olmuş. Geçen yıl aşırı dozda oksikodon alan bir öğrencimiz vardı. Kız kampus dışında oturduğundan, bir süre kimsenin haberi olmadı."

Faith sahneyi gözünün önüne getirmekte hiç zorlanmadı. "Tecrübelerime göre, intihardan kolaylıkla söz edenler intihar etmez. Asıl endişe duyulması gerekenler fazla konuşmayanlar, içlerine kapananlar."

"Gabe pek sessizlerden değildi."

"Değildi, ama belki de oraya doğru gidiyordu." Elleriyle ne yapacağını bilemediği için, bir yudum daha içti. "Hiç belli olmaz."

Victor, "Babası Gabe'i özel bir hastaneye yatırdı," dedi.

"Güzel."

Adam kravatını biraz daha gevşetti. "Bugün daha ne oldu? Soruşturma nasıl gidiyor?"

“Şimdiye kadar yeterince konuştum,” dedi Faith, biraz sıkılarak. “Sen gününü anlatsan?”

“Günlerim sıkıcı, inan bana. Öğrenciler arasındaki anlaşmazlıkları çözerim, yatakhanelerinde asmakat inşa etmek isteyen öğrenci başvurularını onaylarım, aynı konuda sonu gelmez toplantılara katılırım ve eğer talihim varsa, Tommy Albertson gibi şımarık piçlerle uğraşırım.”

“Muhteşem. Biraz daha anlat.”

Genç kadının takılmasına gülümseyerek karşılık verdi, ardından ciddi bir soru sordu. “O kızı bulacağınızı sanıyor musun?”

“Bana kalırsa...” Karanlığın geri geldiğini, uçurumun çekim gücünün derinleştiğini hissetti. “Bana kalırsa, ben de kendimi kokartsız daha çok seviyorum.”

“Haklısın. Jeremy’den bahsetsene biraz.”

Faith birden buluşmanın asıl amacının bu olup olmadığını merak etti: ham merak. “Reagan dönemindeki o onca hamile genç kızdan biri de bendim işte.”

“Bu, basmakalıp cevaba benziyor.”

“Öyle,” dedi Faith. Hakikaten de neler olduğunu anlatacak bir yöntem yoktu. Banyo aynasının karşısına geçip, saç fırçasını mikrofon gibi tutup Duran Duran parçaları söylerken, bir ay sonra hemoroit ve hamilelik şekerinden kaygılanıyordu.

Victor usulca ısrar etti. “Nasıl oldu, anlat.”

“Bilmiyorum. Senin de düşüneceğin gibi oldu. Korkunç. En son âna kadar annemle babamdan sakladım, o zaman da bir şey yapılamayacak kadar geç olmuştu.”

“Annenle baban dindar mıdır?”

Adamın kürtajdan bahsettiğini çıkardı. “Çok,” dedi. “Ama aynı zamanda da gerçekçi. Özellikle annem üniversiteye gitmemi, hazır olduğumda bir ailem olmasını, hayatımda

seçeneklerin bulunmasını isterdi. Babamın bazı kaygıları vardı, ama alacağım her kararı desteklemeye hazırды. Aslına bakarsan, ikisi de kararı bana bıraktılar.”

“Peki, ne oldu?”

Doğrusunu anlattı. “Yasal kürtaj için çok geç olmuştu, ama evlat verme imkânı her zaman vardı. İtiraf etmesi zor, ama bencil ve asiydım. Ne denli zor olacağını ya da ailemdeki herkesi nasıl etkileyeceğini hesaba katmadım. Annemle babam ne yapmamı söylediyse, sonuçların canı cehenneme deyip, tam tersini yaptım.” Güldü, “Bu da zaten nasıl hamile kaldığımı açıklıyor,” diye ekledi.

Faith’e ilk karşılaştıkları zamanki o sarsıcı yoğunlukla bakıyordu yine. “Güldüğün zaman çok güzel oluyorsun.”

Yüzü kızardı; yüzünün kızarması iyiydi, yoksa ilk tepkisi kendini adamın ayaklarının dibine atmak olurdu. Victor’ın Faith üzerinde bıraktığı etki hem heyecanlandırıcı, hem de, adamın ne hissettiğini bilemediği için, küçük düşürücüydü. Bütün bu soruları salt meraktan mı soruyordu? Yoksa aklında gerçekten daha derin bir şeyler mi vardı? Bütün bunlara kendi başına karar veremeyecek kadar acemi, fazla aldırmayacak kadar da olgundu.

Eski zamanların giyim fiyatlarının son derecede yavan, ama yeterince temiz iş kıyafetiyle sonuçlanmasının ardından, kadınsılığa bir taviz vermiş, yanına el çantasını da almıştı. Yolunu kaybetmiş bir köpek yavrusu gibi, adamın o harika gözlerinin dipsiz, derin siyahlığına bakmak zorunda kalmadan, sırf bir şeylerle oyalanmak için çantasını karıştırdı.

Kâğıt mendil, kokart, yedek külotlu çorap, bir paket sakız. Elleri çantasının içinde gezinirken, ne aradığı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Eli büyük mağazalarda dağıtılan o can sıkıcı küçük parfüm numunelerinden biri sandığı bir şeye dokundu, bakınca, elindekinin Will Trent’in verdiği, gri toz dolu

plastik şişe olduğunu gördü. Son dakikada, pek de farkında olmadan, şişeyi çantasına atmıştı. Şimdiyse, şişeyi elinde tutar ve hırsızlığın sonuçlarını düşünürken, midesinin bulandığını hissetti.

Victor, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Mantığının susturmasına fırsat vermeden, kendini zorlayarak soruyu telaffuz etti. "Tech'te... şey konusunda uzmanlaşmış biri var mıdır?" Ne ad vereceğini gerçekten bilmiyordu. "Toprak konusunda?"

Victor güldü. "Ülkenin en iyi devlet üniversiteleri arasında yedinci sıradayız. Koca bir toprak bölümümüz var."

Söze, "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum," diye girişti, ama nasıl devam edeceğini bilemedi.

"Ne istersen."

Fikrini değiştirmek için son bir fırsatı olduğunu düşündü; istese her an bir bahane bulur, konuyu değiştirir, annesinin öğrettiği gibi, ödün vermeyen polislerden olabilirdi.

Oysa kendisi de anneydi. Bir polisin kurallara milimine kadar uyması yüzünden, Jeremy hayatını kaybetse, neler hissederd?

Victor barmeni göstererek, "Bir içki daha dudaklarının kilidini çözer mi?" diye sordu.

Faith eliyle bardağının üzerini kapatmaya davranırken, boş olmasına şaşırdı. "Araba kullanıyorum."

Faith'in bardak üzerinde duran elini tuttu. Genç kadın adamın öteki elini beline sardığını hissetti. Artık amacı konusunda yanılma ihtimali kalmamıştı. "Benden ne istediğini söyle." Parmaklarını okşayan Victor'ın cildinin sıcaklığını, başparmağının güçlü temasını hissetti. "Eve sapasağlam dönmeli sağlarım."

ÜÇÜNCÜ GÜN

Abigail kanepede oturmuş, odanın içinde gidip gelen, yastıkları düzeltip perdeleri açan annesini seyrediyordu. Beatrice buraya gelebilmek için on dört saatlik zahmetli bir uçak yolculuğu yapmıştı, yine de makyajını tazelemiş, saçlarını da toplayıp, sımsıkı bir topuz yapmıştı. Abigail büyürken, annesinin soğukkanlılığından son derecede rahatsızdı; yıllar boyunca onu dapdaracak blucinlerle, parlak makyaj ve olmayacak sevgililerle sarsıp şaşırtmak için elinden geleni yapmıştı. Şimdiyse, yaşlı kadına olaylara getirdiği normallik için minnettardı. Emma üç gündür kayıp, Abigail birini öldürmüş olabilirdi, ama yatak yine toplanacak, banyoya yine temiz havlu asılacaktı.

"Bir şeyler yemen gerek," dedi Beatrice kızına. "Emma eve döndüğünde güçlü görünmelisin."

Abigail yemek düşünmeyi istemedi, başını olumsuzca salladı. Annesi bir gün önce, öğleden sonra geldiği andan beri böyle bildirimsi cümlelerle konuşuyordu. Abigail'in yataktan kalkmasını sağlamak için olsun, ya da basın toplantısından önce saçını fırçalaması için olsun, Emma her şeyin dayanak noktasıydı.

Beatrice Hamish'e döndü. "Delikanlı, bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler Hanımefendi." Başını kaldırmadan, bilgisayar sistemini gözden geçirdi. Tanrı selamet versin, Beatrice'ten ve onun her şeyi düzenleme merakından ödü kopuyordu. Kadın ortalığı toplamaya başladığı an, Hamish de bir şeye dokunacak korkusuyla mutfaka sığınmış, gözü-nü cihazlarından ayırmamıştı. Gece yerini almaya gelen öteki teknisyene de gitmesini söylemişti. Abigail Hamish'in bütün

hareketlerinin cihazlarına gösterdiği özenden kaynaklandığını umuyordu; yoksa olayların tırmandığı yönünde bir işaret aldığından değil.

Telefondaki mekanik sesi yeniden düşününce, ürperdi.

"Anneyle mi konuşuyorum?"

Fidye telefonu her şeyi değiştirmiş, Paul'la kayınpederi arasındaki fiskos yoğunlaşmıştı. Paradan, nakit parayı nasıl bir araya getireceklerinin ayrıntılarından bahsediyorlardı, sanki fidyeci bir milyon dolar değil de, milyarlar istemiş gibi. Abigail ikisinin para piyasası hesaplarında en azından bir buçuk milyonu olduğunu tecrübelerinden biliyordu. Yoksa, babası tek bir telefonla paranın adresine kuryeyle gönderilmesini bile sağlayabilirdi. Bir şeyler oluyordu, Abigail'e anlatmak istemedikleri bir şeyler. Bu işe onu karıştırmadıkları için bir öfkeleniyor bir rahatlıyordu.

"Pekâlâ," dedi Beatrice, kanepenin öteki ucuna oturdu. Yastığın ucuna ilişmiş, dizlerini birleştirip bacaklarını yana uzatmıştı. Abigail annesinin çömeldiğini, kendini bırakıp çöktüğünü falan hatırlamazdı. Sanki belkemiği titanyumdan yapılmış gibi. "Şimdi, kendini neden bu duruma soktuğunu konuşmamız gerek."

Abigail bilgisayar ekranında bir şeyler inceleyen Hamish'e baktı. "Bunun illa şimdi mi konuşulması gerekiyor, anne?"

"Evet, şimdi."

Gözlerini devirmek istedi. Bir hışımla öfkelenmek istedi. Annesinin tek amacının ona yardım etmek olduğunu görebilecekken, o başkaldırıyı benimsemesi ne kolay oluyordu. Oysa babasıyla ne kadar iyi anlaşmıştı. Hoyt'un kızını peynirli bir tost yemeğe, üstünü başını değiştirmeye ikna etmesinin sebebi neydi? Onun omzuna yaslanıp ağlamak, teselliye anesinde aramaktan neden daha rahattı?

Beatrice kızının elini tuttu. "Yine ağlamaya başladın."

“Ağlamaya iznim yok mu?” Gözlerini kahve masasının üzerindeki gazetelere, *Washington Post* ve *Seattle Intelligencer*’ın yazıcı çıktılarına dikti. Paul bulabildiği her yazıyı indirmiş, polisin onlarla paylaşmadığından emin olduğu ayrıntıların peşine düşmüştü. Her konuda paranoya belirtileri gösteriyor, basının uydurduğu cinayet mahalli ayrıntıları, gerçek haber diye sundukları varsayımlar hakkında karsını sorguya çekiyordu. Adam Humphrey bundan üç yıl önce araba kullanırken sigorta kanıtı gösteremediği için uyarı cezası almıştı. Yoksa bu durum, polisin sözünü etmek istemediği daha karanlık bir gerçeği mi işaret ediyordu? Kayla’nın kampusta sigara içmekten son okulundan kovulmuş olması daha ciddi uyuşturucular kullandığı anlamına mı geliyordu? Hayatlarına bu korkunçluğu sokan, uyuşturucu satıcısı mıydı, yoksa? Oralarda bir yerde, şu esnada Emma’ya uyuşturucu pompalayan bir herif mi vardı?

İşi daha da güçleştiren, Paul’un ruh halinin hiç olmadığı kadar kötüleşmesiydi. Abigail kocasını bir gün önce Will Trent’le kavgasının ayrıntıları konusunda sıkıştırmış, ancak Paul o denli öfkelenmişti ki, kadıncağzı onun nutkunu dinlemektense, odadan çıkmayı yeğlemişti. Artık kocasını tanıyamadığını söylemek isterdi ama, bu doğru değildi. Karşısındaki, avcunun işi gibi bildiği Paul’un ta kendisiydi. Trajedi sadece bazı ince noktaları su yüzüne çıkarmıştı; dürüst olmak gerekirse, yaşadıkları ayrıcalıklı hayat birbirlerinin kusurlarını görmezden gelmeyi kolaylaştırıyordu.

Sekiz yüz metrekarelik bir evde oturmaya alışmışlardı ve birbirlerinden uzak durmak için yeterince yerleri vardı. Samimi mutfak/oturma odası ve tek yatak odasıyla faytonluk onlar için fazla küçüktü. Durmadan birbirlerinin ayağına basıyor, hep birbirlerinin yoluna çıkıyorlardı. Abigail bu dar alanda en az Emma kadar hapis olduğu kanısındaydı – Emma nerede hapisse, artık.

Asıl istediği, Paul'u şöyle bir yakalamak, ona vurmak, Emma'nın başına böyle korkunç bir şeyin gelmesine neden olduğu için cezalandıracak bir şey yapmaktı. Paul aralarındaki sessiz anlaşmayı bozmuştu ve bu suçu için ona çok öfkeliydi. Kadınlarıyla istediği kadar düşüp kalkabilir, hayatlarına bir parmak kalana kadar kızlarını istediği gibi şımartabilirdi; ancak eninde sonunda Abigail'in ondan istediği, ondan beklediği tek şey, ailenin güvenliğini sağlamasıydı.

Paul bunda da fena halde çuvallamıştı. Her şey, ama her şey enkaz halindeydi.

Beatrice kızının elini sıvazladı. "Güçlü olmak zorundasın."

"Bir insan öldürdüm ben, anne." Bu konuyu Hamish'in önünde konuşmaması gerektiğini biliyordu, ama sözcükler ağzından dökülüyordu. "Bu ellerimle boğdum onu. Adam Humphrey Emma'ya yardım etmeye çalışan tek insandı, bize olanları anlatabilecek tek kişiydi ve ben onu öldürdüm."

Beatrice, "Şşt," diye susturmaya çalıştı kızını. Bir taraftan da elini okşamayı sürdürüyordu. "Artık hiçbir şeyi değiştiremezsin."

"Pişmanlık duyabilirim en azından," dedi kızı. "Öfke, çaresizlik ve korku duyabilirim." Duygularının altında ezilerek, soluk almaya çalıştı. Bugün kamera karşısına, dünyanın gözü önüne çıkmasını nasıl beklerlerdi? Üstelik, konuşmasına bile fırsat vermeyeceklerdi; bunu öğrenince Paul küplere binmiş, Abigail ise gizliden gizliye rahatlamıştı.

Ağzını açmak, kızını iade etmesi için görmediği bir yabancıya yalvarma fikri gerçekten hastalandırıyordu genç kadını. Ya yanlış bir şey söylerse? Ya bir soruya olmayacak bir cevap verirse? Soğuk bir insan izlenimi bırakırsa? Sert bir insan gibi görünürse? Çok acımasız, fazla muhtaç, ya da çok acınası görülürse?

İşin tuhafı, onu asıl kaygılandıranlar öteki kadınlardı; öteki anneler. Sanki bazı biyolojik özellikleri bu konuda uzman

olmalarını sağlamış gibi, kendi cinsiyetleri hakkında kolaylıkla yargıya varanlar. Abigail güvenli ve kusursuz yaşamında paylaştığı bu zihniyeti biliyordu. Madeleine McCann ve JonBenet Ramsey ile ilgili öyküleri okumuş, soruşturmanın bütün ayrıntılarını izlemiş, anneleri en az diğer herkes kadar acımasızca yargılamıştı. Susan Smith'in medyaya yakınşını görmüş, Diane Downs'in çocuklarına uyguladığı alçakça şiddetle ilgili haberler okumuştı. Kanepede oturur, kahve içerken bu kadınlar, bu anneler hakkında bir yargıya varmak, haberlerde ya da *People* dergisinde yüzünü sadece beş saniye gördüğü için fazla soğuk, fazla sert, veya fazla suçlu olduklarına hükmetmek o kadar kolaydı ki. Ve şimdi, tüm zamanların en kaderci hesap gününde, kameraların karşısına çıkacak olan, kendisiydi. Dergilerde onun resmi basılacaktı. Arkadaşları ve komşuları, daha da beteri, hiç tanımadığı insanlar kanepelerine oturmuş, Abigail'in davranışları konusunda kesin yargılarda bulunacaktı.

Beatrice, "Geçecek bunlar," dedi.

"Geçmeyecek." Elini annesinden kurtararak kanepeden kalktı. "Etrafımdakilerin her söze dikkat ederek konuşmalarından bıktım, usandım. Birilerinin Adam Humphrey'nin yasını tutması gerek. Birilerinin her şeyi berbat ettiğimi kabul etmesi gerek!"

Beatrice'ten bir ses çıkmayınca, Abigail dönüp ona baktı. Çiğ ışık kadının cildine cömert davranmıyor, makyajın gizleyemediğı her çatlağı, her kırışığı ortaya çıkarıyordu. Annesi yüzüne bir şeyler –kaş kaldırma, çene sivrilme– yaptırmıştı, ama sonuç korkunç değildi, yılların verdiğı hasarlar yumuşatılmış, silikon dudaklı plastik bir heykelcik gibi görünmesinden çok, kadını yaşına göre daha genç göstermesini sağlamıştı.

Sakince, otoriterbirsesle, "İçineettin, Abby," dedi. "Durumu yanlış değerlendirdin, gittin o çocuğı öldürdün." Annesinin böyle sözcükler kullanmaktan hoşlanmadığı yüzünden belli

oluyordu. Yine de, sözlerini sürdürdü. "Sana saldırdığını sandın, oysa senden yardım istiyordu."

"Daha on sekizindeymiş."

"Biliyorum."

"Emma onu sevmiş olabilir. Cüzdanında Emma'nın resmi varmış. Emma'nın sevgilisi olabilirdi." Bunun ne anlama geldiğini düşündü: el ele tutuşmak, ilk öpüşmeleri, beceriksizce yoklamalar, dokunuşlar. Kızı Adam Humphrey ile sevişmiş olabilir miydi? Onu saran, okşayan bir erkeğin zevkini tatmış mıydı? Bu ilk aşk hatırası mıydı, yoksa Emma sadece ona acı veren, ırzına geçen adamı mı hatırlayacaktı?

Bir gün önce, bu saatlerde Abigail'in tek aklındaki Emma'nın ölümüydü. Şimdiyse Emma hayattaysa ne olacağını merak ediyordu. Aptal bir kadın değildi. Yetişkin bir erkeğin on yedi yaşında bir kızı ailesinden çalmasının tek nedeninin para olmayacağını biliyordu. Eğer ona kavuşurlarsa—Emma geri gelirse—o çocuk kim olacaktı? Kızlarının yerini alan o yabancı kim olacaktı?

Dahası, Paul nasıl karşılayacaktı? Ona neler yapıldığını, nasıl kullanıldığını düşünmeden, küçük meleğine bir daha bakabilecek miydi? Bir gün öncenin kavgasından sonra, Abigail'e bakmaya bile cesaret edememişti. Kızının yüzüne nasıl bakacaktı?

Emma'nın ölmediğini, kaçırıldığını anladığı andan beri gırtlığını tıkayan kelimeleri telaffuz etti. "Kimin elindeyse... Ona acı verecek. Muhtemelen şu anda bile acı veriyor."

Beatrice başını sertçe salladı. "Muhtemelen."

"Paul bu işte..."

"Paul bu işte gerektiği gibi davranacak; tıpkı senin gibi."

İşte bundan kuşkuluydu. Paul her şeyin kusursuz olmasını isterdi; kusursuz olmamaları durumundaysa, kusursuz görüntüsü vermelerini. Emma'nın başından geçenleri herkes

bilecekti. Herkes darbe yemiş hayatinın her ayrıntısını bilecekti. Üstelik, kana susamışlıklarını, meraklarını kim suçlayabilirdi ki? Abigail'in beyninde, haftanın filmlerini ve sarsıcı dergi kapaklarını hatırlayan en küçük parçası şu anda bile kaçırıldıktan sonra ailelerine dönen çocukların adlarını kusu-yordu: Elizabeth Smart, Shawn Hornbeck, Steven Stayner... ne oldu bütün bunlara? Ailelerinin nelerle başa çıkması gerekmişti?

"Nasıl biri olacak, anne?" diye sordu. "Geri gelirse, nasıl bir Emma olacak?"

Beatrice sarsılmayan eliyle kızının çenesini kaldırdı. "Senin kızın olacak, sen de onun annesi olacaksın ve onun için her şeyin iyi olmasını sağlayacaksın, çünkü anneler hep öyle yapar. Beni duyuyor musun?"

Annesinin ağladığını hiç görmemişti, bunun şimdi de de-ğişeceği yoktu. Beatrice'in gözlerinde gördüğü güçtü, fırtına-daki sükûnetiydi. Sesindeki güven, sözcüklerindeki kesinlik Abigail'e bu kâbusun başlangıcından beri ilk kez, bir an için de olsa, bir tür huzur hissettirdi.

"Evet, anne," dedi.

"Akıllı kızım benim." Mutfağa yönelmeden önce, kızının yanağını okşadı. Dolapları karıştırırken, "Babana o gelmeden senin bir çorba içeceğini söyledim," dedi. "Babanı düş kırıklı-ğına uğratmak istemezsin," değil mi?"

Will her zaman deliksiz uyurdu. İyi uyumasının, hayatının ilk on sekiz yılı boyunca odayı bir sürü yabancıyla paylaşmış

olmaktan geldiğine inanırdı. İnsan bu odalarda öksürüklerden ve çığlıklardan, osuruklardan, her erkek çocuğun daha küçük yaşta alışkanlık edindiği tek elli ninnilerden rahatsız olmadan uyumayı öğrenirdi.

Betty'nin yumuşak horultuları ve Angie'nin ara sıra homurdanmasına rağmen, gece sakindi. Yine de, bir türlü uyuyamıyor, beyninin fişini çekemiyordu. Yatakta sırtüstü yatmış, gözlerini tavana dikmiş, zihni eldeki birkaç kanıt arasında gidip gelirken güneş doğunca, yataktan kalkmaya karar verdi. Her zamanki rutinine başladı, Betty'yi yürüyüşe çıkardı, ardından da koştu. Vücudundan son rutubet damlasını çıkaran şafak öncesi sıcaklığın altında koşarken tek düşündüğü Emma Campano'ydu. Havalandırmalı bir yerde mi tutuluyordu, yoksa o da kırk dereceyi aşan sıcaklığın ıstırabını mı çekiyordu? Böyle kendi başına, daha ne kadar hayatta kalabilirdi? Kaçıran adam, kim bilir ona neler yapıyordu?

Doğu Yakası Belediye Konağı'nın yükleme platformunda, Emma'nın annesiyle babasının gelmesini beklerken, hayatında ilk kez Paul Campano'ya gıpta etmiyordu.

Amanda'nın basın toplantısı sırasında ağzını açmamayı adama nasıl kabul ettirdiğini de merak ediyordu. Paul bu buyruktan pek hoşlanmış olamazdı. Çevresindeki insanlara patronluk taslamaya, içinde bulunduğu durumları öfkesiyle, ya da öfke tehdidiyle kontrol etmeye alışık. Konuşmadığı zaman bile, hoşnutsuzluğunu ifade etmeyi beceriyordu. Will fidyecinin kızı öldürüp devam etmesi yolunda bir işaret görmek için anne babayı izleyeceğinden emindi. Paul'un kapağını kapalı tutmaya çalışmak, akıntıya karşı kürek çekmek gibiydi ve bu görev ona düşmeyeceği için mutluydu.

Amanda, basının onu bir toplantı düzenlemeye zorlamasından hiç de hoşnut değildi. Toplantıyı çoğu muhabirin bir önceki gecenin yorgunluğunu atmaya çalıştıkları bir saate

almıştı. Gazeteciler sabahın altı buçuğunda sekiz veya dokuzdaki gibi acımasız olmazdı ve Amanda da böylesi bir avantajdan yararlanmaktan yine kaçınmayacaktı. Will bir acıma hissiyle, Faith'in toplantıya katılmasına gerek duymamıştı. Genç kadının uyuması daha iyi olacaktı. Onu pek iyi tanımamakla birlikte, Faith'in de geceyi kendi gibi, soruşturmayı evirip çevirerek geçirdiğini tahmin ediyordu. Fazladan uyuyacağı o iki saat, sabah uyanınca zihninin berrak olmasını sağlayabilirdi. Böylelikle, ikisi içinde ne yaptığını bilen en az bir kişi olacaktı.

Siyah bir BMW 750 yükleme platformuna yanaştı. Paul devriye arabasıyla getirilmeyi kabul etmemişti tabii. Doğu Yakası Belediye Konağı'nın giriş kapısının önünde daha şimdiden iki foto muhabiri beklediği için Amanda, Campano'ların Will ile binanın Kuzey Caddesi tarafında buluşmalarını istemişti. Binanın arka tarafı sadece polis arabalarına ve çeşitli destek araçlarına açık olduğundan, leş kargalarının buraya girmeleri için tutuklanmayı göze almaları gerekiyordu.

Arabadan önce, açılmaya başlayan tepesini kapatan perçemi düzelterek, Paul indi. Üzerinde koyu renk takım elbise ve beyaz gömlek vardı, bir de mavi kravat bağlamıştı; çok göze çarpmayacak giysilerdi bunlar. Amanda Campano'lara fazla varlıklı, ya da iyi giyimli görünmemeye çalışmalarını söylemiş olmalıydı; fidyeci korkusundan değil, haberlerin ilk satırlarında kullanabilecekleri bir zaaf bulabilmek için gözlerini anne ve babadan ayırmayacak basına malzeme sağlamamak için.

Paul kapı koluna uzanırken, Abigail kapıyı açtı. Uzun ve biçimli bacakları çorapsız, topukları makuldü. Koyu mavi bir etekle Faith Mitchell'ın yeğlediği cinsinden kırık beyaz renkli, pamuklu bir bluz giyiyordu. Genel görüntüsü ölçülü, mütevazıydı. Doksan bin dolarlık otomobil dışında, sokakta rastlanabilecek herhangi bir orta sınıf anne olabilirdi.

Bir önceki günkü kavgaları her ikisi için de hâlâ taze görünüyordu; hatta belki yeni tartışmalar yaşanmıştı. Aralarında bir mesafe vardı. Yükleme platformuna çıkan basamakları tırmanırken bile, Paul kolunu uzatmadığı gibi, Abigail de onun koluna girmeye kalkmadı.

Abigail Will'i, "Ajan Trent," diye selamladı. Sesi güçsüz, bakışı neredeyse cansızdı. Will kadının hâlâ ilaç etkisinde olup olmadığını düşündü. Sanki güç bela dik durabiliyormuş gibiydi.

Öte yanda Paul ise neredeyse parmaklarının üzerinde sıçırıyordu. "Patronunla konuşmak istiyorum."

"Bir dakika sonra göreceksin onu," dedi Will, binanın kapısını açarken. Dar koridordan geçip, polis merkezinin özel asansörüne yürüdüler. Yürürlerken, Will kendini elini Abigail'in sırtına koymaktan alamadı. Kadının çok kırılğan bir tarafı vardı. Paul'un bunun farkında olmamasında şaşır-tacak bir şey yoktu, oysa Will'i hayrete düşüren, adama karşı yeniden alevlenen öfkesiydi. Karısı gözlerinin önünde eriyip gidiyorken, Paul'un düşünebildiği tek şey, yetkiliyle görüşmek istediğini söylemek oluyordu.

Will, Abigail'in yetişebilmesi için adımlarını yavaşlattı. Paul ise, sanki nereye gidileceğini biliyormuş gibi, önlerinde asansöre doğru sıçrayarak ilerliyordu.

Will sesini alçalttı, yanındaki kadına, "Fazla uzun sürmeyecek," dedi.

Abigail kıpkırmızı, yaşlı gözlerini Will'e çevirdi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Biter bitmez evinize..." Paul Will'e dönüp, "Bir açıklama yapacağım," dedi. Yüksek sesi dar koridoru yerle bir etmişti. "Beni durduramazsınız."

Will öfkesini yatıştırmaya çalıştı, oysa karşısındakinin kendini beğenmiş güveni sinir törpüleyiciydi. "Ne söyleyeceksin?"

“Ödül önereceğim.”

Will midesine yumruk yemiş gibi oldu – yine. “Ne karşılığında ödül?”

“Fidyeciye, Emma’ya zarar vermezse parayı iki katına çıkaracağımızı söyleyeceğim.”

“Bu işler öyle senin dediğin gibi...” Paul, “Bırak da patronunla konuşayım,” dedi. Asansörün çağrı düğmesine basarken, kapılar açıldı. “Seninle uğraşacak zamanım yok.”

Eski asansörün içi polis doluydu. Hepsi Campano’ları tanıdı, asansörden çıkarken alabildiğince açıklarından geçmeye çalıştılar.

Paul önden girdi. Will elini Abigail’in sırtına bastırarak, usulca yürümesini sağladı. Kirli tuşlara kod numarasını girdikten sonra, üçüncü katın düğmesine bastı. Binarın içinde bir yerde bir uğultu duyuldu, kapılar kapandı ve asansör sarsılarak yavaşça yükselmeye başladı.

Bir gece önce, başka konularla birlikte Amanda’yla basın toplantısını da konuşmuştu. Abigail fazla savunmasız olduğu, Paul’un de ne yapacağına güvenilemediği için, Campano’lar basına konuşmayacaklardı. Ağzılarını açmaya görsünler, gazeteciler saldırırdı. En masum bir açıklama bile kahredici bir hükme dönebilirdi.

Paul’a bunları anlattı. “Televizyonda gördüklerine benzer. Bir açıklama yapman gerekmiyor. Sadece Emma’yı kaçırarlara kızlarını seven bir anne baba olduğunu göstermek için burada olmanızı istedik.”

“Cehennem ol,” dedi Paul havlar gibi. Yumrukları sıkılıydı. “Basma konuşmama engel olamazsınız.”

Will burnunda hâlâ bir gün öncesinin acısını hissediyordu. Tekrar yumruk yiyip yemeyeceğini, yerse ne kadar kanayacağını düşündü. “Özellikle bu basın toplantısında konuşmanı engelleyebilirim.”

Paul kollarını kavuşturdu. "Patronun ne diyecek, göreceğiz." Belki o da yumruk yemeye hazır değildi. "Sana dün de söyledim, oyun oynamıyoruz. Bu herif para istiyorsa, vereceğiz. Ne kadar isterse. Bebeğimin canının yanmasına izin veremem."

"Artık çok geç," dedi Abigail. Sesi neredeyse fısıltı gibi çıkmasına rağmen, duyulmasını sağladı. Kocasına döndü, "En kötüsünün çoktan yaşandığını bilmiyor musun?"

Paul yumruk yemiş gibi oldu. "Böyle konuşma."

"Geri vermesinin tek nedeni, onunla işinin bitmesi."

Paul parmağım kadının yüzüne salladı. "Böyle konuşma dedim sana, kahrolası!"

Abigail bu ani öfke parlamasından etkilenmedi, "Dediğim doğru," dedi. "Doğru olduğunu biliyordun, Paul. Onu istediği şekilde, istediği gibi kullandığını..."

"Kes sesini!" Abigail'i kolundan kavrayıp sarstı. "Çeneni kapat, duyuyor musun? Çeneni kapat, o kadar!"

Kapılar kayarak açıldı, zil sesi üçüncü kata vardıklarını haber verdi. Açık kapıların önünde uzun boylu, çelik kırı saçlı ve yanık tenli bir erkek duruyordu. *Garden & Gun* dergisinden fırlamış gibiydi, Will adamın yüzünü gazete haberlerinden tamdı: Hoyt Bentley, Emma Campano'nun varlıklı dedesi. Yanında Amanda duruyordu. Paul Campano'nun, karısını tehdit etmesine şaşırdıysa da, belli etmiyordu. Bakışını Will'e dikti, gözlerini yüzündeki çürüklerde gezdirdi. Kaşlarını kaldırıncı, Will daha uygun bir zamanda yüzünü nasıl dövdürdüğü konusunda sohbet edeceklerini hemen anladı.

Hoyt emretmeye alışmış bir adam gibi konuştu: "Bırak onu, Paul."

"Doğru olmadığını söylemedikçe, bırakmam," dedi Paul, sanki karısına dayılanarak kazanacağını bildiği bir sidik yarışındaymış gibi.

Abigail benzer durumlarla daha önce de başa çıkmış olmalıydı. Büyük kederinin ortasına bile, sesinde alaycı bir tını vardı. "Pekâlâ, Paul. Doğru değildi. Emma çok iyi. Onu kaçıran her kimse, kötü davranmadığından, canını acıtmadığından, ya da..." Amanda, "Yeter," dedi. "Basınla konuşmamanızın nedeni de bu zaten, ikinizin de." Elini uzattı, asansör kapılarının kapanmasını engelledi. Paul'a dönerek, "Tabii eğer eşini, Adam Humphrey'yi öldürmesi konusunda sorularla baş başa bırakmak istemiyorsan. Yoksa, evlilik dışı maceralarından mı konuşmak istersin?" Buz gibi tebessümlerinden birini gösterdi. "Şöyle yapacağız: İkiniz de podyumda oturacak ve kameraların çekim yapmasını bekleyeceksiniz. Sonra ben hazırlanmış bir açıklama okuyacağım, basın fotoğraf çekecek, ardından ikiniz birlikte eve gidip fidyecinin ikinci telefonunu bekleyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Paul ellerini yanına bırakıp, yumruklarını sıktı. Son sözü karısına bırakamayacağı için, "Emma iyi," dedi ona. "Bu adam kaçırma değil, fidye. Kaçıranlar kurbanlarına kötü davranmaz. Tek istedikleri, paradır."

Will Amanda'ya baktı, onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü, Paul'un dışarıdan bir uzman tuttuğunu, onun da Paul'a tavsiyelerde bulunduğunu, belki öteye de geçtiğini anladığını tahmin etti. Fidyeyi arttırma teklifi hesaplanmış bir riskti, ne var ki saatine para alan insanlar kabarık faturalarını haklı göstermek için bir sürü yeni fikir üretme eğilimindeydi.

Hoyt binlerce dolarlık elbisesine ve el yapımı mokasenlerine tümüyle uyan derin ve çınlayan sesiyle, "Daha fazla para sallayarak varacağımız tek sonuç, fidyeciyi daha fazlasını istemek için yüreklendirmek olur," dedi.

Paul başını salladı. Dudakları oynuyor, ama bir kelime çıkmıyordu. Sanki öfkesi gırtlığına basıyormuş gibi. Will ise Paul'un kayınpederinden o kadar da ürkmediğine şaşıtı. Hoyt

ve Amanda arasında, Paul'un nasiplenemediği bir yakınlık sezdi. İkisi konuya nasıl yaklaşacaklarına, en iyi yöntemin hangisi olacağına çoktan karar vermiş gibiydi. İkisinin aynı görüşte olmalarına hiç şaşmadı. Amanda Wagner da kendi açısından kendi işinin patronuydu ve Hoyt Bentley'nin bunu gerektiği gibi değerlendireceği de açıktı.

Amanda önlerinde uzayıp giden koridoru, demiryoluna bakan çirkin pencereleri işaret edip, "Artık konuyu görüşmeye başlasak?" dedi.

Paul bir kayınpederine, bir Amanda'ya bakıyordu. Başını bir kez salladı, sonra da onlarla birlikte koridorda yürümeye koyuldu. Duyulmayacak kadar uzaklaşana dek, hiçbiri ağzını açmadı.

Will ötekileri izlerken kendini büyüklerin masasına oturmasına izin verilmeyen çocuk gibi, tümüyle ezilmiş hissetmeye çalıştı. Üzerine tüy dikmek için olacak, etrafına bakınca kadınlar tuvaletinin önünde durduğunu fark etti. Omzunu duvara dayayarak, kendini başka tarafa bakmaya zorladı. Dönmeden önce, Paul'un açılış taktiklerinin değişmediğini gördü: İşaret parmağını Amanda'nın yüzüne uzatmıştı. Will metrelerce uzaktan bile Paul'un yaygaracılığıyla yarattığı gerginliği duyabiliyordu. Dünyada, her an ilgi odağında bulunmaları gerektiğini sanan insanlar vardı ve Paul da böylelerinin kralıydı.

Abigail, "O kadar da kötü değildir," dedi.

Will kaşlarını kaldırıncı, burnu zonkladı. Kendine acımaktan vazgeçip, ilk kez yalnız yakaladığı Abigail Campano'yla konuşma fırsatını değerlendirmesi gerektiğini düşündü.

"Ona dün korkunç şeyler söyledim. Bugün de. Bu sabah," dedi Abigail. Belli belirsiz gülümsedi. "Banyoda. Yolda. Arabada."

"Büyük baskı altındasınız."

“Saldırgan bir tip olmadım hiç,” dedi; oysa, faytonlukta evvelsi gün yaşanan kavgadaki davranışı Will’e oldukça doğal görünmüştü. “Belki, eskiden öyleydim. Bir süre önce. Şimdi hepsi geri geliyor.”

Söyledikleri pek mantıklı olmasa da, Will yetişkinlerin konuştuklarını işitmek için kendini zorlamaktansa, onunla konuşmayı yeğledi. “Dayanabilmek için, elinizden geleni yapmanız lazım. Basın toplantısı uzun sürmez, üstelik Amanda da her şeyi ayarlar.”

“Burada ne işim var benim?” Sorusu öylesine dolambaçsızdı ki, Will verecek cevap bulamadı. Abigail, “Yalvaramayacağım,” diye devam etti. “Kızımın sağ salim dönmesi için yalvarmama izin vermiyorsunuz. Neden?”

Çocuğu kaçıran sadist birisiyse, Abigail’in ıstırabını görmenin, onu kurbanına daha yaratıcı işkenceler uygulamaya itebileceğini söylemeye kalkmadı. Buna gerek kalmadan bile, Abigail her ağzını açtığında, önceden kestirilemez birisi olduğunu kanıtlıyordu.

Kadına daha merhametli bir açıklamada bulundu. “Konuşma işini Amanda’ya bırakmak çok daha yararlı olur.”

“Yani, bana Adam’ın öldürülmesiyle ilgili soru sormamaları için mi?”

“O da var.”

“Neden evde oturup, ikinci telefonu beklemediğimi merak etmezler mi?”

Abigail’in basın mensuplarından çok, kendisi için konuştuğu sonucuna vardı. “Çok gergin bir dönemdeyiz; sadece bizler için değil, Emma’yı kaçıran kişi için de. Basının, söylemini yumuşatmasına ihtiyacımız var. Bizler Emma’nın geri dönmesi için pazarlık yaparken, onların çılgınca bir öykü yaratmalarına, ipuçları uydurup, olmayacak varsayımları kovalamalarına hiç ihtiyacımız yok.”

Abigail başını usulca salladı. "Oradayken neler olacak? Bütün o kameraların karşısında?"

Will işkence gibi olacağını düşündü; yine de, "Salonun arka tarafında olacağım," dedi. "Siz sadece bana bakın, tamam mı?" Abigail'in başıyla onayladığını görünce, devam etti: "Bir sürü flaş patlayacak, bir sürü insan sorular soracak. Siz sadece bana bakın ve onları görmezden gelmeye çalışın. Kalabalıkta kolay bulursunuz beni."

Abigail şakaya gülmedi. Will kadının, çantasını midesine yapıştırdığını fark etti. Küçük bir çantaydı, şu el çantalarından. Kadının dolabını, kendi mutfağından da büyük olan, dolaba çevrilmiş odayı görmüştü. Orada gece elbiseleri, tasarımcı etiketleri, ince ve yüksek topuklular vardı, ama dolaptaki hiçbir şey mütevazı görünmüyordu. Üzerindekileri basın toplantısı için satın mı aldığını, yoksa bir arkadaşının ödünç mü verdiğini merak ediyordu.

Abigail sanki düşüncelerini okumuş gibi, "Yaslı katil rolüne uygun görünüyor muyum?" diye sordu.

Will daha bu sabah haberlerin ondan böyle söz ettiğini işiti-mişti. Muhabirler "kızını koruyan vahşi ana" konusunda istedikleri gibi atıp tutuyorlardı. Çelişki gözden kaçırılmayacak kadar zengindi. "Televizyon izlememelisiniz. En azından bütün bunlar geçene kadar."

Abigail çantasını açtı. Will çantanın içinde ruj, birkaç anah-tar, bir de kadının parmaklarıyla dokunduğu, ama çıkarmaya kalkmadığı bir fotoğraf destesi gördü. Abigail çantanın dibinden bir kâğıt mendil bulup burnunu sildi. "Nasıl izlemem? Ağızlarından çıkan her korkunç kelimeyi nasıl içime çekmem?"

Will ondan nasıl bir cevap beklendiğini bilemediğinden sustu.

Koridorun ucundan, Paul'un sık rastlanan "Siktir," nidalarından biri duyuldu. Amanda ne söylediye, mırıltıyla

söylemişti; oysa kullandığı ses tonu insanı bu kadar mesafeden bile donduracak kadar soğuktu.

Abigail, "Patronunuzu sevdim," dedi.

"Buna sevindim."

"Açıklamamı o yazdı."

Will bunu zaten biliyordu. Amanda annenin çocuğunun iadesi için bir yakarış metni hazırlamasına güvenemezdi. Tek bir yanlış kelime bile yanlış mesaj verebilir, birden kendilerini adam kaçırma soruşturmasını bırakmış, cinayet soruşturması yapıyor bulabilirlerdi.

"Bana yalan söylemiyor," dedi Abigail. "Siz yalan söyleyecek misiniz?"

"Ne konuda?"

"Bana Adam hakkında soru soracaklar mı?"

"Eğer işlerini iyi yapıyorlarsa, evet. Deneyeceklerdir. Ama unutmayın, burada bulunmanızın nedeni sorulara cevap vermek değil. Muhabirler temel kuralları biliyor. Biliyor olmaları, bunlara mutlaka uyacakları anlamına gelmez. Sizi yemlemelerine izin vermeyin. Sizi yaptıklarınızı açıklamak zorunda kalacağınız, ya da ileride size karşı kullanılabilecek bir şey söyleyeceğiniz duruma sokmalarına izin vermeyin."

"Onu öldürdüm. Kelimenin tam anlamıyla, katlettim onu."

"Bana kalırsa, bunu bir polise söylemeseniz iyi olur."

"Avukatlık yapmıştım," dedi Abigail. "Bu işler nasıldır, bilirim."

"Nasıldır?"

"Her şey bundan sonra ne olacağına bağlı, değil mi? Beni suçlayıp suçlamayacağınıza. Emma'nın sağ salım dönmesine, ya da..." Burnunu çekti, yine gözlerini sildi. "Gazetelerin yanımda yer alıp almamasına, beni soğukkanlı bir katil gibi gösterip göstermemelerine, Humphrey'lerin cezalandırılmamı isteyip istemeyeceklerine... o kadar çok 'eğer' var ki."

Will kadını rahatlatmak için, "Sizi herhangi bir şeyle suçlamak niyetinde değilim," dedi.

Abigail Amanda'yı gösterdi. "O suçlayabilir."

Will kadına hak verdi. "Size tavsiyede bulunmak benim görevim değil, ama böyle konuşarak kendinize pek iyilik etmeyeceksiniz."

"Daha çocuktuk. Önünde koskoca bir hayat vardı." Zihnini toparlamak için bir an susarken, dudaklarını büzdü. "Elinden aldıklarımı bir düşünün; annesiyle babasından aldıklarımı. Elleri bir şey kalmadı şimdi. On sekiz yıl sonra, hiç."

Will onun yerinde olsa neler söyleyeceğini bilmemekle birlikte, birden Abigail'in Adam Humphrey'ye bu kadar odaklanmasının nedeninin diğer seçeneğin –kendi kızının kaderi– dayanılamayacak kadar kötü olmasından korkmasına mı dayandığını merak etti.

"Muhabirler Adam hakkına soru sorarsa, ne demeliyim?"

"Hiçbir şey. Şimdiden, bütün sorularını Amanda'ya yönelteceklerini söyledik hepsine. Yöneltmeyecekler, tabii, ama onlara cevap vermeye mecbur değilsiniz."

"Ya vermek istersem?"

Will, "Ne diyeceksiniz?" diye sordu. "Çünkü şimdi bana anlattıklarınızı söyleyecekseniz, akşam olmadan sizi çarşıya gireceklerine iddiaya girerim." Biraz durdu, sonra, "Adam Humphrey'ye olanlar için kendinizi cezalandırmak istiyorsanız, birkaç hap alm ya da eroin kullanmayı deneyin. Kendinizi basırun insafına bırakmaktan çok daha iyi olur."

"Dürüstsünüz."

Will, "Sanırım öyleyim," diye doğruladı. "Kendinizi Emma'ya saklayın. Kendiniz için güçlü olamıyorsanız bari onun için güçlü olmaya çalışın."

"Güçlü olmamı söyleyen insanlardan bıktım usandım." Will başka ne söylenebileceğini düşündü. Gücsüz ol? Yere

düş? Giysilerini parçala? Ağla? Bütün bunlar normal insanların göstereceğini bildiği tepkilerdi, ancak kameraların karşısında pek güzel görünmeyecekleri de kesindi.

Abigail, "Genellikle bu kadar melodram meraklısı değilim," dedi. "Ama korkuyorum..." Başını salladı. "Ya beni televizyonda görür de, Emma'nın bunları hak ettiğini düşünürse? Ya bir yanlış yapar, fazla üzüntülü görünmez, ya da fazla üzüntülü görünürsem, veya..."

"Kafanızdaki bu oyunu daha fazla sürdüremezsiniz."

"Oyun?" diye sordu Abigail. "Bütün bunlar bir oyun olsun isterdim. Yarın sabah uyanmak ve Emma'ya okula gitmeye hazırlanması için seslenmek isterdim. Beni göz göre göre aldattığı için kocama bağırarak isterdim. Arkadaşlarımla tenis oynamak, akşam davetleri vermek ve evimi süslemek ve kocamın maceralarını görmezden gelmek ve..." Kendini Will'in beklediğinden de uzun tutmayı başarmıştı. Yavaşça, sarsılmaya koyuldu. Titreme ağzında başladı; alt dudagında beliren ve yüzüne bir tik gibi yayılan, hafif bir titreme. "Emma'yla yer değiştirmek istiyorum. O adam bana istediğini yapsın. İsterse ırzıma geçsin, ters ilişki kursun, dövsün, yaksın. Vız gelir." Yaşlar artık sel gibi akmaya başlamıştı. "O daha bebek. Bunlara dayanamaz. Sağ çıkamaz..."

Kadının eline uzanırken bile, hareketindeki sakarlığın farkındaydı. Abigail elini usulca çekti. Kadınların göz makyajlarının akmasını önlemek için yaptıkları o sihirli hareketle, parmaklarını gözlerinin altından geçirdi. Apansız, "Kocamı nereden tanıyorsunuz?" diye sordu.

"Uzun zaman önce tanıştık."

"Onu itip kakanlardan mıydınız?"

Will ağzının açıldığını hissetti, ama verecek cevap bulamadı.

"Kocam çocukluğundan pek bahsetmez."

Kadına anlatabileceği öyküleri vardı. Oysa, "İyi yapıyor," demekle yetindi.

Abigail karşılaştıklarından beri ilk kez Will'e baktı; gerçekten baktı. Yüzündeki izleri, dudağının yarıldığında geriye doğru dürüst dikecek kadar deri kalmadığı için oluşan ince, pembe çizgiyi tarayan gözleri hissedebiliyordu.

Bakışı o kadar samimiydi ki, sanki dokunuyordu.

İkisi de rahatsızlıkla başlarını çevirip, başka yönlere baktı. Will pilinin boşalmadığından emin olmak için saatini kontrol etti. Abigail çantasını karıştırdı.

Koridorda geri gelen Hoyt, Amanda ve Paul'un ayak seslerini duydular. Paul'u mağlup görünce; Will aralarındaki konuşmaya kulak kabartmadığına pişman oldu. Paul sessizce karısının elini tutup, kendi kolunun üzerine yerleştirdi.

Amanda Hoyt'a, "Teşekkür ederim," deyip elini sıktı. Adam kızının yanağından öptü, Paul'un omzunu şamarladı, sonra da çıkışa yöneldi. Will milyarderin buradaki görevinin tamamlandığını düşündü.

Amanda Abigail'in ellerini elleri arasına aldı. Hareketinin doğallığı şaşırtıcıydı, ama kadınlar –Amanda bile– böyle bir şeyi rahatça yapabiliyordu. "Başınızı dik tutun," dedi Amanda. "Sizi yıkılmış görmelerine izin vermeyin."

Will Amanda'nın aslında tam tersini umduğunu bildiğinden, alt dudağını gevelemeye koyuldu. Böylesi durumlarda, acılı anne kartını kullanmanın sınırı yoktur. Paul burada sadece aksesuar rolündeydi. Bu işlerin nasıl döndüğünü bilen Will, öyküyü izleyenlerden yarısının babayı bütün bu kötülüklerin başı olarak görececeklerini tahmin ediyordu. Abigail de fazla güçlü görünürse, o zaman onu da zanlılar listesine katabilirlerdi. Bir de tabii, önemli olan tek bir izlenim vardı; Emma Campano'yu elinde tutan kişinin izlenimi. Fidyeci, anne ve babasının kızlarına kavuşmayı hak etmediklerine

kani olursa, o zaman Emma'yı geri verme fikrini bir kez daha gözden geçirirdi.

Amanda koridorun öteki ucunu işaret ederek, "Buradan," dedi. Basın odasının kapısını açınca, patlayan flaşlar her birinin gözünü birkaç saniyeliğine kamaştırdı.

Will kapının kenarında durdu, bütün kameraların dar odanın dibine çatılmış sahneye doğru ilerleyen Campa-no'larla Amanda'nın üzerine çevrilmesini izledi. Gazetede resminin çıkmasını istemiyordu. Basının aptalca sorularına cevap vermek istemiyordu. Tek istediği, fidyecinin Abigail Campano'yu; çukurlaşmış gözlerini ve çatlamış dudaklarını, dar omuzlarını görmesiydi. Emma'yı kaçıran adamın, kaçırdığı kızın anasına ne yaptığını görebilmesini istiyordu.

Amanda mikrofonu ayarlayıp hazırladığı açıklamanın yazılı olduğu kâğıtları çıkarmakla oyalanırken, muhabirler ayaklarını sürterek bekledi. Yaklaşık elli muhabir gelmişti, çoğunun erkek olması da daracık odada hafifçe mide bulandırıcı bir kokuya neden oluyordu. Havalandırma da fazla işe yaramadığı gibi, kırık bir pencereden de alevden yayılan ısı gibi, sıcak hava giriyordu. Amanda'nın ekibinde hiç kimse ağzını açacak kadar delirmedeği için, soruşturma hakkında pek fazla bilgi sızmamış, bu da basını kendi işini kendi görmeye, Will'in bu sabah radyo dinlerken farkına vardığı gibi, öteki radyoların anlattıklarını tekrarlamaya yöneltmişti.

Amanda hiçbir girizgâha gerek görmeden, açıklamayı okumaya girişti. "Emma Campa-no'nun salimen dönmesini sağlayacak herhangi bir bilgiye verilecek ödül yüz bin dolara yükseltilmiştir." Ayrıntıları sıraladı: ücretsiz telefon numarası, arayanın adının kesinlikle açıklanmayacağı güvencesi. "Hepinizin bildiği gibi, Emma Eleanor Campa-no kent dışında özel bir okulda öğrenim gören, on yedi yaşındaki bir kızdır. Emma bundan üç gün önce saat on bir ile on iki arasında,

evinden kaçırılmıştır. Dün sabah yaklaşık on otuzda, Emma'yı kaçıran kişi olduğunu iddia eden bir şahıs telefon etmiştir. Bir fidye talep edilmiştir. Ayrıntıları beklemekte olup, size yarın aynı saatte bilgi vereceğimizi belirtmek isteriz. Şimdi sizlere Emma Campano'nun annesi Abigail Campano'nun yazdığı açıklamayı okuyacağım."

Flaşlar çılgın gibi çıkmaya başlayınca, Will Abigail Campano'nun odanın dibinde onu aradığını fark etti. Dikildi, uzun boyunun verdiği doğal üstünlükten yararlandı. Sonunda üzerine kilitlenen gözlerdeki dehşet ifadesini gördü.

Will belki de son zamanlarda Amanda'yla gerektiğinden çok vakit geçirmişti. Gözlerdeki dehşetten, kameraların Abigail'in korkusunu kaydetmelerinden mutluluk duydu. Annenin yüz ifadesinde, son üç günün her saniyesi görülüyordu: uykusuz geceler, kocasıyla münakaşaları, olanların bıraktığı mutlak dehşet duygusu.

Amanda okumaya başladı: "Emma'yı elinde tutan adama: Bizlerin –babasıyla benim– Emma'yı sevdiğimizi ve kızımızın yeniden aramıza dönmesi için ne isterseniz yerine getireceğimizi lütfen bilin. Emma daha ancak on yedi yaşında. Dondurmayı ve akşamları bizimle birlikte *Friends* dizisinin eski bölümlerini izlemeyi sever. Babası ve ben intikam ya da ceza peşinde değiliz. Sadece Emma'nın geri gelmesini istiyoruz." Gözlüklerinin üzerinden baktı. "Lütfen Emma'yı bize geri ver." Elindeki kâğıdı katladı. "Şimdi birkaç soru alacağım."

Yerel muhabirlerden biri seslendi: "Abby, bir adam öldürmek nasıl bir..." Amanda, "Kurallar, lütfen," diyerek adamın sorusunu kesti. "Sorularınızı bana yönelteceğinizi lütfen unutmayın."

Muhabir vazgeçeceklerden değildi. "Adam Humphrey'yi öldürdüğü gerekçesiyle Abigail Campano'yu mahkemeye vermeyi düşünüyor musunuz?"

"Bu aşamada suçlamada bulunmak gibi bir planımız yok."

Abigail sanki kelime oyunlarından tasalanmıyormuş gibi, boş gözlerle Will'e bakmayı sürdürdü. Yanında oturan Paul, dilini tutmakta zorlanıyor gibiydi.

Bir başka muhabir, "Şu anda elinizde ne gibi ipuçları var?" diye sordu. "Zanlı var mı?"

"Bu soruşturmada bütün hızımızla ilerlediğimiz açık. Ancak size ayrıntı verecek durumda değilim."

Yeni bir soru daha geldi. "Westfield Academy çevresine polis yerleştirdiniz. Söz konusu kişinin seri cinayetler işlemesinden mi korkuyorsunuz?"

Seri katil konusu açık oturumlarda sık sık tartışılan bir konuydu, çünkü insanlar ocakta yaşanan Yürüyüşçü Cinayetleri'ni henüz unutamamıştı.

Amanda, "Bu aşamada elimizde seri cinayet kanısı uyandıracak hiçbir kanıt yok," dedi.

Will bir ter damlasının sırtından aşağıya kaymasını hissetti. Flaşlar sanki odanın havasını daha da ısıtıyordu. Serin havanın girmesi için kapıyı açtı.

Ön sıradakilerden birisi, "Sizce ne zaman tutuklama gerçekleştirilir?" diye sordu.

Amanda soruyu ustalıkla atlattı. "Kötü adamı bulduğumuzdan emin olur olmaz."

"Başka hangi soruşturma yollarını kullanıyorsunuz?"

"Bütün ipuçlarını değerlendiriyoruz."

"Yani?"

Amanda gülümsedi. "Bu aşamada ayrıntıya giremeyeceğim."

Will yine Abigail'in bakışlarını yakaladı. Olduğu yerde sallandığını görüyor, ancak bunun sıcaktan mı, yoksa koşullardan mı kaynaklandığına karar veremiyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu ve bayılacak gibiydi sanki.

Will'in çenesini çarpıtması Amanda'nın dikkatini çekmek için yeterliydi. Will'in Abigail'in neden endişelendiğini anlamak için ona bakması gerekmedi. Toplantıyı sona erdirmek yerine, "Başka soru var mı?" dedi.

Arka sıralarda, her haliyle New York'tan geldiği fazlasıyla belli olan biri, "Atlanta Emniyet Müdürlüğü'nün beceriksizliği yüzünden önemli miktarda zaman kaybettiğinizi kabul ediyor musunuz?" diye sordu.

Amanda'nın gözleri adamı arayıp buldu, sonra ona özel bir tebessümle, "Bu aşamada, başkalarını suçlamaktan çok, Emma Campano'yu bulmaya odaklandık," dedi.

"İyi ama..." Amanda adamın sözünü kesti. "Sıranız geçti. Ötekilere de fırsat verin."

Will daha deneyimli muhabirlerden bazılarının kıs kıs güldüklerini işitti. Kendisiyse, daha çok Abigail Campano için kaygılanıyordu. Kadın başını eğmiş, yine çantasını karıştırmaya koyulmuştu. İskemlesinde, gereğinden fazla öne eğiliyordu. Bir an, yere düşecek gibi oldu, ancak Paul karısını son saniyede yakalayarak kolunu beline doladı, iskemlede doğrulmasına yardım etti. Kulağına bir şey fısıldayınca, Abigail de başını uyuşukça salladı. Çevresindeki kalabalığa, yüzündeki her türlü duyguyu söküp atmaya çalışan insan baskısına baktı. Soluk almak için ağzını açtı. Kameraların flaşları çılgınca yarıp söndü. Will fotoğraflarının alt yazıları için sıfatlar arayan muhabirleri neredeyse duyacak gibi oldu: yıkılmış, ezilmiş, yası, kırık. Amanda'nın planı harika biçimde gerçekleşmiş, Abigail tek söz bile etmeden, hepsini kendi yanına çekmişti.

Daha fazla soru soruldu, her biri Amanda'nın ustalıkla atlattığı ayrıntıların peşindeydi. Bazıları geçerli sorulardı. Böyleleri ne gibi ipuçları bulunduğu, ne ilerleme sağlandığı gibi konularda ısrar etmeyi sürdürdü. Yaşananların, "Varlıklı ve genç kızları hedefleyen" sadist ve seri cinayet tutkunu bir

katilin işi olup olmadığını öğrenmek isteyen muhabirinki gibi, bazıları alevlendirici sorulardı.

Amanda onlara hiçbir şey vermedi, duruşmayı tatil eden yargıç gibi parmaklarını kürsüye vurdu, sonra da Campa-no'ları sahneden indirdi.

Amanda anne ve babayı çıkışa doğru götürürken, ikinci bir fotoğraf tufanı yaşandı. Abigail kendi başına zor yürüyordu. Paul'a koltuk değneğiymiş gibi yaslandı. Muhabirler grubun çevresine doluşmadı, aradaki mesafeyi korudu. Will içlerinden neler geçtiğini bilmeseydi, saygılı davrandıklarına yemin edebilirdi.

Dışarı çıktıklarında, Amanda bütün doğru sesleri çıkardı. Abigail'in elini tutarak, "İyi iş çıkardınız," dedi.

Abigail başını salladı; kendine konuşacak kadar güvenmediği belliydi. Yaşadıkları, içindeki son güç zerresini de tüketmişti.

Amanda, "Fidyecinin ikinci telefonuna üç saat var," dedi. "Ben de sizin yanınızda, evde olacağım."

"Teşekkürler," dedi Paul.

Amanda adamın elini sıktı. Will'e öfkeyle baktı. "Büromda görüşürüz. On dakika sonra."

Paul bütün bunlar başladıktan beri ilk kez karısı için kaygılanmış göründü. "Sen iyi misin?"

Abigail eliyle midesini sıvazlayarak, "Biraz fazla sıcak geldi," dedi.

Will, "Koridorun alt tarafında bir tuvalet var," dedi.

Abigail ona bakmadı. Kocasma yaslanmaya devam ederek, tuvalete kadar yürüdü. Kapının dışında elini Paul'un yüzüne, sonra da göğsüne götürdü. "İyiyim."

"Emin misin?"

Parmaklarını kocasının dudaklarına bastırdı, sonra tuvalete girdi. Paul dışarıda, sanki onu hâlâ görebiliyormuş gibi, kapalı kapıya bakakaldı.

Will şaşkınlıkla karışık kiskançlığa benzer bir şey hissettiğini fark edince bir tuhaf oldu. Abigail gibi biri Paul'u nasıl sevebilirdi? Bu adamdan nasıl çocuk sahibi olabilirdi? Kendi hiçbir zaman çekici olmamıştı, ama Paul da yıllar geçtikçe kendini salmıştı. Aldığı kilolar da cabasıydı. Saçları seyreلمeye yüz tutmuştu. Bütün bunlar kayan gözleriyle birleşince, adamı pek de değerli bir av yapmıyordu. Abigail Paul'da neyi çekici bulmuş olabilirdi?

Hem üstelik, aradan neredeyse otuz yıl geçmiş olmasına rağmen, Will'in kendini hâlâ bu pezevenkle kıyaslamasının sebebi ne olabilirdi?

Paul soluğunu boşalttı. Birkaç adım attı, topuğunun üzerinde dönüp nöbet tutuyormuş gibi, aynı yolu geri geldi. Will ellerini cebine soktu, yine kadınlar tuvaletinin önünde durduğunu fark edince duvara yaslandı.

Paul durakladı. Kendi yüzünü göstererek, "Acıyor mu?" diye sordu.

Burnunu kaplayıp gözlerinin altına kadar yayılan çürüklük bir Mısır firavununu çağrıştırsaydı olsa da, bir gün önceki kavgaları Will'in aklına gelecek son şeydi. Soruya cevap vermek yerine yere baktı, ayakkabılarının iyice aşınmış olduklarını gördü.

"Al." Paul'un elinde Will'in daha önce Abigail'in çantasında gördüğü fotoğraf destesi vardı. Hepsinin de Emma'yı değişik mutluluk pozlarında gösterdiğini biliyordu. "Kanım bunları almanı istedi." Fotoğraflara bakmıyordu. "Emma'nın nasıl biri olduğunu bilmeni istedi."

Will fotoğrafları aldı, ama o da bakmadı. Kızın yüzü çoktan zihnine kazınmıştı. Yeni görsel malzemeye hiç ihtiyacı yoktu.

Paul sesini alçalttı. "Eskisinden çok daha güçlü vurdun."

Will söylediklerini bir iltifat olarak kabul etmemeye çalıştı.

Paul, "Her neyse," dedi, ama devamını getirmedi.

Will kendini daha fazla tutamadı. "Onu aldattığın için beş para etmez bir herifsin."

"Biliyorum."

"Senin için fazla iyi."

"Yüzüne bakamıyorum." Kapının öbür tarafındaki karısını düşünerek, sesini yükseltmiyordu. "Dün ne dediğini işittin. Beni suçladığını biliyorum."

Will radarının harekete geçtiğini hissetti. "Benden sakladığın bir şey mi var yoksa?"

"Hayır," dedi Paul. "İnan bana, olmasını yeğlerdim. Bir yerlerde öfkeliendirdiğim, ya da canına okuduğum, şimdi de gösterebileceğim birisi olsun isterdim. Herifin canına okurdum."

"Beraber olduğun kız neyin nesi?"

"O bir *kadın*," dedi Paul, sözcüğü vurgulayarak. "Öylesine bir şey. Acentede çalışıyor. Abby'le konuşurken yanımdaydı - bütün bunların başladığı zaman."

"Evli mi?"

"Değil."

"Kıskanç bir eski sevgilisi var mı?"

Paul başım sallayarak reddetti. "Annesi ve babasının yanında kalıyor. Evli olduğumu biliyor. Biraz eğlenmek istiyordu, o kadar. İnan bana, daha önce de böyle eğlendi. Hem de kaç kere."

"Yine de onunla konuşmam gerekecek."

"Dur da yazayım..." Durdu. "Bana kartını ver. Eve gider gitmez, seni aramasım söylerim."

Will cüzdanını çıkardı, içinde bir kart aradı. "Beni dinlemiyorsun, bari kayınpederini dinle. Bırak, bu soruşturmayı biz yapalım. Biz ne yaptığımızı biliyoruz. Ben ne yaptığımı biliyorum."

Paul gözlerini kelimelerin üzerinde bir ileri, bir geri kaydırarak Will'in kartvizitini inceledi. Konuştuğunda, sesi bir fısıltı gibi çıktı. "Sen ve ben, o hayatı birlikte yaşadık. Köşede hep kötü birinin beklediğini biliyorduk. Emma için farklı olacağını sanmıştım. Evimi gördün işte. Milyonerim ben. Ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok param var." Duyguları ayaklandı, gözlerine yaşlar dolunca sustu. "Küçük kızımı geri almak için, elimde ne varsa verirdim."

Will adama her şeyin düzeleceğini söylemekten rahatsızlık duydu; üstelik bunun doğru olmadığını ikisi de bilirken.

Paul burnunu çekip gözlerini silerek, "Kahretsin," dedi, "Kız çocuklarından farkım kalmadı."

Will yine pabuçlarına baktı. Bir yıl önce, yetmiş beş dolara almıştı ayakkabılarını. Artık yenilerini almanın zamanı gelmiş olmalıydı. Gözü Paul'un kilere gitti. Yeni cilalanmış gibi, pırl pırl parlıyordu. Bunu yapacak adamları vardı belki de. Akşamları, boyaları silinmiş ayakkabılarını dolaba koyuyor, ertesi sabah yine pırl pırl buluyordu. Belki de eskileri kirlendikçe yenilerini alıyordu. Çocuk yurdundaiken, her ikisi de kaç kez başkasının eski ayakkabılarını giymişti? Parmakları sıkışmış, topukları su toplamıştı. Paul'un parası onda olsa, hayatının her günü yeni ayakkabı alırdı.

Paul Will'in ne düşündüğünden habersiz, yine içini çekti. "Ona yapabileceği kötü şeyleri düşünüyorum da."

Will başını salladı. Paul kötü erkeklerin kızlara yapabilecekleri fenalıkları birinci elden bilenlerdendi. Yaralarını, çürüklerini görmüş, Paul'un gecenin yarısında attığı çığlıkları işitmişti.

"Bu pislikten bahsedebileceğim tek kişi sensin."

"Abigail bilmiyor mu?"

"Hâlâ benimle olduğuna göre, ne dersin?"

Adamın sesindeki utancı duyabiliyordu. Kulaklarının alışık olduğu bir tınıydı bu. Başını kaldırıp Paul'a baktı. "Çocukken, benden neden bu kadar nefret ederdin?"

“Bilmiyorum, Çöp Kovası, uzun zaman önceydi.”

“Ciddiyim, Paul, bilmek istiyorum.”

Paul omuzlarını silkti, Will ondan alacağı tek cevabın bu olacağını sandığı sırada, Paul, “Başını eğmiştin, Çöp Kovası. Zamanı nasıl tüketeceğini biliyordun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Her şeyi olduğu gibi kabul ediyordun. Orada bulunmayı, hayatının sonuna dek kapana kısılmış yaşamayı. Kimsesiz olmayı.” Hâlâ inanamıyormuş gibi baktı Will’e. “Halinden memnundun.”

Will ziyaret günlerini hatırladı, saçını tarayıp en güzel giysilerini giydiği, onu resim yaparken, ya da salıncakta oynarken gören bir çiftin “İşte bu. İşte, oğlumuz olmasını istediğimiz çocuk,” demeleri için dua ettiği zamanı hatırladı. Oysa kimse öyle düşünmeyecekti. Öyle diyen çıkmayacaktı. Bu, halinden memnun olmak değil, kaderine rıza göstermekti.

Paul’a, “Hiç düşündüğün gibi değildi,” dedi.

“Öyle görünüyordun o zaman. Kimseye ihtiyacın yokmuş gibi. Her şeyi kendi başına halledebilirmişsin gibi. Sana ne verirlerse versinler, memnunmuşsun gibi.”

“Tam tersiydi.”

Paul, “Öyleydi belki,” diye onayladı. “Bilirsin, çocukken insan her şeyi farklı görür.”

Will kendini engelleyemeden, kelimelerin ağzından çıktığını işitti. “Sana Emma’yı geri getireceğim.”

Paul başını salladı; konuşabileceğine güvenmemişti sanki.

“Kızın için güçlü olmak zorundasın. Düşünmen gereken tek şey, bu: Ona nasıl yardım edebileceğin.” Biraz durup ekledi: “Emma için sen varsın, Paul. Bütün fark burada. Şu anda başından neler geçiyorsa geçsin, yolun sonunda ona yardım etmek için bekleyen babası var.”

Paul, “Keşke güçlü olabilsem,” dedi. “Şu an öylesine güçsüz hissediyorum ki.”

“Güçsüz değilsin. Piç dolu bir yurttta, piçlerin en kötüsüy-
dün.”

“Yok, arkadaş.” Will’in omzunu sıvazlarken, kaderine razı
gibiydi. “En korkaklarıydım.”

Kapının ardından açılan musluğun, boşalan lavabonun
sesi duyuldu. Kâğıt havlu makarası cırladı, sonra kapı açıldı.
Abigail’in makyajı tazelenmiş, dudakları yeniden boyanmıştı.

“Pekâlâ,” dedi Paul, biraz toparlanarak. Ellerini uzattı,
Abigail’in o elleri tutuşunda hiçbir tuhafılık yoktu. Will onlar-
la birlikte koridorun sonuna yürüdü, asansörü çağırma düğ-
mesine bastı. Abigail başını Paul’un omzuna dayamış, içinde
bulunduğu durumdan bir an önce çıkmak ister gibi, gözlerini
yummuştu. Kapılar kayarak açılınca, Will uzandı ve panele
şifresini girdi. Karı koca asansöre bindiler.

Paul başıyla katı bir selam verdi; teşekkür amaçlı değil, sa-
dece Will’in orada olduğunu bildiğini göstermek için.

Kapılar kapanırken, Abigail Will’e bakmadı bile.

Will elindeki fotoğrafları inceledi. Resimlerin birinde
Emma Campano ağzını kocaman açmış sırıtıyordu. Resimlere
bakmayı sürdürdü. Bazılarında, anne ve babasıyla birlikteydi.
Kimileriniyse Kayla Alexander’la çektiymişti. Daha başkala-
rında okul korosunda kızlarla birlikte, ya da kayak gezisinde
görünüyordu. Grup içindeyken, sanki farklılığını, yabancılığı-
nı batırılan bir iğne kadar belirgin hissedebiliyormuş gibi, yal-
nuz olduğundan daha savunmasız görünüyordu. Kızın gözle-
rinde tanıdık bir ruhun ürpertisini görüyordu sanki.

Fotoğrafları cebine sokup merdivene yöneldi.

Amanda Wagner’ın bürosu binanın öteki tarafında ve
Will’in içinde debelendiği sefaletin bir ömür uzağındaydı. İle-
ride, Home Depot otoparkının her yeri kaplayan manzarası

görünüyordu. Sokağın başındaysa gökdelenleriyle, görkemli eski yapılarıyla kent vardı; puslu uzaklarda da Piedmont Parkı'nın yeşilliği.

Masası, keskin köşeleriyle bir sürü memurun dizkapağını sakatlayan metalden yapılmış resmi masalardan değildi. Caroline'in bir gece önceden bıraktığı telefon mesajlarıyla kaplı deri sumenin altından, cilalı tahta parıldıyordu. Gelen ve giden evrak sepetleri hep boş olurdu. Will bu odada tek bir toz zerresine bile rastlamamıştı.

Zaferlerini haber veren gazete haberlerinin yanında, Amanda'yı kentin ileri gelenleriyle yan yana gösteren fotoğrafları asılıydı. Duvarlar insanın içini rahatlatacak bir griye boyanmıştı. Tavan binanın diğer bütün odalarının özellikle rinden olan, su lekeli ve soluk karolar yerine, diri beyaz karelerle kaplıydı. Amanda'nın kendine ait bir LCD televizyonu ve bir kahve makinesi bile vardı. Burada hava gerçekten daha iyiydi.

Caroline, Amanda'nın sekreteri, "Ne içersin?" diye sordu. Amanda'nın ekibinde çalışan tek kadındı. Will bunu Amanda'nın buraya kadınların ve azınlıkların göstermelikten yüksek mevkilere tayin edildikleri bir dönemde gelmesine, o vakit için tepede sadece bir kadına yer olmasına bağlıyordu. Amanda erkekleri daha kolay denetleyebileceğini düşünmüş de olabilirdi.

"Teşekkürler," dedi. "Amanda bir..."

"Telefon beklediğinizi mi?" diye sözünü kesti sekreter. "Söyledi."

"Teşekkür ederim."

Kadın gülümsedi ve dışarıdaki masasına döndü.

Will o sabah ilk iş olarak Emma'nın okuma öğretmeni Evan Bernard'a telefon etmiş, o da Adam Humphrey'ye gönderilen tehdit dolu notlara bir göz atmayı kabul etmişti.

Faith'in önerisine uyararak, öğretmenin ellerindeki kâğıtların disleksik birinin eseri olup olmadığını söylemesini umuyordu. Will kâğıtların birer suretini Bernard'a götürmesi için bir devriye arabası görevlendirmiş, Bernard da notlar eline geçer geçmez telefon edeceğini söylemişti.

Will parçalanmış cep telefonunda saati kontrol etti, Amanda'nın nerede kaldığını merak etti. Ekrandaki sayılar eskisi kadar parlak görünmüyor, bazen biriyle konuşurken telefon çalıyor, bazen de durup dururken ekran aydınlanıveriyordu. Daha önce, telefon nedensiz yere titreşime geçince, durdurmak için pili çıkarmıştı. Üç yıllık ve üç milyon yıl geri olan telefonu için kaygılanıyordu. Yeni bir telefon alırsa, bir sürü yeni talimat öğrenmek, bütün numaraları yüklemek ve tüm işlevleri yeniden programlamak zorunda kalacaktı. Bütün bir tatili zehir ederek. Belki de tatili olmayacaktı, çünkü tatile çıkabilmek için insanın önce bir işi olması gerekirdi.

Amanda, "Anlaşılan, basından iyi tepkiler alıyoruz," diyerek, büroya hışımla girdi. "Paul Campano seninle ittiğini kabul etmiyor. Bir kaza olduğunu, senin düştüğünü söyledi."

Patronu içeri girerken ayağa kalkan Will o denli şaşkıncı ki, oturmayı unuttu.

Kadın masasının üzerindeki notları incelerken gözlerini kaldırıp Will'e baktı ve, "Hamish Patel o koskocaman ağzıyla bambaşka bir öykü anlattı," dedi. "Yüzüne bakarak bir tahminde bulunayım: Campano bir tane sallamış, doğru mu?"

Will otururken, "Evet," dedi.

"Morarmış gözlerinden ve şiş burnundan adamın yumruklarım yiğitçe yediğin sonucunu mu çıkaracağım?"

"Madem Hamish öyle diyor."

"Sana neden yumruk attığını söylemek istemez misin?"

Will gerçeğin işine gelen bir biçimini anlattı. "Ona söylediğim son şey, DNA örneği almak istediğimiz oldu."

"Bu da bütün suçu bana yüklüyor, değil mi?"

Will, "Paul örnek verdi mi?" diye sordu.

"Aslında, evet. Yani, ya inanılmaz derecede küstah, ya da masum."

Will hiçbirine bahse girmezdi ama yine de Paul'un onu korumasına inanamıyordu. Yarım saatten kısa bir süre önce birlikteyken, yaptığı iyiliği ima bile etmemişti. Belki de bu, adamın bunca yıl onu hor görmesinin bedeliydi. Ya da hâlâ eski Paul'du ve hesabı büyüklerin bakmadığı bir anda, kendi kapatmak istiyordu.

"İşleri nasılmış?"

Will, "Büroma döner dönmez acenteye telefon ettim. Kız öğlene kadar aramazsa, alıp getirmeleri için ekip arabası göndereceğim." Biraz durup, "İçimden bir ses, Paul'un bu olanlarla hiç ilgisi olmadığını söylüyor," diye ekledi. "Basit bir çocuk kaçırmaydı, belki. Ama değil."

Amanda, "Yakında öğreniriz," dedi. "Önce Paul Campano'nun DNA'sıyla Kayla Alexander'ın vücudunda bulunanın karşılaştırılmasını istedim. Bir sonuç alınır alınmaz, Beckey Keiper laboratuvarından telefon edecek."

Will bir yandan şaşkınlıktan kurtulmaya çalışırken, "Emma'nın okuluna bir devriye arabası gönderdim," dedi. "Bernard da her an arayabilir."

"Kurumdaki disleksiğimizin bir şey söyleyememesi oldukça tuhaf, değil mi?"

Will iskemlede kıpırdamamaya çabaladı. Son on yılda patronunu evinden sadece bir kere, o da bir meslektaşlarının öldürüldüğünü haber vermek için aramıştı. Bir gece önceyse, birileri, muhtemelen katil tarafından Adam Humphrey'nin yatakhanedeki odasının kapısının altından atılan kâğıtlarda olağanüstü bir taraf göremediğini açıklamak için telefon ettiğinde, Amanda ona daha da soğuk bir cevap vermişti.

Boğazını temizledi. "İstifamı istiyorsan..."

"Bu işten ayrıldığın zaman, kışında ayak izim olacak; buradan yaralı bir kedi yavrusu gibi çıkamayacaksın," dedi Amanda. Koltuğunda dikildi. "Kahretsin, Will."

"Özür dilerim."

"Şu sırada özür pek bir işe yaramıyor." Cıvataı daha da sıkıştırdı. "O mektuplar, elimizdeki tek somut kanıt. 'Kızı rahat bırak.' 'O benim.' Bunlar katilin kurbanlardan birine gönderdiği dolaysız tehditler. Eğer bu, bir çeşit özürlü birinin işiyse, o zaman çuvaldadık demektir. Bu bilgi elimize geçer geçmez, etrafa yaymamız gerekirdi."

"Farkındayım."

"İmla hatalarını bu sabah değil de, dün öğleden sonra görmüş olsaydın, şimdi soruşturmanın neresinde olurduk, bir düşündün mü?" Will'e cevap verecek zaman bırakmadı. "Üçüncü güne giriyoruz. Üç gün. Bunun ne anlama geldiğini söylememe gerek yok."

"Başka ne diyebilirim ki?"

Amanda ilk defa da olsa, söylenecek bir söz bulamıyordu. "Zaman kaybediyoruz. O öğretmen ne zaman telefon edecekti?"

"Devriye arabası oraya varmak üzere olmalı."

"Gordon Chew ne zaman gelecek?" diye sordu. Tennessee'den gelecek parmak izi uzmanını kastediyordu.

"Sekiz buçuğa doğru. Bu sabah erkenden yola çıkacaktı."

"Dün gece çıktı," dedi Amanda, ancak ayrıntıya girmede. "Elimizde ne var?"

Will, "Bir sürü hiç," dedi. "Charlie Ansley Park'taki evde elyaf ve ayak izleri buldu, ama işe yaramaları için, bunlara uyacak bir şey bulmamız gerekiyor." Charlie'nin bulduğu gri tozu da hatırladıysa da, her şeye rağmen bir şey çıkacağını umarak, konuya hiç girmede. Devam etmeden önce gırtlakını

temizledi. "Dünkü fidye konuşması Kayla Alexander'ın cep telefonundan yapıldı. Çağrı kuzey Atlanta'yı ta Kennesaw Dağı'na kadar kapsayan baz istasyonundan yansımış."

"Bugünkü çağrıyı üçgen yöntemiyle yakalamaya çalışabiliriz; ama adamın bu işin çok vakit alacağını bilecek kadar televizyon izlediğine eminim." Amanda bir an düşündü. "Ben hâlâ bunun bir kaçırma olmadığı kanısındayım."

Will, "Ben de," dedi. "Hâlâ emin değilim."

"Yaşadığının kanıtını gördük."

"Biliyorum."

"Anne de, baba da telefonda duydukları sesin kızlarının sesi olduğunu söylüyor. Hâlâ Emma Campano'nun bu işte rol almış olabileceği kanısında mısın?"

"Bu işte havada kalan bir şeyler var," dedi Will. "Olay yeri fazla dağınıktı."

"Charlie kan ve ayakkabı izlerine dayanarak, cinayetler sırasında evde dört kişi bulunuyordu, diyor."

"Biliyorum."

Amanda Will'in göz önünde bulundurması gerekecek bir ayrıntı daha ekledi. "Eğer genç kızlara ilgi duyuyorsan, birini cinayet yerinde ölü bırakmazsın. İkisini de götürürsün."

"Biliyorum."

"Kayla mücadeleciydi. Belki kendi rızasıyla gitmek istemedi."

Amanda ellerini kaldırdı. "Bütün sabah böyle konuşur, dönüp dolaşır aynı yere geliriz. Dünkü telefonda, hayatta olduğunu duydum. Kızın ödü kopmuş gibiydi. Film izlerkenki sahte dehşet, "sesim şöyle çıksın da korkmuş görüneyim," korkusu değildi kızdaki. Ancak ölmek üzere olduğunu bildiğin zaman çıkaracağın sesleri çıkarıyordu."

Will işittiklerini sindirmeye çalıştı. Amanda haklıydı. Daha önce her ikisi de gerçek korkunun sesini duymuştu; hatta her

birinin hatırlamak isteyeceğinden de çok. Emma Campano rol yapmıyordu. Sesinde korkunç bir titreme, soluklarında sert bir hırıltı vardı. İnsan bunları taklit edemezdi. Mutlak dehşet, insanın ancak yaşayarak öğrendiği gizli bir lisandı.

Will, "Bantta, Emma'nın konuştuğu bölümde herhangi bir çevre gürültüsü var mıydı?" diye sordu.

"Öğlenden önce somut bir sonuca varamayacaklarını söylüyorlar. İlk aşamada trafik gürültüsü var, bir de köpek havlaması. Sesi kaydedildiğinde, kız kapalı bir yerdeymiş."

"Yani, kızı bir yere götürdü, arabadan çıkardı, sonra da kaydı yaptı."

"Bütün bunlar bize fidye isteğinin sonradan akla gelmiş bir düşünce olmadığını gösteriyor. Bu heriflerin nasıl davrandığını daha önce gördük. Kızışırlar, kızı kaçıırırlar, tecavüz ederler, öldürürler, neden sonra plan yaparlar. Oysa bu, en başından hesap edilmiş. Daha eve ayak basmadan, ip ve koli bandı getirmiş. Bıçak bulmuş. Kızı götürebileceğini bildiği bir yer belirlemiş."

"Daha iyimser biri olsam, bütün bunlar kızın hâlâ hayatta olduğunu kanıtlıyor, derdim."

Amanda, "Bu dediklerim, dündü," diye hatırlattı. "Bugünkü durumu iki buçuk saatten biraz daha uzun bir süre sonra anlayacağız."

"Laboratuvar fidyecinin sesiyle ilgili bir şeyler söyleyebildi mi?"

"Adamın bilgisayara kaydettiği cümleleri telefonda dinlettiğini söylerken, haklıydın." Amanda önündeki notlardan birini okudu. "VoiceOver işlevi Apple Macintosh yazılımının açık erişimli bir özelliğidir. Arayıcının seçtiği sesin adı "Bahh'tır." Başını elindeki nottan kaldırdı. "Kısacası, artık zanlımızı sadece birkaç milyon Apple bilgisayar sahibi içinde arayacağız."

"Kayla Alexander'ın annesiyle..." Amanda, "Döndüler," diye cümlesini kesti. "Ve yanında avukat yoksa, yüz kilometreden fazla yaklaşma."

"Neden?"

"Westfield Academy, Campano'lar ve Atlanta Emniyet Müdürlüğü aleyhine dava açmaya hazırlanıyorlar. Soruşturmada payımız olduğunu öğrenir öğrenmez, bir dava da bize çıkacaklarından eminim."

"Neye dayanarak?"

"Okul kızların kaçmasını engelleyemedi, Campano'lar kızın ölmesini önleyemedi, Emniyet Müdürlüğü de haritasını çizsen bile kendi kışını bulmaktan aciz."

İçeriden Caroline seslendi. "Hatta Evan Bernard var."

Will Amanda'ya, "Lütfen bana bırak," dedi.

"Kendini temize çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Bize yardım etmeye çalışan bir adamı kızdırmamaya çalışıyorum."

"Gülünç olma." Telefonun hoparlör düğmesine bastı. "Bay Bernard, ben özel suç önleme ekibi müdür yardımcısı Amanda Wagner. Özel Ajan Will Trent de yanımda. Bu sabah bize yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederim."

Bernard, "Sözünü etmeye değmez," dedi. "Gönderdiğiniz memur ışıklı ve sesli sirenleriyle ön kapıya dayandı." Kendini gülmeye zorladı. "İtiraf etmeliyim, biraz sarsıcıydı."

Amanda o ninelere özgü tebessümüyle, "Başınızı derde sokmamak için teşvik olarak düşünün," dedi.

Will hattın öbür ucundaki sessizlik karşısında başını salladı. Söze girerek, "Bay Bernard, mektuplar hakkındaki düşüncenizi söyler misiniz?" dedi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, mektuplar bana tuhaf geldi."

"Neden? Açıklar mısınız?"

"Birincisi, 'O benim,' diye okunması gereken, bana hiç gerçek gelmiyor. Her disleksik kişinin farklı olduğunu dün söyledim size; belki de yerel şiveler konusunda bir dilbilimciyle konuşmanız daha doğru olur, ama bana kalırsa karşınızdaki insan fonetik imlacı dediklerimizden, disleksik değil."

Will, "Emin misiniz?" diye sordu.

"Aslında, pek değilim." Düşünürmüş gibi bir ses çıkardı. "Sadece kendi tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Disleksik birinden harflerin yerini karıştırmasını beklerdim, yoksa sadece yanlış yazıp bitişirmesini değil. Burada en dikkat çeken özellik, takdim tehir, ya da aktarım. Örneğin, Emma imdat sözcüğündeki 'm' ve 'd' harflerini hep karıştırır, 'idmat' diye yazardı."

Amanda sabırsızlandığını gizlemek için en ufak bir çaba göstermedi. "Ya ötekiler?"

"İkincisi, yani 'ırz düşmanı' doğru tabii, ama 'kızı rahat bırak' anlamında bir 'Kızı raat brag' var. Bir kez daha, herkesin farklı olduğunu vurgulamak isterim, ama 'brag' bana tuhaf geldi. Genellikle, orada bir 'g' beklemezsiniz. Burada 'g' benim ağır diyeceğim bir harf, yani kelime içinde belirli bir sesi var. Çoğu zaman onun yerine bir 'h,' ya da 'h' yerine 'g' kullanıldığını görürsünüz, ama asla boş yere kullanılmaz." Yine o düşünme sesini çıkardı. "Öte yandan 'raat' kelimesi beni bir daha düşündürüyor."

Will bütün harf dizilerini izlemekte zorlanmasına rağmen, "O neden?" diye sordu.

"Çünkü, genel olarak, disleksik bir imla. Kelimenin en saf hali. Ulama yok, etkisini güçlendirmek için 'g' yok. Bana kalırsa, imla denetimiyle eklenmiş."

"O halde, ne düşünüyorsunuz? Disleksik görüntüsü vermek isteyen birisi mi, yoksa gerçekten bir bozukluğu var mı?"

"Bakın..." Tereddüt ettiği anlaşılıyordu. "Hekim değilim. Sadece okuma öğretmeniyim. Ama başıma tabanca

dayarsanız, size muhtemelen ortalama zekâ sahibi, temel okuma becerisini asla edinmemiş, erişkin birinin eserine baktığınızı söylerdim.”

Will Amanda’ya dönünce, kadının da ona baktığını gördü. Her ikisi de dolaysız cevap almamaya alıştı. Will konuyu açıklığa kavuşturmak için, “Bu kişide bir çeşit okuma zorluğu olduğunu düşünmüyorsunuz?” diye sordu.

“Benden samimi fikrimi istediniz, ben de söyledim. Bu mektupları yazan kişinin hiçbir zaman doğru dürüst okuma yazma öğrenmediği kanısındayım. En iyi haliyle ikinci, ya da üçüncü sınıf düzeyinde.”

Amanda’nın kuşkulu olduğu sesinden anlaşılıyordu. “Nasıl olur?”

“Devlet okullarında öğretmenlik yaparken daha sık rastlıyordum, ama böyle bir durum gerçekten var. Her çeşit okuma sorununa sahip olmalarına rağmen, aradan kaçan çocuklar oluyor. Yardım etmeye çalışırsınız, ama aslında yapılacak fazla bir şey yoktur. Westfield’a gelmemin bir nedeni de buydu.”

Arka planda, ders zili çaldığını duyular.

Bernard, “Özür dilerim, ama derse girmem gerek,” dedi. “Eğer isterseniz, bu konuda birini...”

Will, “Şimdilik gerek yok,” dedi. “Zamanınızı ayırdığınız için teşekkür ederiz. O notları, getiren memura verebilir misiniz?”

“Tabii. Başka bir şey çıkarsa, beni aramaktan çekinmeyin. Size daha fazla yardımcı olmak isterdim.”

“Çok yardımcı oldunuz,” dedi Will. “Bu konuşmadan kimseye söz etmezseniz çok sevinirim. Emma’nın durumunu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyoruz da.”

“Tabii. Şimdiden öğrencilerimizin olanlardan yeterince etkilendiği kanısındayım.”

“Teşekkürler, Mr. Bernard.”

Konuşmayı sonlandıran, Amanda'ydı. "Bu dediklerinden bir şey anladın mı?"

"Evet," dedi Will. "Mektupçumuz, aynı zamanda işlevsel bir cahil de olan, ortalama zekâyâ sahip bir erişkin."

"Bir uzmanın dürüst izlenimini bizimle paylaşmasının ne kadar iyi geldiğini anlatamam."

Caroline elinde bir dosyayla içeri girdi. "Copy Right çalışanlarıyla ilgili bilgiler; bu arada Gordon Chew telefon etti ve yarım saat gecikeceğini bildirdi."

Amanda sekreterine teşekkür etme zahmetine katlanmadı. Dosyayı açtı, sayfaların üzerinden geçerken Will'e önemli noktaları okudu. "Uyuşturucudan hüküm giymiş Lionel Edward Petty dışında hepsi temiz. Yol çevirmesi sırasında torpido gözünde altmış gram ot bulunmuş."

Will, "satıcılıktan mı suçlanmış?" diye sordu. Yargıca bağlı olsa da, otuz gram marihuananın karşılığı genellikle kabahat olarak değerlendirilir. Altmış gram, uyuşturucu satıcılığına girer.

"Satıcının adını verince," dedi Amanda, "Hapis cezası tevil edilmiş, para cezasıyla kurtulmuş."

Will, "Faith, Adam'ın yazı masasının altına yapıştırılmış bir torbada esrar buldu," dedi. "Pek kesin bir bağlantı değil, ama Copy Right, Tech'e çok yakın. Hakikaten satıcıysa, öğle tatili sırasında kolaylıkla kampusa gidip gelebilir."

"Ben kampusta kalan, bütün ticarete hâkim satıcılar olduğundan eminim," dedi Amanda, önündeki dosyayı kapattıktan sonra. "Fotokopi merkezinin dışında iş yapan müteahhitlerden gelen bilgiler baştan savma. İçimden bir ses, kaçak işçi çalıştırdılar, diyor. Belki gidip, dükkânda işçilerle konuşan olmuş mu, diye sormak yararlı olur. Sabah vardiyasında çalışan Latin asıllı bir kız vardı." Dosyadaki sayfalardan birini açtı. "Maria Contreras. İşçilerle bir teması olabilir. Irk profillemesi yapıyorum belki. Öteki kızları da bir kontrol et. Bakarsın,

adamlarla flört etmişlerdir." Elindeki kâğıdı Will'e uzatmak üzereyken, fikrini değiştirdi.

Will elini çekmedi. "Faith'e veririm."

Amanda kâğıdı masanın üzerine bırakıp kaydırırken, düşüncesini açık seçik anlattı. "Bu işte biriyle ortak çalışman gerekiyor, Will."

"Başkalarıyla çalışmada başarılı olmadığımı biliyorsun."

"Faith Mitchell'la anlaşıyor gibisin."

"Eninde sonunda yollarımızın ayrılacağını biliyor da ondan."

"Hah!" dedi Amanda. "Şimdi oldu işte. O ünlü Trent kibri."

Will diklendi. "Ne demek oluyor, bu?"

"Annen değilim, Will, ama koca adam olmanın zamanı geldi ve özürlü olduğun için de kendine acıtmaktan vazgeç artık."

Sorunun bu kadar önemsiz olduğunu düşünüyorsa, dileksisini neden durmadan yüzüne vurduğunu sormadı. Ne de olsa, Amanda meslek yaşamını insanların zaaflarını bulup bunları olabildiğince istismar etmek üzerine kurmuştu.

Amanda Will'in bütün dikkatini ona vermesi için öne doğru eğildi. "Soruşturmaları yapboz olarak görüyorsun ve beynindeki o farklılık her neyse, karmaşık işleri başkasının hiç çözemeyeceği gibi halletmeni sağlıyor." Söylediklerinin etkisini göstermesi için bekledi. "Çözeceğini bildiğim için verdim bu soruşturmayı sana. Onun için, tam da şu anda bir güven bunalımınla hiç uğraşamam. Senden istediğim, ortaya çıkıp Faith'le işbirliği yapman ve işini bildiğin en iyi şekilde tamamlaman."

"Amanda..."

"Hazır söze başlamışken, Angie Polanski'den çok daha iyisini bulabileceğinden de eminim."

"Konuyla hiç ilgisi yok."

"Olabilir, ama kendini uyarılmış addet. Bu dosya kapandığı zaman, Faith'e bizim ekibe katılmasını önereceğim."

"Faith emniyet müdürlüğünden. Emeklilik gibi kazanımlarından olur ve..."

"Ayrıntıları sonra düşünürüm. Sen Faith'e küçük sorununu nasıl anlatacağını düşün, Özel Ajan Trent. Sonunda kendisi öğrenirse, bunu ondan sakladığın için küplere biner." Biraz bekledikten sonra ekledi: "Ve soruşturmayı ilerletebilecek bir şeyler yapabilecekken, telefon konuşmalarımızda sana dadılık etmekten de özel bir keyif almıyorum."

Will cevap vermek için ağzını açtıysa da, Amanda ona konuşacak fırsat vermedi.

"Bu kadar yeter," dedi. O kalkınca, Will de ayaklandı. "Konu zaman kaybetmekten açılmışken, Alexander'lar konusunda avukatlarla konuşacağım, sonra da on otuzdaki fidye konuşması için Ansley'ye, Campano'lara gideceğim." Topuklarını zeminde tıkırdatarak kapıya yürüdü. "Tehdit notları konusunda ne diyecek, öğrenmek için Gordon Chew'u bekle, sonra da inşaat işçileriyle ilgili bir şey hatırlayıp hatırlamadıklarını anlamak için Copy Right'takileri sorgula. Campano'ların evinin dışında buluşuruz." Kapının eşiğinde durup, tekrarladı: "Evin dışında, Will. Paul Campano'nun aranızdaki küçük anlaşmazlık konusunda seni neden koruduğunu bilmiyorum, ama sakın beni kandırdığını sanma."

14

Faith çenesi yerinden çıkacak gibi esnerken ağzını kapadı. Gecenin büyük bölümünü Victor Martinez'le konuşarak geçirdiği için, bitkinlikten neredeyse sarhoş gibiydi. Restorandan atıldıktan sonra, hemen yanındaki kahveye gidip,

dışarıdaki madeni masalardan birine oturmuşlardı. Gecenin sıcağında terleyip sivrisinekler tarafından sokulurken hiçbiri kalkmaya davranmamış, her ikisi de konuyu sıcağa, sivrisineklere getirmemeye büyük özen göstermişti.

Faith Victor'a babasını, onu ne kadar özlediğini, Almanya'daki ağabeyini, annesiyle ilişkisini ve tabii Jeremy'yi anlatmıştı. Victor büyük dikkatle dinlemiş, gözlerini genç kadından ayırmamış, parmakları onunkileri okşarken, Faith de adamın teninin temasından başka bir şey düşünemez hale gelince sonunda vazgeçmiş, tek söz etmeden Victor'a bakalmış, o da sonunda kendisinden bahsetmişti.

Yaşamının özetini yapmıştı Faith'e: erken ve başarısız bir evlilik, Georgia Tech'te öğrenci işleri müdürlüğüne yükseliş. Ailesinde, üniversiteye giden ilk kişiydi ve sonuncusu da olmamak için kız ve erkek yeğenlerine baskı yapıyordu. Faith'in üniversiteyi yarıda bıraktığını öğrenince, onu da sıktırmaya girişmişti.

Faith saatin üçe geldiğini görüp, dört saat sonra işe gitmek üzere kalkması gerektiğini hatırlayınca, büyüğü bozmak zorunda kaldı. Victor elini tuttu, yanağından, sonra da -çok hafifçe- dudağından öptü. Faith'i arabasına kadar götürdü, son bir kez öptükten sonra da uğurladı.

Victor onu bir daha aramayacak da olsa, Faith bunun yaşamındaki en romantik akşamlardan biri olduğunu düşünüyordu.

Will büroya girdi. "Anlaşılan, tombala başvurularını incelemeyeceğim," deyip, masasının arkasındaki koltuğa yığılır gibi çöktü. Elbisesi ütülü, yüzü tıraşlıydı, yine de nasıl oluyorsa buruşuk görünüyordu. "Bu sabahki basın toplantısını izledin mi?"

Faith ensesindeki tüylerin dikildiğini hissetti. Televizyonu açacak zaman bulmak bir yana, sabah ancak duş alabilmişti. "Ne?"

Will, herkesin bildiği bir gerçekten söz edermişçesine, "Basın toplantısı," diye tekrarladı. "Bana kalırsa, Amanda fazla zorladı, ama bana böylesi konularda hiç danış..."

"Basın toplantısı mı vardı?" Faith ayağa kalktığını neden sonra fark etti. "Neden söylemedin?"

"Biraz uyuyabilmek hoşuna gider, diye düşünmüştüm."

Faith, "Öyleyse burada ne işim var?" diye öfkelendi. "Burada ne arıyorum ben?"

Will sözünü kesti. "Bir dakika." Hâlâ yüzünde o şaşkın ifadeyle, koltuğunda oturuyordu. "Yine ne yaptım?"

"Yine ne mi yaptın?"

"Her ne yaptımsa, özür dilerim. Gerçekten üzgünüm." Öne doğru eğildi. "Şu konuyu konuşalım, tamam mı? Otur lütfen."

Yüzündeki samimi pişmanlık, Faith'in içindeki, bütün kavgacılığı alıp götürdü. Oturdu. "Gülünç."

"Sen bana sadece ne yapmak istediğini söyle."

"Bu soruşturmada benim konumumu belirlemek zorundayız." Will'in hâlâ ne yapacağını bilmez halde olduğunu görünce, bazı seçenekler önerdi. "Hâlâ uşağın mıyım, yoksa okul sözcün, veya şoförün, ya da..." Yandaki bürodan yüksek bir gümbürtü, ardında da kahkaha sesleri duyuldu. Telefonlar çalıyordu. Gündüz vardiyası yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Will bunu Faith ile aynı anda hatırladı. Masasının çevresinden dolanıp kapıyı kapattı.

Oturana kadar bekledi, ardından da, "Bu soruşturmada birlikteyiz," dedi.

"Öyleyse, neden bazı şeyleri bana söylemiyorsun?"

"Sandım ki..." Sesi hâlâ şaşkın çıkıyordu. "Fazladan uyuyabilmek hoşuna gider sanmıştım. Basın toplantısı göz boyamadan başka bir şey değildi. O işkenceyi ikimizin birden çekmesi için hiçbir sebep yoktu."

Oysa Faith bir sürü sebep bulabilirdi: Abigail Campano'yla bir daha konuşma fırsatı, anneyle babanın ilişkisini görmek. Muhabirlerin kendi başlarına neler bulduklarını anlama imkânı, ya da bu son üç gündür hayatını adadığı soruşturmaya onu da dahil etmek yönünde temel bir nezaket.

Will başını eğmiş, gözlerini masasına dikmişti, ancak Faith de yetişkin bir çocuk anası olarak suçluluk duygusunu görürce tanıyacak tecrübeye sahipti.

"Başka ne var?" diye sordu. Cevap alamayınca, ısrar etti. "Başka bir şey daha var, biliyorum, Will. Haydi, ne var, söyle bana."

Will'in sesinde bir dehşet tınısı vardı. "Hiç hoşlanmayacak sın."

Faith cevap vermeden bekledi. Yandaki büroda konuşulanları açıkça işitebiliyordu: polis palavraları; bir tutukluyu nasıl dizlerinin arkasına tekme savurarak yere yığdığını anlatıp böbürlenlen biri.

Will, "Bu sabah Evan Bernard'la konuştum," dedi.

"Kendi başına?"

"Amanda'yla birlikte."

Genç kadın işittiğini sindirmeye çalıştı. Ona güvenmeyen, Amanda mıydı yoksa? İsteddiği kararları almak, sonra da ortalığı temizleme işini Will'e bırakmak o yaşlı kadının kişiliğine çok uygundu. Faith yanlış kişiye mi çatıyordu? Öte yandan, devre dışı bırakılması Amanda'nın kararıysa, o zaman Will neden açıklamıyordu bunu?

Yalan katmanlarının arasından gerçeği göremeyecek denli yorgun olduğundan, gözlerini ovuşturdu. "Ne dedi?"

"Dediğine göre, öğrenme güçlüğü olan birinin değil, cahil bir yetişkinin peşindeymişiz."

Faith aradaki farka inanamadı. "Bunları o üç nottan mı çıkarıyor?"

“Ben sadece söylediklerini tekrarlıyorum.”

“Bir insan okuma yazma öğrenmeden nasıl okul bitirir ki?”

Will çenesini sıvazlayarak, “Oluyor işte,” dedi.

Faith bu kez gerçekten adam yerine konulmadığını hissetti. Basın toplantısı başka bir konuydu, oysa Evan Bernard’a sorulacak somut soruları vardı: O üç kısa cümleye bakarak, tümüyle normal olduğu halde izlerini silmeye çalışan biriyle değil de, öğrenme güçlüğü çeken biriyle karşı karşıya olduklarından nasıl emin olabilirdi?

Will, “Gordon Chew geldiğinde, laboratuvar haber verecek,” dedi. “Parmak izi uzmanımız.”

“Neden bizimkilerden birine başvurmadin?”

“Kâğıt üzerinde ancak birkaç kimyasal işlem yapılabilir. O notlardan herhangi birinde bir parmak izi varsa, Gordon o izi bulacaktır.” Bilgisayarını uyandırmak için klavyedeki tuşlara dokundu. Bir şeyler, muhtemelen bir e-posta mesajı okumaya başladı. “Verdiğim şişeyle ilgili bir şey yaptın mı?”

Faith tedbiri elden bırakmayarak kısık sesle yanıt verdi. “Doğru ellere teslim ettim.”

Will gözlerini bilgisayardan ayırmadı, fareyi oynattı, tıkladı. Genç kadın Will’in surat mı astığını, yoksa yine yanlış bir şey söylemekten mi çekindiğini anlayamadı. Her zamanki gibi, yine seçtiği konu Faith’in tahmin edecekleri içinde sonuncuydu. “Geçen yıl dişime kanal tedavisi yaptırdım. Atlanta Emniyet Müdürlüğü’nde çalıştığın için talihlisin. GSB’nin sigortasında dış kapsamı felaket. Bin beş yüz doları cebimden ödemek zorunda kaldım.”

Faith anlayışlı bir ses çıkardı; oysa elinin altından klavyeyi söküp almaya hazırdı. “Bilgisayarınla oynayabilmen için seni yalnız bırakmamı ister misin?”

En azından, suçlu görünecek kadar zarifti. Sonunda koltuğunda doğruldu, konuşurken Faith’e bakmaya başladı. “Cep

telefonundan yapılan fidye konuşması, Atlanta'nın büyük bölümünü kapsayan bir istasyondan gelmiş. Konuşma analizi öğleden önce elimizde olmayacak. Charlie de henüz Prius'la ilgili somut bir şey bulamadı. Paul Campano'nun DNA sonuçlarını bekliyoruz, ona göre Kayla Alexander'da bulunanla uyuşup uyuşmadığına bakacağız. Kız kaçırılalı neredeyse üç gün dolacak ve insanların sorularımızı cevaplandırmaları için iki saat daha yitireceğiz; üstelik, gelen cevaplar da yeni sorulara yol açacak."

"Ne kadar rahatlattın, bir bilsen."

"Öyle. Bu arada, senin yerinde olsam, sendika temsilcisini arardım. Alexander'lar kızlarının kimlik belirlemede çuvaldadıkları için kent yönetimini mahkemeye veriyor."

Faith, "Yandık," diye homurdandı.

Will parmağını masaya vurarak, "Üzgünüm," dedi. "Bu işte beraberiz, tamam mı?"

"Mahkemede mi?"

Gülümsedi. "Bakarsın, mahkemede de."

Faith bütün bu pisliğe batmadan, hâlâ işini yapmaya çalışıyordu. "Parmak izi uzmanından sonraki planımız nedir?"

"Amanda, inşaat işçileriyle ilgili kuşkulu bir şey görüp görmediklerini anlamamız için Copy Right'ta çalışanlarla bir daha konuşmamızı istiyor. Sonra, onunla Campano'larda buluşacağız. Fidyeci bu sabah on buçukta arayacağını söyledi. Umarım o zaman, üzerinde çalışacak yeni bilgilerimiz olur; bir damla, yaşadığına dair yeni bir kanıt."

"Adam'ın Chevrolet Impala'sıyla ilgili sağlam bir tarifimiz var. Kentteki her polis o arabanın peşinde olacak."

"Hâlâ kentte olduğunu umalım."

Will arkasına yaslandı, ellerini dümdüz karnının üzerinde kenetledi. Faith, "Amanda canına okudu mu?" diye sordu.

"Hayır. Çok şaşırdım. Birlikte çalışması çok güçtür."

“Tahmin edebiliyorum.”

Will elini uzattı, başparmağını belirli bir açıya getirdi. Döşemede ince bir izi göstererek, “Şunu görüyor musun?” diye sordu. “Dört yıl önce çivi tabancasını üzerime sıktı.”

“Bilerek mi?”

Yeniden ellerini kavuşturarak, “Asıl sorun da bu ya,” dedi.

Konu artık Amanda’ya gelip takılınca, Faith, “Ben çocukken, Kenny amcamla çıkıyordum,” dedi.

Will sandalyesinden düşer gibi oldu. “Ne dedin?”

“Babamın kardeşiyle. Hava Kuvvetleri’nde albaydı. Amanda onunla yaklaşık...” Durup düşündü. Amanda Ken’i Jeremy’nin liseye girmesinden hemen önce terk etmişti. “Yaklaşık on beş yıl birlikteydi.”

“Hiç haberim olmadı.”

“Amanda annemi soruşturma görevi verdiğinde de mi bir şey söylemedi?”

“Hayır, ama bildiğim kadarıyla, hiç müdahale etmedi. Bana sadece adil olmamı söylemişti.” Cevabı verirken, sesi tuhaflaştı.

Faith annesinden işittiği bir şeyi hatırladı. Zamanında acayip bulmuştu ya, şimdi anlıyordu. “Annem soruşturma sırasında senden fazla bahsetmezdi, ama bir keresinde bana senin doğru şeyi yapacağına güvendiğini söylemişti.”

Will, “Bunu duymak, güzel,” dedi. Oysa Faith ifadesinden kandırıldığı hissi taşıdığı sonucunu çıkarıyordu. Genç kadın bütün bunların Amanda’dan beklenecek hareketler olduğunu da anlamaya başlamıştı. İnsana asla olayı bütün boyutlarıyla anlatmazdı.

Konuyu değiştirmek için, Will’in zevksiz bürosundan bahsetmeye çalıştı: “Manzara aydınlıkta da pek düzelmiyor.”

Will yine çenesini sıvazladı. “Düzelmiyor.” Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Seni telefon konuşmasının dışında

bıraktığım için özür dilerim,” dedi. “Basın toplantısından da. Bir daha olmayacak.”

Kaç kere özür dilemiş olursa olsun, Will onu hâlâ bir şeylerden dışlamayı sürdürdükçe onun özrünü kabule pek de hazır değildi. “Paul’un bütün bunlara tepkisi ne oldu?”

“Her zamanki kabalığı,” dedi Will. “Her şeyi kontrol etme çabası.”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Faith. “Biraz fazla itiraz etmiyor mu?”

“Paul boktan herifin teki, ama onu böyle bir şey yaparken hayal edemiyorum. Bunun için bir suç ortağı gerekirdi; bir de neden.”

“Bana kalırsa, DNA raporu geldiğinde elimizde yeterince neden olacak.”

“Uyuşmayacak,” dedi Will. Kendinden öylesine emin görünüyordu ki, Faith tartışmaya gerek bile duymadı. Her çocuk kaçırma vakasında akla ilk gelen zanlı, baba olurdu. Gerçekten de koşullar ne olursa olsun, çoğu aile sorunu suçlayıcı parmakların babayı göstermesiyle sonuçlanır. Soruşturma, Will’in soruşturmasıydı ve Paul’un olanlarla ilgisi olmadığından bu kadar eminse, Faith’in yapabileceği bir şey yok demekti.

Faith’in kuşkularım sezmiş gibi, “Onu tanıyorum,” dedi Will.

“Peki, öyle olsun.”

“Ciddiyim, Faith. Paul’un olanlarla bir ilgisi yok.” Israrını sürdürdü. “Bir sürü konuda değerlendirmemi paylaşmadığını biliyorum...”

“Doğru değil bu.”

“Öyleyse, fikrimi söyleyebilir miyim?”

Faith kendine cevap verecek kadar güvenemedi. Bu adamla ağız dalaşını alışkanlık haline getirmişti ve bu alışkanlığının

sonucu da Will'in kafasının karışması, Faith'in de kendini kalles biri gibi görmesiydi.

Will de durumun farkında gibiydi. "Tek söylemek istediğim, bu adamı tanıdığım. Lütfen bana güven. Paul Campano'nun bir çocuğa acı verecek bir olaya karışması imkânsız; özellikle de söz konusu olan kendi çocuğuydu."

Faith, "Pekâlâ," diye kesti. Elbette Will'in dediklerine öyle hemen inanacak değildi. Konuyu değiştirmek için umarsız bir arzuyla odaya, çevresine bakındı. "İşine burnumu sokmak istemem, ama pencerede neden iki torba gebelik testi bulunduğunu sorabilir miyim?"

Will pencereye dönüp bakarken, yüzünün kızardığını hissetti.

Faith hemen özür diledi. "Affedersin, sormamam gerekirdi."

"Orada bıraktığımı unutmuşum."

Faith poşetlerden taşan kutuları, mutlu minik logolarını gördü. Jeremy'ye hamile olduğu sırada, elinde bir de böylesi bir test kutusu bulunmuş olsaydı... O zaman, belki de annesiyle babasına durumu söylemek için bunca zaman beklemezdi. Bu korkunç düşüncenin de nereden geldiğini merak ederek, elini ensesine götürdü. Tahmininden de daha bitkin olmalıydı.

Will, "Sanırım, kız arkadaşım hamile," dedi.

Kelimeler ikisinin arasında, havada asılı kalırken, Faith aralarındaki ilişkinin soğuk profesyonellikten tam olarak ne zaman kişiselliğe dönüştüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Will'in sakar hareketleriyle sosyal beceriksizliği altında öylesine iyi niyetli bir taraf vardı ki. Faith bütün gayretine rağmen Will Trent'ten nefret edemeyeceğini anladı.

Gebelik testlerine baktı. En az bir düzine olmalıydı orada. "Bunları öyle klozete bandıramazsın," dedi. "Elinde taze örnek olmalı."

Will masasının çekmecesini çekti ve elini ta arkalara kadar daldırdı. Bir test çubuğu çıkararak, "Bu var," dedi. "Çöp tene-kesinde buldum. Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Faith tam dokunacakken, çubuğun üzerine birinin işediğini hatırlayarak kendini son anda tuttu. Sonuç tablosuna baktı. Üzerinde tek bir mavi çizgi vardı. "Hiç fikrim yok."

"Evet," dedi Will. "Her neyse, hangi marka olduğunu anlayabilmek ve sonuçları öğrenebilmek için aldım bütün bunları."

Sorulması gereken açık soru genç kadının dilinin ucundaydı: *Neden gidip ona sormuyorsun?* Ancak Angie Polanski'nin testten Will'e bahsetmemiş olmasının bile iletişim kopukluğu yaşadıklarını yeterince kanıtlıyordu.

Will'e, "Öyleyse şimdi gözden geçirelim," dedi.

Will'in bu öneriye şaşırdığı belliydi. "Hayır, senden böyle bir şey isteyemem."

"Bernard arayana kadar yapabileceğimiz bir şey yok. Haydi."

Will sadece direnirmiş gibi yaptı; sonra poşetleri masasının üzerine boşalttı. Kutuları açmaya, plastik mühürleri sökmeye, test çubuğunu bulup, Will'in masa takviminin üzerindeki çubukla karşılaştırmaya giriştiler. Sonuncuya el atmak üzereyken, Will, "Bu benziyor sanki," dedi.

Faith onun elindeki plastiğe sarılı çubuğa baktı, sonra da masanın üzerindeki kullanılmış olanıyla karşılaştırdı. "Evet," diye onayladı.

Will testle birlikte satılan talimatı açtı, aradığı yeri bulana kadar göz gezdirdi. Başını kaldırıp Faith'e gerginlikle baktı, sonra yeniden kullanım talimatına eğildi.

Genç kadın sonunda, "Bana bırak," diyerek Will'in sıkıntısına son verdi. Talimatın arka yüzünde bir çizim vardı. "Tek çizgi," dedi Will'e. "Anlamı, olumsuz."

Will elleriyle kolçakları kavrayarak, sırtını iskemlesine dayadı. Faith adamın rahatladığını mı, yoksa umudunun mu kırıldığını anlayamadı. "Bu yardımın için teşekkürler."

Genç kadın bir taraftan talimatı kutusuna tıktırırken, başını salladı.

"Yazım denetimi?"

"Ne dedin?"

"Bernard dün bilgisayarların disleksik kişilerin sorunlarını gizlemesine yardım ettiğini söylemişti," dedi Will omuz silkerek. "İşlevsel bir cahilin de aynı şeyi yapması mantıklı olurdu."

Faith tehdit notlarını hatırlayıp gözlerini yumdu. "Sözcüklerin bir araya getirilip karıştırılması – imlaları doğruydu, değil mi? B-r-a-g bir kelime mi?" Bilgisayarı işaret etti. "Yazıver."

Will kımıldamadı. "Kelime."

"Anlamı ne?"

Telefon çaldı. Will açmaya davranmadı.

Faith tuhaf hareketlerini görmüştü ya, bu kadarı hepsini de aşıyordu. Telefon bir daha çaldı. "Benim cevap vermemi ister misin?"

Will uzandı ve hoparlör düğmesine bastı. "Will Trent."

Bir kadın belirgin bir doğulu aksarıyla, "Laboratuvardan Beckey," dedi. "Gordon Chew geldi de."

Will bilgisayar monitöründeki kapatma butonuna bastı. Ceketini düzelterek ayaklandı. "Haydi gidelim."

* * *

Adli tıp laboratuvarı Doğu Yakası Hükümet Konağı'nın bütün ikinci katını kaphıyordu. Binarın, fare ve asbestle doldurulmuş izlenimi veren diğer bölümlerinin tersine, burası temiz ve aydınlıktı. Kliması bile çalışıyordu. Yerde çatlak karolar, ya da duvarlardan çıkan keskin uçlu metal parçaları

görölmüyordu. Her Şey beyaz, ya da paslanmaz  elikti. Faith her gün böyle bir yerde çalışsa, hırsından tabancasını yerd . Tertemiz camlar bile binanın diğ r katlarındaki kirli çizgilere zitti.

Odada en az iki düzine insan çalışıyordu, hepsi beyaz  n l kl ,  oğ  da gözlüklü ve ameliyat eldivenliydi. Bir yerden müzik sesi geliyordu, Faith'in ne olduğ n   ıkaramadığ  klasik bir parça. M ziğ n ve elektronik cihazların uğultusu dışında, hiç gürültü yoktu. Kan analizi yapmakla hal  elyafını taramak pek sohbete yol a mıyordu anlaşılan.

"Buradayım." Odanın  teki tarafından seslenen, ince yapılı bir Uzakdoğulu adamdı. Laboratuvar masalarından birinin yanında, bir tabureye t nemıŐti.  n nde bir sürü tepsi vardı, ayaklarının dibinde, yerde de Faith'in avukatlarda gördüğüne benzer büyük bir siyah evrak  antası. Genç kadın üzerindeki beyaz önlüğü kendinin mi getirdiğ ni, yoksa buradakilerden birinden ödünç m  aldığını düşünmeden edemedi.

Will, "Gordon," dedikten sonra, Faith'i tanıştırdı.

Gordon elini uzattı. "TanıŐtığ mıza memnun oldum, hanımefendi."

"Ben de," dedi Faith; büyükannesinin ölümünden bu yana böylesine tatlı, bu kadar yavaş bir konuşma duymamıştı. Gordon'ın bunu nereden kapmıŐ olduğunu merak ediyordu. Adam Faith'ten ancak birkaç yaş daha büyük olmasına rağmen, çok daha yaşlı birinin davranıŐlarına ve ağırlığına sahip görünüyordu.

Will masanın üzerindeki notları işaret etti. Gordon k ğ tları plastik zarflarından çıkarmıştı. "Ne diyorsun?"

"Beni aramanız iyi olmuş, diyorum. Bu kâğıt korkunç bir halde. İyodin t ts s  bile denemeyeceğ m."

"Ya diazaflor en?"

"İŐığ n altına yerleŐtirdim bile. Karmakarışık."

“Markası, ya da filigranında bir özellik, veya...”

“Hiçbir özelliği yok.”

Faith cehaletini gizleyerek sadece kendini cezalandırdığına karar verdi. “Kimyasal yöntemler konusunda fazla bilgim yok. Neden parmak izi almak için kâğıda her zamanki gibi toz dökmüyoruz?”

Chew sorudan hoşlanmış olmalıydı ki, gülümsedi. “Bahse girerim, akademide parmak izi almak için sigara izmaritlerini toza bulardınız, doğru mu?” Faith’in yüzünün ifadesini görünce güldü. “Kendimi bildim bileli, böyle yaparlar.” Arkasındaki tabureye yaslandı. “Kâğıt gözeneklidir. Parmaklarınızın ucundaki doğal yağ sert bir yüzeyde güzel ve okunaklı bir iz bırakır, ama iş elyafa geldiği zaman, aynı yağ liflerin arasına karışıp dağılır. Üzerine toz serpmekle kalıntılara ulaşamazsınız. Bunun için parmak izi kalıntılarındaki amino asitlerle reaksiyona giren ninhidrin gibi maddelerle çalışır ve küçük kızı evine getirmemize imkân verecek küçük ve okunaklı bir ize ulaşmayı umarız.”

Her biri önlerindeki birkaç dakikanın ne denli önemli olacağını düşününce, havayı gerçek bir sıkıntı kapladı.

Will, “Haydi başlayalım,” dedi.

Gordon çantasından bir gözlükle bir çift yeşil eldiven çıkardı. Will ve Faith’e dönüp, “Her ikiniz de geri çekilin,” dedi. “Kullandığımız oldukça zehirli bir maddedir.” Her ikisinin de denileni yapmalarına rağmen, Gordon ağız ve burunlarını kapatmaları için de birer kâğıt maske uzattı.

Eğildi ve çantasından üzeri etiketsiz, küçük bir maddenin kapı çıkardı. Kapağı çevirerek açtı, sıçratmamaya özen göstererek içindekini önündeki tepsilerden birine boşalttı. Maskeye rağmen, Faith maddenin buharını barut gibi hissetti. Daha önce hiç böylesine açıkça kimyasal bir şey solunmamıştı.

Gordon bir taraftan "Ninhidrin ve heptan," diye açıkladı. "Dün gece, buraya gelmek için yola çıkmadan önce karıştırmıştım." Madeni kabın kapağını kapattı. "Daha önce freon kullanırdık, ama birkaç yıl önce yasakladılar." Will'e döndü, "Elimdeki son örneği iki ay önce kullandım. Bitmesinden hiç hoşlanmadım," dedi.

İlk kâğıdı almak için cımbızı uzattı. "Mürekkep biraz akacak," diye uyardı öteki ikisini.

Will, "Fotoğraflarını çekip, kopyalarını çıkardık," dedi.

Gordon kâğıdı kimyasal sıvının içine bıraktı. Faith gördüklerini insanların fotoğraf basmak için kullandıkları eski usul yöntemlere benzetti. Gordon'ın, kâğıdı eriyik içinde hafifçe oynatmasını izledi. Daktilo harfleri titreşti; Faith kelimeleri tekrar tekrar okurken, bir şeyler olmasını bekliyordu.

OBENEM!!!

Notu her kim yazmışsa, Emma Campano'yla arasında bir yakınlık hissediyor olmalıydı. Kızcağızı görmüş, onu arzulamıştı. Faith gözünü öteki cümleye dikti.

KIZI RAAT BRAG!!!

Fidyeci kızı Adam'a karşı savunmak gereğini hissetmiş olabilir miydi?

"Başlıyoruz," dedi Gordon. Faith belirmeye başlayan dağınık izlerin, kâğıdın farklı kişilerce birçok kez ellendiğinin kimyasal kanıtı olduğunu düşündü. Önce kat yerleri belirdi, koyu portakal renginden sonra hızla kırmızıya döndü. Bazı dağınık lekelerde de bulaşmış parmak izleri görülüyordu. Ardından beliren bir dizi girdap, renkleriyle Faith'e okuldayken kullandıkları ozalitin kırmızısını hatırlattı. Kimyasallar sayesinde kâğıdın neresinin tekrar tekrar ellendiğini görebiliyordu.

Gordon, "İşte bu tuhaf," diye mırıldandı.

Will maskeyi yüzüne tutarak eğildi. "Daha önce hiç bu kadar koyulaştığım görmemişim."

"Ben de görmedim," dedi Gordon. "Nerede buldunuz bunu?"

"Georgia Tech'te bir yatakhane odasında."

"Yanında olağandışı bir şey var mıydı?"

"Bir öğrencinin cebindeydi. Her üçü de."

"Çocuk kimya öğrencisi mi?"

Faith omuz silkti. "Yapıştırıcılarla çalışıyor."

Gordon tepsinin üzerine eğilerek koyu harflere, girdaplara baktı. "Bu, sol başparmak izi. Bana kalırsa, bu izi bırakan, hazırladığım eriyikteki asetatla reaksiyona giren bir kimyasalın etkisindeymiş."

Çantasına uzanıp bir büyüteç çıkardı. Faith adamın zehir kokulu tepsinin üzerine eğilmesini izlerken soluğunu tuttu. Gordon kimyasalın belirginleştirdiği çeşitli parmak izlerinin tümünü inceledi. "Kalıntılara bakarak, bu kâğıda üç ayrı kişi dokunmuş." Yeniden siyah harfleri inceledi. "Bence, başparmak izi, üçüncü kişinin kâğıda dokunduğu tek seferden kalma." Yerini gösterdi. "Sol alt köşede. Kâğıdı eline aldığı anda dikkat etmiş."

Will, "Kapının altından iterken, fazla dokunmamak için başparmağını oraya koymuş olmalı," dedi.

Gordon, "Olabilir," diye onayladı. "Bunu kurutmam gerek, sonra arka yüzüne bakacağım. İsterseniz bana birkaç saat verin, sonra neler elde ettiğimi hep birlikte görürüz, ha? Bu kâğıda dokunduğunu sandığınız iki kişiden örneğiniz var mı?"

Faith, "Adam'ınki dosyasında olmalı," dedi. "Adam'ın odasını aramadan önce, diğerlerinden ayırabilmek için Gabe Cohen'inkileri de almıştık."

"Ya Tommy Albertson'm parmak izleri?"

Faith başını salladı. Albertson güçlük çıkarmıştı ama yine de izlerini almayı başarmıştı.

Gordon, "Pekâlâ," diye söze girdi, "Bana elinizdeki örnekleri gönderin. Rengi bir tarafa, bu oldukça kusursuz bir iz. Parmak

izi belirleme sisteminden geçireceğim. Sistem son zamanlarda yavaşladı. Bu konuda en iyi yöntemi biliyorsunuz. Bana doğruzanlıyı gösterin, ben de size sağlam bir eşleşme çıkarayım.”

“Will?” Diken diken sarı saçlı, olmazsa olmaz beyaz labo-
ratuvar önlüklü, uzun boylu bir kadın, “Amanda seni bulma-
mı söyledi,” dedi. “Cinayet mahallinde bulunan sperm konu-
sunda bir gelişme var.”

Will’in ne denli sarsıldığı yüzünden okunuyordu. Başını sallayarak, ısrarla, “Hayır,” dedi, “Hayır, babası olamaz.”

“Babası mı? Hayır, Will, benim söylemek istediğim, cinsel suçlular veritabanındaki biriyle uyuştuğunu belirledik.” Elindeki notu gösterdi.

Faith nottaki adı okuyunca, “Aman tanrım, burnumuzun dibindeymiş,” diye tısladı.

Will en az onun kadar sarsılmış görünüyordu. Gelen kadı-
na, “Elinizde bir adres var mı?” diye sordu.

Faith, “Nerede olduğunu biliyoruz,” dedi.

“Evi,” dedi Will, “Evini aramamız gerek.”

Haklıydı. Faith cep telefonunu çıkarıp, santralin numara-
sını tuşladı. Kokart numarasını söyledikten sonra, operatöre,
“Kırk dörtten on yirmi sekizi istiyorum,” dedi. Elindeki post-
it’in üzerindeki adı tekrarladı: “Patrick Evander Bernard.”

15

Will kırmızı ışıktaki yavaşladı, iki tarafına baktıktan sonra öfkeli bir sürücünün burnunun dibinden kavşağı geçiverdi.

Amanda’nın sesi telefona takılıydı. “Bernard küçük bir kızla ilişki kurduğu için iki yıl önce Savannah’da gözaltına

alınmış. Kız on beş yaşındaymış. Çocuğun canına okumuş; ısırıklar, sıyrıklar, çürükler, falan. Kızın avuç içleri ve dizleri yarılmış. Anlaşılan, canı ne istiyorsa yapmış.”

“Öyleyse neden hapiste değil?”

“Kişi sağlığını tehlikeye atmaktan hüküm giyip, cezasını ödemiş.”

Will huzlanıp önündeki kamyonu solladı. “Amma da hafif ceza! Neden hapse atmamışlar ki?”

“Kızla barda karşılaşmış. Orada bulunduğu için, kızı yirmi bir yaşında sandığını iddia etmiş. Savcı, jürinin kızın bara kaçak girmesini belaya davetiye çıkarmak olarak değerlendirmesinden korkmuş.”

Will kırmızı ışıktaki duran bir otomobile bindirmemek için son anda frene bastı. “Yani, sahte kimliği var diye, tecavüzü hak mı ediyor?”

“Annesiyle babası da işin peşini bırakmış. Kızlarının bir de mahkemenin ve medyanın tecavüzüne uğramasını istemişler.”

Will anneye babanın kaygısını anlıyordu. Mahkemeye aktarılan tecavüz vakalarının sayısının bu nedenle giderek düştüğü bilinen bir gerçektir. Yeşil ışığı görünce, gazı kökledi. “Öyleyse, DNA’sı sistemde ne arıyor?”

“Tutuklandığında, tecavüz kanıt kitine işlenmiş.”

“Öyleyse, mektuptaki başparmak iziyle karşılaştırması için parmak izlerini Gordon Chew’a ulaştırmamız gerekecek.”

“İşte bunu yapamayız.”

“Nedenmiş?”

“Savcıyla yaptığı pazarlığa göre, bir yıl boyunca bir şeye bulaşmazsa, kaydı sistemden silinecekti.”

“Ama DNA’sı hâlâ cinsel suçlular veritabanında duruyordu?”

Amanda bir küfür homurdandı. "Bu da bizim kabahatimiz. Cinsel bir suçtan hüküm giymediğine göre, DNA'sının baştan oraya girmemesi gerekirdi. Yasal açıdan, Evan Bernard'ın DNA'sını, ya da parmak izlerini kanıt olarak gösteremeyiz."

"İyi de, uyuşturabilirsek..."

"O zaman sorgu yargıcı mahkemeye bile göndermeden dosyayı geri verir."

Will soruşturmanın dibinin çıktığını düşündü. Özellikle cömert -ya da aptal- davranmadıkça, mahkeme kararı olmadan Evan Bernard'dan DNA örneği alamayacaklardı. Bernard'ın bir suç işlediği yönünde geçerli neden olmadıkça, yargıcın böyle bir karar vermeyeceği kesindi. Yasadışı yollarla elde edilmiş DNA da geçerli neden değildi.

Will malumu ilam etti. "DNA'yı kullanamayacaksak, onunla Kayla Alexander arasında bir bağlantı kuramayız." Fırsatlar domino taşları gibi devriliyordu sanki. Kayla yok, cinayet mahalli yok. Geçerli neden yok, tutuklama yok.

Emma Campano için umut yok.

"Faith şu anda Bernard'ın evinin dışında bekliyor. Dairesi birinci katta. Bütün jaleziler açık. Odaların içini görebiliyor-muş. Garaj var, ama içinde araba yok. DNA olmadan, hiçbir şey yapamayız. İçeri girebilmesi için, Faith'in yasal nedeni olması gerek. Bernard'la bu cinayetlerden birisi arasında bir bağlantı kurmanı istiyorum, Will. Beni o eve sok."

Will direksiyonu çevirdi, otomobili okulun otoparkına soktu. Aradan henüz bir gün geçmiş olmasına rağmen, buraya sanki yıllar önce gelmiş gibiydi. Yeniden Emma Campano'yu, tek bir günün ona nasıl sonsuzluk gibi geleceğini, her saniyenin nasıl hayatla ölüm arasındaki farkı oluşturduğunu düşündü. Bernard polislerin Emma'nın okuluna geleceklerini tahmin etmiş olmalıydı. Tutuklanmasından mutlaka haberdar olmalarını da bekliyor olmalıydı; tıpkı arayacakları ilk yerin evi olacağını

düşünmüş olacağı gibi. Kızı uzak bir yerde tutuyordu mutlaka; kimsenin Emma'nın çığlıklarını duyamayacağı bir yerde.

Sokakta, okulun güvenlik kameralarının kapsama alanının dışında iki devriye arabası park etmişti. Will ön kapıya doğru koşar adım giderken ekiplerden birini binanın arka tarafına gönderdi, diğerlerine ön tarafta beklemelerini söyledi. Ön basamaklardaki kiralık güvenlikçiler bir an için şaşırmış gözüktüyse de, işe karışmamanın daha doğru olacağını çabuk kavradılar.

Will dönüp sokağı taradı. Fotoğrafçılar hâlâ oradaydı. CNN canlı haber veriyor, muhabir sırtını okula dönmüş, soruşturma hakkında yeni hiçbir şey anlatmıyordu. Yakında yeni bilgiye ulaşacak, bu da meslek hayatının atlatma haberi olacaktı.

Will güvenlikçiye, "Buraya birkaç adamını daha getir," dedi. "Basını da okuldan uzak tut."

Güvenlik görevlisi cebinden telsizini çıkarırken, "Peki efendim," diye cevap verdi.

Will ana binanın basamaklarını ikişer ikişer çıktı. Amanda'yla konuya nasıl yaklaşacağını konuşmuştu. Emma Campano tehlikedeydi, ancak Evan Bernard okulda olduğu süre boyunca ona kötülük yapamazdı. Yararlanacakları tek şey, sürpriz etkisiydi. Fidyeye telefonunun yarım saat içinde yapılacağı gerçeği, işi bitiriyordu. Adamı telefonda yakalayabilirlerse, aradıkları kanıtı bulmuş olacaktı.

Will interkom düğmesine uzanırken, kapı açıldı. Kapının iç tarafında Olivia McFaden bekliyordu.

Sözünü sakınmadı: "Okulun önünde tabancalı iki memur var."

Will, "Arka tarafta iki tane daha duruyor," deyip koluna girdi, koridorda yürümeye başladılar. Bir gün önceki toplantı odasına girdiler. "Size bazı şeyler söyleyeceğim, ama sakın olmanız gerekecek."

Müdür kolunu kurtardı. "Bir lise yönetiyorum, Mr. Trent. Beni sarsacak bir şey söyleyebileceğinizi sanmam."

Will ölü öğrencilerinden birinin içinde Bernard'ın spermine rastladıklarını söylemeye gerek duymadı, onun yerine kadına, "Elimizde bizi Evan Bernard'ın Kayla Alexander ile cinsel ilişkisi olduğuna inandıracak kanıtlar var," dedi.

McFaden'ın da sarsılabileceği açıktı. İskemlelerden birine yığıldı. "Aman Tanrım." Zihni bir sonraki sonuca atlarken, aynı hızla ayaklandı. Kayla öldürülmüştü, ama Emma hâlâ kayıptı. "Öğrencileri var onun..." Kapıya doğru giderken, Will yolunu kesti.

"Sınıfında kamera var mı?"

Okul müdürü hâlâ duyduklarını sindirmeye çalışırken, şaşkınlığını çabuk attı. "Buradan," dedi ve önüne geçerek Will'i koridordan ana büroya götürdü. Masanın arkasında oturan kadına bakıp, "Colleen," dedi, "Ekрана Mr. Bernard'ın sınıfını getir."

Kadın arkasındaki monitör kalabalığına dönüp, birkaç tuşa bastı. Altı monitör kendi içlerinde de okulun içindeki çeşitli kameralardan gelen görüntüleri aktaran küçük ekranlara bölünmüştü. Her biri renkliydi ve açık, net resimler gösteriyordu. Colleen başka bir tuşa basınca, Evan Bernard'ın sınıfı ortadaki ekranı bütünüyle doldurdu.

Bernard buruşuk ceketi ve yamalı sakalıyla oradaydı, çevresinde çocuklar, sıraların arasında gidip geliyordu. Sınıf küçüktü, on, on iki öğrenci kadar vardı. Sıralarının altında dizlerini bitişirmiş, Mr. Bernard'ın ağzından çıkan her kelimeyi hızla yazan küçük kızlar çoğunlukta idi. Hiçbirinin başı önüne, yazdıklarına eğik değildi. Kendilerinden geçmiş gibiydiler. Evan Bernard'ın Savannah'da tanıştığı on beşlik de ona böyle bakmış mıydı? Belki tecavüze uğrayana kadar.

Will, "Ses düzeni var mı?" diye sordu.

Colleen yeni bir tuşa bastı. Hoparlörlerden ses yükseldi, Evan Bernard, Kate Chopin'in *Uyanış* romanının Amerikan edebiyatındaki öneminden söz ediyordu.

Will, "Planlama saati kaçta?" diye sordu.

Müdür, "Öğle yemeğinden hemen sonra," diye açıkladı. "Böylelikle iki ders arasında bir buçuk saat boş zamanı oluyor."

"Bana tam saatlerini söyleyebilir misiniz?"

"Ders on bir kırk beşte bitiyor. Evan bir buçuktan önce dönmez."

Bol zamanı var, diye akıl yürüttü Will. Adam'ın arabası garaja on bir on beşte girmişti. Paul Campano 911'i aradığı zaman, saat on iki otuzdu.

Sekretere dönüp, "Çekimleri arşivliyor musunuz?" diye sordu.

Colleen, "1998 yılında kayda başladığımızdan beri, her okul yılının kaydı var," dedi. "Hangisini istiyorsunuz?"

"İki gün öncesini," dedi Will. "On bir kırk beşten bir buçuğa olan bölümünü."

"O kolay." Bernard'ın görüntüsünü monitörde bırakıp, isteneni başka bir ekrana getirdi. Klavyeyi nasıl kullanacağını biliyordu, üstelik ondan ne istendiğini de anlamış olmalıydı, çünkü Bernard'ın çantasını toplamasından başlayarak sınıftan çıkmasına, koridorda yürümesine, binadan ayrılmasına, kırmızı Volvo C30'una binip okuldan çıkmasına kadar bütün hareketlerini izletti.

Will heyecanlanmamaya çalıştı. "Ne zaman dönmüş?"

Ekran hâlâ otoparkı gösterdiği için Colleen görüntüleri Evan Bernard'ın Volvo'su yeniden görünene kadar ileri sardı. Araba park yerine girip durdu. Bernard indi, kravatını düzeltirken sinirli sinirli çevresine bakındı. Binaya doğru koştu. Will, Colleen'in hızlı oynattığını sanırken, adamın gerçekten koştuğunu anladı.

McFaden ekrandaki zaman göstergesine bakarak, "Bir otuz iki," dedi. "Derse geç kalmış."

Bir sonraki sahne Bernard'ı koridorda koşarken gösterdi. Will, "Geri alın," dedi. Bir değişiklik vardı, sadece adamın pejmürde görüntüsünde değil.

Colleen tuşlarla oynadı ve Bernard'ın koridorda koşarkenki görüntüsünü ekranda dondurdu. Adam doğruca kamera ya bakıyordu. Saçları karmakarışık, kravatı yamuktu.

Will, "Bu görüntüyü böyle bırakıp, okuldan ilk çıkışını bir daha getirebilir misiniz?" dedi.

Colleen işe koyulurken, Will de Bernard'ın sınıftaki canlı görüntüsünü izledi. Hâlâ sıraların arasında bir aşağı, bir yukarı gidip geliyor, hâlâ edebiyat hakkında tekdüze konuşmayı sürdürüyordu.

McFaden hâlâ duyduklarına inanamamıştı. "Böyle bir şey nasıl olur, anlayamıyorum. Bernard on iki yıldır burada öğretmenlik yapıyor. Geçmişinde hiçbir şey yok..."

"Araştırdınız, değil mi?"

"Tabii," dedi McFaden. "Eyalet yasası uyarınca. Bütün okul çalışanları işe başlamadan önce polis araştırmasından geçmek zorunda."

Colleen, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Will kadının Bernard'ın okuldan çıktığı zamanla dönüşündeki görüntüleri yan yana yerleştirdiğini gördü. "Kıyafet değiştirmiş."

Gömlüklerin rengi aynıydı, ama biçimleri farklı görünüyordu. Pantolon da siyahken haki olmuştu. Will laboratuvarı Beckley'nin söylediklerini hatırladı. Evan Bernard'ınla uyuşan DNA'nın tek kaynağı Kayla Alexander değildi. Charlie'nin Prius'un koltuğundan kestiği parçada da Bernard'ın sperm örnekleri vardı. Tabii bunlardan hiçbirini Bernard'la Emma Campano arasında bir bağ kurmalarına izin vermiyordu. Öğretmenden DNA örneği almanın bir yolunu bulsalar bile, tek

kanıtlayabilecekleri, adamın Kayla Alexander'la Prius'ta bir ara cinsel ilişkide bulunması olacaktı.

Masadaki telefon çaldı. McFaden cevap verdikten sonra ahizeyi Will'e uzattı.

Amanda'nın sesi, "Telefonuna neden cevap vermiyorsun?" diye sordu.

Will cebini yoklayınca, sağa sola dağılmış plastik parçalarını hissetti.

Amanda zaten cevabını beklemek niyetinde değildi. "Yakaladın mı?"

Will monitöre, sınıfta volta atan Evan Bernard'a baktı. "Fidye konuşmasını yapmasını bekliyoruz."

"Yaptı bile," dedi Amanda. "Hayat belirtisi, dünkü banttı, Will. Yeni bir kanıt istediğimizi, yoksa anlaşma olmayacağını söyledim ona."

"Yeniden arayacak mı?"

"Dörtte."

Will duvardaki dijital saati kontrol etti. On otuz üç. "Gözümü Bernard'dan ayırmadım. Sınıftan ayrılmadığı gibi, telefon da etmedi."

Amanda, "Kahretsin," diye tısladı. "Bir suç ortağı olmalı."

* * *

Will Evan Bernard'ın ders verdiği sınıfın kapısını çaldı. Bernard onu orada dikilir görünce şaşırды.

"Ajan Trent? İçeri girin."

Will kapıyı arkasından kapattı.

"Kapıyı açık bıraksanız iyi olur. Gelecek öğrencilerim var da."

"Arkadaşım öğrencilerinizi koridorda bekletiyor."

"Burada olmanıza sevindim." Bernard kürsünün üzerindeki bir kitaba uzandı. Kapağında çeşitli renklerden üçgenler,

dörtgenler vardı. "Emma'nın okuma kitabının eşi. İşinize yarayabileceğini düşündüm."

"Daha önce söylediğiniz bazı şeylerin üzerinden geçmek istedim de."

"Pekâlâ." Kitabı kürsünün üzerine bıraktı, sonra da ceketinin koluyla kabını sildi. "Özür dilerim, biraz kirlettim."

Will'i kaygılandıran parmak izleri değildi. "O notları yazan her kimse, cahil biri olduğundan emin gibiydiniz. Bense, cahil diyerek ne kastettiğinizi pek bilemiyorum. Yani bu da disleksi gibi bir şey mi? İnsanın şu ya da bu ucunda buluna-cağı bir teşhis çizelgesi var mı?"

"Anlatayım." Kürsünün kenarına ilişti. "Okuma yazma bilmenin klasik tanımı okuma ve yazma becerilerini, dil kullanma yetisini, akıcı konuşabilme yeteneğini içerir. Tabii bu tanımı bir sonraki mantık aşamasına götürebilir ve belirli bir sınıfı, ya da kültürü tanıtmakta kullanabilirsiniz." Keyiflenerek gülümsedi. "Kısacası, birinin cahil olduğunu ileri sürerken, onun okuma becerisine, akıcı konuşma yeteneğine sahip olmadığını söylemiş olursunuz."

Will karşısındakinin kendine güveninden polisi her an eşiğinde bulmayı beklediği sonucunu çıkararak, "Sınıfa ve kültüre sahip olmadığını?" diye sordu. Savannah'daki gözaltı, resmi kayıtlara geçmişti. Adam şimdiye kadar nerede kaldıklarını bile merak etmiş olmalıydı.

Sanki tam da bunu kanıtlamak istiyormuş gibi, Bernard'ın ses tonunda sinsi şekilde bir değişiklik oldu. "Öyle de denebilir."

"Şimdi bu, dün kullandığınız dilden biraz farklı gibi."

"Dün meslektaşlarımla bir aradaydım."

Will dokundurmaya gülümsedi. Adamın kendini küçümsemesinden memnundu. "Peki, ya işlevsel cahil biri?"

"Tanıma bağlı kalırsak, kulağa nasıl geliyorsa, öyle. Gerçek dünyada faaliyet gösteren, ya da 'uyum sağlayan' birisi."

"Bu notları yazanın böyle birisi olduğundan emin misiniz?"

"Telefonda da söylediğim gibi, konunun uzmanı değilim."

"Ama uzmanı olduğunuz bir konu vardır, öyle değil mi?"

Sırtını kapalı kapıya yasladı, rahatça kollarını kavuşturdu. Karşı duvarın köşesinde bir güvenlik kamerası vardı. Will kameranın kapsama alanı içinde durduğunu biliyordu, okul bu güvenlik donanımını yerleştirdiği zaman Evan Bernard'ın özel hayatından feragat ettiğini bildiğinden de emindi. Cinsel taciz konulu asılsız iddialar kolaylıkla çürütülebileceği için, o dönem böylesi önlemler öğretmenlerin yararına görünüyordu. Öte yandan, Bernard'ın şu anda yaptığı ve söylediği her şeyin okula ait cihazlarda kaydedildiğini ve bu özelliğiyle mahkemece kabul edileceğini de unutmamak gerekiyordu.

"Haklarınızı bildiğinizi sanıyorum. Savannah'da gözaltına alındığınızda yüzünüze okunmuş olması gerekirdi, doğru mu?"

Bernard'ın tebessümü kaybolmadı. "O dediğiniz iki yıl önceydi, Mr. Trent, bunu bildiğinizden eminim. On beş yaşındaydı, bana yirmi birinde olduğunu söylemişti. Burada yanlış hedefe vuruyorsunuz. Bütün bunlar bir yanlış anlamadan öteye gitmez."

"Nasıl?"

"Onu alkollü içki servisi yapılan bir barda tanıdım. İçeriye alırken, kimliğini kontrol etmiş olduklarını düşündüm."

"Suçlu olmadığınız halde, neden reşit olmayan kişinin sağlığını tehlikeye atmak suçunu kabul ettiniz?"

Bernard parmağını kaldırdı. "Reşit olmayan, demeyin. O zaman ağır suç olurdu. Ben sadece kabahatle suçlandım."

Will adamın sözlerindeki donukluğu duydu. Yakalanmak bir yana, suçlanmaktan bile ürkmüyordu. "Evan, bana kalırsa seçeneklerinin ne olduğunu, işleri daha da güçleştirmemek için en iyi yöntemi düşünmeye başlamanın zamanı geldi."

Bernard gözlüğünü düzeltti, öğretmen sesiyle, "Burada zaman yitiriyorsunuz, Ajan Trent," dedi. "Şimdi, izin verirseniz, ders saatim geldi."

Will, "Kayla güzel kızdı," dedi. "Böyle bir şeye direnmenin güç olabileceğinin farkındayım."

Bernard yerden çantasını aldı, "Lütfen zekâma hakaret etmeyin," dedi. "Haklarımı biliyorum. Söylediklerimin kaydedildiğini de biliyorum."

"İki gün önce, okuldan çıkışının da kaydedildiğini biliyor muydun?"

Bernard ilk defa gergin göründü. "Ders olmadığı saatlerde kampustan ayrılmama izin var."

"On bir kırk beşle bir buçuk arasında neredeydin?"

Öğretmen telaşsız bir sesle, "Arabamla dolaştım," dedi. "Okulun ilk haftalarıydı. Kapalı yerde kalmaktan sıkıldım. Dışarıya çıkma ihtiyacı hissettim."

"Dışarıya, nereye?"

"Virginia Highland'a gittim," dedi Bernard, kahvehaneleri ve restoranlarıyla ünlü bir mahalleyi ima ederek.

"Nereye gittin?"

"Hatırlamıyorum."

"Nereye park ettin?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Kırmızı Volvo'yu Ponce de Leon ve Briarcliff'te mi, yoksa Ponce ve Highland'deki polis kameralarında mı arayayım?"

Buna verecek cevabı yoktu.

"Yoksa Emory'den mi geçtin? Oradaki trafik kameralarına mı bakayım? Farkına varmamış olabilirsin, ama kentteki hemen bütün önemli kavşaklarda kamera var artık."

"Öylesine geziyordum sadece."

Will elini cebine soktu ve sekreterlikten ödünç aldığı bloknotla kalemi çıkardı. "Buraya geçtiğin yolları yaz, ben gidip

bir kontrol edeyim; öğleden sonra, derslerin bitmesinin ardından bir daha konuşuruz."

Bernard kaleme uzandı, sonra durakladı.

Will, "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Bir yanlış anlama demiştin, öyle değil mi? Sadece nereye gittiğini yaz, yeter. Devriyelerden birine kontrol etmesini söylerim, sonra da öykünü gözden geçiririz."

Bernard cebinden kendi kalemini çıkarıp yazmaya başladı. Will dolmakalemin kâğıt üzerinde hızlı hareketlerle bıraktığı izi görebiliyordu. Bernard ilk sayfayı doldurdu, sonra ikincisini önüne çekip yazmayı sürdürdü.

Will, "Bu kadar yeter," deyip, bloknotu geri aldı. Bir sayfaya baktı, sonra ikincisine, yeniden ilkinde döndü, en sonunda başını kaldırıp Bernard'a baktı. "Normal çocuklara ders veriyorsun, değil mi? Aptallara değil?"

Bernard yanlışını düzeltmeden, başım sallayıp onaylamakla yetindi.

Will gözlerini yazıların üzerinde gezdirerek okuyormuş gibi yaptı. "Sana soracak tek bir sorum vardı, çünkü bunu çok yaparım. İnsanlara bir şey yazmalarını söylerim, geçmiş tecrübelerime göre masum olanlar o kadar gerilir ki, bir sürü şeyi unuturlar. Yazdıklarının üzerinden geçer, bazılarını kalarlar, bazılarına bir şeyler eklerler. Suçlularsa kalemi ellerine alır almaz yazmaya koyulur; uydurdukça yazdıkları için, hiç zorluk çekmezler."

Bernard kalemini ceketinin cebine yerleştirdi. "İlginç bir gözlem."

"Evan," dedi Will, "Emma Campano'nun evine dönmesini sağlasak, her şey çok daha kolay olacak."

"Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Öğrencilerimizden birinin evinden kaçırılmış olmasına en az herkes kadar ben de öfkelenim."

“Öğretmenliğe ilk başladığın zamanı hatırlıyor musun? Eyalet senin geçmişini araştırmıştı, değil mi? Karakola gidip onlara sosyal güvenlik numaranı, adresini verdin, parmak izini aldılar. Hatırladın mı?”

Bernard konuşmanın nereye gittiğini fark eder gibi oldu. Kalemle ve kitabın kapağını silmekle oynadığı küçük oyun boşa gitmişti. “Hayal meyal.”

“Polisteki parmak izlerin Adam’ın kapısının altından attığın tehdit mektuplarındaki izlerle uyuşursa ne olur, hiç düşündün mü?”

Bernard hiç de kaygılanmışa benzemiyordu. “Bana kalırsa, karut üretmekten hakkında soruşturma açılır.”

“Emma ölmüş bile olsa, Evan, nerede olduğunu söylersen yargıç bunu doğrusunu yapmaya çalıştığının işareti olarak görür.”

“Bu senin gerçeğin, benim değil.” Yüzünde eski kendinden emin ifadeyle iskemlesine oturdu.

“Kayla dert kaynağıydı. Herkes öyle diyor. Okul dışında buluştunuz mu? Burada olamazdı, değil mi? Okul dışında bir yerde olmalı.”

Bernard Will için üzülmüştü gibi, başım bir yandan diğerine salladı.

“Güzel bir kız. Yani, demek istiyorum ki, biliyorum.” Will midesinin yumruk gibi kasıldığını hissetti. “Bu okulda on dakika bulundum, o kadar zamanda bile ne kızlar gördüm...” Omuzlarını silkti. “Başka yerde, başka zamanda, hayır demedim.”

Bernard tel çerçeveli gözlüğünü çıkardı, gömleğinin eteğiyle camlarını sildi. “İşine karışmış olmak istemem, ama yerinde olsam konuşurken dikkat ederdim.” Başıyla köşedeki video kamerayı işaret etti. “İzleyenler var.”

“İki gün önce, okula koşarak döndüğün zaman da izliyorlardı.”

Bernard temizlemesi gereken bir leke kalmış gibi, camın üzerini hohladı. "Zamanın geçtiğinin farkına varmamıştım. Derse geç kaldım."

"Öyle mi? Bana kalırsa, pantolon değiştirmek zorunda kaldığın içindir."

Bernard elinde gömleğinin eteğiyle, kalakaldı.

"Boşalma lekelerini çıkartmak zor oluyor, değil mi?" dedi Will. Gülümsedi. Karut kitindeki DNA'yı kullanamıyor olsa da, başka bir kaynak bulduğu konusunda yalan söylemesi bütünüyle yasaldı. "Boşalma konusu ilginç, Evan, çıkarmak için bir kere yıkamak yetmiyor."

"Yalan söylüyorsun."

Will saymaya girişti. "İçinde senin spermini bulduğumuz, göğsünde diş izlerin olan bir kız cesedi var. Elimde pantolon değiştirdiğini gösteren bir video var." Yalan söylerken girdiği riski düşünmedi. "Bulduğumuz ve her tarafına DNA'nı bulaştırdığın pantolon."

"Elinde arama emri olmadan çöpümü karıştıramazsın, hem üstelik..."

Will gülümsememek için kendini zorladı; oysa karşısındakine tuzağa düştüğünü söylemek için neler vermezdi. "Belediye çöpü kamyonu aldıktan sonra, istersem içinde çırılçıplak yuvarlanırım."

Bernard omuz silkti. "Kayla on yedi yaşındaydı. Rıza gösterdi. İki yetişkinin ilişkiye girmesinde yasadışı hiçbir şey yok."

Will kelimeleri dikkatle seçti. "Bu yeni bir şey değil. Onunla epeydir beraberdin."

"Kayla'nın doğum günü iki ay önceydi diye mi soruyorsun?" Bu kadar çocukça bir tuzak kurulmasına üzülmüş gibi, başını salladı. "İlk cinsel ilişkimiz iki gün önceydi."

"Bakire miydi?"

Bernard esaslı bir kahkaha patlattı. "McDonald's'ın cinsel karşılığıydı."

"Kayla'nın otomobilinde senin spermini bulduk."

Yine etkilenmemişti. "Ee, otomobilde seviştik."

"Oral? Anal?"

Bernard bir kaşını kaldırdı. Bağıra bağıra gelen tuzağı fark etmişti. "Haberleri izliyorum, Mr. Trent. Georgia yasalarının sapıklık konusunda son derecede katı olduğunu biliyorum."

Kendini beğenmiş pezevenk her şeyin kontrolü altında olduğunu sanıyordu. "Yani Kayla Alexander'la iki gün önce cinsel ilişkiye girdiğini, ama öldürülmesiyle bir ilgin olmadığına inanmamı mı istiyorsun?"

"Biraz önce söylediğin gibi, eve dönüp pantolonumu değiştirdim. Kayla Alexander'ı son gördüğümde canlıydı ve okula dönüyordu."

"Yani okuldan çıktın, Kayla Alexander ile arabasında seviştin, sonra da okula döndün?"

"Ne var bunda?"

Will kendi tebessümünün yüzüne yayılmasını hissedebiliyordu. "Sana küçük bir Latince sınavı hazırladım, Evan."

Bernard Will'in devam etmesini ister gibi ellerini açıp omuzlarını silkti.

"*In loco parentis*," dedi Will. "Ebeveynlerin yerinde."

Bernard'ın elleri hâlâ açıktı, ama ifadesi tümüyle değişmişti.

"Yasaya göre Kayla'nın vasisisin, okul saatleri içinde koruyucu velisisin. Eyalet yasalarına göre, yaşı kaç olursa olsun, mesuliyetin altındaki biriyle cinsel ilişkide bulunmak suçtur." Bernard'ın biraz önceki omuz silkmesini taklit etti. "Okul gününün ortasında, reşit olmayan bir kişiyi arabasında düzmenin velilikle bağdaştığından pek emin değilim," diye ekledi. "İlk kez olsa bile."

Bernard'ın ağızı kapandı. Burun delikleri kabardı. Will karşısındakinin son iki dakikayı hatırlamaya çalıştığını, böylesi bir tuzağa nasıl düştüğünü anlamak için umutsuzca uğraştığını görür gibiydi. Bernard boğazını temizledi, ancak Will'e hitap etmek yerine doğrudan video kameraya bakıp, "Adım Evan Bernard ve bu asılsız suçlamalar konusunda avukatıma danışabilmek için bu sorgulamanın bitmesini talep ediyorum," dedi.

"Emma'nın nerede olduğunu söyle, Evan."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Bunu kendi başına yapmadığını biliyorum. Kiminle çalıştığını söyle bana."

"Mr. Trent, hukuk konusunda bilgili olduğunuzu sanıyor gibisiniz. Biraz önce avukatımla görüşmek istediğimi belirttim. Konuşma sona ermiştir."

Will kapıya yürüdü ve dışarıda bekleyen iki polis memurunu içeri aldı. "Tutuklayın." dedi.

"Hangi nedenle?"

"Cinsel ilişki," -Bernard'ın dinlediğinden emin olmak için döndü- "Reşit olmayan birisiyle."

Will koridora çıktı, duvara yaslandı. Polislerin Evan'a haklarını okumalarını, Evan'ın onlara verdiği nazik cevapları, her şeyi anladığını söylediğini işitebiliyordu. Haksızlığa karşı bağırıp küfretmedi, sadece işlemlerin yapılmasını bekliyor göründü. Sanki bileğine kelepçeler geçirilirken bile, bütün gücü elinde tuttuğuna inanıyor gibiydi.

Eğer Emma'nın nerede olduğunu biliyorsa, gerçekten bütün güç elinde demekti.

Will topuklarının üzerine çöktü ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. Evan Bernard'm tutuklanmaya direnmesini, böylelikle odaya dönüp boyun eğdirilmesine yardım etmeyi istedi. Herifi yakalayıp yere çalmak, Kayla Alexander'ın dövüldüğü gibi dövmek.

Oysa cep telefonunu çıkaracak, numarayı tuşlayabilmek için parçaları bir arada tutmaya çalışacaktı.

Faith aceleyle konuşarak, "İçeriye girebilir miyim artık?" diye sordu. Bir saatten beri Bernard'ın evinin dışında, Will'den arama izni çıkarmaya yetecek kadar kanıtı sahip olduklarının haberini bekliyordu.

Will Bernard'ı, yüzündeki kibirli ifadeyi, bu işten de paçayı kurtaracağına olan inancını düşündü. "Belediyeyi ara," dedi. "Söyle, Bernard'ın çöpünü alsınlar, sonra da kamyonu doldurdukları her şeyi elden geçir. Atacağın her adımın fotoğrafını çekmeni istiyorum."

"Peki, aradığım ne?"

"Siyah bir pantolon."

"Peki ya evi? Girebilir miyim?"

Evan Bernard elleri sırtında kelepçelenmiş, iki tarafında birer polisle sınıftan çıktı. Amanda ona dışarıya kadar eşlik etmediği için öfkelenenecekti, oysa Will hiç de kameralara bakıp gülümseyecek durumda değildi. Fotoğraf operasyonunu Atlanta Emniyet Müdürlüğü'ne bırakabilirdi. Bu arada, herifin hüküm giymesine yarayacak kanıt bulmakla, zamanını çok daha iyi kullanmış olurdu.

Bernard ise eski güvenini yeniden kazanmış görünüyordu; duvarın dibine çömelmiş Will'e acımaya benzer bir ifadeyle baktı. "Umarım, onu bulursunuz, Memur Bey. Emma o kadar tatlı biriydi ki."

Koridorda götürülürken bile başım çevirmedi, Will'e bakmayı sürdürdü.

Faith'in, "Orada mısın?" diyen sesini duydu.

Telefonu daha fazla parçaya ayırmamaya çabalayan elleri titredi. "O kahrolası evin altım üstüne getir."

Faith İvan Sambor'un demir kobaşını geri çekip, Evan Bernard'ın n kapısına savurmasını izledi. Ahşap pervaz tam istediği gibi dağıldı, ucuz sürgü ikiye ayrılınca demir kapı menteşelerinin üzerinde dönüp açıldı.

Dışarıdan dairenin iini kolaylıkla görmüş olmasına rağmen, içerideki dört odayı elinde tabancasıyla kolaçan etti; mutfağa, banyoya ve iki küçük yatak odasına baktı. İzlenimi buraya ilk geldiği zaman düşündüğünden farklı değildi: Evan Bernard geleceklerini biliyordu, daha önce küçük bir kızla cinsel ilişki kurduğu için gözaltına alındığının ortaya çıkacağını, o zaman Savannah'da olanlarla Kayla Alexander'ın başından geçenler arasında kaçınılmaz bir ilişki kurulacağını tahmin ediyordu. İlk gün, okuldan döner dönmez, evi tepeden tırnağa elden geçirmiş olmalıydı.

Evin her köşesinde çamaşır suyu kokusu duyuyordu. Dolap kapılarının açık bırakıldığım yatak odası penceresinden bile kolayca görmüştü. Etrafta en ufak bir toz parçacığı yoktu – ne mutfak masasında, ne sayısız kitap rafında, ne de, sırf meraktan baktığı tavan pervanelerinde. Kapı üstlerinin bile tozu alınmıştı.

Tabancasını kılıfına yerleştirdi, Charlie Reed ve ekibini çağırdı. Omzunu ikinci yatak odası kapısının dış yüzüne yasladı. Duvarlar pembeydi, tavana mavi ve beyaz bulutlar izilmmişti. Mobilya ucuzdu, muhtemelen ikinci eldi ve Faith'e küçük bir kızken Sears katalogunda gördüğü yatak odasını hatırlattı. Küçük şifonyer ve dört direkli yatak beyaz formika kaplı, tutamakları ve çeşitli mimari ayrıntıları yaldızlıydı. Yatağın zeri pofuduk pembe yastıklarla doluydu. Duvarda Winnie the Pooh ve Kaplan Tigger'ın çerçeveli resimleri... Seksenli yıllarda her kızın düşlerine girmiş bir oda.

Dışarıdan, polislere Faith'in nerede olduğunu soran Will'in sesi geldi. Herhalde Westfield ile Evan Bernard'ın evi arasındaki sekiz kilometrelik yolda, önüne çıkan her kırmızı ışıkta durmayıp geçmişti.

Will hole girdiğinde, çenesi kasılıydı. Üzerinden bir öfke yayılıyordu ve bu kız odasını görmek asabını düzeltmemişti. Pembe perdelere ve işlemeli yatak örtüsüne bakarken âdemelması inip kalktı. Ağzını açıp konuşana kadar birkaç saniye geçti. "Sence, onu burada mı tuttu?"

Faith başını hayır anlamında salladı. "Çok bariz olurdu."

Odaya girmeye davranmadılar. Faith beyaz çarşaflarda hiçbir kanıt bulunmayacağını, yeni elektrik süpürgesi geçmiş halıda sırları açığa vuracak saç telleri görülmeyeceğini biliyordu. Bernard bu vitrini kendi zevki için hazırlamıştı. Onu bu odaya girerken, yatağa oturup sapkın fantezilerini yaşarken görebiliyordu.

"On yediden küçük," dedi Will'e. "Odadan söz ediyorum. On, ya da on bir yaşında biri için alacağın odalardan."

"Pantolonu buldun mu?"

"Çöpteymiş," dedi genç kadın. "Sence pantolonda DNA bulabilecek miyiz?"

"Bulsak iyi olur. İkinci fidye telefonunda dünkü hayat kanıtını dinletmiş. Fidyeci bizi okulun çevresinde görünce korkuya kapılmış olabilir."

"Ya da kız çoktan öldü."

"İşte bunu kabul edemem," dedi Will. Sesi kararlıydı.

Faith kelimeleri dikkatle seçti. "İstatistiklere göre, kaçırılan çocuklar kaçırımlarından sonraki ilk üç saat içinde öldürülüyor."

Will, "Onu kaçırın, yabancı değildi," diye ısrar edince, Faith adamın nasıl bu kadar emin olabileceğini merak etti. "Fidyeci dörtte arayacağını söylediği bölümü önceden kaydetmiş.

Anlaşılan, daha çok zamana ihtiyacı var. O zaman, yaşadığına dair yeni kanıt göreceğiz."

"Bunların hiçbirinden emin olamazsın, Will. Gerçekleri düşün bir. Evan Bernard konuşmuyor. Suç ortağının kim olduğu konusunda en ufak bir fikrimiz bile yok. Burada herhangi bir şey bulmamız ihtimali sıfırken..."

"Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

Kısacası, Will'in patronluğuna geri döndüler. Faith alaycılığıyla durumu daha da tırmandırmamak için dudağını ısırды. Will düş dünyasında istediği kadar yaşasın, Faith bu öykünün mutlu sonla bitmeyeceğinden emindi.

Will ısrarını sürdürdü. "Öldüğüne inanamam, Faith. Oralarda bir yerde, onu bulmamızı bekliyor olmalı."

Sesindeki tutkuyu duymamak imkânsızdı; Faith sinirlenmektense, Will'e acımdan başka bir şey düşünemedi.

Will, "Bernard'ı daha konuşturmam gerekirdi," diye devam etti. "O kadar kibirli, kontrolü elinde tuttuğundan öylesine emindi ki. Sanırım, tam istediği gibi davrandım."

"Kayla'yla ilişki kurduğunu itiraf ettirdin."

"Yirmi dört saat içinde kefaletle çıkar. Avukatı iyiye, insanlar Emma'nın kim olduğunu unutana kadar duruşmayı erteler. Annesiyle babası cezalandırılması için dayatsalar bile, elini kolunu sallayarak çıkar."

"Kızla cinsel ilişki kurduğunu itiraf ederken kaydı var."

"Haklarını okumamıştım. Onu zorladığımı iddia edebilir." Kendine öfkelenendiğini belli ederek başını salladı. "İçine ettim."

Faith, "Evine geleceğimizi biliyordu," dedi. "Burası temiz. Burayı öyle haftalık temizlememiş, bizim için hazırlamış. Bir çeşit oyun oynuyor."

"Geçmişini dün araştırmam gerekirdi."

"Araştırman için bir neden yoktu ki," dedi Faith. "İkimiz de okulun gerekli araştırmayı yaptığını varsaymıştık."

“Araştırdılar,” dedi Will. “Ama yakın zamanda değil.”

Charlie öteki odadan, “Çocuklar,” diye seslendi.

Will’le Faith çok daha erkeksi bir havaya sahip olduğu keskin yatak odasına yöneldi. Mobilya ağırdı, koyu kömür rengindeydi ve modern tarzda yere yakındı. Yatağın üzerinde sarı saçlı, mavi gözlü dev bir kız tablosu asılıydı. Kızın küçük olduğu kesindi, ama tablonun çocuk pornosu olarak tanımlanacağı kadar da küçük değildi. Ama yine de resim pornografik sayılırdı. Kız çıplaktı, göğsünü öne çıkarmış, bacaklarını kocaman açmıştı. Yüzünde çekici bir parıltı, dudaklarında kedi yavrusunu andırır bir bükülüş vardı. Her şey doğal olmayacak kadar parıltılıydı.

Charlie dolabın içine yerleştirilmiş bir çalışma masasının başında oturuyordu.

“Bilgisayarı,” dedi. “Şuna bir bakın.”

Faith monitörün ikinci odanın canlı görüntüsünü yansıttığını anladı.

Will, “Kamera Winnie the Pooh posterinin içine yerleştirilmiş olmalı,” dedi.

“Tanrım,” diye fısıldadı Faith, “Hiç dosya kalmış mı?”

Charlie altdizinleri araştırdı. “Herhangi bir dosya göremiyorum,” dedi. “Bizim uzmanlara bir baktırınız, ama bana sorarsan, harici disk kullanılmış.” Bilgisayarın arkasından ucu boş kablolar çıkardı. “Bunlarla diske görüntü ve ses kaydetmiş olmalı. Bilgisayarın sabit diskini bütünüyle devre dışı bırakmıştır.”

“Ana bilgisayarda hiçbir kayıt kalmamış mıdır?”

Charlie kanıt olabilecek bir şey peşinde dosyaları açıp kaparken, başını olumsuzca salladı. Faith ekranda tablolar, ev ödevleri gördü.

“E-postası?” diye sordu.

“Burada iki adres görünüyor. Biri, internet hizmeti sağlayan kablo şirketi üzerinden. Oradakiler istenmeyen mesajdan

ibaret: Viagra reklamları, Nijerya'da kara para aklama, bunun gibi şeyler işte. Adres defteri yok, gönderilmiş mesaj yok, hiçbir şey yok. Diğeri okul e-postasına benziyor. Hepsini okudum; velilerle yazışmalar, müdüre gönderilmiş notlar. Kuşku verecek hiçbir şey yok, kişisel hiçbir şey yok."

"Sabit diskte yeni bir e-posta adresi bulundurmuş olamaz mı?"

Charlie, "Bilgisayarlar konusunda benden daha bilgili birine sorman gerekir," dedi. "Kan ve bağırsak derseni, anlatırım. Bilgisayar, benim için hobiden öteye geçmez."

"Sonradan seyretmek üzere kendini kaydetmek için değilse, o odaya kamera yerleştirmesi anlamsız olurdu," dedi Will. "O diski bulmak zorundayız."

Faith Adam'ın odasında da hiçbir şey bulamadığını hatırlattı. "Bilgisayarı cinayetden bir hafta önce çalınmıştı."

"Ya Gabe Cohen?"

"Hiçbir şey çıkmadı," dedi Faith. "Bilgisayarını kontrol ettim, ama Charlie'nin dediği gibi, bu işin uzmanı değilim."

"Tekrar görmeyi istemek güç olacak."

Faith Will'in son cümlesinin Gabe Cohen'i tutuklamadığı için bir taş olup olmadığını düşündü. İkisi de bıkkın, ikisi de kızgındı. Üzerinde durmamaya karar verdi. "Okulda, Bernard'ın masasında bir şey bulabildin mi?"

"Hiç," dedi Will. "Belki de diski onun adına saklayan bir suç ortağı vardır? Belki bir dizüstü bilgisayar vardır?"

"Ya arabası?"

"Evden de temiz. Çamaşır suyu ve sirke kokuyor."

Charlie malumu ilam etti. "Video dosyalarını bulursanız, dumanı tüten tabanca olur."

Will, "Cep telefonu ve sabit hattındaki bütün konuşmalarının kopyalarını alacağım," dedi.

Faith, "Adam akıllı," diye araya girdi. "O hazır kartlardan birini kullanıyor olmalı. Onların kaydını bulmak imkânsız."

“Varsayım yapmaktan zaten iki kere çuvalladık bile. Bernard zeki, tamam, ama her şeyi düşünmüş olamaz,” dedi Will. Ardından da sordu: “Charlie, internet geçmişini araştırabilir misin?”

Charlie internet tarayıcının simgesine tıkladı. Açılan sayfada “Taze Onsekizlikler” kelimelerini bölen yarı çıplak bir yeniyetme görülüyordu. Kök dizini açtı. “Önbelleği boşaltmış sanki, yine de sayfalardan bazılarını geri getirebileceğim.” Birkaç tıklamadan sonra, Bernard’ın son girdiği sayfalara erişti. İlki Westfield Academy’nin notlama programına bağlandı. Sonrakiler, bir öğretmenin ilgilenmesi beklenecek alışveriş sayfalarıydı: Barnes & Noble, Wal-Mart. Anlaşıldığı kadarıyla, Bernard *Uğultulu Tepeler* kitabının bir nüshasını aramıştı.

Charlie bir sohbet odasını açarak, “Haydi bakalım,” dedi. Faith daha yakından görmek için eğildi, ancak sayfa emekliye ayrılmak isteyen öğretmenler içindi. Bir diğeri de West Highland cinsi teriyer tutkunlarına hitap ediyordu.

Will, “İlk site ne?” diye sordu.

Charlie “Taze Onsekizlikler” sayfasına döndü. “Başlangıçta, bütün kızların reşit olduklarını belirten bir feragatname var. İnternet açısından, reşit olmadıkları açık değilse, başka bir şeye ihtiyacın olmaz.”

Faith odada çevresine bakınırken, Evan Bernard’ın burada uyuduğunu düşününce hafifçe iğrendi. Başucu masasının yanına gitti, ayağıyla en alttaki çekmeceyi açtı. Dergilere dokunmadan, “Yine porno,” dedi. Kapakta on iki yaşlarında gösteren bir kız vardı, ancak *Yaşı Tutan Azgın Şekerler* yazılı manşet aksini iddia ediyordu.

Will eline eldivenlerini geçirdi, dergileri çıkardı. Hepsinin kapağında küçük görünümlü kızlar vardı. Hepsi kızların reşit olduğu iddiasındaydı. “Tümüyle yasal.”

“Dedektif?” İvan Sambor’un geniş omuzları kapı aralığını doldurmuştu. Kocaman ellerinde iki kanıt poşeti vardı. Faith poşetlerden birinin içinde pembe renkli kocaman bir vibratör, bir de yine pembe renkli, kürk kaplı bir çift kelepçe gördü. “Bunları öteki odada buldum.”

Will, “Laboratuvara söyle, bunların önceliği var,” dedi.

İvan başını salladı, dönüp çıktı.

Faith Will’e döndü: “Ne Georgia’da, ne Carolinalar’da, ne de Tennessee ve Alabama’da Bernard’ın adına kayıtlı gayrimenkul var.”

Will, “Aramayı genişletelim,” dese de, Faith bunun boşuna gayret olduğu inancındaydı. Eğer paravan olarak kullandığı sessiz bir ortağı varsa, Bernard gerçek adını kullanmayacak kadar akıllıydı.

“Elli kilometrelik bir bölgede kiralık depoları gezen bir ekip kurdum,” dedi.

“Aile üyelerinin adlarıyla da arasınlar,” dedi Will. “Arka-daşlarının kimler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Belki bir yerde bir adres defteri buluruz.” Gözleriyle odayı taradı, her mobilyaya, duvardaki her tabloya baktı. “Yargıç arama iznini Kayla Alexander’ı Bernard’la ilişkilendirecek kanıtlarla sınırlandırdı. Başka kurbanların adlarını aradığımızı iddia edebiliriz. Kayla konusunda hüküm giyse bile, iyi halden iki ya da üç yılda çıkar.”

“O zaman cinsel suçtan sabıkalı biri olur. Bir daha öğretmenlik yapamaz.”

“Bu dediğin, adam kaçırma ve cinayet karşılığında ödenecek küçük bir bedel.”

“Başka suçlara da karıştığından, dediği gibi onunla sadece cinsel ilişkisi olduğunu, kızın kendi yoluna gittiği, onun da okula döndüğü söylerken, dahası olduğundan eminsin, öyle mi?”

“Yatak odasını gördün, Faith. Küçük kızlara takmış.”

“Bunun tek anlamı onlara tecavüz ettiği, öldürdüğü değil.”

“Savannah’da geride tanık bırakmanın çok tehlikeli olduğunu öğrendi.”

Charlie, “Sözünüzü kestiğim için bağışlayın,” diye araya girdi. “Bana kalırsa, emekliye ayrılma niyetini de göz önünde bulundurmanız gerekir.”

Will şaşırmış gibiydi. “Bunu da nereden çıkardın?”

Faith, “Web sitesinden mi?” diye sordu; bunu nasıl bu kadar çabuk unuttuğunu anlayamıyordu. “Charlie, şu sohbet odasını bir daha açsana.”

Charlie denileni yaptı, Faith’in istediği sayfayı buldu. Soru ve cevap listelerini taradı. “Hangi ekran adını kullandığından emin değilim. Hepsi oldukça zararsız.” Bir sonraki sayfayı tıkladı. “Aslında emeklilikten sonra hangi kazanımları koruduklarından, faturalarını ödeyebilmek için danışmanlık işlerinden... bu gibi şeylerden bahsediyor.” Yeni bir bağlantıyı tıklayınca ekran değişti. “Georgia öğretmenlerinin emeklilik programı.” Ayrıntıları okumak için ekrana yaklaştı. “Pekâlâ, bu sayfa eyalet okulu öğretmenliğiyle özel okul öğretmenliğini karşılaştırıyor. Eyalet emeklilik programına göre, emekli maaşına hak kazanmak için birkaç yıl hizmet etmiş olman gerekiyor. Özel okulda, kendi hesabınasın.” Sayfanın altına inerek, metni taradı. “Tam emekliliğe hak kazanmak için otuz yıl çalışmak gerektiğini söylüyor.”

Faith, “Belki de daha fazla bekleyemeyeceğini düşündü,” dedi. “Bir milyon doların rahat bir emekliliğin yolunu açacağına kuşku yok.”

Will genç kadına, “Bernard Westfield Academy’de işe başlayalı sadece on iki yıl olmuş,” dedi. “Bir ara eyalet okul sisteminde çalıştığını söylemişti. Daha önce nerede öğretmenlik yaptığını bir bulsak.”

Faith hesabı akıldan yaptı. "Doksanların ortasında ayrıl-mış olmalı. Belki de halının altına süpürdükleri bir yolsuzluk vardı."

"Öğretmenlerin fazla para kazanmadıklarını biliyorum, ama bu yaşta bu boktan dairede oturuyor olması sence de tu-haf değil mi?"

Charlie, "Bütün biriktirdiklerini küçük kız bulmak uğruna Tayland seyahatlerine harcamış olamaz mı?" diye fikir yürüt-tü.

Faith, "Mali kayıtlarına bakmak için yeterli nedenimiz var mı sence?" diye sordu.

Will başını hayır der gibi salladı. "Arama talebimize mali belgeleri almadık."

Charlie'nin gırtlığını temizlediğini duyunca, Faith bakış-larını bilgisayar ekranına çevirdi. Adam Evan Bernard'ın ye-rel kredi kuruluşundaki hesabını getirmişti. "Bu da sana ders olsun: Parolalarını anahtar dosyalarına kaydetme sakın."

Will Charlie'den depolama şirketlerine bir ödeme yapı-lp yapılmadığına bakmasını isteyince, Charlie de fareyi gezdir-di, her hesabın üzerine gelip ayrıntıları yüksek sesle tekrarla-dı. "Açılan bir şey yok. Burası için ayda bin iki yüz veriyor. Su, elektrik falan da beklenecek miktarlarda. Yiyecek, kuru temizleme, araba taksitleri, bir iki de PayPal ödemesi." Geri-sini okudu: "Parasının çoğu kendi emeklilik fonuna gidiyor gibi. Adam emekliliği için para biriktiriyor."

Faith "Her ay ne kadarını eve getiriyor?" diye sordu.

"Yaklaşık iki bin üç yüz."

Genç kadın gözlerini bilgisayar ekranına dikti. Pencerenin dışında, bir şeye gülen polislerin sesini duyuyordu. Sokaktan gelen trafik gürültüsü havaya alçak bir homurtu katıyordu. Burası üniversiteden yeni mezun birinin tutacağı evlerden-di, ellilerine merdiven dayamış, emekliliğini düşünmeye

başlayanların değil. "Evan Bernard kaç yıldır öğretmenlik yapıyor da hâlâ kendi evine sahip olamamış?"

"Boşanmış olamaz mı?" dedi Charlie. "Nesi var nesi yoksa eski karısına kaptırmıştır."

"Mahkeme kayıtlarını araştırınız," dedi Will. "Eski bir karısı varsa, bakarsın kocasının nelerle uğraştığını anlayınca, onu terk etmiştir. Kayla'nın bir alışkanlık eseri olduğunu kanıtlayabilirsek, kefalet talebini reddedecek bir yargıç bulabiliriz."

"Komşularla konuştuk bile. Çoğu gitmiş – muhtemelen işe. Bahçenin karşı tarafındaki dairede bir ev kadını anne var. Bernard'la hiç karşılaşmadığını, kuşku çekecek hiçbir şey görmediğini söyledi."

Will, "Akşam yediye doğru iki ekip gönder. O zaman çoğu evde olur," dedikten sonra dolaba yaklaşıp üst raflara baktı. "Fotoğraf albümü ya da ona benzer bir şey bulsak."

"Görmemizi istemediği hiçbir şey bulamayacağız."

Will dolabı aramayı, kutuları indirip içlerine bakmayı sürdürdü. "Okuldan iki saatliğine ayrıldığını biliyoruz." Çıkarıldığı okul yıllıklarının yatağın üzerine bıraktı. Renkli kapaklarıyla okul ruhunu haykıran yıllıkların sayısı yirmiye yakındı. En üstten Westfield Academy kabartmasıyla süslenmiş olanı alıp, sayfalarını çevirmeye koyuldu. "İki saat cinayetleri işlemeye, Emma'yı sakladıktan sonra okula dönmeye yetmez. Ağır işi suç ortağına yaptırmış olmalı. Emma'nın varlıklı bir ailenin çocuğu olduğunu bilmemesi imkânsız."

"Kayla'nın ailesi de öyle. O zaman neden onu da kaçırmadı? Eğer para ediyorsa, kızı neden öldürsün ki?"

Will kapattığı yıllığı elinden bırakmadan sordu: "Kayla'nın bu işe bulaşmadığından emin miyiz?"

Faith başını hâlâ bilgisayar dosyalarını araştıran Charlie'ye çevirmesine rağmen, Will onun yanında konuşmaktan çekinmedi. "Kayla Alexander pis biriydi." Yıllığı bırakıp yenisine uzandı. "Tersini söyleyen bir kişi bile çıkmadı."

“En iyi arkadaşının kaçırılmak üzere olduğunu bilmesine rağmen, kendi arabasında Bernard ile düzüşmesi için oldukça hastalıklı, sapık bir insan olması gerekir.” Faith aklına geleni dillendirdi: “Kayla belki de Emma’nın Adam’la macerasını tehdit olarak görüyordu.”

Will genç kadının bıraktığı yerden devam etti: “Kayla, Adam ve Emma’nın arabayı garaja bıraktıklarını biliyor olabilir. Geçen yıl meraklı komşu, kızları ele vermişti. Arabayı bırakacak başka bir yer bulmaları gerekiyordu.”

“Okulu son kırdıklarında komşu, arabayı evin önünde gördüğü için yakalandıklarını bile bile, Kayla Alexander beyaz Prius’u neden Campano’ların evinin önündeki yola bıraktı, anlamak mümkün değil.”

Sayfaları karıştırmayı kesti. “Prius’u garajda gördüğüm andan beri, aklıma takılan bir şey var. Katilin dokunduğu her yere kan bulaşmış: bagaja, kapı kollarına, direksiyona. Bagajdaki iple koli bandının dışında her şeye.”

“Sence Kayla iple bandı katilin kullanması için getirmiş olabilir mi?”

“Belki.”

Faith bütün söylenenleri zihninde evirip çevirmek için, “Durun bir dakika,” diyerek araya girdi. “Kayla bu işe bulaşmışsa, neden öldürüldü?”

“Kötü bir insan olarak tanınıyordu.”

“Baştan beri, katilin onu tanımış olması gerektiğini söylüyorsun.”

Will çalan telefonunu cebinden çıkardı. Seloteyle tutturulmuş parçalarıyla, telefon acınacak bir haldeydi. “Aloo?”

Faith bomboş durup dikilmemek için yıllıklardan birini alıp karıştırmaya koyuldu. Başını kaldırdı, karşısındakini dinleyen Will’in yüz ifadesini okumaya çalıştı. Adam her zamanki gibi kayıtsızdı.

“Teşekkür ederim,” deyip telefonu kapattı. “Bernard’ın parmak izleriyle mektuptaki başparmak izi uyuşmuyor.”

Faith elindeki yıllıkı göğsüne dayadı, elinde kitabın ağırlığını hissederek, “Demek tehdit mektuplarıyla suç ortağı ilgilenmiş,” dedi.

“Peki notları neden göndersinler? Neden ellerini göstersinler ki?”

Genç kadın omuzlarını silktilti. “Emma’nın evde yalnız kalması için, Adam’ı korkutmak istemiş olabilirler.” Kendi kendisiyle çelişti: “Öyleyse, Kayla neden Emma’yı eve götürmekle yetinmedi? Araları iyi değildi o halde.”

Will son yılın Westfield Academy yıllıkını açıp sayfalarını çevirirken, “İşin ta başına dönmek zorundayız,” dedi. “Bir ikinci adam var.” Parmağını sıralanmış öğrenci fotoğraflarının üzerinde gezdirdi. “Bernard elini kirletecek insanlardan değil.”

Faith, “Tech’teki arkadaşım bugün yeni bilgilere sahip olacağımızı söyledi,” derken, Victor’dan incelenmesini istediği gri toz dolu şişe konusunda daha fazla ayrıntı vermek zorunda kalmayacağını umuyordu. Will, Charlie Reed’in yanında konuşmakta bir sakınca görmüyor olsa da, Faith adamı meslek hayatını emanet edecek kadar iyi tanımıyordu.

Will, “Öyleyse Tech’e git,” dedi. “Bir sonuç var mı, öğren.” Kayla Alexander’ın fotoğrafını bulunca, yıllıkın o sayfasını kopardı, Faith’e uzattı. “Hazır oradayken, Tommy Albertson’a bu kızı Adam ya da Gabe Cohen’in yanında görüp görmediğini sor. Gerekiyorsa, yatakhanedeki herkese sor.” Sayfaları karıştırdı, öğretmen fotoğraflarının içinde Bernard’ın resmini buldu. O sayfayı da koparıırken, “Bunu da göster,” diye ekledi.”

Genç kadın fotoğrafları aldı.

Will kendine ayıracağı fotoğrafları bulmak için önüne yeni bir yıllık çekti. “Ben de Copy Right’a gidip aynı şeyi yapacağım.”

Faith yatağın başucundaki saate bakıp, "Fidye telefonunun dört gibi geleceğini söylemiştin, değil mi?" diye sordu.

Will aradığı sayfaları dikkatle kopardı. "Katil şu sıralarda Emma'nın yanında, ikinci yaşam belirtisini kaydediyor olmalı."

Faith elindeki yıllığı yatağa bıraktı. Adımını atarken, bir şeyin farklı olduğu duygusuyla, olduğu yerde durdu. Yıllıkları yatağın üzerine yaydı, ötekilerden farklı olan üçünü buldu. Üçünün de ciltleri daha kalın, renkleri daha soluktu. "Crim yıllıklarının burada ne işi var?" Doğu Atlanta'nın kentsel dönüşüm alanı ilan edilen bölgelerinden Reynoldstown'daki Alonzo A. Crim Lisesi muhtemelen eyalet eğitiminin en köhne okullarından biriydi.

"En azından, Bernard'ın Westfield'a gelmeden önce nerede öğretmenlik yaptığını öğrendik," dedi.

Faith sayfaları karıştırırken sessiz kaldı. Kadere, ruhlara, ya da insanın omzunda oturan meleklerle inananlardan olmamıştı hiç; yine de polis güdüsü olarak adlandırdığı dürtüye uzun zamandır güvenirdi. Evan Bernard'ın adını bulmak için, kitabın arkasındaki indeksi dikkatle taradı. Fotoğrafını öğretmenler bölümünde buldu; ancak Bernard okul gazetesi personeline de danışmanlık yapıyordu.

Personel fotoğrafının sayfasını buldu. Çocuklar her zamanki aptalca pozları vermişti. Bazılarının başlarında, şeridine "Basın" etiketleri takılmış fötr şapkalar vardı. Kimileri ağızlarına kalem almış, ya da katlanmış gazetelerin üzerinden kameraya bakıyordu. Dikkat çeken genç ve güzel bir sarışın vardı; kameraya abartılı bakmadığından değil, çok daha genç görünümlü bir Evan Bernard'm çok yakınında durduğu için. Resim siyah-beyaz olmasına rağmen, Faith kızın kıvrılan saçlarını, burnunu kaplayan çillerini gözlerinin önüne getirebildi.

Will'e döndü: "Bu kadın Mary Clark," dedi.

Öfkeden köpüren Olivia McFaden'ın anlattığına göre, Evan Bernard'ın tutuklanmasının üzerinden yarım saat geçmeden, Mary Clark ders verdiği sınıfı terk etmişti. Kürsüden çantasını almış, öğrencilere kitaptan bir sonraki bölümü okumalarını söylemiş, sonra da binadan ayrılmıştı.

Faith kadını bulmakta hiç zorlanmadı. Mary'nin külüstür Honda Civic'i Grant Park'ta, Waddell Caddesi üzerindeki aile evinin önündeydi. Buradaki insanlar da evlerine özeniyordu, ancak görüntünün profesyonel bakım görmüş çimenlerin ve pahalı atık su geri kazanım tanklarının bütün yaz boyunca çimlerin yeşil kalmasını ve çiçeklerin açmasını sağladığı Ansley Park'ın daha zengin mahalleleriyle kıyaslanması mümkün değildi. Yolun kenarına çöp tenekeleri diziliyordu ve çöp kamyonu tepeyi yavaşça tırmanır, tenekeleri boşaltır ve bir sonraki evin önüne sürünürcesine ilerlerken, Faith Mini'sini boşa aldı.

Grant Park, Atlanta kent sınırları içinde kalmasına rağmen, hâlâ makul fiyatlı sayılabilecek, aileler için uygun mahallelerdendi. Ağaçlar yüksekte kubbe kuruyor, yeni sürülmüş boya öğleden sonra güneşinde parıltılar saçıyordu. Evler çeşitli stilleri yansıtıyordu; kimisi Viktoryen dönem tarzındaydı, bazıları tek katlı ahşap evlerdi. Hepsi gayrimenkul patlaması sırasında bir yenilenme ve yeniden biçimlendirme furyasına yakalanmış, patlama sönük balona dönünce kâğıt üzerindeki değerlerinin yerlerde sürünmesi engellenememişti.

Yine de daha iyi ve daha güzel yarışını kaybetmiş evler görünüyordu: Şurada burada tek katlı sayfiye evleri dikiliyor, yanlarında tepelerinden bakan iki ya da üç katlı evler yükseliyordu. Mary Clark'ın evi yoksul akraba gibiydi. Faith dışarıdan bakınca içeride iki yatak odası ve banyo bulunacağını tahmin etti. Evde açıkça haraplığı işaret eden hiçbir belirti olmasa da, genel bir ihmal görüntüsü göze çarpıyordu.

Taş basamakları tırmandı. Ön verandada, koşucuların kullandığı cinsten iki kişilik bir bebek arabası kendine değişmez bir yer edinmiş görünüyordu. Çevresinde dağınık oyuncaklar vardı. Veranda salıncağı, yanına yığılmış paslı zincirleriyle, durduğu yerde yıpranmış gibiydi. Faith birinin iyi niyetle iddialı bir hafta sonu projesine girdiğini, ancak devamını getiremediğini tahmin etti. İki yanındaki camlar perdelerle kapanmış, giriş kapısı parlak siyaha boyanmıştı. Zili bulamadı. Vurmak üzere elini kaldırırken, kapının açıldığını gördü.

Eşikte kısa boylu, sakallı bir erkek duruyordu. Her iki kalçasının üzerinde de, kapıya bir yabancı gelmesinden keyiflendiklerini açıkça belli eden küçük birer çocuk taşıyordu adam. "Evet?"

"Ben Dedektif Faith Mitchell, Atlanta..." İçeriden birisi, "Tamam, Tim," diye seslendi. "İçeri al."

Tim söyleneni yapmaya pek istekli görünmeden de olsa, Faith'in eve girmesi için bir iki adım geriledi. "Karım mutfakta."

"Teşekkür ederim."

Tim bir şey söylemeye davranır gibi oldu –belki bir uyarı?– yine de ağzını kapattı ve ikizlerle birlikte dışarı çıktı. Kapı üçünün ardından tıkırtıyla kapandı.

Faith burada beklemesi mi, yoksa mutfağı bulması mı gerektiğine karar veremeden, çevresine bakındı. Clark'lar oturma odaları için bir üniversite sonrası derleme üslubuna karar vermiş, yepyeni eşyayla eskileri karıştırmıştı. Eski görünüm-lü bir televizyonun önüne köhne bir kanepe yerleştirilmişti. Deri kaplama yatar koltuk modern ve son modaydı, ancak ayaklarındaki belli belirsiz çizikler kısa süre önce bir kedinin ziyaretinin kalıntısıydı. Bütün yer dağınık oyuncaklarla kaplıydı; sanki bir oyuncakçı dükkânı bombalanmıştı.

Ebeveyn odası olması gereken odaya bir göz atınca, yine oyuncak görölüyordu. Faith, Jeremy on beş yaşındayken bile

onun evin bütün odalarını ele geçirmesine izin vermemiştir. Anne ve babanın her an bitkin görünmelerine şaşmamak gerekiyordu. Evde, bütünüyle onlara ait bir yer yoktu ki.

Mary, "Evet?" diye seslendi.

Sesin peşine düştü, uzun bir koridordan evin arka tarafına yürüdü. Mary Clark arkası pencereye dönük, elinde bir kahve fincanı, lavabonun başında duruyordu. Kızılımsı sarı saçlarını omuzlarına bırakmıştı. Üzerinde kot pantolon ve kocasının olduğu kesin, fazla bol bir tişört vardı. Yüzü kızarmıştı, gözlerinin çevresinde de kırmızı halkalar görünüyordu.

Faith, "Bu konuyu konuşmamızı ister misin?" diye sordu.

"Başka bir seçeneğim var mı?"

Faith ellili yılların modeli, metal ve laminattan yapılmış, bir örnek iskemleleri olan mutfak masasının başına oturdu. Mutfak sıcaktı, modern olmaktan uzaktı ve tezgâh pastel yeşile boyanmış, tek parçalı bir üniteye monte edilmişti. Bulaşık makinesi olmadığı gibi, fırın da bir yana yatıktı. Kapı pervazının iki yanındaki kurşunkalem izleri, Mary'nin ikizlerinin ne kadar hızlı boy attığını gösteriyordu.

Mary kahvesini lavaboya boşalttı, fincanı tezgâhın üzerine bıraktı. "Tim bu işe karışmamamı söylüyor."

Faith genç kadının biraz önceki cümlesini tekrarladı: "Başka bir seçeneğin var mı?"

Bir süre bakiştılar. Faith tıpkı konuşmak istedikleri zaman ki belirtlerini yakalaması gibi, saklayacak bir şeyleri olan insanların nasıl davrandıklarını da bilirdi. Oysa Mary Clark bu bilindik özelliklerden hiçbirini sergilemiyordu. Tahmin etmesi gerekse, Faith kadının utandığını söylerdi.

Ellerini önünde kavuşturarak, ev sahibesinin konuşmasını bekledi.

"Kovuldum, değil mi?"

"Bunu McFaden'la konuşman gerekecek."

“Artık öğretmenleri doğrudan kovmuyorlar; en boktan sınıflarda görevlendirip, intihar etmelerini, ya da kendiliklerinden ayrılmalarını bekliyorlar.”

Faith buna bir cevap vermedi.

“Evan Bernard’ı okuldan kelepçeyle götürdüklerini gördüm.”

“Kayla Alexander ile cinsel ilişkiye girdiğini itiraf etti.”

“Emma’ya da o mu kaçırılmış?”

“Aleyhine dava dosyası hazırlıyoruz,” dedi Faith. “Bu yüzden ayrıntıya giremeyeceğim.”

“On üç yıl önce, Crim’de öğretmenimdi.”

“Oldukça kötü bir mahalledir orası.”

“Ben de oldukça kötü bir kızdım.” Dokundurması açık ve seçikti, ama böbürlenmenin altında bir acı vardı ve Faith gerçeği öğrenmenin tek yolunun Mary’nin konuşmayı oraya yönlendirmesi olduğunu düşünerek, beklemeye karar verdi.

Mary yavaş adımlarla masaya yaklaşıp bir iskemle çekti. Derin bir solukla otururken, Faith kadının nefesinde bir alkol kokusu aldı. “Tek vaha Evan’dı,” dedi Mary. “Öğretmen olmak istememin tek nedeni, oydu.”

Faith duyduğuna şaşırmadı. Güzel sarı saçları, delici mavi gözleriyle Mary Clark tam Evan Bernard’ın aradığı tipti. “Seni taciz eder miydi?”

“On altı yaşındaydım. Ne yaptığımı biliyordum.”

Faith bu kadarıyla yetinmedi. “Gerçekten biliyor muydun?”

Mary’nin gözleri yaşardı. Çevresine bakıp kâğıt mendil aranınca, Faith ayaklandı ve rulodan bir kâğıt havlu kopardı.

Mary sümkürerek, “Teşekkür ederim,” dedi.

Faith “Ne oldu?” diye sormadan önce, karşısındakine birkaç saniye süre tanıdı.

“Beni tavladı. Belki de ben onu tavladım. Ne olduğunu bilemiyorum.”

"Ondan hoşlanmış mıydın?"

"Hem de nasıl." Güldü. "Benim için ev pek de hoş bir yer değildi. Ben küçükken, babam evi terk etmiş. Annem iki işte birden çalışıyordu." Gülümsemeye çalıştı. "Ben de baba düşkününü kadınlardan biriyim, değil mi?"

"On altı yaşındaydın," diye hatırlattı Faith. "Kadın değildin."

Mary burnunu sildi. "Aklına ne geliyorsa, yaptım. Sigara, içki. Okul kırmak."

Faith, tıpkı Kayla gibi, diye düşündü. "Seni, nereye götürdü?"

"Evine. Hep orada takılırdık. Hoş adamdı, anlıyor musun? Evinde içki içmemize izin veren hoş öğretmen." Başını salladı. "Tek yapmamız gereken, ona tapmaktı."

"Tapiyor muydunuz?"

Mary'nin bakışı dağlayıcıydı: "Benden istediği her şeyi yaptım. Her şeyi."

Mary'nin Bernard'ın tuzağına nasıl kolaylıkla düştüğünü tahmin edebiliyordu. Kıza güvenli bir liman sağlamıştı; ancak annesine tek bir telefonla bütün bunlara son verebilecek olan, yine kendiydi.

"Ne kadar sürdü?"

"Gereğinden fazla. Çok az." Biraz durdu. "O özel oda vardı," dedi. "Kapısı hep kilitliydi. Kimsenin girmesine izin vermezdi."

"Kimsenin?" diye sordu Faith. Mary Clark'ın odayı gördüğü belliydi.

"Küçük bir kızın yatak odası gibiydi. Çok güzel bulurdum o odayı. Beyaz eşya, pembe duvarlar. Zengin kızların odaları da böyledir işte, derdim."

Adamın bir alışkanlıklar dizisi içinde yaşadığı kesindi anlaşılan.

“Başta çok tatlıydı. Babamın bizi terk etmesinden, kendimi ne denli yalnız hissettiğimden bahsederdik. Çok iyi davranır, sadece dinlerdi. Ama sonra başka şeyler yapmak istedi.”

Faith, Bernard’ın özel odasında buldukları kelepçeleri, vibratörü hatırladı. “Seni zorlar mıydı?”

“Bilmiyorum,” dedi Mary. “İnsana bir şey istediğini düşündürmek konusunda çok başarılıydı.”

“Nasıl bir şey istediğini?”

“Bana acı çektirirdi. Bana...” Birden susuverdi. Faith üzerine gitmedi, çok kırılgan olduğunu düşünerek ısrar etmedi. Mary bol tişörtünün yakasını usulca aşağıya çekince, Faith sol göğsünün hemen üzerinde hilal biçimi yaramın kabarık izini gördü. Kanatacak kadar güçlü ısırılmış olmalıydı. Evan Bernard imzasını bırakmıştı.

Faith derin bir nefes verdi. Çocukken, Mary Clark gibi olmaya kim bilir ne kadar yaklaşmıştı. Tek talihi, hayatındaki erkeğin yaşlı sadist bir sübyancı değil, yeniyetme bir delikanlı olmasıydı. “Kelepçe takar mıydı?”

Mary ellerini ağzına götürdü, soruyu ancak başını sallayarak cevaplayabildi.

“Seni öldürmesinden korkuyor muydun?”

Kadın cevap vermese de, Faith gerçeği gözlerinden okuyabiliyordu. Dehşete düşmüş, kapana kısılmıştı. “Onun için her şey oyundu,” dedi sonunda. “Bir gün birlikte olurduk, sonra, ertesi gün, ilişkiyi keserdi. Hep beni terk edeceği, yine tek başıma kalacağım korkusuyla yaşadım.”

“Peki, ne oldu?”

“Yılın ortasında ayrıldı,” dedi Mary. “Westfield’daki ilk günüme kadar bir daha görmedim onu. Ağzı açık bir çocuk gibi kalakaldım; sanki on üç yıl önceymiş, benim öğretmenimmiş gibi. Ona karşı bütün bu şeyleri hissettim, hissetmemem gereken şeyleri. Sapıklık olduğunu biliyorum, ama sevdiğim

ilk erkekti." Gözlerini kaldırdı, Faith'e anlaması için yalvarırmış gibi baktı. "Bana bütün yaptıkları, bütün aşağılanma ve o ıstırap... Onunla bu bağlantımı neden kesemiyorum, bilemiyorum işte." Yine ağlamaya başladı. "Bana tecavüz eden bu adama karşı bir şeyler hissetmem, nasıl bir sapıklıktır?"

Faith cevap vermeye cesaret edemeyerek, gözlerini ellerine dikti. "Evan sizin okuldan neden ayrıldı?"

"Bir kız daha vardı. Adını hatırlamıyorum. Gerçekten kötü durumdaydı: tecavüze uğramış, dayak yemiş. Bunları Evan'ın yaptığını söylüyordu."

"Tutuklanmadı mı?"

"Kız baş belasının tekiydi. Tıpkı benim gibi. Çocuklardan biri Evan'ın tarafını tuttu, tanıklık etti. Bernard çocuklara kendi yararına yalan söyletmekte ustaydı, yine de ayrılmak zorunda kaldı. Bana kalırsa, peşinde olduklarının farkındaydı."

"Onu bir daha gördün mü? Yani, sizin okuldan ayrıldıktan sonra, temas etmeye çalıştı mı?"

"Tabii ki çalışmadı."

Sesinin tonunda bir şey, Faith'i "Sen onunla temas kurmaya çalıştın mı?" diye sormaya zorladı.

Gözyaşları yeniden boşandı, utanç genç kadının güzel hatlarını lekeledi. "Tabii ki çalıştım."

"Ne oldu peki?"

"Oraya başka bir kız götürmüştü," dedi Mary Clark. "Odamıza. Benim odama." gözyaşları yanaklarından aşağıya yuvarlandı. "Bağırdım, onu polis çağırmakla tehdit ettim, onu geri almak için aklımdan geçen bütün saçmalıkları sıraladım." Gözlerini kapı pervazındaki işaretlere, çocuklarının hayatlarının kilometre taşlarına dikti. "Hatırlıyorum, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu; bir de soğuktu, burada şimdiye kadar görmediğimiz kadar soğuktu. Hatta o yıl kar bile yağmıştı."

“Ne yaptın?”

“Kendimi ona sundum, nasıl isterse, ne şekilde isterse.” Sanki bu adam için kendini her şekilde alçaltmaya hazır olduğunun anısını onaylıyormuş gibi, başını salladı. “Ona ne isterse yapacağımı söyledim.”

“O ne dedi?”

Gözlerini kaldırıp Faith’e baktı. “Köpekmişim gibi tekme tokat dövdü beni. Sabaha kadar sokakta yattım.”

“Hastaneye gitmedin mi?”

“Hayır. Eve gittim.”

“Bir daha ona döndün mü?”

“Bir kez, belki üç, ya da dört ay sonra. Yeni erkek arkadaşımı buldum. Evan’ın evinin önüne park etmek istedim. Yaptıklarını ödetiyormuşum gibi, beni orada bir başkasının düzmesini istedim.” Kendi saflığına güldü. “Evan’ı tanıdığım için, evde olsa pencerede durup bizi seyrederek otuz bir çekeceğini biliyordum.”

“Orada değil miymiş?”

“Taşınmış. Sanırım daha verimli topraklara, şu bizim ünlü Westfield Academy’ye doğru yola çıkmış.”

“Sonra onunla bir daha konuşmadın – okulda ilk gördüğün güne kadar, öyle mi?”

“Hayır. Anlamayacak kadar aptal değildim.”

“Neyi anlamayacak kadar?”

“Önceleri, insanların görebileceği yerlerde iz bırakmazdı. Bittiğini böyle anladım. Yüzüme öyle güçlü vurmuştu ki, elmacık kemiğim kırılmıştı.” Elini yanağına götürdü. “Belli olmuyor, değil mi?”

Faith karşısındakinin güzel yüzüne, kusursuz cildine baktı. “Hayır. Belli olmuyor.”

“İçimde,” dedi Mary, yanağını çocuklarını sakinleştirir gibi okşadı. “Evan’ın bana yaptığı her şey hâlâ içimde.”

Will Copy Right'ın arka tarafındaki otoparktan geçerken üzerinde zamanın baskısını hissetti. Evan Bernard yarın bu saatte nezaretten çıkacaktı. Suç ortağının kimliğini belirlemeye bir adım bile yaklaşılmamıştı. İzlenecek hiçbir ipucu, ufukta hiçbir kapı görünmüyordu. Eldeki kanıtlar boş çıkmıştı. DNA'nın incelenmesi günler alacaktı. Amanda bir şeyi hedeflediğinde acımasızlaşırdı. Soruşturmaları kazanmak için yürütür, ihtimallerin aleyhine geliştiğini hissedince zararı sınırlamaya çalışırdı. Dörtteki fidye konuşması dünyayı sarsacak bir bilgi doğurmazsa, kaynakları kısma, önceliği başka soruşturmalara vermeye başlayacaktı.

Emma'nın öldüğüne inanıyorlardı. Will Faith'in ona bakışından, kızdan bahsederken Amanda'nın özenle seçtiği kelimelerden anlıyordu bunu. Herkes kızdan umudu kesmişti – Will dışında herkes. Kızın öldüğünü kabullenemiyordu. Abigail Campano'ya canlı, nefes alıp veren bir çocuk götürmekten başka hiçbir şeyi kabullenemeyecekti.

Yanındaki düğmeye basar basmaz, kapı açıldı. Copy Right'a giden koridordan geçerken, son hızla çalışan makinelerin uğultusunu işitebiliyordu. Sokaktaki inşaat ekibi de gürültüye katılıyor, darbeli matkaplarla betonyerler düzenli bir ritim tutturmuş, gidiyordu. Dükkânın içinde, Peachtree Caddesi'ne bakan camların titreştiğini gördü.

Lionel Petty, "Hey, selam!" diye seslendi. Öndeki tezgâhın arkasına kurulmuş, önüne içinde çok büyük bir biftikle kızarmış patates bulunan bir tepsi yerleştirmişti. Will yanındaki kesekâğdının üzerindeki logodan, kuşku verecek kadar ucuz etten büyük porsiyonlarıyla ünlenen Steakery zincirini tanıdı.

"Telefon ettiğimi söylediler demek!" dedi Petty, heyecanlı. "İnşaat ekibi bu sabah geri geldi. Şaşırdım. Birileri

çalışma programının içine etmiş olmalı." Will'e dikkatlice baktı. "Aman Tanrım, pataklamışlar seni."

Will, "Evet," dedi ve saçma bir hareketle burnundaki yara raya dokundu.

Gürültü seviyesi biraz düşünce, Petty makineleri denetlemek için ayaklandı.

Will, "Müteahhitler," dedi, "aynı ekip mi?"

Petty fotokopi makinelerinden birinin başında durup, ale te tomar tomar kâğıt yükledi. "Bazıları tanıdık geliyor. Formen koca kışlı kamyonuyla durmadan garaja girip çıkıyor. Warren bozuluyor, ama aslında bütün adarın sahibi oldukları için, yapabileceğimiz fazla bir şey yok."

Will yöneticinin söylediklerini, müşterilerinden çoğunun buraya hiç gelmediklerini anlattığını hatırladı. "Ona neymiş?"

"Çöp, arkadaşım – bütün o pislik. Saygı meselesi." Makinenin kapağını kapatıp bir düğmeye bastı. Fotokopi makinesi pırpırılarak canlandı, dönen çarkların ve kırışan kâğıdın korosuna derin bir uğultuyla katıldı. Bir Bobcat kepçe yolun üzerindeki çelik levhaları kaldırmak için harekete geçtiğinde, dışarıdan güçlü bir bip sesi geldi.

Petty yine yemeğinin başına çöktü. "Bütün toz haliya siniyor. O kadar ince ki, elektrikli süpürgeyle bile alamıyoruz."

"Ne tozu?"

Petty eti keserken, kâğıt tepsinin üzerine yağ ve kan fışkırdı. "Yeraltında kullandıkları beton."

Will gri tozu hatırladı. Dönüp yeniden inşaat işçilerine baktı. Bobcat kepçesini saç levhalardan birinin altına geçirince, yoldaki delik ortaya çıktı. "Neye benziyor?"

Petty elini kulağına götürdü. "Ne dedin?"

Will cevap veremedi. Petty'nin kulağındaki elin parmakları ucuz görünümlü bir bıçağı kavırıyordu. Sapı ahşap, sapı

yerinde tutan halkalar soluk altın rengiydi. Bıçağın ağzı tırtıllı, ama keskindi.

Yutkunmaya çalıştı, ağzı birden kurudu. Buna benzer bir bıçağı en son Adam Humphrey'nin cansız elinin birkaç santim ötesinde görmüştü.

17

Faith, Victor'ın bulunduğu binada, toplantı odasının dışında duruyor, mırıldanarak konuşan erkeklerin sesini camın gerisinden işitebiliyordu. Aklı başka yerdeydi: Evan Bernard'ın evinde, küçük kız odasında tuttuğu pembe vibratörde, kelepçelerde. Bunlar, küçük Mary Clark için kullandığı aletler miydi? Kıza yaptığı sadistçe şeyler nelerdi? Mary bir şey söylemiyordu ama, gerçek kadıncağızın altında yazılıydı adeta. Onu, zavallının ifade edemediği –bir daha asla edemeyeceği– kadar sakatlamıştı. Özellikle de Mary'nin Bernard tarafından hedef alınan sayısız kurbandan sadece biri olduğunu düşünmek bile midelerini bulandırdı.

Grant Park'tan çıkar çıkmaz, Alonzo Crim Lisesi'nin personel yetkilisine telefon etmişti. Evan Bernard'ı görevinden ayrılmak zorunda bırakan tecavüz iddiasıyla ilgili en utak bir kayıt yoktu. Mary Clark kızın adını hatırlayamamıştı – en azından, hatırlayamadığı iddiasındaydı. Evan Bernard'a karşı suç duyurusu yapılmadığı için, bölge karakolunda herhangi bir soruşturma kaydı da bulunmuyordu. Yüzü aşkın öğretmenin içinde, Mary Clark'ın sadistçe tacize uğradığı dönemden kalan kimse yoktu. Kısacası, görünürde ne tanık vardı, ne kanıt, ne de suç ortağı.

Yine de, bir yerlerde Emma Campano'nun nerede olduğunu bilen biri vardı. Will bir ihtimal, kızın hâlâ hayatta olabileceğini düşünse de, Faith'in böyle bir umudu kalmamıştı. Katilin elinde canlı bir kurban varsa, ikinci telefonda önce yeni bir hayat belirtisi kaydetmiş olması gerekirdi. Bütün bunlar önceden planlanmış şeylerdi. Bernard sakın olardı, denetimi elden bırakmayan. Campano'ların evinde karşılaştıkları, katilin, Emma'yı kaçıran kişinin aynı ölçüde yetenekli olmadığını göstermişti. Bir yerde bir şey tümüyle ters gitmiş olmalıydı.

Faith doğalgaz faturasının gönderilmesinde kullanılacak zarfı yırtarak açmış, içine de Kayla Alexander ve Evan Bernard'ın yıllıktan koparılmış fotoğraflarını yerleştirmişti. Zarfı açtı, Evan Bernard'ın okul resmine bir daha baktı. Yakışıklı adammış. Kendi yaşındaki kadınlarla kolayca bir araya gelebilirmiş. Aslını astarını bilmeseydi, onunla gözünü kırpmadan çıkardı. Öğrenme güçlükleri olan çocuklara yardım eden eğitilmiş, sözünü dinletir bir öğretmen? Kapısının önünde kadınlar sıraya girmiş olmalıydı. Oysa o, hiçbir şeyden habersiz küçük kızları yeğlemişti.

Sabah adamın evinde bulunmakla bile kendini kirlenmiş hissetti. Çocuk istismarının sınırında dolaşan porno dergileri, yatak odasındaki genç kız tablosu, hepsi adamın sapkın tutkusunu işaret ediyordu. Herifin ertesi gün kefaletle kolayca çıkacak olması Faith'i de en az Will kadar öfkelen-dirmişti. Bernard'ı suçlayacak kanıtları toplamak için daha fazla zaman gerekiyordu; oysa şu anda ellerindeki tek şey, kayıp bir sabit disk ve tek zanlıya ait olmayan parmak izleriydi. Buna rağmen, Faith'in zihnini kemiren, ısrarcı bir soru vardı: Bernard bütün olanların başrol oyuncusu muydu, yoksa dikkatleri gerçek katilden başka tarafa çeken, mide bulandırıcı bir ayırtıcı mı?

Kırk beş yaşındaki bir erkeğin neden on yedi yaşında bir kızla birlikte olmak isteyeceğini gayet iyi anlıyordu da Kayla Alexander'ı Evan Bernard'a çekenin ne olduğunu aklı almıyordu. Adamın saçı kırılaşmaya yüz tutmuştu. Gözlerinin ve ağzının etrafında derin kırışıklar vardı. Dirsekleri kadi-fe yamalı takım ceketler, siyah pantolonla kahverengi pabuç giyyordu. En kötüsü, ilişkide bütün güç ondaydı ve bu güç sadece işinden kaynaklanmıyordu.

Salt Kayla'dan daha uzun süre yaşadığı gerçeği, Bernard'ın kızcağızdan daha akıllı olduğunun kanıtıydı. İkisinin arasındaki yirmi sekiz yıllık farkta daha fazla yaşam tecrübesi biriktirmiş, daha fazla ilişki yaşamıştı. Dünden razı çocuğu ayartmak ne kadar kolay olmuştu kim bilir. Kayla'nın yaşamında, onun kötü huylarını yücelten tek yetişkin olmalıydı. Onu anlayan tek kişi olarak, Kayla'nın kendini özel biri gibi görmesini sağlamıştı kuşkusuz. Bunun karşılığında tek istediği, kızın hayatıydı.

Faith de on dört yaşındayken kendinden sadece üç yaş büyük bir çocuk tarafından kandırılmıştı. Onunla birlikte olmaktan vazgeçerse, beraber yaptıkları her şeyi annesi ve babasına anlatacağı tehdidini başının üzerinde sallandırarak kızcağıza her dediğini yaptırmıştı. Faith her gün biraz daha dibe batmış, okulu kırmış, vaktinde eve dönmemiş, çocuk her çağırdığında koşup gitmişti. Sonunda, hamile kalınca, çocuk onu çöp gibi kaldırıp atmıştı.

Toplantı bitince, odanın kapısı açıldı. Takım elbiseli adamlar, pencerelerden gelen güneş ışığında gözlerini kırıştırarak dışarıya çıktı. Victor Faith'i bekler görünce şaşırılmış göründü. Sıkamak için elini uzatırken, bir taraftan da uzanıp, beceriksizce yanağını öptü. Faith o anda nasıl davranması gerektiğine karar vermediği için gergince güldü.

Açıklama kabilinden, "Buraya isimle ilgili geldim," dedi.

Victor birlikte yürümeyi önerir gibi, elini açtı. "Daha önce telefon ettiğinin mesajını aldım. Buluşmak için aradığını ummuştum, yine de Chuck Wilson'la konuştum."

Wilson, Charlie Reed'in bulduğu tozu inceleyen biliminsanıydı. "Bir şey bulabilmiş mi?"

"Üzgünüm, ama henüz bir haber almadım. Yine de, bugün bir cevap için söz verdi." Gülümsedi. "Öğle yemeğine gider, sonra da onu arar, sorarız."

"Ne kadar erken olursa, o kadar iyi. Telefon etme imkânı var mı?"

"Tabii var."

Dar bir merdivenden indiler. Faith, "Öğrencilerinden biriyle de konuşmam gerekiyor," dedi.

"Hangisiyle?"

Genç kadın elindeki zarfla, Kayla ve Bernard'ın fotoğraflarıyla oyalandı. "Tommy Albertson."

Victor saatine baktı, "Talihin varmış," dedi. "Bir saattir büromda, beni bekliyor."

"Başı dertte mi yoksa?"

"Bugünkü toplantının konusu da oydu." Victor koluna girdi, koridoru birlikte geçtiler. Sesini alçalttı. "Okuldan uzaklaştırma sürecini başlatmamız için yeşil ışık yakıldı."

Faith'in içindeki veli, duyduğundan hafif bir paniğe kapıldı. "Ne yapmış?"

"Bir sürü son derecede aptal eşek şakası," diye açıkladı Victor. "Biri okul malının hasara uğramasıyla sonuçlandı."

"Ne malı?"

"Dün gece, yatakhaneindeki tuvaletleri tıkamış. Çorap kullandığını düşünüyoruz."

Faith, "Çorap mı?" diye şaşırdı. "İnsan bunu neden yapar ki?"

Victor, "Delikanlıların bir şeyi neden yaptıklarını sormaktan uzun süre önce vazgeçtim," dedi. "Tek üzüntüm, buradan kovulduğunu söyleyecek kişi olmamam."

"O neden?"

"Uzaklaştırma komitesinin karşısına çıkıp, kendini savunması için bir fırsat verilecek. O komitede bir iki yufka yüreklinin bulunması az da olsa kaygılandırıyor beni. Komite kampustayken bu çeşit aptallıklardan paylarına düşeni bolca almış Tech mezunlarından kurulu; çoğu seçtikleri mesleklerde son derecede başarılı oldu."

Victor genç kadının önünden uzandı ve üzerinde "Öğrenci İşleri Müdürü" yazılı kapıyı açtı. Unvanının altında yaldızlı harflerle yazılmış adı görünce, Faith sarsıcı bir heyecan hissetti. Bundan önceki kısa beraberlikleri çoğunlukla daha genel unvanları olan insanları kapsıyordu: tesisatçı, tamirci, polis, polis, polis.

Victor yazı masasının arkasında oturan kadına, "Marty," dedi, "Bu hanım, Faith Mitchell." Faith'e dönüp gülümsedi. "Marty neredeyse on iki yıldır benimle birlikte."

İki kadın birbirlerine nezaket cümleleri söylerken, aralarında birbirlerini ölçüp biçtikleri konusunda açık bir fikir birliği vardı.

Victor Faith'e döndü, oturaklı sesiyle, "Dedektif Mitchell," dedi, "Bay Albertson on dokuz yaşında bir yetişkin olduğuna göre, onunla görüşmek için benim iznime gerek yok. Büromu kullanmanızdan memnun olacağım."

"Teşekkür ederim." Zarfı kolunun altına sıkıştırdı, üzerinde Victor'ın adının yazılı olduğu ikinci bir kapıya yöneldi.

İçeri girince ilk izlenimi, odanın Victor'ın tıraş losyonu gibi koktuğu ve onun kadar erkeksi ve yakışıklı görüldüğü oldu. Oda genişti ve pencereleri otoyola bakıyordu. Çalışma masası krom kaide üzerine camdı. Köşedeki kanepe zarıftı,

siyah deri kaplıydı; görüntüyü tek bozan, üzerine çöküp yayılmış genç erkekti.

Tommy Albertson, "Sen burada ne arıyorsun?" diye meraklandı.

"Buraya üzüntünü atlatman için danışmanlık yapmaya geldim. Dediklerine göre, son birkaç günde yatakhane olanlardan o kadar sarsılmışsın ki, ne yaptığını bilmiyormuşsun."

Tommy'nin başının üzerindeki kocaman ampul yanmadan önce birkaç kez göz kırptı. "Evet," dedi sonunda, "Gabe konusunda oldukça kaygılıyım."

"Tabancası olup olmadığını biliyor musun?"

Tommy, "Bu soruya daha önce cevap vermiştim," dedikten sonra ekledi: "Hayır, tabancası olduğundan haberim yoktu. Depresyonda olduğundan haberim yoktu. O kızı hiç görmedim – hiçbirini görmedim. Sadece kendi işime baktım, anlıyor musun? Ayak altında durmadım."

"Derste olman gerekirken Müdür Martinez'in bürosunda bulunmanın nedeni de bu mu yoksa?"

Tommy omuzlarını kaldırdı. "Sadece büyük bir anlaşmazlık."

Faith kanepenin karşısındaki koltuklardan birine oturdu. "Burada başın epey dertte, Tommy."

"Bana bir şey olmaz. Babam her şeyi yoluna koymaya geliyor zaten."

"Okul malına zarar verdiğin düşünülürse, yoluna koyulacak çok şey var."

Tommy yine omuz silkti. "Zarar neyse, öderim."

"Sen mi? Yoksa baban mı öder?"

Bir omuz silkme daha. "Ne fark eder? Bir bağışta bulunur, ya da bir iki futbol forması satın alır, her şey unutulur." Durup ekledi: "Artı, dediğin gibi, ne yaptığımı bilmiyordum."

Sırtmaya koyuldu. "Adam konusunda yıkılmışken, bir de arkadaşımın depresyonda olduğunu, okuldan ayrıldığını duymuşum? Bu kadarı da fazla, değil mi?"

Faith karşısındakinin haklı olduğunu belli etmemek için dişlerini sıktı; zarfı açıp Tommy'ye Evan Bernard'ın resmini gösterdi. "Bu adamı daha önce görmüş müydün?"

Çocuk omuz silkti.

"Tommy, resme bak."

Nihayet kanepede doğrulup, Evan Bernard'ın fotoğrafına baktı.

"Daha önce hiç gördün mü?"

Albertson önce Faith'e, ardından resme baktı. "Belki. Bilmiyorum."

Genç kadın birinden gerçeği tokatlarla söküp almayı hiç bu kadar çok istememişti. "Hangisi? Belki mi? Bilmiyorum mu?"

"Bilmiyorum, dedim."

Resmi çekmedi. "Buna gerçekten bakmanı istiyorum, Tommy. Çok önemli. Bu adam sana tanıdık geliyor mu?"

Albertson öfkeyle soludu. "Sanırım. Televizyonda filan mıydı?"

"Değildi. Kampusta görmüş olman gerekir. Yanında belki Adam veya Gabe'le?"

Tommy fotoğrafı Faith'in elinden alıp tuttu, incelemeye başladı. "Nerede gördüğümü hatırlamıyorum, ama tanıdık geliyor."

"Biraz daha düşünemez misin?"

"Tabii." Fotoğrafı geri verip kanepeye devrildi.

Faith öfkesini saklayamadı. "Şimdi, Tommy, şimdi düşünemez misin?"

"Düşünüyorum," dedi öteki. "Dediğim gibi, tanıdık geliyor. Nerede gördüğümü hatırlamıyorum. Bana bir şekilde

Yıldız Savaşları'ndaki Han Solo'yu hatırlatıyor. Belki de o yüzden tanıdık geldi."

Faith kendinin Harrison Ford'a Bernard'dan da fazla benzediğini düşünerek resmi zarfa yerleştirdi. "Peki ya bu?"

Kayla Alexander'ın fotoğrafına bakması için, Tommy Albertson'ı bir kez daha uyarmak gerekmedi. "Vay," dedi, "Ateş parçası." Gözlerini kıstı. "Bu öldürülen piliç, değil mi?"

Faith, Alexander'ın resminin son üç gündür bütün televizyon ekranlarında gösterildiğini biliyordu.

Tommy kaşlarını çatıp fotoğrafı geri verdi. "Ölmüş bir kızı düşününce insanın bir tarafının kalkması, tam sapıklık." Faith'in fotoğrafı geri almadığını görünce, yüzünde çarpık bir ifadeyle resmi masarın üzerine attı."

Faith resmi zarfa koyarken, "Onu hiç görmüş müydün?" diye sordu.

Albertson başını hayır anlamında salladı.

"Teşekkürler, Tommy. Gerçekten çok yardımcı oldun." Çıkmak için ayaklandı.

"Bir şey hatırlarsam, seni ararım." Sevimli görüneceğinden emin olduğu bir tebessümle, "Belki ev telefonunu verirsin, ha?" diye ekledi.

Faith cevap vermemek için dudağını ısırды. Adamın merhametsizliği insanı isyan ettirirdi. Kalıp, Emma Campano'nun hâlâ kayıp -muhtemelen ölü- olduğunu, kendi yaşında ve kendi okulundan bir çocuğun vahşice öldürüldüğünü ve katilin elini kolunu sallayarak dolaştığını hatırlatmak istedi. Yine de ayağa kalkıp kapıya yürüdü, herife tatmin duygusu yaşatmamak için kapıyı olabildiğince yavaş çekti.

Eli kapalı kapının tokmağında, sakinleşmeye çalıştı. Victor ve sekreteri beklenti içinde, onu izliyorlardı. İçerideki hakkında sayıp dökmek, böylesine kalpsiz bir pezevenk olduğu için

küfretmek isterken, kendini tuttu. Victor'la ilişkisi, ona bu cadaloz yanını gösteremeyeceği kadar yeniydi henüz.

"Ee?" Victor elleri cebinde, yüzünde her zamanki tebensüm, dikilmiş bekliyordu. "İşe yaradı mı bari?"

"Hiçbir işe yaramadı," dedi Faith. Aklına bir fikir geldi. "Odasını aradınız mı?"

"Ne için?"

Zamanında önem vermemiştii, ama şimdi, "Geçen akşam, Gabe Cohen'in eşyasını ararken, çorap çekmecesinde bulduğum ot için."

Victor'ın tebessümü yüzüne yayıldı. "Marty, kampus güvenliğinin bu işle ilgilenmesini sağlayabilir misin?"

"Tabii." Sekreter Faith'e onaylayıcı gözlerle bakıp telefonu kaldırdı.

Victor, "Uyuşturucu konusunda tutumumuz katıdır," dedi. "Hemen uzaklaştırma."

"Sanırım, bugün duyduğum en güzel haber bu."

"Öyleyse, dahası var: Chuck Wilson telefon etti. Verdiğin maddenin niteliği konusunda oldukça sağlam bir tahmine vardığını söylüyor. Eğer gidip konuşmak istersen, sokağın karşısında, Varsity restoranındaymış."

Faith yüzünde sıcak bir dalga hissetti. Çalıntı kanıtı zihninin gerilerine itmiş, soyut bir şeymiş gibi davranmıştı. Oysa şimdi, yaptığından geri dönüş yoktu.

"Faith?"

"Harika." Zoraki gülümsedi.

Victor büro kapısını açtı. "Ayaküstü bir şey yemek istemediğinden emin misin? Hamburger yemenin romantik bir tarafı olmadığını biliyorum..."

Victor cadaloz yanını görmeye hazır değilse, bilgisayarın yanında oturup biberli bifteği mideye indirmesini seyretmesine gerek yok, demekti. "Davetin için teşekkürler, ama soruşturmayı yürüttüğümüz arkadaşım ile buluşmam gerek."

“Nasıl gidiyor?” dedi Victor, Faith’le binanın holünden dışarıya çıkarken. “İşe yarar bir şeyler var mı?”

Genç kadın, “Biraz,” demekle yetindi, daha fazla ayrıntıya girmek istemedi. Emma Campano’nun nerede olduğu konusunda hiç fikirleri yokken, Evan Bernard’ın tutuklanması bir başarı olarak gösterilemezdi.

Futbol sahasının yanından yürürlerken, Victor güneşte gözlerini kısıp, “Senin için zor olmalı,” dedi. Hemen karşılarında tuğla duvarlı koca binalar dikiliyordu, yatakhane binaları.

Faith, “En zoru da bilememek,” diye itiraf etti. “Durmadan kızı, bunun anne ve babası için ne demek olduğunu düşünüyorum.”

Victor sağdan ayrılan küçük sokağı işaret etmek için elini Faith’in sırtına bastırdı. Faith sokağa saparken, Victor sözünü sürdürdü: “Yıllar boyunca bir sürü öğrencinin sorunuyla uğraştım, ama hiçbirisi buna benzemiyordu. Bütün kampus gergin. Kızın okulunun ne durumda olduğunu tahmin bile edemem. Daha önce de kaybettiğimiz öğrencilerimiz oldu, ama hiçbirini şiddete kurban vermedik.”

Faith Victor’ın sesinin yatıştırıcı tınısını dinleyerek, ince pamuklu bluzun üzerinden dokunuşunu hissederek sessiz kaldı.

Victor kaldırımın daraldığı yeri göstererek, “Buradan,” dedi. Demir bir bariyer kaldırmı ikiye bölüyor, zemin aşağıya doğru meyil alıyordu.

Faith durakladı. Otoyolu kesen ve spor salonuna giden Kuzey Caddesi’nin iki blok ötesindeydiler. “Bu ne?”

Victor, “Daha önce tünelden hiç geçmemiş miydin?” diye sordu. Kadının başını olumsuzca salladığını görünce, “Karayolunun altından geçen bir kestirme,” diye açıkladı. “Gece yarısı olsa geçmezdim de, şimdi gayet emin.” Güven vermek

istiyormuş gibi, Faith'in elini tuttu; sanki kadının belinde bir tabanca yokmuş, o tabancayı kullanmayı beceremezmiş gibi.

Yürürlerken, tur rehberi rolünü sürdürdü. "Varsity, Frank Gordy adlı bir Tech öğrencisi tarafından kurulmuş. Özellikle okula hizmet vermek için açmış, ama durum yıllar boyunca değişmiş. Gordy'nin restoranı açmak için 1925'te okuldan ayrıldığını öğrencilerimize pek duyurmamaya çalışınız. Zaten Steve Jobs ve Bill Gates yüzünden fen öğrencilerini diploma-nın önemine inandırmakta güçlük çekiyoruz."

"Bu konuda bir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun." Bir gece önce, mezuniyetine bir yıl kala üniversiteyi bırakmak zorunda kaldığını anlatmıştı. Jeremy matematik sevgisini annesinden almış olmalıydı ve onun mezun olduğunu görmek yeterlinin de ötesindeydi.

Victor, "Tech'te yetişkinler için kusursuz bir kayıt programı var," dedi.

Genç kadın alaycı bir sesle, "Bunu aklımda tutarım," dedi. Bir serseriye alenen sarhoş olduğu için tutuklarken trigonometriye gerek yoktu.

Tünelin içine girdikleri halde, Victor elini Faith'in sırtından çekmedi. Genç kadın, tepelerinden geçen arabaların uğultusunu işitebiliyordu. Otoyol projesinde kaç Tech mezununun çalıştığını, kent planlamacılarının bu gizli geçitten haberdar olup olmadıklarını düşündü. Tünel yaklaşık üç buçuk metrelik eni ve yirmi metrelik uzunluğuyla, oldukça büyüktü. Tavan alçaktı ve genellikle bir sıkıntısı olmamasına rağmen, Faith hafif bir klostrofobi hissetti.

Victor açıklamalarını sürdürüyordu: "Varsity'nin arabaya servis yapılan fastfood restoranları içinde dünyanın en büyüğü olduğunu biliyorsun, tabii. İki bloğu kaplıyor. Bu tünel binanın kuzey tarafında, Üçüncü Sokak'a açılır."

"Jeremy'nin kampusuna geldiğimde burayı göstermemişlerdi."

“İyi saklanmış bir sırrımızdır da, ondan. Burasını futbol maçları sırasında görmelisin. Duvardan duvara.”

Yeraltının daha serin olmasına rağmen, Faith terlediğini hissetti. Kalp atışları hızlandı, ne kadar yürürlerse yürüsünler, tünelin çıkışındaki basamaklar durmadan uzaklaşıyor gibiydi.

“Hey?” Victor’ın sesi kaygılıydı. “İyisin ya?”

Kadın aptalca hareket ettiğini düşünerek başını salladı. “Ben sadece...” Elindeki zarfı sıkıştırdığını fark edince, buruşup buruşmadıklarını anlamak için resimleri çıkardı. Başını kaldırıp Victor’la göz göze gelince, birkaç saniye önce panik duygusunun geri geldiğini hissetti. Adamın yüzü sertti, öfkeliydi.

Faith, “Ne var? Ne oldu?” diye sordu.

Victor gözlerini açtı, kızgınlığı elle tutulacak gibiydi. “Evan Bernard’ın fotoğrafları sende ne arıyor?”

“Sen nereden...” Victor aralarındaki mesafeyi hızla kapattı, Faith’in sağ koluna yapıştı. Parmakları güçlüydü. Solaktı zaten. Daha önce nasıl görememişti bunu?

Paniğin yoğunlaştığını hissederek, “Victor...” diye soludu.

“Bana bildiklerini anlat,” dedi Victor. “Hemen, şimdi.”

Faith sağ kolunda, Victor’ın kavradığı yerde biri uyuşukluk hissetti. Yüreği acıtacak kadar çarparken, “Sen neden söz ediyorsun?” diye sordu.

Victor ısrarcıydı. “Yoksa bu bir çeşit köstebek operasyonu mu?”

“Ne yaparken yakalayacaktık seni?”

“O herifle en ufak bir ilgim yok. Onlara öyle dersin.”

“Canımı acıttıyorsun.”

Victor kadını bıraktı. Faith’in çıplak koluna, orada bıraktığı ize baktı. “Özür dilerim,” deyip, tünelin karşı tarafına geçti. Parmaklarını saçlarından geçirdi, asabiyetle gidip gelmeye koyuldu. “Evan Bernard’ı tanımam. Ne yaptığı konusunda

en ufak bir fikrim yoktu. Onu hiç öğrencilerle görmedim, kampusta hiç rastlamadım."

Faith kolunu ovalayarak uyuşmayı gidermeye çalışıyordu. "Victor, neden bahsediyorsun sen?"

Victor ellerini cebine soktu, topuklarının üzerinde yaylandı. "Söylesene Faith, bunun senin için herhangi bir anlamı var mı, yoksa beni mi soruşturuyorsun?"

"Ne için? Ne yaptın ki?"

"Hiçbir şey yapmadım. Sana anlatmaya çalıştığım da bu zaten." Başını salladı. "Senden gerçekten hoşlanmıştım, ama bütün bunlar bir çeşit oyunmuş, öyle mi?"

Faith, "Oyun?" diye şaşırdı "Son üç günümü iki insan öldüren, bir başkasını kaçırıp ona kim bilir neler yapan hastalıklı sapııı bulmaya çalışmakla geçirdim. Ve sen bunun bir çeşit oyun olduğunu düşünüyorsun, ha?"

"Faith..."

"Hayır," diye kestirip attı. "Burada mantıklı davranan sen değilsin. Evan Bernard'la ilişkiden başlayarak, bütün her şeyi ayrıntılarıyla anlat bana Victor."

"Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca yarızamanlı özel öğretmenlik yaptı. Öğrencilerimizin sosyal bilimlere yatkın olduıı söylenemez. Derslerinde yardımcı oluyordu."

"Adam Humphrey de öğrencisi miydi?"

"Hayır, Bernard'ı geçen yıl kovduk. Yaz döneminde yetiştirme dersleri veriyordu. Bir öğrencisiyle macerası olduğunu öğrendik. Birçok öğrencisiyle. İşine haksız yere son verdiııimiz için bizi -beni- mahkemeye verdi."

"Neden özellikle seni?"

"O program öğrenci hizmetlerinin sorumluluğundaydı. Bernard özel öğretmenlik programıyla uzaktan yakından ilişkili olan herkesi dava etti. Eyaletten aldığı maaşı, kazanımlarını, emekliliğini yitirdi."

“Öğrencilerle cinsel ilişkiye girmek yasak.”

“Onun için, suçüstü yakalaman gerek,” dedi Victor, iğrenir gibi. “Kızlardan hiçbiri, aleyhine tanıklık etmedi.”

“Öyleyse nasıl öğrendiniz?”

“İçlerinden biri konuştu. Kıza çok sert davranmış. Basbayağı dövüşmüşler, kız yaralanmış. Bize ancak birkaç hafta sonra geldi. Polise gitmesi için ikna etmeye çalıştım, kabul etmedi. Ya kızın sözü, ya da Bernard’inki, tamam mı? Kız medyanın karşısına çıkmaktan korktu. Kampusta aforoz edilmekten korktu.” Dudakları incecik bir çizgiye döndü. “Bütün bunların olması yeterince iğrençken, bir de bizi dava etmesi...”

“Bu dediğin neden herkesçe bilinmiyor?”

“Çünkü adam manşet değil, para peşinde ve üniversitenin CNN’e telefon edip atlatma haberi vermeyecekleri de kesin. Her şey parada düğümleniyor, Faith. Bütün özeti bu.” Elinin tersiyle dudaklarını sildi.

“Bir lisede öğretmenlik yaptığını biliyor muydun?”

“Avukatlar liseyle temas etmemizi söyledi. Bize iftira davası açabilirmiş.”

“Gerçeği söylemek, iftira olmaz ki.”

“Eğer ömründe bile görmediğin bir pezevenge karşı kendini savunmak için elli bin dolarlık mahkeme masrafıyla karşı karşıya değilsen, yüce gönüllü bir davranış.” Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Özür dilerim, Faith, fotoğrafları görünce, seni peşime taktıklarını sandım.”

“Bu kamu davası değil ki.”

“Biliyorum,” dedi Victor. “Ama ben o kadar...” Boşlukları doldurma işini Faith’e bırakarak başını salladı. “Paranoyak oldum ki. Buraya varmak için deliler gibi çabaladım ve uçkuru gevşek bir pezevenk yüzünden işimi ve evimi kaybetmek istemiyorum.” Başını üzüntüyle salladı. “Bağışla. Böyle

kelimeler kullanmamalıyım. İnanılmaz bir baskı altında hissediyorum kendimi. Bahane değil, tabii, biliyorum.”

“Bunu neden daha önce söylemedin ki? Bütün bir geceyi bunun dışında her şeyi konuşarak geçirdik.”

“Sen kendi soruşturmandan neden söz etmediysen, aynı sebeple. Bir insanla normal konulardan bahsedebilmek iyi geldi. Bütün yaz boyunca bu davayla cebelleştim. Birisi beni sevimli Victor olarak görsün istedim, mesuliyetindeki öğrencilerin tacize uğradıkları yönetici olarak değil.”

Faith öfkenin kaynama noktasına geldiğini hissederek kollarını vücuduna doladı. Emma Campano bir manyak tarafından kaçırılırken, kıza gaddarca davranılır, arkadaşları öldürülürken kaç kişi ellerini kollarını kavuşturup beklemişti? “Ne yaptığının farkında değilsin.” Victor’ın cevap vermesine fırsat bırakmayıp başını salladı. “Bu herif soruşturmamla ilgili olabilirdi, Victor. Ölen kızlardan biriyle yatıyordu. Kızın içinde spermini bulduk.”

Victor’ın ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Neler diyorsun?”

“Evan Bernard’ın soruşturmada zanlı olduğunu anlatıyorum.”

“O kıızı mı kaçırdı? Öldürülen...” Düşüncesinden bile gerçek bir dehşete kapıldığı belliydi.

Faith öylesine öfkelenmişti ki, gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. “Henüz bilmiyoruz, ama bu bildiklerini iki gün önce benimle paylaşıydın, başka bir kıızı kurtarabilirdin, hem de...” Tünelde ayak sesleri yankılandı. Faith gözlerini çiğ ışıktan korumak için elini siper edince, onlara doğru yaklaşan yuvarlakça bir şekil gördü. Adam yaklaşınca üzerinde bir şort ve tişört olduğunu, bir de ketçap lekeli beyaz bir laboratuvar önlüğü giydiğini gördü.

Victor soğukkanlılığını kazanma çabasının gerginleştirdiği bir sesle, “Chuck,” dedi. Genç kadın uzattığı eli itti. Victor

yine de ikisini tanıştırmayı becerdi. "Bu hanım Faith Mitchell. Biz de sana geliyorduk."

Chuck selam yerine, "Şokret," dedi.

"Efendim?"

"Şu sizin gri toz," dedi Chuck, "Şokret. Titanyum elyafıyla güçlendirilmiş, yüksek yoğunluklu bir beton."

"Nerede kullanılır?"

"Taşıyıcı duvarlarda, şarap mahzenlerinde, tekerlekli paten pistlerinde, yüzme havuzlarında." Çevresine bakındı. "Tünellerde."

"Bunun gibi?"

Alçak tavanı sıvazlayarak, "Bu tünel yaşlandı," dedi. "Kaldı ki, karışımında granit de rastladım."

"Stone Dağı gibi mi?" dedi Faith, kentin birkaç kilometre dışındaki dağı düşünüp.

"O dediğiniz granit, diğerlerinde pek rastlanmayan turmalin kümeleriyle tanınır. Kaya bilimci falan değilim, ama tahminim bunun o üç yüz milyon yaşındaki sağlam Atlanta kayası olduğu."

Faith adamı belirli bir noktaya getirmeye çalıştı: "Yani kentteki bir tünelden mi gelmiş?"

"Bana kalırsa, bir şantiyeden."

"Ne şantiyesi?"

"Herhangi bir şantiye olabilir. Toprağı tutmak için duvarlara, tavanlara Şokret serpilir."

"Yolların altındaki su şebekelerinde de kullanılır mı? İnşaat ya da onarımda?"

"Başka bir şey kullanılmaz ki. Aslına bakarsanız..." Adam daha lafını bitirmeden Faith tazı gibi koşmaya başladı.

Will soruyu tekrarladı. "Çimento tozu neye benziyor?"

Petty Will'in biraz önce geçtiği cam kapıyı göstererek, "Çimento deyince aklına ne geliyorsa, ona," dedi.

Şimdi görebiliyordu. Mavi halının üzerinde açık gri ayak izleri. Çevresine, öfkelenmiş gibi çalışan fotokopi makinelere, boş vitrine bakındı. Yolu Copy Right'a, ya da garaja düşen herkes çimento tozundan geçecek ve herhangi bir yere bırakacaktı, ama Kayla Alexander'la Adam Humphrey'yi öldürmek için kullanılan bıçağın eşini elinde tutan sadece bir kişi vardı.

Petty'ye, "Burada yalnız mısın?" diye sordu.

Adam ağzındaki biftek lokmasını çiğnerken, başını evet der gibi salladı. "Warren birazdan gelir. Teslimata gitti."

"Kamyoneti mi var?"

"Yoo, yolun hemen aşağısında. Bazen malı yürüyerek götürürüz. Tekdüzeliği bölüyor da."

Dışarıda, darbeli matkap yeniden işe koyuldu; sarsıntı öylesine güçlüydü ki, Will ayaklarının altındaki zeminin titrediğini hissetti.

Sesini yükselterek sordu: "Sen de mal teslimatına çıkar mısın?"

Petty omuz silkti. "Bazen."

Will adamı iyice işitmiş olmasına rağmen, "Ne?" diye sordu. "Matkabın gürültüsünden seni duyamıyorum."

"Bazen, dedim."

Will hâlâ işitemiyormuş gibi, başını salladı. Bu sefer, Evan Bernard'daki gibi olmayacak, yanında kelepçelenmiş bir zanlı ve tutuklamayı haklı gösterecek sağlam kanıt olmadan binadan çıkmayacaktı. Petty'de bıçak vardı, imkân vardı,

sebebinin olması da kesin gibiydi – Copy Right’taki parlak meslek hayatını cebinde bir milyon dolar nakitle bitirmekten daha güzel bir yol olabilir mi? Bu arada Emma Campano’ya sahip olmak da cabası değil miydi?

Bu kadarı yeterli miydi? Bu acınası esrarkeş bir kızı öldürseye dövecek, bir diğerini de kendi zevkine kullanmak için kaçırarak adam mıydı? Faith bir katili yüz adım öteden belirleyebilse, dünyanın hâkimi olacağını söylemişti. Lionel Petty cinayeti yüreğinde saklayanlardan mıydı, yoksa sadece kötü koşullara –yanlış zamanda yanlış yerde olmak– mı yakalanmıştı?

Ne olursa olsun, Petty’yi çıkıştan uzaklaştırmak ve onunla rahatça konuşabileceği kapalı bir yere götürmek istiyordu. Asıl isteğiye, adamın bıçağı elinden bırakmasıydı.

Adama, “Hâlâ ne söylediğini duyamıyorum,” dedi.

Petty ellerini boru gibi ağzına götürüp, işin şakasını yaptı. “Bazen sipariş götürdüğüm olur.”

Will büronun dükkânın arka tarafında olduğunu biliyordu. Bütün evrakin orada tutulduğunu tahmin etti. Petty’ye dönüp, “Kime mal götürdüğünüzü de görmem gerek,” diye bağırdı.

Petty başıyla onayladı, elinden bıçağı bırakıp ayaklandı. Yürümeye davrandı, sonra fikrini değiştirdi. Parmakları bıçağa doğru giderken Will de pantolonunun içindeki kılıfına uzandı; ne var ki Petty tepsinin üzerindeki kızarmış patatesleri avuçladı, Will’in önüne düşüp dükkânın arkasına götürürken elindekileri yiyordu. Büronun kapısına varınca, cebinden bir deste anahtar çıkardı.

Will sordu: “Warren anahtarları hep sana mı bırakır?”

“Hiç bırakmaz ki.” Anahtarı kilide soktu, kapıyı itip açtı, sonra da masanın karşısına oturdu. Gürültü küçük odada biraz azaldığı için, normal sesiyle konuşuyordu. “Warren dün akşam

anahtarlarını unutmuş. Akli nerede, bilmiyorum. Durmadan bir şeyler unutupuyor." Bir çekmece açıp, dosyaları karıştırmaya koyuldu. "Çok garip, çünkü dağınıklıktan nefret eder."

Will kapının eşiğinde durmuş, havalandırma cihazından gelen esintinin sırtındaki teri kurutmasını, gömleğiyle yeleğini birbirine yapıştırmasını hissediyordu. Kapının pervazına yaslandı, elini sırtına uzattı, kılıfına sıkıca oturmuş tabancasını buldu.

Petty bir yandan dosyaları ararken, bir taraftan da kendi kendine mırıldanıyordu. "Kusura bakma, Warren'ın evrak dosyalamakta kendine özgü bir yöntemi var.

Will, "Acele etme," dedi. Duvarlarda sıralanan CD'lere, kendi düzenlerine göre sıralanmış renkli mücevher kutularının düzenine baktı. Gördükleri ona kendi evindeki CD koleksiyonunu, bazı albümleri üzerlerindeki kelimelere göre değil, kayıt logolarına, ya da kaplarına göre nasıl sınıflandırdığını hatırlattı.

Belkemiğinden yukarıya tırmanan o karıncalanmayı duydu. "Raflardaki müşteri dosyaları ne? Warren'ın onlar için de bir sistemi var mı?"

"CD'ler mi?" dedi Petty gülerek. "Kahrolasica, onları nasıl düzenlediğini anlatmaya bile başlayamam ki. CD'lere dokunmam bile yasak."

"Ama Warren neyin nerede olduğunu biliyor, değil mi?"

"Gözleri kapalı bulur."

Will buna gülüp geçti. Warren'ın aradığı CD'yi bulması için renkleri, motifleri görmesi gerekirdi. "Emma'nın kaçırıldığı gün burada mıydın? Çalışıyor muydun?"

"İzinliydim. Başım acayip ağrıyordu."

"Warren solak mıdır?"

Petty cevap olarak elini kaldırdı. Will hangisini kaldırdığını söyleyemeyecekti, çünkü sağla solu ayırt etmek, beyninin kolayca başaracağı işlerden değildi.

Petty bir dosya çekerek, "Şimdi oldu işte," dedi. "İmla yanlışlarına bakma. Warren geri zekâlıdır. Hiçbir şeyi doğru yazamaz, ama bunu ona kabul ettiremezsin."

Will, "Ne demek istiyorsun?" diye sorarken bile cevabı biliyordu. Warren CD'leri renklerine göre kodluyor, doğru dosyayı bulmak için görsel belirtilerden yararlanıyordu. Bunu daha ilk gün, güvenlik bandını izlemek için bu büroya girdiği zaman açıkça görmüştü. Warren renk kodlama sistemini Will'le aynı amaç için kullanıyor, çünkü okuyamıyordu.

Petty, "Warren çoğu zaman iyidir," diye sözünü sürdürdü, "Ama herife bir konuda yanıldığını asla kabul ettiremezsin. Burada çalışmak kahrolası Beyaz Saray'da uğraşmaktan farksız."

"İmla hatalarını anlat. Doğru dürüst yazamaz, dedin. Ne demek bu?"

Petty omuzlarını silkti, Will'e bir kâğıt uzattı. "Bunun gibi işte. Yani çocuk yuvasındaymış gibi, yalan mı?"

Will elindeki kâğıda baktı. Midesi bulandı. Kâğıtta satırlardan başka bir şey göremiyordu.

"Bir de buna bak." Petty başka bir çekmeceyi açınca, Will askılı dosyaların arasında Petty'nin biraz önce elinde tuttuğunun eşi bir sürü bıçak gördü.

"Bunları nereden bulmuş?"

Petty eğildi, elini çekmecenin dibine uzattı. "Şey, sokağın alt tarafındaki kafeteryadan. Yoksa hakkımızda tutanak mı hazırlayacaksın?"

"Warren bunları alıyor mu?"

"İkimiz de ediyoruz. Steakery insana o adi plastik bıçakları veriyor." Kucağında bir kitap, oturduğu iskemlede doğruldu. "Geri götüreceğim, tamam mı? Hırsızlık olduğunu biliyorum."

Will kitabı işaret etti. "Şuna bir bakayım."

Petty kitabı uzatırken, "Acınacak durumda," dedi. "Her zaman kusursuzmuş, haklıymış, zekâ bakımından dâhiymiş gibi hareket eder, sonra da gizlice içeri bunu sokar. Tipik Warren. Gerçek bir ezik."

Will kitabın ön kapağına baktı. Başlığı okuyamasa da, rengârenk üçgenleri ve kareleri görür görmez tanıdı. Evan Bernard daha bu sabah benzer bir kitap göstermişti. Emma Campano'nun da kullandığı kitabın eşi.

"Aç da bak," dedi Petty. "Bir 'Spot'un koşmasına,' bak. 'Jill'in altını ıslatmasına' bak. Yani demek istiyorum ki, bir v. s. şında geri zekâlı bebeler için. Gülmekten öleceğim."

Will kitabı açmadı. "Nereden bulmuş kitabı?"

Lionel Petty omuz silkti, iskemlesine sırtını dayadı. "Sıkıldığım zaman, bazen eşyalarını karıştırırım. Bundan bir, iki hafta önce çekmecenin dibine sıkıştırılmış buldum." Alışkanlığından utanmışa benzemiyordu; üstelik kendini bağışlatmak için bir bilgi daha verdi. "Warren'ın şirkete göndermesi gereken şu haftalık raporlar var. Bilgisayarına girer, geri zekâlı birinin yaptığına benzememesine uğraşırım."

"Yazım denetimi kullanmaz mı?"

"Hayır, Warren'ın yazım denetimiyle arası pek iyi değil."

Masanın üzerinde bilgisayar görünmüyordu. "Bilgisayarı nerede peki?"

"Aslında burada tutardı, ama son zamanlarda çantasında taşır oldu." Yumruğunu manalı manalı kaldırıp indirdi. "Kahvehanenin kablosuz hattından porno indiriyor olmalı."

"Nasıl bir bilgisayar kullanıyor?"

"Mac. Çok tatlı."

"Arabası var mı?"

"Tabanvay takılır."

"Yakında mı oturuyor?"

“Uzak değil. Toplu taşıma kullanır.” Sonunda kuşkulanmaya başladı. “Warren hakkında bütün bu soruların anlamı ne?”

Will kitabın sayfalarını karıştırmaya girişti. Sayfalar kitabın ortasında, birinin yerini kaybetmemek için plastik kaplı bir kart yerleştirdiği bölüme açıldı. Will karta bakınca, Adam Humphrey’nin resmini gördü.

Bir zil sesi duyuldu. Petty güvenlik kameralarına bakmak için iskemlesinde döndü. Masanın üzerinde bir düğmeye basarken, “İyi adam lafının üzerine gelirmiş,” dedi.

Will monitörden Warren Grier’ın garajın çıkışındaki cam kapıyı açışını izledi.

“Burada kal,” dedi Petty’ye. “Kapıyı kilitle ve 911’i ara. Bir memurun acil yardıma ihtiyacı olduğunu söyle.” Petty’nin iskemlesinde donup kaldığını görünce, “Şaka yapmıyorum, Lionel,” dedi. “Söylediğimi yap.”

Kapıyı arkasından çekip kapattı. Darbeli matkap durmuştu ama fotokopi makineleri hâlâ çalışıyor, kâğıtların şakırtısı kulaklarında uğulduyordu. Warren ön tarafa varana kadar, Will tezgâha ulaştı. Warren mavi Copy Right gömleğini giymişti ve elinde kahverengi ve yıpranmış bir evrak çantası tutuyordu.

Will’i tezgâhın arkasında görünce kaygılanması anlaşılırdı. “Petty nerede?” diye sordu.

“Tuvalette,” dedi Will. Warren tezgâhın öte tarafında, ancak birkaç adım ötedeydi. Uzanıp yakasına yapışmak, sonra da tezgâhın üzerinden çekip almak işten bile değildi. “Telefonlara cevap vereceğimi söyledim ona.”

Warren gözlerini indirdi, Petty’nin tezgâhın üzerinde bıraktığı öğle yemeğine, bıçağa baktı. “Her şey yolunda mı?”

“Buraya sizlere bazı fotoğraflar göstermeye geldim.” Yüreğinin göğsünden fırlayacak gibi çarpmasının sandığı kadar

belli olmaması umuduyla, ceketinin cebinden yıllık sayfalarını çıkardı. Resimleri Kayla'nın üstte kalıp, Bernard'ın yüzünün yarısını kapayacak gibi yaydı. "Bunlara bir bakmak zahmetine katlanır mısın?"

Warren çantasını usulca yere bıraktı. Resimleri eline almadan uzunca bir süre baktı. "Bu kızı haberlerde gördüm," derken, sesi her zamankinden birkaç oktav daha yüksek çıktı. "Bıçaklanan buydu, değil mi?"

Will, "Dövülen," diye düzeltti. Warren'a daha yaklaşabilmek için tezgâhın üzerine eğildi. "Biri öldüresiye yumruklamış."

Genç adamın elinde hafif bir titreme gördü, kendisinin de paylaştığı bir asabiyet. Bernard'ın resmi hâlâ görünür haldeydi, Will kapatmak için Kayla'nınkini parmağıyla itti. "Bıçaklandığını sanıyordum."

"Hayır," dedi Will. "Bıçaklanan, oğlandı – göğsünden sadece bir kez. Ciğerleri sönmüş."

"Kızın annesi öldürmedi mi?"

Will, "Hayır," diye yalan söyledi. "Bıçak yarasından öldü. Adli tıp uzmanının raporunu bu sabah aldık." Biraz durdu, sonra, "Gerçekten çok üzücü," diye ekledi. "Bana kalırsa, birinin işini bozmuş. Onu öldüren Emma'dan uzak tutmaya çalışıyor olmalı."

Warren gözlerini Kayla Alexander'ın resminden ayırmadı.

"Kayla tecavüze uğramamış," dedi Will; Warren Grier'ı öfkeden kudurmuş halde Kayla Alexander'ın üzerine ata binmiş gibi otururken, bıçağı göğsüne tekrar tekrar saplarken gözünün önüne getirmeye çalıştı. Sonra sıra Adam Humphrey'ye gelecekti, göğsüne tek bir bıçak darbesi. Ardından da Emma... Emma'ya ne yapmıştı acaba?

"Katilin öyle biri olduğunu sanmıyoruz."

"Sanmıyorsunuz, ha?"

"Hayır," dedi Will. "Kayla'yı kim öldürdüyse, çok kızdığını düşünüyoruz. Belki de kız ona bir şey söyledi, adamı tahrik etti. Çok iyi bir kız değilmiş."

"Ben... şey..." Fotoğrafa baktı. "Bakınca bile tahmin edebildim."

"Çok acımasız olabilirmiş."

Warren başıyla onayladı.

"Öteki adam," dedi Will, resimleri Evan Bernard'ın tümüyle görüneceği gibi yaydı. "Öteki adamı Kayla'ya tecavüzden tutukladık."

Warren bir şey söylemedi.

"Kızın içinde spermi vardı. Kız Emma Campano'yla buluşmaya gitmeden hemen önce onunla yatmış olmalı."

Warren gözlerini fotoğraflardan ayırmadı.

"Tek istediğimiz, kızı geri getirmek, Warren. Sadece Emma'yı ailesine götürmek istiyoruz."

Warren dudaklarını yaladı, yine bir şey söylemedi.

"Annesi de tıpkı ona benziyor. Haberlerde resmini görmüş müydün?"

Warren yine başıyla evet işareti yaptı.

Will, "Abigail," diye açıkladı. "Gösterilen resimlerde harika bir kadın; sen de öyle düşünmüyor musun? Tıpkı Emma gibi."

Warren omuzlarını hafifçe kaldırıp silktili.

"Ama artık böyle görünmüyor." Will aralarındaki gerginliği sanki orada üçüncü bir kişi varmış gibi hissediyordu. "Uyuyamıyor. Bir şey yiyemiyor. Durmadan ağlıyor. Emma'nın kayıp olduğunu anlayınca, uyutulması gerekti. Yardım etmesi için doktor çağırmak zorunda kaldık."

Warren o kadar alçak sesle konuştu ki, Will güçlükle işitti: "Peki ya Kayla? Onun annesi de üzülüyor mu?"

"Evet," dedi Will. "Ama o kadar değil. Kızının çok da iyi bir insan olmadığını farkındaydı. Bana kalırsa, sırtından bir yük kalkmış gibi."

"Oğlanın annesiyle babası?"

"Onlar Oregon'lu. Geçen akşam cenazesini almaya geldiler."

"Götürdüler mi?"

Will bir yalan daha söyledi: "Evet. Gömmek için götürdüler."

Warren'ın söyledikleri şaşırtıcıydı: "Benim annem babam olmadı."

Will dudağının seğirdiğinin bilincinde, zoraki gülümsedi.

"Herkesin annesi babası vardır."

"Benimkiler beni terk etti," dedi Warren. "Kimsem yok benim."

"Herkes için biri vardır."

Warren hiçbir uyarıda bulunmadan kendini yere bıraktı. Will onu durdurmak için tezgâhın üzerinden uzandıysa da, yeterince hızlı davranamadı. Warren yerde sırtüstü yatıyor, elinde kısa namlulu bir tabanca tutuyordu. Namlu Will'in yüzünün birkaç parmak ötesindeydi."

Will, "Yapma bunu," dedi.

Warren debelenerek ayaklanırken, "Eller havaya," dedi. "Daha önce hiç tabanca kullanmadım, ama bu kadar yakından fark edeceğini sanmam."

Will ellerini havaya kaldırarak ağır ağır doğruldu. "Bana olanları anlat, Warren."

"Onu asla bulamayacaksınız."

"Öldürdün mü yoksa?"

"Onu seviyorum." Tabancanın namlusu Will'in göğsüne yönelik, bir adım geriledi. "Hiç anlayamayacaksınız bunu. Onu sevdiğim için kaçırdım."

"Evan sadece parayı istiyordu, değil mi? Paraya konabilmesi için seni Emma'yı kaçırmaya itti. Sen hiç istememiştin. Hepsi onun fikriydi."

Warren cevap vermedi. Garaja açılan koridora doğru bir adım daha attı.

“Emma onun tipi değildi, öyle ya? O Kayla gibi, kolay teslim olmayan kızları sever.”

Warren çıkışa doğru ilerlemeyi sürdürdü.

Will’in kelimeleri ağzından aceleyle dökülmeye başladı. “Ben de çocuk yurdunda büyüdüm. Ziyaret günlerinin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Orada oturur, birilerinin seni seçmesini beklersin. Mesele yaşayacak bir yer değildir; sana baktığında seni gerçekten gören, ona ait olmanı isteyen birine kavuşmaktır. Biliyorum, Emma’yı gördüğün zaman bunları hissettin, istedin ki...” Warren bir çocuğu susturmak istiyormuş gibi, parmağını dudaklarına götürdü. Bir adım attı, sonra bir daha, sonra gözden kayboldu.

Will tezgâhın üzerinden atladı. Koridora girdiği sırada, Warren’ın arka kapıyı omuzlayarak açtığını gördü. Peşinden koştu, kapıdan fişek gibi fırladı, otoparka vardığı zaman Warren’ın parlak kırmızı bir Mini’ye çarptığını gördü.

Arabaya doğru koşarken, Mini’den Faith indi. Warren’ın sersemlediği kesindi, yine de Will’in yaklaştığını görünce, adrenalin etkisini gösterdi. Tampona basıp arabanın yanından atladı, sokağa doğru bir hamle yaptı.

Will Mini’ye doğru fırlarken, Faith’e, “Katil ol!” diye haykırdı. Sokağa çıktı, çılgınca bir telaşla Will’den bir işaret aradı. Warren’ı neredeyse bir blok ötede görünce kollarını sallayarak, bacakları yanarak peşinden koştu.

Öğleden sonranın sıcaklığı ağırdı, genç adamın peşinden koşarken neredeyse soluksuz kalıyordu. Ciğerlerine sıcak havayla egzoz dumanı çekti. Gözlerine ter doldu. Gözünün ucuyla kırmızı bir karaltı fark edince, Faith’in otomobiliyle akan trafiğe karşı ilerlediğini anladı. Küçük Mini yolun üzerindeki çelik levhaların üzerinden geçerken şiddetle sarsılıyordu.

Faith’i de gördü, anayoldan ayrıldı, Ansley Park’a açılan yan sokaklardan birine daldı. Warren hızlı olmasına hızlıydı,

ancak Will'in adımları onunkilerin iki katıydı. Yan yola sapan dönemeçte aralarındaki mesafeyi kapatmayı başardı. Warren ağaçların arasında koşarken bile, ona yetişebildi. Çocukluktan beri maraton koşucusu olmuştu, kısa mesafe koşucusu değil. Tutkusu uzun mesafelerdi, dayanıklılık da rekabet edebileceği tek daldı.

Warren için tam tersinin geçerli olduğu anlaşıyordu. Sık ağaçların arasındamanevrayaparken yavaşlamaya başladı, ikisinin arasındaki açıklık giderek daraldı. Durmadan omzunun üzerinden arkasına bakıyor, soluk almak için ağzını kocaman açıyordu. Will artık hemen arkasındaydı, elini uzatsa yakasına yapışacak kadar yakındı. Warren farkındaydı bunun, ensesindeki sıcak soluğu hissediyordu mutlaka. Yapabileceği tek hareketi yaptı. Olduğu yerde durup çöktü; Will o kadar hızlıydı ki, Warren başının üzerinden uçtu, birlikte yere yuvarlandılar.

Toprağı, yaprakları saçarak, debelenerek ayaklanmaya çalıştılar. Will yana yuvarlanmaya çalışırken, ayağı bir şeye takıldı. Ayağını çekti, çırpınarak kurtulmaya çabaladı. Warren durumdan yararlandı, Will'in üzerine çöktü, tabancayı yüzüne tutup tetiği çekti.

Hiçbir şey olmadı.

Tetiğe bir daha asıldı.

"Kımıldama!" Haykıran Faith'ti. Nasıl becerdiyse, önlerine çıkmayı başarmıştı. Vücudu gün ışığını önlüyor, elleri Will'in yüzünü gölgeliyordu. Tabancasını Warren'ın iki kaşının arasına çevirdi. "Bırak elindekini orospu çocuğu, yoksa beynini ta Peachtree'den toplarlar."

Warren gözlerini Faith'e dikti. Will adamın gözlerini göremese de, nereye baktığını anladı. Faith uzun boyluydu, sarımsındı, güzeldi. Emma veya Kayla, hatta Abigail Campaño olabilirdi. Güneş genç kadının arkasında kalmıştı. Belki de

bu görüntü Warren'a karşısında bir meleğin durduğu izlenimi veriyordu. Belki de yüzüne çevrili bir tabanca varsa, sana söyleneni yaparsın, kuralını hatırladı.

Silahını bıraktı. Tabanca Will'in göğsüne çarptı, sonra yere yuvarlandı.

Will adamın altından yuvarlanarak uzaklaşırken, elini tabancanın üzerine koydu. Hafif bir hamleyle ayağını çalılardan kurtardı. Soluk almayı kestiğini fark etti. Başının döndüğünü, midesinin hafifçe bulandığını hissetti.

Warren'ın bileğine taktığı kelepçe tıkırdarken, Faith, "Konusmama hakkına sahipsin," dedi. "Avukat tutmaya hakkın var."

Will doğrulup oturdu, birkaç saniye baş dönmesinin geçmesini bekledi. Tabanca iki elinin arasındaydı. Smith & Wesson'ın klasik 36 modeli, 2,54'lük namlulu, kovam mavi. Seri numarası silinmiş. Parmak izi çıkmaması için kabzasına seloteyp sarılmış. Silah profesyonelce hazırlanmıştı.

Adam'ın sonunda bir tabanca almış olduğuna karar verdi.

Kovanı açıp baş aşağı tuttu. Silah beş mermi alacak gibi tasarlanmıştı. Avucuna üç mermi düştü. Will gözlerini parıltılı pirinçten alamadı, yağla karışık barut kokusunu soludu.

Warren tetiği bir kez daha çekse, şimdi ölmüş olacaktı.

Faith, Warren Grier'ı bu kadar normal bulmasına şaşırdı. Herkes gibi biriydi, tuvaletini onarmaya, ya da gaz kaçağına bakmaya gelse, insanın eve almakta bir saniye bile tereddüt etmeyeceği bir adamdı. Kayla Alexander'ın ve Adam

Humphrey'nin başına gelenleri, Emma Campano'ya yapıldığı neredeyse kesin olan muameleyi düşününce bir canavarla, en azından Evan Bernard gibi kendini beğenmiş bir sosyopata karşılaşmayı beklemişti.

Oysa Warren Grier neredeyse acınacak birine benziyordu. Vücudu zayıftı, çiroz gibiydi. Faith'le göz teması kuramıyordu. Sorgu odasında, genç kadının karşısındaki iskemlede omuzları düşük, dizlerinin arasına sarkıttığı elleri kenetlenmiş otururken soğukkanlı bir katilden çok, köşedeki bakkaldan şekerleme aşırırken enselenmiş Jeremy'yi hatırlatıyordu.

Faith gırtlaklarını temizleyince, Warren ona lisedeymişler de, karşısındaki başkalarının bakmadığı sırada ona iyi davranan baş amigoymuş gibi baktı. Faith'in karşısında oturduğu için neredeyse minnettar gibiydi. Daha bir saat önce, Will Trent'in yüzüne tabancasını tuttuğunu kendi gözleriyle görmemiş olsa, bu kendi içine dönük, sakar adamın böylesi bir işi becermesini düşünmek bile gülünç gelirdi.

Genç kadın meslek hayatında tabancasını sadece iki kez çekmişti. Tabanca çekmek, bir polisin kolayca yapacağı şeylerden değildir. Kullanmaya hazır olmadıkça, bir polis tabancasını çekmezdi, ve bunu haklı gösterecek ancak birkaç olay olabilirdi. Faith orada ağaçların altında, Warren Grier'in tetikteki parmağını çekmesini izlerken, kendi parmağını oynatmaya tümüyle hazırды.

Oysa tabancasını çekse de geç kalacaktı, çünkü kurallara uymuştu: Herhangi bir soruşturma komisyonunun karşısına çıktığında, işini eğitildiği gibi yaptığını rahatlıkla söyleyebilirdi: Önce uyarır, sonra ateş edersin. Şimdiyse, o uyarıyı bir daha asla tekrarlamayacağımı anlıyordu. Oraya vardığında, Warren tetiği iki kere çekmişti bile. Üçüncü kere çekmesini, horozun merminin tapasına vurmasını, merminin Will'in beynini dağıtmasını engelleyen tek şey... evet, neydi?

Ne kadar kıl payıyla kurtulduğunu düşünürken bile Faith'i sıcak bastı. Warren Grier'in mantıksız tarafını hiç göz önünden kaçırmamaları gerektiğini bir an bile unutamayacaklarını anlıyordu. Bernard bile sakın ve ölçülü olanıydı. Warren ise tepkisini gösterendi, çılgınca bir cinayet işleyebilecek olan. Emma Campano'yu kaçırmıştı. Adam Humphrey'yi bıçaklamıştı. Kayla Alexander'ı öldüresiye dövmüştü.

Faith son on iki saat boyunca, kendini Emma Campano'nun öldüğünü düşünmeye alıştırdığını fark etti. Oysa şimdi Emma'nın hâlâ yaşıyor olması ihtimaline ısınmaya başlıyordu; genç kızı bulmanın tek yolu da masanın karşı tarafında oturan katilden geçecekti.

Will'in beklenen beceriyi göstereceğini umdu.

Warren, "İnşaattaki işçiler su borusunun yakında onarılmış olacağını söylediler," dedi. "Caddenin nihayet temizlenmesi iyi olacak."

Faith iskemlesinde usulca yer değiştirerek, karşısındakinden başka yere bakmaya çalıştı. Masanın baş tarafında, bir tripod üzerine yerleştirilmiş bir kamera vardı ve her hareketi kaydediliyordu. Evan Bernard'ın küçük kız odasını hatırlayınca, Warren Grier'in yan odadaki bilgisayarın karşısına oturup, adamı izleyip izlemediğini düşündü. Adamın daire-sinde sabit disk bulunmamıştı. Bir dizüstü bilgisayar, ya da uzaktan yakından suçlayıcı bir şey de yoktu.

"Bu öğleden sonra çok meşgul olmalılar," dedi Warren. "Çok gürültülüydü."

Genç kadın acıma duygusunun yerini iğrenmenin aldığını hissetti.

Lionel Petty'nin dediğine bakılırsa, Warren kapısı kapalı bürosunda epey zaman geçiriyordu. Güvenlik monitöründen garajdaki Adam ve Emma'yı izlemiş olabilir miydi? Emma'yı ilk kez orada mı gördü? Kayla bu işe nerede karışıyordu? Evan Bernard'ın öyküde ne işi vardı?

Bütün süreç boyunca Warren'a eşlik etmiş, fotoğrafının çekilmesini, parmak izlerinin alınıp üzerinin aranmasını izlemişti. Will ona Warren'ın kent merkezinde, Ashby Caddesi'ndeki dağınık dairesinden söz etmişti. Tuvaleti koridorun dibinde, tek odalı bir yerdi, hani insanın hapisten sonra taşınacağı gibi bir daire. Ev sahibesi, on yıllık sakın kiracısının tutuklandığını işitince kulaklarına inanamamıştı. İş dışında hiç evden çıkmaz, demişti Will'e. Hiç arkadaşı gelmez.

Öyleyse, Emma Campano'yu nerede saklıyordu?

Warren sanki aklından geçeni okuyormuş gibi, "Onu bulamayacaksınız," dedi.

Faith cevap vermedi, çocuğun sesinde herhangi bir umut belirtisi işitmeye çalışmadı. Warren daha önce de onu konuşturmak istemişti. Faith ilk birkaç seferinde yemi yutmuş, ama çocuğun onunla oyun oynadığını çabuk anlamıştı. Adam havadan, kuraklıkla ilgili yeni haberlerden konuşmak istiyordu: Faith'i amaçsız bir sohbete yöneltecek her şeyden. Oysa genç kadın zanlılara istediklerinin asla verilmeyeceğini çok önce öğrenmişti. Eğer kontrolün kendi ellerinde olduğunu sanırlarsa, konuşma yanlış temele dayanırdı.

Kapı vuruldu, ardından odaya Will girdi. Elinde neon renkli bir sürü plastik zarf bulunuyordu. Kameraya baktı, her şeyin yolunda olduğunu görünce, Faith'e dönüp başını salladı.

Warren, "Seni öldürmeye çalıştığım için üzgünüm," dedi.

Will gülümsedi: "Başaramadığına sevindim."

Cevap dikkat çekici bir ölçülülük gösteriyordu ve Faith Will Trent'in hiç polis gibi davranmaması bir kez daha şaşırdı. Will ise ceketini düzeltti, kravatının düğümünü sıkılaştırdı, sonra Faith'in yanındaki iskemleye oturdu. Polisten çok, denetime başlayacak bir muhasebeciye benziyordu.

Warren'a döndü, "Parmak izlerin geçen hafta Adam Humphrey'nin kapısının altından atılan nottakilerle uyuyor," dedi.

Warren başını bir kez salladı. Elleri dizlerinin arasında, masanın üzerine eğilir gibi oturuyordu. Ayaklanmaya çalışan bebekler gibi, göğsünü madeni masanın kenarına dayamıştı.

Will, "Adam'ı uyarıp uzaklaşmasını mı istemiştin?" diye sordu.

Yine başım tek bir defa salladı.

"Bence ne oldu, anlatayım mı?"

Warren sanki deminden beri bunu bekliyor gibiydi.

"Bana kalırsa bu işi çok önceden tasarladın. Georgia Tech'e açtığı davayı sürdürmek için Evan Bernard'm paraya ihtiyacı vardı." Faith'e döndü, "Emeklilik kazanımlarını, maaşını, her şeyini kaybetmiş. Mahkeme giderlerini ödeyebilmek için, geçenlerde yazlığını sattığını öğrendik." Evi aradıklarını, hiçbir şey bulamadıklarını anlatmak için başını olumsuzca salladı.

Genç kadın kendisi Warren'la otururken Will'in başka hangi bilgilere ulaştığını merak etti. Gözlerini renkli zarflara çevirince, Will kendinden beklenmeyecek şekilde göz kırptı.

Warren, "Evlat edinilerek mi ayrıldın?" diye sordu.

Faith soruyu anlamadı, oysa Will'in anladığı belliydi. "Hayır," dedi. "On sekiz yaşına gelince çıktım."

Warren gülümsedi, aynı soydan geliyorlarmış gibi: "Ben de."

"Bernard'ı koruyucu aile yanındayken mi tanıdın? Sana okulda mı ders verdi?"

Warren'ın yüzü ifadesizdi.

"Bence seni Kayla Alexander'la Evan Bernard tanıştırdı. Sana ön kapıyı açması, Emma'nun evde olması için Kayla'ya ihtiyacı vardı. Belki de sen kızı götürürken, Kayla'nın Adam'ı sakınleştirmesi gerekiyordu." Warren hiçbir harekette bulunmadı. "Emma'ya arabasını garajda bırakmaya başlamasını söyleyen Kayla mıydı?"

Warren, "Annesiyle babasının okul kırdıklarını anlamamaları için Emma'ya arabasını orada bırakmasını Kayla söyledi," dedi.

"Üç gün önceye, cinayet gününe gidelim. Campano'ların evine gitmek için Copy Right'ın arkasındaki ağaçlık patikadan mı geçtin?"

"Evet."

"Bıçak ve eldivenler yanında mıydı?"

"Evet."

"Yani oraya birini öldürmek niyetiyle gittin."

Warren tereddüt etti, sonra cevap niyetine omuzlarını silkti.

Will elindeki zarfları karıştırdıktan sonra, yeşil olanını açtı. "Bunu fotokopi merkezinde, senin masanın üzerinde bulduk." Warren'a doğru kaydırmadan önce, fotoğrafı Faith'e gösterdi. Resimde Emma Campano Adam Humphrey'le yürürken görülüyordu. İki genç kollarını birbirlerinin beline dolamıştı. Emma başını arkaya atmış, gülüyordu.

Will, "Emma'yı izlemekten hoşlanıyordun," dedi.

Warren cevap vermedi; aslında Will'inki de gerçek bir soru değildi.

"Adam'ın ona layık olmadığını mı düşünüyordun?"

Warren yine sessizliğini bozmadı.

"Emma'nın özel birisi olduğunu biliyordun. Senin gibi okuma güçlüğü olduğunu sana kim söyledi?"

"Benim okuma güçlüğü yok." Sesi, daha önce benimsemediği sohbet tınısının aksine, kendini savunur gibiydi.

Will bu kez mavi renkli bir zarf açıp, içindeki resmi görünüşlü formu Faith'e gösterdi. "Bu eyalet gözetiminden çıktığı zaman, Warren'la mülakat yapan bir klinik psikologunun değerlendirme formu." Kâğıdı masanın üzerine bırakırken, Warren'ın okuyabileceği gibi çevirdi. Faith kâğıdın üzerinde renkli noktalar olduğunu gördü. Will parmağını mavi

noktanın üzerine bastırdı. "Antisosyal, diyor," deyip kırmızı noktaya geçti. "Sosyopati eğilimi." Parmağını noktaların üzerinden teker teker geçirerek okudu: "Öfke kontrol sorunu, yetenek eksikliği, yetersiz okuma becerisi. Bunu görüyor musun, Warren? Senin hakkında ne söylemişler, görüyor musun?" Bir cevap beklemediği açık da olsa, durup bekledi. Formu tekrar zarfına yerleştirdi, birden konuşmanın tonunu değiştirerek, "Her neyse, görsen de bir şey değişmeyecek nasılsa," dedi. "Çünkü burada açıkça okuma bilmediğin yazılı."

Genç adamın gözlerinde, sanki ihanete uğramış gibi acılı bir ifade belirdi.

Will yumuşak bir sesle, sanki aynı zamanda hem iyi, hem de kötü polisi oynuyormuş gibi, çentik üzerine çentik atmaya sürdürdü. "On altı yaşındayken, okulu bırakmanın nedeni de bu muydu?"

Warren başını hayır der gibi salladı.

"Seni aptal çocukların yanına koydukları için, sanırım okulu pek eğlenceli bulmadın." Ardından, Faith'e dönüp açıkladı "Warren on beşindeyken IQ'su normal seviyede olmasına rağmen, özel eğitim sınıfına alınmış."

Warren gözlerinde hâlâ aynı parıltı, başım önüne eğdi.

"Özel eğitim otobüsünün yetimhanenin önünde durması, üzücü bir manzardır," dedi Will.

Warren konuşmaya çalıştı, gırtlığını temizledi. "Kızı asla bulamayacaksınız."

"Sen de onu bir daha hiç göremeyeceksin."

"O artık burada," dedi Warren, parmağını şakağına bastırarak. "Her an yanımda."

"Kızın hayatta olduğunu biliyorum," dedi Will. Kendinden o denli emin görünüyordu ki, Faith bile inandı. "Onu öldüremezdin, Warren. Senin için özel birisi o."

"Beni seviyor."

"Senden ödü kopuyor."

Çocuk başını salladı. "Bunu neden yaptığımı anlıyor. Onu kurtarmam gerekti."

"Neyi anlıyor?"

"Onu koruduğumu."

"Bernard'dan?"

Warren başını salladı, öğretmeni ele vermemek için dudaklarını ısırdı.

Will kırmızı bir zarf açıp yeni bir sayfa çıkardı, yine Warren'a doğru kaydırıldı. "Kanıma göre, Warren Grier tanıdıkmamış bir, yazılı ve sözlü dil güçlüğü çekiyor. Bu durum, ortalama zekâsı ve antisosyal davranışıyla birleştiğinde..."

Warren, "Ölecek, sebebi de sen olacaksın," diye fısıldadı.

"Onu ailesinden alıp götüren ben değilim. En iyi arkadaşını öldüren de ben değilim."

"Kayla onun arkadaşı değildi. Ondan nefret ediyordu. Ona dayanamıyordu."

"Neden?"

"Kayla durmadan onunla alay ediyordu. Okuldan sonra özel ders aldığı için, aptal olduğunu söylüyordu."

"Kayla sana da kötü davranıyor muydu?"

Warren omuz silkti, oysa sorunun cevabı o anda morgda yatıyordu.

"Bana o gün olanları anlat, Warren. Seni eve Kayla mı aldı?"

"Beni eve alıp susacaktı, ama bir dakika bile duramadı. Adam'ın yukarıda olmasına, Emma'yla sevişmesine bozuldu. Durmadan Emma'nın ne kadar aptal olduğunu, bir sevgiliyi hak etmediğini tekrarlayıp durdu. Emma'nın da benim gibi aptal olduğunu söyledi."

"Bağırmaya mı başladı?"

Warren, "Vurduğum zaman," diye düzeltti. "Çok kuvvetli vurmadım ama. Sadece susturmak için."

"Sonra ne oldu?"

"Koşarak merdivenden çıktı. Bağırmayı kesmedi. Susmasını söyledim, ama susmadı. Adam konusunda yardım etmesi gerekiyordu. Bir şey yapmaya kalkmaması için bıçağı gırtlığına dayayacaktım, ama Kayla çıldırdı. Ben de ona vurdum."

"Kayla'yı bıçakladın mı?"

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Sadece birinin elimi tuttuğunu hissettim, oydu, Adam'dı. Ona kötülük etmek niyetinde değildim. Ben sadece doğruldum, bıçak göğsüne saplandı. Canını acıtmak istemedim. Uzaklaşması için uyarmaya çalıştım."

"Bütün bunlar olurken Emma neredeydi?"

"Ağladığını duydum. Odalardan birinde, dolabın içindeydi. O sırada..." Sesi gitti. "Oda o kadar güzeldi ki, anlıyor musun? Kocaman bir televizyon vardı, bir de şömine, bütün o elbiseler, ayakkabılar falan. Her şeyi vardı."

"Emma'ya vurdun mu?"

"Onun canını acıtamam."

"Ama merdivenden aşağıya taşırken, baygındı."

"Dışarıya çıktık. Nesi vardı, bilmiyorum. Kucağıma alıp taşıdım. Bagaja koydum, sonra da söyleneni yapıp garaja gittim."

"Bernard'ın söylediği gibi?"

Warren yine gözlerini masaya dikince, Faith Bernard'ın bu çocuk üzerinde ne gibi bir etkisi olabileceğini merak etti. Görünen o ki Bernard kızları yeğliyordu. Yoksa sapıklığında henüz keşfedemedikleri bir taraf daha mı vardı?

Will, "Onu nereye götürdün, Warren?" diye sordu. "Emma'yı nereye götürdün?"

"Güvenli bir yere. Birlikte olabileceğimiz bir yere."

"Sen Emma'yı sevmiyorsun, Warren. İnsan sevdiği kişiyi kaçırmaz. O sana gelir. O seni seçer. Yoksa, tersi değil."

"Öyle olmadı. Beni sevdiğini söyledi."

“Kaçırıldıktan sonra?”

“Evet.” Yüzünde, sanki söyledikleri onu hâlâ şaşırtıyor, hazırlıksız yakalıyormuş gibi, bir sırıtış vardı. “Bana gerçekten âşık oldu.”

“Buna inanıyor musun?” diye sordu Warren. “Onun dünyasına ait olduğunu gerçekten düşünüyor musun?”

“Beni seviyor. Öyle söyledi.”

Will masanın üzerine eğilerek Warren’a yaklaştı. “Senin ve benim gibiler, bir aileye sahip olmak ne demektir, bilemez. O bağı ne kadar derin olduğunu göremeyiz, anne ve babanın çocuklarını ne kadar sevdiklerini asla hissedemeyiz. Sen o bağı kopardın, Warren. Tıpkı kendi annen ve babandan koparıldığın gibi, Emma’yı ailesinden koparıp aldın.”

Warren hâlâ başını sallıyordu ama, sanki bunu kendine güvenden çok, üzüntüyle yapıyor gibiydi.

“Nasıl bir histi onun odasında olmak, senin hiçbir şeyin yokken, onun sahip olduğu güzel hayatı görmek?” Sesi artık bir sırrı paylaşıyormuş gibi, alçaktı. “Her şey ters geldi, değil mi? Ben de oradaydım, oğlum, aynı şeyi ben de hissettim. Bizim yerimiz onun gibi normal insanların yanı değil. Onlar bizim kâbuslarımızı kaldıramaz. Bütün tatiller bize yalnız geçirdiğimiz günleri hatırlattığı için Noel’den, doğum günlerinden ve yaz tatillerinden nefret etmemizi anlayamazlar.”

“Hayır,” dedi Warren. Başını hiddetle salladı. “Artık yalnız değilim. O var.”

“Kendini nasıl bir tabloda görüyorsun, Warren? İşten eve geldiğin, Emma’nın akşam yemeğini pişirdiği bir ev hayatında mı? Seni alnundan öpecek, sonra birlikte şarap içip, günün nasıl geçtiğinden mi bahsedeceksiniz? Belki de sonra o buluşmaları yıkar, sen de kurularsın, ha?”

Warren ne kadar omuz silkse de, Faith bunun tam da düşlediği hayat olduğunu anlayıverdi.

"Aşağıda, tutuklandığın zaman çekilen fotoğrafları gördüm. Sigara yanıklarının neye benzediğini bilirim."

Warren sakince, "Siktir git," diye fısıldadı.

"Yanıklarını Emma'ya gösterdin mi? Onun da midesi seninki gibi, her gördüğün zamanki gibi bulandı mı?"

"Öyle değil."

"Yara izlerine dokunmuş olmalı, Warren. Elbiselerini çıkardığını biliyorum senin. Onun tenini kendi teninin üzerinde hissetmek istediğini biliyorum."

"Hayır."

"Hangisi daha kötü, koku mu, acısı mı, bilmem. Başta, sanki küçük iğneler vücuduna batıyormuş gibi olur – aynı anda milyonlarca iğne, yakıcı, sivri. Sonra da kokusuna şaşırsın. Izgara yapmak gibi, öyle değil mi? Yazın bütün kentte alevlerde yanan çiğ etin kokusunu duyarsın."

"Sana söyledim, birbirimizi seviyoruz."

Will'in sesi, sanki bir fıkranın son cümlesini söylüyormuş gibi, şakacıydı. "Bazen duşta kendi derini hissetmez misin, Warren? Sabunlanırken elin kaburgalarına gider ve etindeki o küçük yanık deliklerini hissedersin?"

"Öyle bir şey olmuyor."

"Islakken, küçük vantuzlar gibidir, değil mi? Parmağını değdirirsin ve kendini ta baştan kapana kısılmış hissedersin."

Başını salladı.

"Bitmesi için yalvardın mı, çok acıdığı için kız gibi bağırdın mı? Ne isterlerse yapacağını söyledin, yalan mı? Acıyı dindirmek için, ne gerekiyorsa."

"Kimse bana öyle acı çektirmedi."

Will'in sesi sertleşti, kelimeler daha hızlı çıkar oldu. "O yara izlerini hissediyor ve çok öfkelenirsin. Acısını bir başkasından çıkarmak istersin – belki de kusursuz hayatı ve

zengin babası ve bir tanecik küçük kızı olmadan yaşamaya dayanamayacağı için doktorun gelip uyuttuğu güzel anne-siyle Emma'dan."

"Kes şunu."

Will elini masaya vurdu. Herkes irkildi. "O sana ait değil, Warren! Nerede olduğunu söyle bana!"

Warren çenesini sıkarak önündeki masaya bakmayı sürdürdü.

Will daha da yaklaştı, ağzından tükürük saçarak, "Seni biliyorum," dedi. "Kafanın nasıl çalıştığını biliyorum. Emma'yı sevdiğin için kaçırmadın, bağışlamak için götürdün onu."

Warren başını usulca kaldırarak Will'in gözlerine baktı. Öfkesini güç dizginliyor, dudakları kuduz köpek gibi titriyordu. "Evet," dedi kısık bir fısıltıyla. "Bağırdı." Yüzü de sesinin tonu gibi kontrollüydü. "Susturana kadar bağırdı."

Will iskemlesinde, arkasına dayandı. Duvar da bir saat vardı. Faith saatin usulca zamanı saymasını dinledi. Warren'a merakını gösterip tatmin etmekten veya Will'e kaygısının yoğunluğunu belli etmektense, karşısındaki briket duvara odaklandı.

Faith bardaktan boşanırcasına yağmurun altında durup, güneşin parıldadığına İncil üzerine yemin eden polislerle çalışmıştı. Birçok kere bu sorgu odasında oturmuş, dört kez boşanmış çocuksuz Leo Donnelly'nin bir zanlıyı itirafa zorlamak için Tanrı aşkından bahsetmesini ve sevgili ikiz kızına olan aşkına methiyeler düzmesini dinlemişti. Zanlıları konuşturmak için kendisi de olmayan bir koca, bunak bir büyükanne, kayıp bir baba yaratmıştı. Maval okumayı bütün polisler bilirdi.

Oysa bu sefer, Will Trent'in yalan söylemediğinden emindi.

Will elini zarf destesinin üzerine bıraktı. "Evlat edinilme kayıtlarını bulduk."

Warren başını salladı. "O belgeler mühürlü."

Will, "Suç işlemediğin sürece, evet," dedi. Faith yalan at-
tığını bilerek adamı incelemeye, doğruyu söylemediğinde ne
gibi belirtiler gösterdiği anlamaya çalıştı. Will'in suratının
hâlâ önceki gibi ifadesiz olduğunu görünce, çıldırmamak için
dikkatini yine Warren'a çevirdi.

Will, "Annen hâlâ hayatta, Warren," dedi.

"Yalan söylüyorsun."

"Seni aramış."

Warren sanki analık içgüdüsünü harekete geçirmek isti-
yormuş gibi, Will'in odaya girmesinden beri ilk kez Faith'e
baktı. "Haksızlık bu."

Will, "Bütün bu yıllar boyunca, seni aramış," dedi.

Son zarfı açtı. İçinde bir sayfa vardı. Kâğıdı çevirdi ve
Warren'a doğru itti. Faith oturduğu yerden Will'in görev ba-
şındaki sivil polislerin uygun giysileri hakkındaki bir notun
kopyasını çıkarmış olduğunu anladı. Kâğıdın tepesinde, ken-
tin mührü o kadar çok kopyalanmıştı ki, küllerinden yükse-
len Anka kuşu su kabarcığına benzemişti.

"Annemi görmek istemez misin, Warren?"

Genç adamın gözleri yaş doldu.

"Burada işte," dedi Will, parmağıyla kâğıda vurarak.
"Oturduğu yerle, senin çalıştığın yer arasında on kilometre
ya var ya yok."

Warren ileri geri sallanmaya koyuldu; gözyaşları kâğıdı
ıslatıyordu.

"Sende nasıl bir oğul bulacak?"

"İyi bir çocuk," diye ısrar etti genç adam.

"Yaptığının iyi bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Genç bir
kızı ailesinden koparan bir genci yanında ister mi sanıyor-
sun?" Baskıyı daha da arttırdı. "Annene yapılanı, Emma'nın
annesiyile babasına yapıyorsun. Emma'yı ailesine geri verebi-
lecekken, yapmadığını öğrenince seni sevebileceğini mi dü-
şünüyorsun?"

"O güvende," dedi Warren. "Ben sadece güvende olmasını istedim."

"Nerede olduğunu söyle bana. Annesi kızını çok özledi."

Warren başını salladı. "Hayır," dedi. "Onu asla bulamayacaksın. Sonsuza dek benimle kalacak. Artık aramıza hiçbir şey giremez."

"Palavrayı kes, Warren. Sen Emma'yı istemedin. Onun hayatım istedin."

Warren sanki daha da kötü bir şey çıkmasını, yüzüne daha da zararlı bir bilginin çarpılmasını bekliyormuş gibi, gözlerini Will'in önündeki zarflara dikti.

Will bir kez daha denedi: "Bize kızın nerede olduğunu söyle, sana annenin adresini vereyim."

Warren gözlerini dosyalardan ayırmadı, ama o kadar alçak sesle bir şeyler fısıldamaya girişti ki, Faith ne söylediğini tam çıkaramadı.

"Onu kendim getireceğim. Sizi görmesi için buraya arabayla getireceğim."

Dudakları anlaşılmaz bir duayı tekrarlıyormuş gibi, fısıldamayı sürdürdü.

Will, "Sesini yükselt, Warren," dedi. Nerede olduğunu söyle, onu seven annesine babasma götürelim Emma'yı."

Faith sonunda çocuğun söylediklerini anladı. "Mavi, kırmızı, mor, yeşil. Mavi, kırmızı, mor, yeşil."

"Warren..."

Warren'ın sesi daha da yükseldi. "Mavi, kırmızı, mor, yeşil." Ayağa kalkıp bağırdı: "Mavi, kırmızı, mor, yeşil." Avazı çıktığı kadar bağıırken, ellerini sallamaya başladı. "Mavi! Kırmızı! Mor! Yeşil!" Kapıya koştu, tokmağı denedi. Faith yakınındaydı, Warren'ı çekip kapıdan uzaklaştırmaya çalıştı. Warren'ın dirseği suratına çarpınca, sırt üstü masaya devrildi.

Warren, "Mavi! Kırmızı! Mor! Yeşil!" diye haykırarak kendini beton duvara çarptı. Will peşinden gitti, kollarını vücuduna doladı. Warren tekmeler savurdu, "Hayır! Bırak beni! Bırak beni!" diye haykırdı.

"Warren!" Çocuğu bıraktı, tekrar yakalaması gerekirse hâzır olmak için kolları açık bekledi.

Warren odanın ortasında dikildi. Başını duvara çarptığı zaman yaralanmış, yüzünden kan damlıyordu. Yumruklarını delice sallayarak Will'in üzerine atıldı.

Kapı ardına kadar açıldı, iki polis yardım etmek için içeriye daldı. Warren kapıya atıldıysa da, adamlar onu yakalayıp yere devirince çılgınlar gibi debelendi, kelepçe takmalarını önlemek için ellerini kaçırmaya çalıştı, bağırmaktan hiç vazgeçmedi. Ayağını salladı, tekmesi memurlardan birinin yüzünde patladı.

Elektrikli cop çıktı, otuz bin volt Warren'ın vücudundan çğlık çğlığa geçince, sanki o anda felç oluverdi.

Will topuklarının üzerine çömelerek soluklarını düzenlemeye çabaladı. Warren'ın üzerine eğildi, elini göğsüne koydu. "Lütfen," diye yalvardı, "Söyle bana. Nerede olduğunu söyle."

Warren'ın dudakları kıpırdadı. Will duyabilmek için iyice eğildi. İkisinin arasında bir şey geçti. Will Warren'ın biraz önceki sert baş sallaması gibi, bir kez başını salladı. Elleri kucağında, yavaşça doğruldu, polislere "Götürün bunu," dedi.

Görevliler Warren'ı bir patates çuvalı gibi kaldırdı, kapıya doğru sürüklediler. Hücreesine götürecekler ve uyuyarak elektrik şokunu atlatmasını bekleyeceklerdi.

Faith anlamaya çalışarak Will'in yüzüne baktı. "Sana ne dedi?"

Will hâlâ konuşamayacak kadar soluksuz olduğu için masaya yaslanırken, üzerindeki dosyaları işaret etti. Faith

dosyalara baktı. Sıraları bozulmuş olsa da, görebiliyordu: mavi, kırmızı, mor, yeşil.

Warren bağırarak dosyaların renklerini tekrarlamıştı.

Faith'in üç günlük yokluğunda, Cinayet Masası'nın odası pek düzelmemişti. Robertson'ın süspansuarı hâlâ üst çekmecedен sallanıyordu. Son doğum günü partisinde üzerine "kanıt" yazılmış şişme bebek hâlâ dosya dolabının tepesinde oturuyor, bir zamanlar kıvrımlı olan vücudu usul usul hava kaçıırken, ağzı cinsellik çağrıştıran O biçimini hâlâ koruyordu. Leo Donnelly'nin masası muhtemelen dergiden kestiği bir Farah Fawcett fotoğrafı dışında boşaltılmıştı. Fotoğrafın kenarları yıllarla birlikte daha çok ortaokul erkek tuvaletine yakışacak yazılar ve sanat eserleriyle zenginleştirilmişti.

Genel eril havayı daha da yoğunlaştıran, Faith'in baştan beri devre arasında futbol soyunma odasına benzettiği vardiya değişimiydi. Gürültü sağır edici, kokular endişe vericiydi. Birisi tavandan sarkan televizyonu açmıştı. Bir başkası eski bir radyoda istasyon bulmaya çalışıyordu. Biri mikrodalgada dürüm ısıtıyor, etrafa yanık peynir kokusu yayılıyordu. Dedektifler odaya girip çıkarken, soruşturmaları konusunda ahkâm keserken, kimin aletinin daha büyük olduğunu, kimin olayı ilk çözeceğini, kimin dosyanın içine edeceğini tartışırken, bariton sesler yankılandı. Kısacası, bebek bezinin boka batması gibi, bütün oda testosteron içinde yüzüyordu.

Faith Amanda'nın sesini tanıyınca televizyona baktı: "...Campano olayında bir tutuklamaya gidildiğini bildirmekten memnunum."

Biri, "Atlanta Emniyet Müdürlüğü sayesinde, kaltak!" diye bağırды.

Amanda'ya yöneltilen daha kötöleri de vardı – orospu, sürük... Bir odada beş dakikadan fazla yalnız yakalasa, donlarına

ettireceği polislerin kadını batırmak, karalamak için akıllarına gelecek ne kadar alçak, alçaltıcı kelime varsa.

Faith'in masasına en yakın oturan bir avuç dedektif, genç kadına merakla bakıyordu – dosya üzerinde çalıştığından değil, kullanılan lisan için. Faith omuzlarını silkip televizyon ekranına döndü, Amanda'nın muhabirleri ustalıkla idare etmesini izledi. Oysa üzerindeki bakışları hâlâ hissediyordu.

Böylesi sınamalar hemen her gün tekrarlanırdı. Adamlara susmalarını söylese, şaka kaldıramayan bir oyunbozan muamelesi görecekti. Duymazdan gelse, bu sefer suskunluğunu onaylama sanırlardı. Bu kadarla da kalmıyordu. Cinsel pasları geri çevirse lezbiyen, içlerinden biriyle çıksa orospu diye yaftalanırdı. Ne yaparsa yapsın, kazanmayacağı açıktı; üstelik aynı şekilde karşılık vermek de çok zamanını alırdı. Surat asmalar, pasif-agresif sızlanmalar... zaten bir çocuk büyümüşken, yirmi tanesini daha üstlenmeye hiç hazır değildi.

Buna rağmen, burada çalışıyor olmaktan her zaman mutluluk duyuyor, bir birliğin parçası olduğunu hissetmeyi seviyordu. Will Trent'in bir polis gibi davranmamasının, konuşmamasının nedeni buydu. Ekib odasında oturmuyordu. Eline bir bira alıp, Charlie Reed ve Hamish Patel ile geyik muhabbeti yapmıyordu. Bir ekibin parçası olduğu su götürmezdi, ama onunla çalışmak, bir kabarcığın içinde çalışmak gibiydi. Geri planda ne insan uğultusu duyulurdu, ne egoların ve görevlerin kapışması. Onunki işi yapmanın daha odaklanmış bir çeşidiydi, ama Faith'in alışık olduğundan çok farklı olan, dedektif arkadaşlarının arasına döndükten sonra, kendini hiç ait hissetmediği bir şeydi. Will'in bütün kusurlarına rağmen, en azından karşısındakinin söylediklerine kulak verdiğini itiraf etmek zorundaydı. Aynı fikirde olmadığı her seferinde, "Ne oldu? Kafayı mı yedin?" diye sormayacak bir meslektaşla tartışmak da güzeldi.

Yeniden televizyona baktı. Amanda Westfield Academy'yi, Evan Bernard'ın tutuklanmasını soran bir muhabiri onaylar gibi başını sallıyordu. Pırıl pırıl parlamasına bakınca, kamera karşısında çok rahat olduğunu kabullenmek gerekiyordu. Muhabirler gözünün içine bakıyorlardı. "Bay Bernard kesinlikle ilginç birisi."

Dedektiflerden birisi, "Bunları da ilginç buluyor musun?" diye bağırdı. Adamın aletini avuçladığını anlaması için, Faith'in dönüp bakması bile gereksizdi.

Amanda bir başka soruyu cevapladı. "Zanlı, olaylı bir geçmişe sahip, yirmi sekiz yaşında bir erkek."

Kameranın kapsama alanı dışından birisi "Adını neden açıklamıyorsunuz?" diye sordu.

Amanda, "Sabahki iddianame resmi kayıtların bir parçası olacak," diyerek gerçeğin yanından sıyrıldı. Bir hayırseverin gelip hukuki danışmanlık yapmasını mümkün olduğunca engellemek için, Warren'ın adını basmdan gizli tutuyorlardı. Lionel Petty'nin CNN.com'a Warren Grier'la kendini bir fotokopi makinesinin yanında gösteren bir haber göndermiş olması, yakında aleyhlerine olacaktı.

Faith'le aynı şeyi düşündüğü anlaşılan bir başka muhabir vardı: "Kayıp kıza ne oldu? Nerede olduğuna dair bir ipucu var mı?"

"Emma Campano'nun bulunmasının an meselesi olduğu inancındayız."

Faith kadının Emma'yı canlı mı, yoksa ölü mü bulmayı umduklarına değinmediğini fark etti. Birden içinden Amanda'ya ve bulunduğu yere gıpta etti. Kendi annesi gibi, Amanda da zirveye tırnaklarıyla ulaşmıştı. Arada sırada kadın düşmanlığına göğüs germesi gerekse de, annesinin kuşağının neler çektiklerini akli almıyordu.

Tıpkı Evelyn Mitchell gibi, Amanda da kadın polislerin dizlerin altına kadar inen yün etekler giydikleri, kahve getirip

daktiloda haciz talepleri yazdıkları dönemde, işe sekretaryada başlamıştı. Amanda tepeye kadar tırmanmış, Wayne Williams'ın Chattahoochee Nehri'ne bir ceset atarken görülmesinden beri kentin tanık olduğu en korkunç cinayeti aydınlığa kavuştururken, burunlarından cinsiyetçi zehir sızan bir avuç salağın engeliyle karşılaşmıştı.

Peki, bunca yılın gelişiminden ve kadın özgürlüğü mücadelesinden sonra, Faith nerede duruyordu? Ona kalsa, hâlâ sekreteryanın dengi bir yerdeydi. Gerçeği söylemek gerekirse, Will'in Warren'ın minik dairesinde bulunduğu kanutları sınıflandırma işine kendisi gönüllü olmuştu. Tabii daireden aldığı ve genç kadının çalışma masasının çevresine istiflediği kutu yığınlarını görmeden önceydi, bu gönüllülük. Her biri ağzına kadar kâğıt dolu, en az altı kutu vardı. Warren hırsız saksığan gibiydi, bir makbuzu ya da sinema biletini bile atamayanlardandı. Kutularda on yıl öncesinden kalma, fotokopi merkezine ait maaş koçanları bile vardı.

Elini çenesine, Warren'ın dirseğinin çarptığı yerde zonklayan çürüğe götürdü. Dinlenme odasındaki buzdolabının dibinde eski bir dondurulmuş yemek paketi bulmuştu. Paket kaya gibi sertti, ama ağzının üzerinde soğukluğunu hissetmek hoştu. Darbe yemekten nefret ediyordu. Kimse hoşlanmazdı, ama uzun zaman önce ağrıya verdiği doğal tepkinin kusmak olduğunu anlamıştı. Elinde donmuş bir spagetti ve köfte torbası tutmak da işleri kolaylaştırmayacaktı. Emma Campano'nun yaşadığı muhtemel acılarla karşılaştırılınca, oldukça küçük bir bedel ödüyordu.

Will, Warren Grier'ı gözaltı hücrelerine götürecekti. Geriye cevaplanması gereken tek bir soru kalıyordu: Emma nerede? Kız hâlâ yaşıyor olsa da, zaman tükeniyordu. Kızcağızın tutulduğu koşulları düşündü: Bir yerdeki bir odada hapis, ya da, daha kötüsü, bir arabanın bagajında. Bugün, daha

öğlen olmadan sıcaklık otuz dereceyi geçmişti ve sıcak geceleri de azalmıyordu. Emma'nın suyu var mıydı? Yiyeceği? Erzakı daha ne kadar idare ederdi? Susuzluktan ölüm bir hafta, on gün sürerdi, ama insanın başında yara olmadığı, sıcağın bu denli yükselmediği durumlarda. Önlerindeki iki günü, Emma Campano'nun daha fazla soluk alamayacağı âna kadar saatleri sayarak mı geçireceklerdi?

"Hey Mitchell," diye seslendi Robertson. "Bu sıçanla çalışmak nasıl bir his?" Masasının başına oturmuş, o kadar arkaya yaslanmıştı ki, iskemlesi her an kırılacak gibiydi.

"İyi," dedi. Evan Bernard'ı kameraların önünde Westfield Academy'den Atlanta polisinin çıkarmasına izin verdiği için neden kimsenin Will'i hayırla anmadığını düşündü.

Robertson parmağını sallayarak, "O pezevenk etraftayken, dikkatli ol," dedi. "Eyaletçilere sakın güvenme."

"Anladım. Sağ ol."

"Kahrolası GSB. Dosyamızı elimizden alırlar, sonra da her işi kendileri yapmış gibi kasılırlar." Odanın her köşesinden onaylayıcı sesler yükseldi.

Hepsinin belleği ne kadar da seçiciydi. İlk gün orada olmasa, hepsinin gözü önünde duran noktaların Will tarafından nasıl birleştirildiğini görmese, Faith de onlar gibi konuşurdu.

Robertson sanki ondan bir şey söylemesini, belki Will'i batırmasını, ya da GSB hakkında bir yorum yapmasını bekliyordu ama, genç kadın ne diyeceğini bilemiyordu. Bir hafta önce olsa, kelimeler ağzından fıçından fışkıran bira gibi dökülürdü. Oysa şimdi, şimdi kuyu kurumuştı.

Ekip odasındaki gürültülere duvar örmeye çalışarak, önündeki işe döndü. Şu anda Warren'ın dairesinden gelme kutulara odaklanacak gücü olmadığından, dikkatini bilgisayar ekranına çevirdi. Will adamın yaşadığı yerin resimlerini çekmek için dijital kamera kullanmıştı, Faith aynı küçük odayı altı değişik açıdan gösteren bir dizi resme baktı.

Tuvalet malzemesinden çorap çekmecesine kadar, Warren'ın gündelik yaşantısının tüm ayrıntıları tespit edilmişti. Yatağının altında okul karneleriyle, koruyucu aile sistemine tabi olduğu zamandan kalma resmi görünürlü formlarla tepelime dolu bir sürü kutu çıkmıştı. Bir Mac dizüstü bilgisayarına ait elkitabının yakın çekiminde, ön sayfaya çiziktirilmiş bir telefon numarası görülüyordu. Will'in kamerasını neden başaşağı tuttuğunu merak ederek, kafasını eğmeye çalıştı.

Cep telefonunu aldı, gürültüyü duymamak için parmağıyla öteki kulağını tıkayarak numarayı tuşladı. Telefon bir kez çaldı, sonra bir daha, ardından yerel bir sinemanın santrali cevap verip günlük film programını saymaya başladı. Heyecanlanacak bir şey yoktu yani. Faith'in ayakları dibindeki kütuda istiflenmiş yüzlerce bilet koçanı adamın beyaz perdeye tutkusunu kanıtlıyordu.

Kayıp kıza ulaştıracak bir ipucu yakalamak umuduyla, yeniden resimlere daldı. Tek görebildiği, Warren'ın tüm yetişkin hayatını yaşadığı, tek odalı kasvetli bir daireydi. Aile fotoğrafı yoktu, arkadaşlarla gidilecek akşam yemeklerinin işaretlendiği bir takvim yoktu. Görünüşe göre arkadaşı yoktu, başı sıkışınca gideceği hiç kimsesi yoktu.

Bütün bunlar bahane değildi, tabii. Will de aynı koşullardan geçtiğini kendisi söylüyordu. O da on sekizine kadar devlet bakımı altında yaşamıştı. Sonra polis olmuştu, hem de çok iyi bir polis. Sosyal becerileri eksik olmasına eksikti, ama bütün bu beceriksizliğinin altında tuhaf biçimde sevimli bir taraf vardı.

Ya da belki annesinin Faith'e yıllar önce söylediği bir şey: bir erkeğin senin kalbine girmesi için en kolay yol, çocukken nasıl biri olduğunu düşünmendir.

Dikkatini çekecek bir şey bulunup bulunmadığını anlamak için, yeniden fotoğraflara döndü. Aklından olağan

şüphelileri geçirdi: bir garaj, bir depo, ormanda bir aile kulübesi. Bunlardan hiçbirisi Warren'ın kullanacağı sığınaklardan değildi. Arabası yoktu, depoya kaldıracağı fazla eşyası yoktu, sözü edilecek bir ailesi de yoktu.

Bir şeyin ortaya çıkması gerekiyordu. Emma Campano'ya götürülen, henüz aydınlatılmamış bir patika olmalıydı. Evan Bernard on iki saatten az bir süre sonra kefaletle tahliye edilecekti. Yeniden insanların arasına karışacak, Kayla Alexander ile cinsel ilişki suçlamasıyla hâkim karşısına çıkana dek istediğini yapmakta serbest olacaktı. Onu Campano'ların evindeki cinayetlerle ilişkilendirecek bir şey bulamazlarsa, sadece bir tokat yemiş gibi olacak, muhtemelen üç yıl hapis yatıp, hayatına kaldığı yerden devam edecekti.

Peki sonra, sonra ne yapacaktı? Küçük kızlara meraklı bir erkeğin kurbanlarını bulması için bir sürü yol vardı. Kilise. Üniversite sınavı için özel ders. Gençlik grupları. Evan Bernard muhtemelen eyalet dışına taşınırdı. Yeni gittiği kentte cinsel suçlu olarak kayıtlara geçmekten de yırtardı belki. Bir yüzme havuzunun, bir lisenin, hatta bir çocuk yuvasının yakınında bir yerde ev tutardı. Warren Grier konuşmayacaktı. Bernard'ın çocuk üzerinde nasıl bir etkisi varsa, kaybolmayacaktı. Faith ve Will'in becerebildikleri tek şey, Evan Bernard'ın bundan sonraki hayatının daha güç olmasını sağlamaktır. Sefil hayatının sonuna kadar parmaklıklar ardında kalmasına neden olacak hiçbir şey bulamamışlardı ve onları Emma Campano'yu bulmaya yaklaştıracak da hiçbir şey yoktu.

Üstelik, Faith bu heriflerin akıllarının nasıl işlediğini biliyordu. Bernard Savannah'daki kıza tecavüz etmişti ama bu onun ilk tecavüzü olamazdı, Kayla da sonuncusu olmayacaktı. Oralarda bir yerde, sapık fantezileriyle kullandığı bir kız daha var mıydı? Ya da, hayatı bu hasta pezevenk yüzünden alt üst olacak bir başka çocuk?

Donmuş paketi masanın üzerine bıraktı, kalıcı bir hasar olup olmadığını anlamak için çenesini açıp kapadı. Elini yüzüne götürünce, Victor'ın yanağını okşamasını hatırladı. Üç kez Faith'i cep telefonundan aramış, her mesajı bir öncekinden daha özür yüklü olmuştu. Sonunda, açıkça iltifat etmeye soyunmuştu ve dürüst olmak gerekirse, iltifatları genç kadının inadını kırmakta oldukça yararlı olmuştu. Faith bir gün gelip de hayatındaki erkekleri anlamaya başlayıp başlamayacağını merak ediyordu.

Will Trent kesinlikle bir muammaydı. Sorgu odasında Warren'la konuşması öylesine kişiseldi ki, Faith adamın yüzüne bakmadığını fark etmişti. Bütün bu anlattıkları gerçekten de başından geçmiş olabilir miydi? Will de tıpkı Warren Grier gibi devletin evlat edinme programının hasarlı bir ürünü müydü?

Sigara yanıkları hakkında söyledikleri o kadar gerçekmiş hissi uyandırıyor ki. Yoksa ceketinin ve yeleğinin ve gömleğinin altında o da benzer izler mi saklıyordu? Warren'ın hasarlı göğsünün fotoğraflarını çektikleri sırada, Faith de tutuklama merkezindeydi. Bir polis memuru olarak bir sürü kurbanda olduğu kadar, zanlıların üzerinde de birçok sigara yanığı izi görmüştüğü vardı. O aşamada, söz konusu izler insanı şaşırtmazdı, çünkü tıpkı dövmele ve diğer izler gibi, beklenir şeylerdi. İnsanlar suç hayatını genellikle macerası için seçmezler. Katil, ya da uyuşturucu bağımlısı olmalarının bir nedeni vardır ve bu neden çoğunlukla aile hayatlarının ilk zamanlarıyla bağlantılıdır.

Yoksa Will de sadece iyi bir yalancı mıydı? Yanık izlerine dokunmanın nasıl bir duygu olduğunu anlattığında, kendi deneyiminden mi bahsediyordu, yoksa uzman tahmininde mi bulunuyordu? Adamla ilk tanıştığından bu yana üç gün geçmişti ve onun hakkında ilk gün bildiklerinden pek fazla bir şey öğrenmemişti. Ve Will'in bu dosyayı nasıl işlediğini

hâlâ anlamıyordu. Warren onu öldürmeye çalışmış, ama Will onu sübyancılar ve tecavüzcülerle aynı yere kapatmaya yanaşmadan, tek başına kalacağı bir hücre bulmak için birlikte gitmişti. Bir de Evan Bernard vardı. Polislikten nasibini almış herkes bu kendini beğenmiş züppe gibilerini konuşturmanın en iyi yolunun hücre bölümündeki en boktan heriflerin arasına atmaktan geçtiğini bilirken, Will yine adamın tarafını tutmuş ve travestilerle aynı hücreye göndermişti.

Adamın stratejisini tahmin etmek için artık çok geçti; üstelik, herhangi bir konuda ona danıştığı da yoktu. Soruşturmanın bütün ayrıntılarını kafasında kilitli tutuyor ve canı ister, Faith'in talihi de birazcık yaver giderse, önüne birkaç şey atıveriyordu. Çalışma tarzı daha önce tanıştığı polislerden hiçbirine benzemiyordu. Bürosunda bir cinayet tahtası, yani neyin ne zaman olduğunu, kimin ne yaptığını, ipuçlarının izlenebilmesi için zanlılarla kurbanların yan yana resimlerini gösterir bir tablo bile yoktu. Bütün bunları aklında tutması da imkânsızdı. Belki de her şeyi o kıymetli kayıt cihazına anlatıyordu. Her halükârda, Will'in başına bir şey gelse, işi üstlenecek soruşturmacının yararlanacağı mantıklı bir başlangıç noktası bile yoktu. Bu durum kuralların öylesine açık bir ihlaliydi ki, Faith Amanda'nın buna izin veriyor olmasına şaşıyordu.

Will'le Amanda'mın ilişkisini yorumlamak da zaman kaybıydı. Eli farenin üzerinde, dikkatini bilgisayarına verdi. Ekran titreşerek canlandı, Warren Grier'in kitap rafları göründü. Daha önce düşünmemişti ama, okuması olmayan birinin evinde kitap bulundurması ona oldukça garip geliyordu.

Kitapların adını okumak için gözlerini kıstı, sonra vazgeçti ve gözlerini yormamak için fotoğrafin üzerindeki yakınlaştırmaya düğmesine bastı. Bir sürü resimli romanın, bir de büro makineleriyle ilgili çeşitli el kitabının bulunması mantıklıydı

tabii. Kitaplar adlarına göre değil, ciltlerinin renklerine göre ayrılmıştı. Alt raftaki kitaplar daha büyüktü, kameranın odak noktasının dışında kaldığı için adları bulanıktı. Faith boyutlarına bakarak bunların sanat kitabı, gösteriş için orta sehpanın üzerine yerleştirilen pahalı ciltlerden olduğu sonucuna vardı.

Alt rafı yakınlaştırdıysa da, kitapların adını okumayı başaramadı. Kitaplardan üçünün kalın gri sırtlarında, tanıdık bir şey vardı. Çenesini avucuna dayayınca, bereli kemiğinin sızısından gözlerini kapadı. Kitap sırtlarında ona bu kadar tanıdık görünen neydi?

Kitaplardan herhangi birinin alınıp alınmadığına bakmak için, Warren'ın dairesinden getirilen kutulardan birini açtı. Hepsi son on yıldan da eski bir döneme ait kâğıt ve makbuz içeriyor gibiydi. Will'in bütün bu pisliği neden alıp getirdiğini merak ederek, desteleri karıştırdı. Warren'm altı yıl önce gözlerini muayene ettirmek için Vision Crest'e yüz on dolar ödediğini illa bilmeleri gerekiyor muydu?

Daha da önemlisi, Will aslında çöpten farksız bu kâğıtları elden geçirmesini isteyerek, Faith'in zamanını neden boşa harcıyordu? Yararsız belgeleri sayfa sayfa incelerken, öfkesinin kabardığını hissetti. Warren'ın bütün bunları neden sakladığını anlayabiliyordu: Herhangi birinin bir gün önemli olup olamayacağını bilemezdi tabii; iyi ama Will neden bunların kanıt olarak sınıflandırılmasını istemişti? Faith'e hiç de saman yığnında iğne aramaya meraklı biri gibi görünmemişti ve hazır Bernard'la Warren parmaklıkların ardındayken, zamanlarını daha yararlı işlerde kullanabilecekleri de kesindi.

Usulca, elindeki eski tarihli faturalara bakmadan, iskemlesinde doğruldu. Zihni son birkaç günün farklı sahnelerine gitti: Üzerindeki levhada arızalı olduğu açıkça yazmasına rağmen, Will'in yatakhane girişindeki tabloya uzanması. Bir gün önce, onu sabah okulda bulduğunda başını gazetesinin

üzerine eğmiş, sayfadaki her kelimeye parmağını basması. Bugün bile, Bernard'ın evindeyken, Faith'in Mary Clark'ın fotoğrafını bulunca yaptığı gibi, endeksi çevirip adamın adını arayacağına, yıllıkların her sayfasına teker teker bakması.

İki gün önce, Evan Bernard'ın kavrayışlı bir tanıyla rehinecinin işlevsel cahil olduğunu belirtmesinden sonra, Faith sadece tek bir soruya kafa patlatmıştı: Bir insan okuma yazma öğrenmeden okulu nasıl bitirirdi?

"Oluyor işte," demişti Will. Söylediğinden çok emindi. Yoksa kendi başından geçtiği için miydi?

Kendi kendine tartışıyor olmasına karşın, başını olmaz der gibi salladı. Mantıklı değildi. GSB'ye girmek için esaslı bir diploma gerekirdi. Oraya öyle herkesi almazlardı. Onun dışında, her resmi kuruluş yığınla kâğıt kullanırdı. Yazılması gereken raporlar, doldurulacak istek formları, sunulacak olay incelemeleri vardı. Will'i bir şey doldururken görmüş müydü? Adamın bilgisayarının görüntüsünü düşündü, bir mikrofon gördüğünü hatırladı. İnsan bilgisayarını için neden mikrofon ister? Raporlarını dikte etmek için mi?

Uykusuzluktan gerçekte var olmayan şeyleri gördüğünü düşünerek gözlerini ovuşturdu. İmkânsızdı hepsi, bu kadar basit. Olayın başlangıcından beri, neredeyse her saat adamla birlikte çalışmıştı. Bu kadar açık bir şeyi kaçırarak aptallardan da değildi. Will'e gelince, bunca basit bir konuda kötü olmayacak kadar akıllıydı.

Yeniden bilgisayar ekranına dönerek, bütün dikkatini Warren'ın en alt raf boyunca sıraladığı kitaplara verdi. Kafasında hâlâ Will'le ilgili sorular dolaşıyordu. Kitaplarının adını okuyabiliyor muydu? Adam Humhrey'nin kapısının altından atılan tehdit notlarını okuyabiliyor muydu? Will başka neyi kaçırmıştı?

En alt raftaki üç kitabın neden bu kadar tanıdık geldiğini nihayet anlayınca gözlerini kırıştırdı. Gözlerinin önünde

önemli bir ipucu parıldayıp dururken, oturmuş Will'in yeteneklerini sorguluyordu.

Spiral ciltli defterini çıkardı, o sabah okuldayken yazdığı telefon numarasını aradı. Üçüncü çalışta telefonu Tim Clark açtı.

"Mary orada mı?"

Tim Clark yine karısının polisle konuşmasına isteksiz görünüyordu. "Biraz kestiriyor."

Genç kadın büyük olasılıkla Faith'in onu sabah bıraktığı yerde kalmış, arka bahçeye bakıp anılarıyla nasıl başa çıkacağını düşünüyor olmalıydı. "Onunla konuşmam gerek. Çok önemli."

Tim Clark pek memnun olmadığını belirtmek için derin bir soluk aldı. Birkaç dakika sonra, Mary telefona geldi. Faith kocasının yalan söylediğini düşündüğü için kendini kötü hissetti. Kadının sesi sanki çok derin bir uykudan o an uyanırılmış gibi çıkıyordu.

"Seni rahatsız ettiğim için kusura bakma."

"Önemli değil," dedi kadın, kelimeleri ağzında yuvarlıyordu. Mary Clark'ın içki içtiğini anlayınca, Faith'in pişmanlığı kayboldu.

Söze, "Evan'ın ta Crim günlerinde tecavüz etmekle suçlandığı kızın adını hatırlamadığımı biliyorum," diye başladı. "Ama onun lehine tanıklık eden biri olduğunu söylediğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Crim günleri," dedi Faith. Telefondan uzanıp, kadını sarsmak istedi. "Evan'ın bir tecavüz iddiası üzerine okuldan ayrıldığını söylemiştin. Hatırladın mı?"

"Hiçbir şey kanıtlayamadılar." Mary acımasızca güldü. "Sonunda hep kurtulmayı başarır."

"Haklısın," diye gönlünü alır gibi onayladı Faith. Bir yandan da bilgisayarının ekranına, Warren Grier'in kitaplığında

Alonzo Crim Lisesi yıllıklarının o tanıdık gri sırtlarına bakıyordu. "Ama o sefer, onun lehine ifade veren bir öğrenci olduğu için kurtulduğunu söylemiştin."

"Evet," diye doğruladı Mary, "Warren Grier." Kelimeler neredeyse tükürük gibi saçılmıştı ağzından. "Okuldan sonra özel ders falan için beraber olduklarını söylemişti."

Faith'in kesinlikle emin olması gerekiyordu. "Mary, bana on üç yıl önce işlenen bir suçta Warren Grier'in Evan Bernard lehine tanıklık yaptığını mı söylüyorsun?"

"Evet," dedi Mary. "O küçük gerzek Evan'a benden bile çok bağlıydı."

20

Will kâğıt bardak almak için uzandı, ama makine boştu. Su soğutucusuna takılı uzun tüpün içine bakarak, içeride kalıp sıkışmış bir fincan olup olmadığına baktı.

"Arkada daha var," dedi Billy Peterson. Ezelden beri hüc-relerden sorumlu, yaşlıca bir polis memuruydu.

"Teşekkürler." Will yeniden titremeye başlayarak kendini ele verecekleri korkusuyla ellerini cebine sokarak bekledi. İçine yayılan, daha çocukken geliştirdiği o tanıdık soğukluğu hissetti. Neler olup bittiğini izle, ama kendini korkudan, acıdan uzak tut. Acıya ve korkuya kapıldığını anlamalarına izin verme, çünkü bunun tek sonucu daha gaddar olmalarıdır.

Will başından geçenlerden asla bahsetmezdi - Angie'ye bile. Kadın bazılarını kendi hesabına yaşamıştı ama, Will kararlık sırlarından çoğunu zihninde sıkıca saklamayı başarmıştı. O güne kadar. Warren'a söyledikleri, onunla paylaştığı

korkunç sırlar uzun zamandan beri içinde biriken düşüncelerdi. İçinin temizlendiğini hissetmek yerine, kendini savunmasız, çıplak hissediyordu. Bir sahtekâr gibi hissediyordu kendini, alçak biri gibi. Minicik hücresinde tek başına oturan Warren'ın şu anda aklından neler geçirdiğini tahmin etmek imkânsızdı. Herhalde o tetiği üçüncü defa çekemediği için pişmanlık duyuyordu.

Kısacık bir an için, Will onu suçlamadığını hissetti. Sorgu odasındaki Warren'ı, oturuşundaki hüznü, her an suratına bir yumruk yemeyi beklermiş gibi, Will'e bakışındaki endişeyi zihninden söküp atamıyordu. Durmadan kendine Warren'ın yaptıklarını, hayatlarını mahvettiği –ve gözaltında olmasa mahvedeceği– insanları hatırlatıyordu.

Warren'ı götürdüğü hücre, katilin ev adını taktığı odadan çok büyük değildi; profesyonel tasarımcı elinden çıkma yastıkları ve dev televizyonuyla Emma Campano'nun sarayımsı yatak odasıyla karşılaştırıldığında olsa olsa bir kümesti. Genç adamın tek tük eşyasını elden geçirirken yaşadığı yalnızlık duygusu sarsıcıydı. Özenle yerleştirilmiş CD'ler ve DVD'ler, dikkatle düzenlenmiş çorap çekmecesini ve renklerine göre sıralanmış, asılı elbiseler, bütün bunlar Will'e kendinin de kolaylıkla parçası olabileceği bir hayatı hatırlatmıştı. On sekiz yaşında, ilk kez tek başına dünyanın karşısına çıktığında yaşadığı sarhoş eden özgürlük duygusu yerini kısa zamanda paniğe bırakmıştı. Devlet insana pek kendini korumayı öğretmezdi. Daha küçük yaşta insan kendisine verileni kabul etmeyi ve daha fazlasını istememeyi öğrenirdi. Sonunda devlet adına çalışıyor olması sadece bir talih eseri idi. Sorunlarıyla, başka hangi işe uygun niteliklere sahip olduğunu bilemiyordu.

Warren da ayrı yollardan geçmiş olmalıydı. Copy Right'taki kişisel dosyasına göre, Warren Grier okuldan ayrılalı beri orada çalışıyordu. On iki yıllık sürede müdürlüğe kadar yükselmişti.

Buna rağmen hâlâ yılda on altı bin dolar kazanıyordu. Ashby Caddesi'ndeki tek odalı kümesten daha iyi bir yer tutabilirdi, ancak imkânlarının altında bir yerde oturmak Warren'a bir çeşit güven hissi vermiş olmalıydı. Kaldı ki, daha güzel bir daire için başvuru formu dolduramayacağı da kesindi. Copy Right'taki işini kaybetse, yeni bir iş aramayı nasıl becerirdi? İş başvuru formunu nasıl doldururdu? Bir yabancıya zorlukla okuduğunu söylemenin utancına nasıl katlanırdı?

İşi olmayınca kirasını ödeyemeyecek, yiyecek ve giyecek alamayacaktı. Sığınacağı bir ailesi yoktu ve devlet açısından, Warren on sekizine bastığında sorumlulukları sona ermişti. Warren tam anlamıyla kendi başınaydı.

Warren Grier ve evsizlik arasındaki tek şey Copy Right olmuştu. Will paylaştığı bu korkudan midesinin kasıldığını hissetti. Hayatında Angie Polanski olmasa, Warren Grier'ın sıkıntılı yaşamına ne kadar yaklaşırdı?

"Al işte," dedi Billy, Will'e plastik bir bardak uzattı.

Will su soğutucuya doğru yürürken yarım yamalak bir "Teşekkürler," dedi. Bundan yıllarca önce Amanda büyük bir âlicenaplıkla Will'i elektrikli cop tanıtımına gönüllü yazdırmıştı. Ağrı anıları hızla silinmişti ya, Will sonraki saatleri, bastırılmaz bir susuzluktan çektiklerini hâlâ hatırlıyordu.

Bardağı doldurdu, hücrelere giden koridorun başında, kapının önünde durup açılma sesini bekledi. Hapishanenin içinde, hücre kapılarındaki çelikle güçlendirilmiş dar camlardan üzerine dikilen bakışların bilincinde, gözlerini ileriye dikti. Evan Bernard bu kanatta, Warren'm hücresinin öteki ucundaydı. Will onu travestilerin, hâlâ erkek organlarına sahip olanlarının yanına aldırırmıştı. Evan'ın küçük kızlara tecavüzden hoşlandığı haberleri çoktan yayılmıştı. Dönmelerin hücresi Bernard'ın kendi silahıyla vurulmayacağını düşündükleri tek yerdi.

Warren'ın hücre kapısındaki ince yarığı açtı. Elindeki fincanı düz metalin üzerine bıraktı. Fincan orada kaldı.

"Warren?" Camdan içeriye bakınca, Warren'ın hapisane malı beyaz terliğinin ucunu gördü. Anlaşılan adam sırtı kapıya dönük oturuyordu. Will çömeldi, ağzını madeni yarığa yaklaştırdı. Açıklık ancak yemek tepsisini içeri kaydıracak büyüklükte, otuz santim genişliğinde ve sekiz santim yüksekliğindeydi.

"Şu anda kendini yalnız hissettiğini biliyorum, ama Emma'yı düşün. O da kendini yalnız hissediyor olmalı." Durakladı. "Senin nerede kaldığını merak ediyordur."

Cevap gelmedi.

"Sensiz ne kadar yalnız olduğunu bir düşün," diye bir daha denerdi. "Onunla konuşacak, ya da senin iyi olduğunu söyleyecek kimse yok yanında." Baldırına kramp girmeye başlayınca, bir dizini yere dayadı. "Warren, bana nerede olduğunu söylemen gerekmiyor. Sadece onun iyi olduğunu söyle. Şimdilik tek öğrenmek istediğim bu."

Hâlâ cevap yoktu. Will Emma Campano'yu, zaman usulca geçip de yanına kimse gelmeyince nasıl bir dehşete kapılacağını düşünmemeye çalıştı. Warren onu ilk günden öldürmüş, belirsizliğin işkencesini yaşamasını önlemiş olsa, ne iyi olurdu.

"Warren..."

Dizinde bir ıslaklık hissetti. Burnuna hafif bir amonyak kokusu dolarken aşağıya, yere baktı.

"Warren?" Gözünü yeniden yarığa uydurdu; beyaz terlik yana dönmüş, kıpırdamıyordu. Yatağın üzerinde hiçbir şey olmadığını gördü. "Hayır," diye fısıldadı. Kolunu açık yaraktan soktu, Warren'a dokunmaya çalıştı. Eli onun terli saçlarını buldu, soğuk ve yapış yapış cildini hissetti. "Billy!" diye bağırdı Will. "Kapıyı aç!"

Nöbetçi acele etmeden kapıya geldi. "Ne var? Ne oluyor?"

Will'in parmakları Warren'ın gözlerine, açık ağzına dokundu. "Ambulans çağır!"

Billy, "Kahretsin," diye bir küfür savurarak kapıyı açtı. Hücreye doğru koşarken, yumruğunu duvardaki kırmızı bir düğmeye indirdi. Ana anahtar kemerindeydi. Delişe soktu ve Warren'ın hücre kapısını hızla açtı. Kapının ağırlığından menteşe gıcırdadı. Çarşafın bir ucu kapının tokmağına dolanmış, öteki ucu sıkıca Warren Grier'in boynuna dolanmıştı.

Warren yere çöküp kalp masajına girişirken, Billy telsizini çıkardı, kodlar söyleyip ambulans istedi. Will terliyor, Warren'm göğsüne bastırmaktan parmakları kasılıyordu. "Yapma bunu," diye yalvardı. "Haydi Warren, bunu yapma."

"Will," dedi Billy, elini omzuna bırakarak. "Haydi artık. Bitti."

Will omzunu kurtarmak, devam etmek istiyordu ama, vücudu cevap vermedi. O akşam ikinci kez topuklarının üzerine çöküp Warren Grier'a baktı. Genç adamın son sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. "Renkler," demişti Warren. Will'in dosyalama sistemini çözmüş, dosyaların içindekileri tanımlamak için renkleri nasıl kullandığını anlamıştı. "Sen de renkleri benim gibi kullanıyorsun." Warren Grier nihayet kendininkine benzer bir ruh bulmuştu. On dakika sonra da, kendini öldürmüştü.

Will'in koluna başka bir el dolandı. Faith ayağa kalkmasına yardım etti. Genç kadının geldiğini görmemiş, etrafında toplanan polis çemberinin farkına varmamıştı.

"Haydi," dedi Faith, koridorda yürürlerken, elini Will'in kolundan çekmedi. Işıklar, güzel bir kadın geçtiğinde beklenecek yorumlar duyuldu. Will hiçbirini duymadı, Faith'e yaslanmak, ona uzanmak gibi çılgınca bir şey yapmak dürtüsüyle savaştı.

Faith onu Billy'nin masasının başına oturttu. Önünde diz çöktü, elini yanağına uzattı. "Böyle bir şey yapacağını bilmenin imkânı yoktu."Yüzünde Faith'in avucunun serinliğini duydu. Elini elinin üzerine koydu, sonra usulca yüzünden uzaklaştırdı. "Teselli edilmesi kolay biri değilimdir, Faith."

Faith anlayışla başını salladı, ama Will genç kadının gözlerindeki acıma ifadesini görebiliyordu.

"Ona yalan söylememeliydim," dedi Will. "Sigara yanıklarıyla ilgili olanları."

Faith yüzüne bakarak arkasına yaslandı. Will karşısındakinin ona inandığını mı, yoksa sadece suyuna mı gittiğini anlayamadı. "Yapman gerekeni yaptın."

"Onu fazla zorladım."

"O çarşafı boynuna kendisi doladı," dedi Faith. "Tetiği de çekmişti, Will. Şarjör dolu olsaydı, çoktan ölmüştün. Evan Bernard'dan daha acınacak durumda olabilirdi, ama en az onun kadar soğukkanlı ve hesaplıydı."

"Warren neye programlandıysa, onu yapıyordu. Hayatında sahip olduğu her şey –her şey– mücadeleliydi. Kimse ona bir şey vermedi." Will çenesinin kilitlendiğini hissetti. "Bernard eğitilmiş, seviliyor, güzel bir işi, arkadaşları, ailesi var. Seçebilirdi."

"Herkesin seçeneği var. Warren'ın bile."

Faith dünyada hiç tümüyle yalnız olmadığı için, hiçbir zaman anlayamayacaktı. "Emma'nın bir yerde, hayatta olduğunu biliyorum, Faith," dedi.

"Çok zaman geçti, Will. Çok uzun zaman."

"Ne dediğin umurumda değil. Yaşiyor. Warren onu öldüremezdi. Ondaki istediği şeyler vardı, almaya başladığı şeyler. Sorguda nasıl konuştuğunu duydun. Onu hayatta tuttuğunu biliyorsun."

Faith cevap vermese de, Will gözlerinden cevabını okuyabiliyordu: Will kızın hayatta olduğundan ne denli eminse, Faith de Emma'nın öldüğüne o kadar kesin inanıyordu.

Will'le tartışmaktansa, konuyu değiştirdi. "Biraz önce Mary Clark'la konuştum." Will'in Warren'ın dairesinden aldığı yıllıkları nasıl tanıdığını, genç öğretmene telefon ettiğini,

onun da Warren'ın yıllar evvel Bernard lehine tanıklık ettiğini doğruladığını anlattı. Faith konuşurken, Will nihayet her şeyin nasıl yerine oturduğunu görmeye başladı. Bernard Warren'ın hayatta tutunduğu tek daldı. Rehberi için yapamayacağı hiçbir şey olamazdı.

Faith öğretmenin söylediği diğer şeyleri de anlattı. "Bernard evlerine gitmelerine, içki ve sigara içmelerine, ne istiyorlarsa yapmalarına izin veriyormuş. Sonra, onları kullanmaktan bıkınca da, atıyormuş."

Will, "Warren'a özel ders vermiş olmalı," diye tahmin etti. "Hayatında, sanki bir eksiği varmış gibi davranmayıp, ona yardım etmeye çalışan tek yetkili Bernard'dı." Bernard istese, Warren kendini gelen trenin altına bile atabilirdi. Öğretmenini ele vermeme konusundaki inadı birden anlaşılır hale gelmişti.

Faith, "Bu, kızlar konusu için de örnek oluyor," dedi. "Mary bir jüriye başından neler geçtiğini anlatsa, Bernard hapse daha uzun kalır."

Will Mary Clark'ın sonunda tacizcisiyle yüzleşme gücünü bulacağına bir an bile inanmadı. "Ölmesini istiyorum," diye homurdandı. "Tecavüz ettiği bütün o kızlar – onları öldürebilirdi de. Evan Bernard'ın eline düşmese, Mary Clark kim bilir neler olurdu. Nasıl bir hayat yaşardı? Herifin gözü ona ilişir ilişmez, bütün bunlar yok olup gitti. Mary'nin olacağı o kız öldü, Faith. Böyle daha kaç kızı öldürdü? Şimdi de Kayla ve Adam; Emma'nın neler çektiğini Tanrı bilir." Duygularını yutmaya çalışarak durakladı. "Koluna iğneyi batırdıklarında orada olmak istiyorum. O iğneyi ben batırmak istiyorum."

Faith karşısındakinin coşkusuyla o kadar sarsıldı ki, birkaç saniye de olsa, konuşmaya cesaret edemedi. Sonunda, "Başka tanıklar arayabiliriz," dedi. "Başka kızlar olmalı. Bunu Georgia Tech'teki iddialarla birleştir, otuz, kırk yıl yiyebilir."

Will başını salladı. "Bernard, Adam'la Kayla'yı öldürdü, Faith. Biliyorum, kendi elleriyle yapmadı, ama Warren'a neler yaptırabileceğinin farkındaydı. Onun üzerinde eksiksiz ve mutlak kontrolü olduğunu, kendi tetiği çekerken Warren'ın ateş edeceğini biliyordu." Warren'ı, nasıl umutsuzca kendine bir yer edinmeye çalıştığını düşündü. Bernard'ın evinde öteki çocuklarla birlikte oturmak, bira içip hâlâ okulda olan eziklerden bahsetmek, bir ailenin parçası olmaya en fazla yaklaştığı anlar olmalıydı.

Faith, "On üç yıl önce, evindeki oda, Bernard'ın evinde gördüğümüzün eşiydi," dedi. Bunu yıllardır yapıyordu, Will. Fotoğrafi gazetelerde yayınlanır yayınlanmaz, bize bir sürü..."

Will, "Nerede?" diye sözünü kesti. "Mary evin nerede olduğunu söyledi mi?"

"En son evini kontrol ettiğini sanmıştım?"

"Ettim." Will yapbozun son parçasının da yerine oturduğunu hissetti. "Bernard'ın geçmişini araştırırken, başka bir ev çıktı. On beş yıl önce almış ve üç yıl sonra da satmış. O anda hiç düşünmedim, ama..."

Faith cep telefonunu çıkardı, bir numara tuşladı. "Mary evin nerede olduğunu biliyor."

Faith Atlanta devriye arabasını izleyerek Kuzey Caddesi'ni takip etti. Farlar yanıktı, ama sirenler susuyordu. Will de suskundu. Warren Grier'ı, yüreğine hayat vermek için uğraşırken bastırıldığı göğsünün yumuşak esnekliğini düşünüyordu durmadan. Çarşafı boynuna dolamaya, kendi hayatına son vermeye iten neydi onu? Daha fazla direnemeyeceğinden, Will'in onu çok zorlayacağından ve sonunda Evan Bernard'ı ele vereceğinden mi korkmuştu? Yoksa bu sadece amaca ulaşmasını sağlayan araç mıydı, hayatının geri kalanını Emma

Campano'yla birlikte geçirmesini sağlayacak umutsuz, büyük planı mıydı?

Devriye arabası Coca-Cola binasının önünde, sokak lambalarının aydınlatdığı yolda inşaat şantiyeleri boyunca sarsılarak gidiyordu. Faith arabasının altı delinmesin diye yavaşladı.

"Cesedi bulmak istemiyorum," dedi.

Will genç kadının profiline, mavi ışıkların soluk cildinde parlayışına baktı. Ne demek istediğini anladı: Faith Emma Campano'nun bulunmasını istiyor, ama bir ölü bulmak istemiyordu. Will, "Canlı bulacağız," diye ısrar etti. Başka türlü-sünü düşünemiyordu, özellikle de Warren'dan sonra. "Emma canlı olacak ve bize bunları Evan Bernard'ın yaptığını, her şeyi Warren'a yaptırdığını anlatacak."

Faith sesini çıkarmadı, gözünü önündeki yola dikti; Will'in cıldırıldığını düşünüyordu.

Yol kenarında evler belirmeye başladı, yıkık dökük Viktoryen tarzda evler ve uzun zaman önce tahta perdeyle çevrilmiş yazlıklar. Evan Bernard'ın eski adresine yaklaşırlarken, önlerindeki devriye arabası ışığını söndürdü. Burada sokak lambası yoktu. Ay bulutla kaplıydı. Saat gece yarısına yaklaşıırken, tek aydınlık otomobilin farlarından geliyordu.

"Bak," dedi Faith, Adam Humphrey'nin Atlanta'dan ayrılan bir mezundan aldığı arabayı göstererek. Mavi Chevrolet Impala Kuzey Caddesi'nin ıssız bir köşesine atılmış sayısız paslı hurdanın arasındaki tek arabaydı. İki günden beri, otomobilin yerini bulmak için öncelikli alarm veriliyordu ama arabayı gördüğünü söyleyen kimse çıkmamıştı. Araba bütün o süre boyunca orada durmuş, Emma Campano da bagajında çürümüş müydü? Yoksa Warren doğanın işlevini yerine getirmesi için kızı hayatta mı bırakmıştı? Gecenin bu saatinde bile, sıcak dayanılır gibi değildi. Arabanın içi sekiz, on derece

daha sıcak olurdu. Kızcağızın beyni bu sıcakta kelimenin tam manasıyla pişerdi.

Will'le Faith Mini'den indi. Arabaya doğru yürürlerken, Will el fenerini yol boyunca sıralanan evlere ve boş arsalarla tuttu. Evlerin çoğu yıkılmış, ama üçü ayakta kalmayı başarmıştı. Bunlar İkinci Dünya Savaşı sonrasında, Atlanta'nın patlayan nüfusunu barındırmak için inşa edilmiş, ahşap kasalı işlevsel evlerdi.

Bernard'ın evi en sondaydı ve sokak numarası hâlâ ön kapıya çakılı duruyordu. Pencerele ve kapılara tahtalar çakılmıştı. Evsizlerin girmemesi için tel örgüler çekilmişti ama, bu çitlerin altından birçok çukur açılması engellenememişti. Kaldırım ve yoldaki çeşitli uyuşturucu araç gereci, bazılarının bu zahmete bile katlanmadığını gösteriyordu.

Devriye arabasındaki polislerden biri Impala'nın içini araştırıyor, bir diğeri, elinde levye, yanında duruyordu. Will levveyi alıp, bagaj kapağının altına sıkıştırdı. Hiç nefeslenmeden kilidi patlattı, metal bagaj kapağı gıcırdayarak açıldı. Dışkı ve kan kokusu hepsini öğürttü.

Bagaj boştu.

"Ev," dedi Faith, fenerini arkalarındaki karaltıya tutarak. İki katlı bir yapıydı ve çatısı ortadan bel vermişti. "İçeride keşler olabilir. Her taraf şırınga dolu."

Will tek kelime etmeden eve doğru yürüdü. Dizlerinin üzerine çöktü, sürünerek tel örgünün altından geçti, öbür tarafta yeniden ayaklandı. Eve doğru giden çatlak beton yoldan yürürken, Faith'e yardım etmek için beklemedi. Ön kapı çiviyle kapatılmıştı. Will pencereyi örten tahtalardan birinin gevşek durduğunu fark etti. Eliyle söküp çıkardı. Fenerin ışığında, pencere pervazındaki tozda silikler gördü. Birileri buraya ondan önce gelmişti.

Durakladı. Faith haklıydı. Burası keşlerin mekânı olabiliirdi. İçeride satıcılar ve uyuşturucu bağımlıları iş bağlıyor

olabilirdi. Silahlı, yada kafalarıniyi, hatta ikisi birden olabilirlerdi. Her durumda da polisin sığınaklarına girmesini pek hoş karşılamayacakları kesindi.

Verandadaki tahtalardan biri gıcırdadı. Faith arkasında duruyor, el feneriyle yeri aydınlatıyordu.

Will alçak sesle, "Bunu yapmaya mecbur değilsin," dedi.

Genç kadın bu söyleneni duymazdan geldi ve çürümüş tahtaların arasından içeriye süzüldü.

Will öteki polislere baktı, evin ön ve arka kapılarını koruduklarını gördükten sonra, Faith'in peşinden içeriye girdi. İçeride Faith tabancasını çekmiş, her polisin eğitimde öğrendiği gibi, fenerini namluya dayamıştı. Alçak tavanları ve köşelerde birikmiş çöpleriyle ev iç karartıcıydı. Yerde sayamayacağı kadar çok şırınga, alüminyum folyo kümesi ve birkaç kaşık vardı; bütün bunlar evin keşler tarafında faal olarak kullanıldığını kanıtlıyordu.

Faith parmağıyla aşağıyı göstererek, bu katı arayacağını anlatmak istedi. Will tabancasını çekti ve merdivene doğru ilerledi.

Her basamağı ayağıyla yoklarken çürük tahtaya basmayı, kendini bodrumda bulmamayı umuyordu. Kuyruksoğunun karıncalandığını hissetti. Merdivenin tepesine ulaştığında, fenerin ışığını yere tuttu. Tahta çakılı pencerelerden, ancak etrafı görece kadar ince bir ay ışığı sızıyordu. Feneri söndürdü ve usulca yere bıraktı. Doğruldu, hayat belirtisi olup olmadığını anlamak için kulak kabarttı. Tek işittiği aşağıda dolaşan Faith ve sıcak tahtaya işledikçe evin inlemesiydi.

Burnuna esrar, kimyasal kokusu geliyordu. Kapılardan birinin arkasına saklanmış, elindeki şırıngayı Will'e saplamak için uygun anı kollayan bir uyuşturucu bağımlısı olabilirdi. Will bir adım attı, ayağının altında kırık camları ezdi. Üst katta dört yatak odası ve aralarında da bir banyo vardı. Koridorun

sonundakikapıkapalıydı.Diğerbütüncapılarmenteselerinden sökülmüş, büyük olasılıkla hurda olarak satılmak üzere çalınmıştı. Banyoda tesisat sökülmüş, bakır borular duvardan koparılmıştı. Tavanda delikler açılmıştı. Birileri duvarda bakır tel aramış, duvarların sıvasını elektrik düğmelerinin hizasında delmişti. Tellerin alüminyum olduğunu gördü; yıllarca önce inşaat mevzuatınca yasaklandığı için kendi evinde söktüğü kablolardandı.

Faith, "Will?" diye fısıldadı. Merdivenden çıkıyordu. Genç kadının yanına gelmesini bekledi, sonra koridorun dibindeki kapalı kapıyı gösterdi.

Tek kapının önünde durdu. Açmayı denedi, ama kilitliydi. Faith'e geri çekilmesini işaret etti, ardından ayağını kaldırıp kapıyı bir tekmede açtı. Dizinin üzerine çökerken, tabancayı körlemesine odaya doğrulttu. Faith'in feneri karanlığı bir bıçak gibi yardı, köşelerin, açık dolabın üzerinde durdu.

Oda boştu.

Silahlarını kılıflarına koydular.

Faith fenerini solmuş pembe duvarlara, kırık beyaz süsle-re tutarak, "Tıpkı öteki gibi," dedi. Yerde, ortası koyu lekeli, iki kişilik bir şilte vardı. Karşısında da üç ayaklı bir sehpayla, üzerinde bir kamera.

Will kamerasını çıkardı ve bellek kartı yuvasına baktı. "Yuva boş," dedi.

Faith, "Charlie'yi çağırmalıyız," dedi. Toplanması gereken kanıtları, şilteadaki DNA'yı düşünmüş olmalıydı.

"Kendi izini bırakmayacak kadar akıllı," dedi Will. Evan Bernard'ın küstah yüzünü aklından çıkaramıyordu. Adam yakalanmayacağından o kadar emindi ki. Üstelik haklı da çıkmıştı. Şimdilik Bernard'a karşı getirebilecekleri tek suçlama, Kayla Alexander ile cinsel ilişkide bulunmuş olmaktı. Mary Clark için zaman aşımı kurallarının geçerli olup olmayacağını

bilmediği gibi, kadının birçok bakımdan hâlâ ilk sevgilisi olarak gördüğü bir erkeğin aleyhine tanıklık edeceğinden de emin değildi.

Bir tıkırtı geldi. Will Faith'in ne yaptığını görmek için döndü, ama genç kadın odanın ortasında, kesinlikle hareketsiz duruyordu. Sesi bir duydu ve bu kez tavandan geldiğini fark etti.

Faith ses çıkarmadan, dudak hareketiyle, keş mi? diye sordu.

Will fenerini alçak tavana tuttu, odanın her köşesini gözden geçirdi. Evin her tarafı gibi, burada da elektrik düğmesinin etrafındaki sıva dökülmüştü. Deliğin çevresinde, ayak izi olabilecek koyu renkte bir leke gördü. Başının üzerinde de bir delik vardı, delikten parçalar halinde yalıtım malzemesi ve alçı levha sarkıyordu.

"Emma?" Kendini ümitlendirmek için, kelimeyi telaffuzdan korkarak, kızın adını neredeyse boğacaktı. "Emma Campano?" Elini tavana vurdu. "Biz polisiz, Emma."

Yine tırnak sesleri, belirgin sıçan gürültüleri duydular.

"Emma?" Will uzandı, alçak tavandan alçı levha parçaları kopardı. Elleri yeterince hızlı olmadığından, deliği büyütmek için fenerini kullandı. "Emma, polis." Ayağını duvardaki deliğe yerleştirdi, bir hamlede kendini tavan arasına çekti.

Yarı beline kadar tavan arasında, ayağı duvardaki delikte bulduğu tirizde, kalakaldı. Kendini sıcak havanın ortasında buldu, sıcaklık o denli yoğundu ki, sadece solumak bile ciğerlerini sızlatıyordu. Kız saçakların dibinde, bir yığının üzerinde yatıyordu. Cildi alçı levhaların ince, beyaz tozuyla kaplıydı. Gözleri açık, dudakları bitişikti. Elinden birkaç parmak ötede, kocaman bir sıçan duruyor, retinaları fenerin ışığında ayna gibi parlıyordu. Will kendini tavan arasına çekti. Her taraf sıçan kaynıyordu. Biri kızın kolunun üzerinden geçti. Will Emma'nın cildinde hayvanın tırnaklarının bıraktığı sıyrıkları gördü.

Dizlerinin ve ellerinin üzerinde emekleyerek ilerlerken, "Hayır," diye fısıldadı. Kızın karnında ve kasıklarında pıhtılaşmış kanlar vardı. Bantlar boynunu sıkıyordu. Yüreği kızın görüntüsünden sızlayarak, fenerini açgözlü bir sığana doğru salladı. Kızını ne halde bulduğunu Paul'a nasıl anlatacaktı? Çürüme kokusu yoktu, dokularda kendilerine yuva açan sinekler yoktu. Kızı yaşarken ölümden sadece son birkaç saatin ayırdığını bilerek, nasıl yaşayabileceklerdi?

Faith, aşağıdan, "Will?" diye seslendi; oysa genç kadının sesinden yukarıda ne bulduğunu bildiği açıkça belliydi.

Will, "Çok üzgünüm," dedi kıza. Boş, cansız bakışına dayanamıyordu. Soruşturma sırasında bir an bile ölü olacağına inanmamıştı - tüm kanıtlar tam tersini işaret ederken bile. Ölmesinin imkânsız olduğunda ısrar etmişti ve şimdi tek düşünebildiği, bu aşırı gururu yüzünden gerçeğin çok daha dayanılmaz olduğuydu.

Kızın gözlerini kapatmak için uzandı, parmaklarını gözkapaklarına bastırdı, usulca indirdi. Asla yeterli olamayacağını bile bile, "Çok üzgünüm," diye tekrarladı.

Emma'nın gözleri açılıverdi. Gözlerini kırptı, Will'e baktı. Yaşıyordu.

21

Faith Emma Campano'nun hastane odasında durmuş, Abigail'le kızını izliyordu. Oda, kıza takılan makinelerden gelen ışık dışında karanlıktı. Sıvılar, antibiyotikler, onu iyileştirmek için çeşitli kimyasal karışımlar. Oysa hiçbir şey aklını iyileştiremezdi. Hiçbir tıbbi cihaz ruhunu canlandıramazdı.

Faith hamileyken, karnındaki çocuğun küçük bir kız olduğuna karar vermişti. Sarı saçlar, mavi gözler, yanaklarında da gamzeler. Ona renkleriyle uyumlu pembe giysiler alacak, kızı okul aşkları ve erkek grupları ve gizli arzularından bahsederken, o saçlarına kurdele bağlayacaktı.

Jeremy'nin bu düşü yerle bir etmesi uzun sürmedi. Oğlunun duyguları futbol ve aksiyon kahramanlarını içeren basit konulara yönelikti. Müzik zevki acınacak durumdaydı ve sözünü etmeye bile değmezdi. Arzularının gizli olduğuyse hiç söylenemezdi: Oyuncaklar, video oyunları ve -Faith'i asıl dehşete düşüren- sokağın alt başında oturan, kızıl saçlı küçük sürtük.

Son birkaç gün, zihninin her anne babanın er ya da geç ziyaret ettiği yerlerde dolaşmasına izin vermişti: Telefon çalsa, polis kapıyı vursa ve bir yabancı bana çocuğumun öldüğünü söylese ne yapardım? Bu, bu ezici korku, her annenin yüreğinde gizlenen bir dehşetti. Bu korkunun akla gelmesi tahtaya vurmak ve istavroz çıkarmak gibi, gerçekleşmesini önleyen bir tılsım vazifesi görürdü.

Uyuyan Emma'ya bakarken, o telefonda daha da kötü şeyler olduğunu fark etti. Çocuğun geri gelebilirdi, ama kişiliği -aslı, özü- kalmazdı. Emma'nın yaşadığı dehşet vücudunda yazılıydı: çürükler, çizikler, ısırik izleri. Warren kızlayken hiç aceleci davranmamış, aklına gelebilecek her türlü sapık fanteziyi gerçekleştirmişti. Ne yemek vermişti, ne de su. Emma yattığı odada dışkılamıştı. Elleri ve ayakları bağlıydı. Boğazı birkaç kez bilincini yitirecek kadar sıkılmış, sonra ayılmıştı. O kadar bağırılmış ki, sesi kısık bir fısıltı gibiydi.

Duygularına hâkim olamıyor, çocuğa değil, annesine acıyordu. Will'in daha önce söylediklerini, Evan Bernard'ın aslında Mary Clark'ı nasıl öldürdüğünü düşündü. Artık iki Emma Campano vardı - biri Warren'dan önce, diğeri sonra.

Abigail'in büyüttüğü, "ci.. ee.." yaptığı o küçük kız, sabahları okula götürdüğü, hafta sonları sinemaya, ya da alışveriş merkezlerine bıraktığı o güzel çocuk gitmişti. Geriye sadece kızının kabuğu, bir yabancıнын düşünceleriyle dolacak boş bir kap kalmıştı.

Abigail'in de bütün bunları düşündüğü açıktı. Kızına dokunamıyor, Emma'nın elini tutmak için kendini zorlaması gerekiyordu. Faith bile annenin gözlerine bakamıyordu. Çocuğun hayattayken, yasını nasıl tutarsın?

Abigail usulca, "Uyandı," dedi.

Faith yavaşça yaklaştı. Hastane yolundayken kıza sorular sormaya çalışmış, birbiri ardına soru yağmuruna tutmuşlardı. Emma ambulans sedyesinde, gözleri arabanın tavanında, tek hecelik cevaplar vermişti. Giderek huzursuzlaşmış, çektiklerinin etkisi kendini belli ettikçe sedyenin parmaklıklarına sarılmıştı. Sonunda öylesine güçlü bir histeri krizine yakalanmıştı ki, kendine zarar vermemesi için onu sakinleştirmişlerdi. Tepkisi annesininkine şaşılacak kadar benziyordu.

Faith, "Selam, tatlım," diye söze girişti. "Beni hatırladın mı?"

Kız başını salladı. İlacın tesiri uzun zaman önce geçmiş olsa da, gözkapakları ağırdı. Kalp monitörü üzerindeki saat 06.33'ü gösteriyordu. Pencereyi kapatan metal panjurların kenarlarından ışık sızıyordu. O uyurken, güneş belli etmeden doğmuştu.

Erkeklerin onu rahatsız ettiğini hemen anlamışlardı. Dokunan, muayene eden erkek sağlık görevlileri, hatta elini tutmaya çalışan Will bile kapana düşmüş bir hayvan gibi paniğe kapılmasına neden oluyordu. Emma onları görmeye dayanamıyor, erkek doktorları istemiyordu. Kendi babasından bile o kadar rahatsız olmuştu ki, fenalaşmıştı.

Faith, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Kız başını salladı.

"Sana birkaç soru sormam lazım," dedi Faith. "Benimle konuşabilecek misin?"

Emma yine başını salladı, kendi hareketinin sızısından gözlerini yumdu.

Abigail parmaklarının ucuyla kızının koluna dokundu. "Fazla gelecekse..."

"İstiyorum," dedi kız; sesi kendi gencecik yaşından çok daha ihtiyar, çok daha yorgundu.

"Bana hatırladıklarını anlat," dedi Faith; kızın unutmak için her şeyi denediğini tahmin edebiliyordu.

"Kayla'ydı," dedi Emma, kararlı bir sesle. "Bağırdığını duyduk. Adam koridora çıktı ve ötekinin onu bıçakladığını gördüm."

"Warren'ın mı?"

Başıyla evet dedi.

Abigail yatağın yanındaki bardağa uzandı. "Bir şeyler iç, tatlım."

"Hayır," dedi kız. "Söylemem gerek."

Faith kızın cesaretine şaşırdı, ama hemen ardından iki kez öldü sanıldığını, ikisinde de hayata tutunduğunu hatırladı. "Olanları anlat bana."

"Adam dolaba saklanmamı söyledi." Kararlılığı azalmaya başlayınca durakladı. "Ondan sonra hatırladığım, odadaydım, adam da üzerimdeydi."

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Beni sevdiğini söylüyordu." Bir an annesine baktı. "Ben de onu sevdiğimi söyledim. Söylediğim zaman daha iyi davrandı."

"Akıllılık etmişsin," dedi Faith. "Öfkelenmemesi için ne gerekiyorsa, öyle yapmışsın."

"Şeyden..." Gözlerini sıkıca yumdu. Kalp monitörü öttü. Yatağın üzerindeki menfezden soğuk hava geldi. "Öldüğünden emin misiniz?"

“Evet,” dedi Faith, sesinin olabildiğince kesin çıkmasına çalışarak. “Kendi gözlerimle gördüm. Dün gece öldü.”

Emma gözlerini sıkıca kapalı tuttu.

“Başka kimsenin gelmediğinden emin misin?” diye sordu Faith. Kıza ilk sorulan soru buydu ve o zaman da cevabı şimdiki gibi dolambaçsız olmuştu.

“Eminim.”

Faith konuyu burada bırakacaklardan değildi. Emin olması gerekiyordu. “Warren birlikte çalıştığı kimseden bahsetmedi mi? Odadayken, kimse yanına gelmedi mi?”

Gözleri hâlâ kapalıydı. Faith kızın uyuyakaldığını sanırken, Emma’nın başı yavaşça bir yandan diğerine döndü. “Hiç kimse,” dedi. “Yapayalnızdım.”

Abigail elini uzattı, kızının neresine dokunabileceğine, hangi noktaların acıyacağını, hangilerinin rahatlatacağını bilemeyip, geri çekti. Durumunu kendi de kabullenmiş olacak ki, “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,” dedi.

Faith kadının elini aldı ve kızının elini kavramasına yardım etti. “Onu zaten bir kere kaybettiniz. Bir daha kaybetmek size kalmış.”

* * *

Faith, Will ve Amanda’yı Emma’nın odasının dışında, koridorda bekler buldu. İkisi de umutla ona bakıyordu. Başını sallayarak, Evan Bernard’ı hâlâ kısıtıramadıklarını anlattı.

Amanda telefonunu çıkarınca, Will onu durdurmak için bir şey söyledi. Faith adamın sesini duyamadığına hiç aldırmadı. Koridor boyunca sıralanan plastik iskemlelere doğru gitti ve homurdanarak oturdu. Öylesine bitkindi ki başı dönüyordu. Tek istediği uyumaktı, sadece birkaç dakika; ondan sonra Will’le Warren Grier’ın odasını bir daha aramaya gidecekti. Adamın Copy Right’taki bürosunu alt üst

edecekler, onu tanıyan ya da onunla karşılaşan herkesi sorguya çekeceklerdi. Mary Clark Warren'la Bernard'ın birlikte olduklarını hatırlamıştı. Ondan daha fazlasını bilen biri vardı mutlaka.

Başını kaldırarak sıçrayınca, uyuyakaldığını fark etti. Telefonu çalıyordu. Telefonu çıkardı, arayanın adına baktı. Yine Victor'dı. İnatçı olduğu kesindi.

Will, "Açmayacak mısın?" diye sordu.

Faith başını kaldırdı. Hissettiği kadar yorgun görünüyordu. "Yine arar." Telefonu cebine koydu. "Neydi konu?"

Will yanındaki iskemleye çöktü, uzun bacakları koridoru neredeyse kapatıyordu. "Savcı yargıcın kefalet talebini reddetmeyeceğini söylüyor." Gözlerini ovuşturdu. "Öğlen olmadan, Bernard yine sokaklarda olacak."

"Amanda'ya bağırarak işe yaradı mı?"

"Dünyadaki bütün kötülükler için onu suçlamak kolay." Yüzünü ellerine gömerken, bitkinlik her hareketini yavaşlatıyordu. "Bu işte neyi kaçırdım, Faith? Onu nasıl içeride tutarız?"

Faith koridorun karşısında, kapının arkasındakileri düşündü. Warren ölmüştü, ama dışarılarda bir yerde hâlâ bu cinayet için cezalandırılması gereken birisi vardı. Bernard'ı suçlayacak deliller bulmalıydılar. Will haklıydı; cezalandırılması gerekiyordu.

Will'e, "Amanda ne dedi?" diye sordu.

"Bir sonraki soruşturmaya geçiyor. Emma evine döndü, bir ölü tutuklumuz var, bir de Alexander'ların davasıyla uğraşmak zorundayız. Elimizde canlı bir kurban olduğu için, aslında soruşturmanın önemi azaldı." Başını salladı. "On yedi yaşındaki bir ölü, canlısından daha önemliyse, neden uğraşıyoruz ki?"

"Patronum beni henüz soruşturmadan almadı," dedi Faith. "İzin verdikleri sürece, sizinle çalışacağım."

"İyi ya, işin bir de bu yanı var."

Faith Will'in sesindeki titremeyi işitince, içinde soğuk bir ürperti duydu. "Yoksa Amanda gri toz işini öğrendi mi?"

Will şaşkınlıkla ona baktı. Sonunda anladı, "Ha," dedi, "Daha da kötüsü. Amanda senden partnerim olmanı isteyecek."

Genç kadın öylesine yorgundu ki, yanlış duyduğundan emindi. "Partnerin mi?"

"İstemiyorsan, anlayışla karşılarım."

"Onu demiyorum," dedi Faith. Hâlâ doğru işitmediği kanısındaydı. "Partnerin mi?" diye tekrarladı. "Amanda bu soruşturmada beni her önemli gelişmenin dışında tutuyor." Kaçırdığı basın konferansı da bardağı taşıran son damlaydı. "Beni ekibinde neden istesin?"

Will suçu üstlenme zarafetini gösterdi. "Aslında, seni dışarıda bırakan bendim," dedi. "Ama isteyerek değil. İnan bana."

Genç kadın öfkeli bir "Will!" sözcüğünden başka bir şey çıkaramayacak kadar yorgundu.

Will ellerini açarak, "Özür dilerim," dedi. "Ama dinle," diye ekledi, "neye adım attığını bilmen daha iyi olacak."

Faith, "En son beklediğim şeydi," diye itirafta bulundu. Hâlâ öneriyi tam anlamıyla kavrayacak durumda değildi.

"Bir işe yaramaz dış sigortasından bahsetmiştim." Elini kaldırarak zimba tabancasının izini gösterdi. "Üstelik, Amanda'nın acımasız olduğunu hiç unutma."

Genç kadın yüzünü sıvazladı. Durumu bütün önemiyle sindirmeye çalışıyordu. "Sana ateş etmeye çalışırken, Warren'ın tabancasının tıkırtısı kulağımdan gitmiyor." Daha fazla konuşmaktan çekinerek sustu. "Seni öldürebilirdi." Ardından, "Ben de onu öldürürdüm," diye ekledi.

Will şaka yapmaya çalıştı. "Bana pek soğukkanlı göründün," dedi. Sesini tizleştirerek Faith'i taklit etti: "Bırak elindekini orospu çocuğu!"

Genç kadın yanaklarının kızardığını hissetti. "Sanırım içimdeki *Kadın Polis* baskın geldi."

"Pepper Anderson komiser yardımcısıydı. Sen dedektifsin."

"Bunu bildiğin için, sen de acınacak durumdasın."

Adam çenesini sıvazlayarak gülümsedi. "Evet, haklısın galiba." Birkaç saniye bekledi, ardından, "Ciddiyim, Faith," dedi. "Hayır dersen, mesele yapmam."

Faith, konunun özüne girdi. "Böyle bir işi her gün yapabilir miyim, bilmiyorum. Cinayet Masası'ndayken, en azından nereye bakacağını bilirsin."

"Erkek arkadaş, koca, sevgili," dedi Will; tanıdık bir nakarattı. "Sana yalan söylemeyeceğim. İnsanın hayatını bitiriyor."

Faith Victor Martinez'i, sayısız telefonunu hatırladı. Jeremy nihayet evden gitmişti. Yetişkin bir ilişkiye acı verecek kadar hazırlıksız olmasına rağmen, onunla ilgilenebilecek bir erkekle tanışmıştı. En önemli iltifatları, "Bir sarışın için hiç de aptal değilsin," olsa da, nihayet Cinayet Masası'ndakilerin saygısını da kazanmıştı.

Hayatına yeni karışıklıklar davet etmeye gerçekten niyetli miydi? Yoksa dedektif kalkanıyla dolaşmak, ardından da tanıdığı bütün emekli polisler gibi özel güvenlik işinde çalışmakla mı yetinmeliydi?

Will koridorun iki ucuna bakındı. "Paul öylesine kayboldu, demek?" diye sorunca, Faith de sorunun her ikisini daha rahat bir konuya döndürmeyi amaçladığını fark etti.

Sorunun bildiği yerden gelmesine sevinmişti. "Hiç görmedim."

"Tipik Paul davranışı," dedi Will.

Faith yanındakine daha iyi bakabilmek için iskemlesinde döndü. Burnu hâlâ mordu, sağ gözünün altında da gümüş rengi bir şerit görülüyordu. "Gerçekten de koruyucu sisteminde mi büyüdün?"

Adam soruyu duymadı. Yüzü ifadesizdi.

Faith de "Özür dilerim," dedi. Will de "Evet," diyerek karşılık verdi.

Will dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi. Faith bir şey söylemesini bekledi, oysa diğeri de onun konuşmasını bekliyordu.

Faith damdan düşer gibi, "Düzmek isteyeceğim anneler," dedi.

"Ne?"

"Jeremy'yle karşılaştığımız ilk gün. Bana 'fıstık anne ne demek,' diye sormuştun. Aslı, 'Düzmek isteyeceğim anneler'."

Will gözlerini kıstı, duyduklarını çerçevesine yerleştirmek istiyor olmalıydı. Hatırlamış olacak ki, "Hay Allah," dedi.

"Evet ya."

Will ellerini kavuşturdu. Bileğini çevirip saatine baktı. Bir yorum yapacağına, öylesine sohbet konusu yaratacağına, yere bakmakla yetindi. Faith Kuzey Caddesi'ndeki evin telleri altından geçmekten adamın ayakkabılarının çizildiğini, pantolonunun kirlendiğini gördü.

"Warren sana ne dedi?" diye sordu Will'e. "Bir şey söylediğini biliyorum. Yüzünün değiştiğini gördüm."

Will gözlerini yerden ayırmadı. Faith bir cevap vermeyeceğini sanırken, Will, "Renkler," dedi.

Faith o zaman da inanmamıştı, şimdi de inanmak için bir neden göremedi. "Dosyalardaki renkleri mi söyledi?"

"Bu bir numara," dedi Will. "Bernard'ın dediklerini hatırlasana, disleksik insanların sorunlarını öteki insanlardan saklamakta nasıl başarılı olduklarını?" Başını kaldırıp genç kadına baktı. "Renkler dosyaların içinde ne var, onu gösteriyor."

Son birkaç saatte olanların yüzünden, Faith biraz önce Will'in okuyamadığının farkına vardığını unutmuştu. Will'in Warren'ın suratına dayadığı psikolojik değerlendirmeyi,

bulguları sıralarken parmağını her biri farklı renklere boyanmış noktalara bastırmasını hatırladı. Orada, renkleri izlemişti.

“Peki, ya son kâğıt?” diye sordu Will’e. “Warren işlevsel cahildi. Yani, biraz okuyabiliyordu, demek. Bunun giyim talimatnamesi olduğunu neden anlayamadı?”

Will gözlerini karşıdaki duvardan ayırmadı. “Canın sıkıldığında, kelimeleri görmek güçleşir. Durmadan hareket ederler. Bulanıklaşırlar.”

Yani, Faith hayal görmemişti. Will’in de bir çeşit okuma sorunu vardı. Bir şey okumak gerektiğinde nasıl durmadan ceplerini yokladığını, okuma gözlüğünü aradığını hatırladı. Adam Humphrey’nin ehliyetindeki köy yolu adresini gözden kaçırmış, ya da Bernard’ın bilgisayarında, öğretmen emekliliğiyle ilgili web sayfasını okumamıştı. Yine de, Leo Donnelly, ya da Cinayet Masası’ndan herhangi biriyle karşılaştığında, Will’in daha iyi polis olduğu su götürmezdi.

“Warren başka ne gibi numaralara başvururdu?”

“Dijital kayıt cihazı. Ses tanıma yazılımı. İmla denetimi.”

Faith bundan da kör olamazdı herhalde. Dedektif olduğunu iddia ediyordu ve burnunun dibindeki açık belirtilerin tümünü atlamıştı. “Warren’ın renk takıntısının nedeni bu muydu?” diye sordu. “Senin dosyalarındaki farklı renkleri gördü ve senin...”

“Renkler,” dedi Will, sözünü keserek. “Renkler,” dedi. Yüzüne geniş, kaba bir sırıtiş yayıldı. “Warren’ın bana anlatmak istediğı buydu.”

“Ne?”

Will ayaklandı. Bitkinliğin yerini heyecan almıştı. “Fotokopi merkezine gitmemiz gerekiyor.”

Will hücrelerin arasından ilerlerken, Warren Grier'ın kendini astığı hücrenin girişini kapatan cinayet mahalli şeritlerine bakmamaya çalıştı. Koridorun sonuna kadar onu izleyen tutuklu bakışlarını hissedebiliyordu. Duyulan, hapishanenin alışıldık sesleriydi: küfreden adamlar, ağlayanlar.

Evan Bernard büyük hücrelerden birindeydi. Küçük kızlara tecavüz edenler hep öteki mahkûmların hedefi olurdu. Sansasyonel suçları olanların hayata veda etmesi gerekebilirdi. Bernard gibileri için tek güvenli yer travesti hücresiydi. Kadınlar genellikle yiyecek çalmak, serserilik gibi adi suçlardan tutuklanıyordu. Çoğu inşaat işinde çalışamayacak kadar kadınsı, numara yapamayacak kadar da erkeksiydi. Evan Bernard gibi, onlar da diğerlerinin arasında kalsalar, parçalanırlardı.

Öğretmen dirseklerini demirlere dayamış, ellerini parmaklıkların dışına sarkıtmıştı. Hücre büyüklerdendi, en az altı metre genişliğindeydi ve yataklar üçerli ranzalar halinde dizilmişti. Will yaklaşırken kadınların da sanki Evan Bernard'ı görmeye bile dayanamıyormuş gibi, tek bir ranzanın çevresinde kümелendiklerini gördü.

Will kolunun altında katlanmış bir çarşaf taşıyordu. Hapishane malı, kalın ve çamaşır suyu kokulu bir çarşaf. Parmaklıkların arasına bıraktığı çarşaf kaskatı kaldı.

Bernard imalı imalı çarşafa baktı. "Zavallı çocuk. Kızlar kafayı yiyecek."

Will hücrenin içine baktı. Kızlar onu parçalamaya hazır gibi duruyorlardı.

Bernard, "Avukatım burada olmadan sizinle konuşmam," dedi.

"Konuşmanı istemiyorum," dedi Will, "Dinlemen i istiyorum."

Bernard omuz silkti. "Zaten oyalanacak başka bir şey de yok."

"Nasıl yaptığını biliyor musun? Kendini nasıl boğduğunu?"

"Sanırım bir çeşit polis şiddetine kurban gitti."

Will gülümsedi. "Öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Bernard sanki devam et der gibi, kaşlarını kaldırdı.

Will çarşafı aldı, katlarını açtı. Bir taraftan da açıklıyordu. "Anlaması biraz güç, tamam mı? Yere oturarak kendini soluksuz bırakmak pek mantıklı gelmiyor." Eliyle çarşafta yaptığı ilmeği koluna doladı.

"Yapman gereken, bir ucunu kapının tokmağına bağlamak, ötekini de böyle ilmek gibi boynuna dolamak." Çarşafı sıkınca, katlarının arasından kalan derisi görüldü. "Başını tokmağa yaklaştırarak diz çökersin, sonra da nefes nefese kalana kadar çok hızlı ve çok güçlü nefes alırsın."

Bernard nihayet anlamış gibi gülümsedi.

"Ve sonra, tam bayılmadan önce, altından bacaklarını geriye atarsın." Çarşafı kolundan çözdü. "Sonra da beklersin."

"Fazla uzun sürmez," dedi Bernard.

"Sürmez, sadece birkaç dakika."

"Buraya bunun için mi geldiniz, Mr. Trent? Bu üzücü öyküyü anlatmak için mi?"

"Buraya bir konuda haklı olduğunu söylemeye geldim."

"Anlamam için biraz açmanız gerekecek. O kadar çok konuda haklı çıktım ki."

Will çarşafı iki ucu iki tarafa sarkacak şekilde parmaklığına doladı. "Disleksiklerin diğer herkesin arasına karışabilmek için numara geliştirmekte becerikli olduklarını söylemiştin. Doğru mu?"

“Doğru.”

“Bu da Warren’ı düşünmeme neden oldu, çünkü Emma Campano’nun evine gittiği o gün, hatırlaması gereken bir sürü şey vardı.” Aklındakileri saymaya girişti. “Kayla’nın onu kaçta eve alacağı. Emma’nın odasının yeri. Kaç çift eldiven getireceği. Kızı bir arabadan diğerine nerede aktaracağı.”

Bernard başını salladı. “Bütün bunlar çok heyecan verici, Mr. Trent, ama bu anlattıklarınızın benimle ne ilgisi var?”

“İşte,” dedi Will, dijital kayıt cihazını çıkarmak için elini ceketinin cebine soktu. “Warren liste yapamadığından, ses kaydı yapıyordu.”

Bernard yine başını salladı. Kayıt cihazını tanımış olamazdı, çünkü Will’indi. Will açıklamayı sürdürdü. “Warren kayıt için cep telefonunu kullanıyordu. Kayıtlarını CD’lere aktarıyor, sonra da fotokopi merkezinde, müşteri çalışmalarıyla birlikte dosyalıyordu.”

Bernard’ın kendine güveni azalmış gibiydi.

Will, “Mavi, kırmızı, mor, yeşil,” diye tekrarladı. “CD’lerine uyguladığı sıra, böyleydi.” Kayıt cihazının düğmesine bastı. Evan Bernard’ın sesi kolayca tanınıyordu. “*Hayır, Warren, iple bant bagajda olacak. Sana anahtarları Kayla verecek.*”

Warren, “*Biliyorum, biliyorum,*” diye geveledi.

Kayıtta, Bernard’ın sesinin asabileştiği belliydi. “*Hayır, bilmiyorsun. Sana söylediklerimi dinlemen gerek. Bu işi doğru yaparsan, hiçbirimiz yakalanmayız.*”

Kayla Alexander’a ait olduğunu doğrulattıkları bir kız sesi, “*Bunları senin için yazmamı ister misin, Warren?*” dedi. “*Liste yapmamı ister misin?*”

Will kayıt cihazını kapattı. “Gerisini mahkemede dinlersin.”

“Bir saat sonra özgür olacağım,” dedi Bernard. “Avukatım dedi ki...”

“Avukatının DVD’lerden haberi yok.” Charlie Reed, Bernard’ın ev bilgisayarının arkasındaki kablolar konusunda yanılmıştı. Kablolar kayıt yapabilen bir DVD sürücüsüne bağlanmak için kullanılmıştı.

Will, “Seni özel odanda gösteren en az bir düzine videomuz var, Evan,” dedi. “Partnerim şu anda Westfield Academy’de, Olivia McFaden’in yanında. Videolardan tek tek kareler aldık – kızların yüzünü seninkinin hemen yanında gösteren resimler. Şimdilik, okuldan altı öğrenciyi tanıdılar.” Durakladı. “Sence, daha kaçını belirleyeceğiz? Kaç kadın çıkar diye düşünüyorsun?”

“Avukatımı istiyorum. Hemen, şimdi.”

“Ha, geliyor zaten. Benden yeni suçlamaları duyunca, o da seninle konuşmak istedi.” Elini çarşafın üzerine koyarak, hücrenin içine itti. “Al sana Evan. Sana kendini asacak kadar ip bırakmadığımı düşünmeni istemem.”

* * *

Eve geldiğinde Betty’nin kanepede olması Angie’nin evde olmadığı anlamına geliyordu. Ceketini çıkardı, kravatını gevşetti ve termostatu ayarladı. Eve gireli daha bir dakika bile olmamıştı, ama şimdiden canı sıkındı. Angie Will’in Betty için temiz hava istediğini biliyordu. Yaz sıcaklığı yüzünden hayvancağız isilik çıkarıyordu.

Telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu. Makinede bir mesaj vardı. Düğmeye basınca, hoparlörden Paul Campano’nun sesi yükseldi.

Paul’un, “Hey, Will,” demesi yetti. Mesajın geri kalanında ne dendiğini duymak istemediğinden bandı durdurdu. Paul’un ezikliğini ya da teşekkürlerini işitmek istemiyordu. Adam Çöp Kovası demek yerine, adını kullanmıştı ve bu da Will’in baştan beri duymak istediği tek şeydi.

Köpeği kapıp mutfağa götürünce, su kâsesinin dolu olmasına şaşırdı. Sanki bir bakışta hayvanın su içmekten vazgeçip geçmediğini anlayabilirmiş gibi, Betty'nin pörtlek gözlerine baktı. Angie'nin gün boyunca kâseyi doldurma zahmetine girişmeyeceğinden neredeyse emin gibiydi. Hayvan Will'in yüzünü yaladı, o da yere bırakmadan önce okşadı. Kabına biraz yeni mama döktü, üzerine en sevdiği peynirden bir parça bıraktı, ardından da yatak odasına yöneldi.

Evin arkası fırın gibiydi. Yatağa doğru yürürken yeleğini, gömleğini ve pantolonunu çıkardı, hepsini bir koltuğun üzerine fırlattı. Saatin kaç olduğundan emin değildi, ancak o kadar yorgundu ki, saat kaç olursa olsun, fark etmeyecekti. Çarşafların arasına süzülürken, Angie'nin hiç yatak toplamasının iyi bir şey olduğu kanısındaydı.

Gözlerini yumdu, göğsünden uzun ve ağır bir soluk yükseldi. Ellerini önce göğsüne, ondan sonra da böğrüne koydu. Yana döndü. Çarşafı tekmeleyip attı. Sonunda yine sırtüstü yatarak tavana baktı.

Çalan telefon yalnızlığını deldi. Açıp açmamayı düşündü. Saate baktı. Sabahın onuydu. Şu sırada, konuşmak isteyeceği hiç kimse yoktu. Amanda sırtını sıvazlamayacaktı, basın telefon numarasını nereden bulacağını bilmiyordu ve Angie de kendi işinin –o iş her neyse– peşindeydi.

Telesekreter devreye girmeden telefonu kaldırdı.

“Merhaba,” dedi Faith, “Meşgul müydün?”

“İç çamaşırlarımla uzanmıştım.” Cevap yoktu. “Aloo?”

“Evet.” Faith bunu bir demeç verir gibi söyleyince, yine yersiz bir şey söylediğini fark etti. Tam özür dilemek üzereyken, genç kadın, “Amanda’ya işi kabul ettiğimi söyledim,” dedi.

Aklına bir sürü cevap geldi, aptalca bir şey söylemeyeceğine güvenemediğinden, hepsinden vazgeçti. “İyi,” dedi; daha ziyade gaklamayı andırır bir sesle.

"Onu yakaladığımız için." Bernard'dan bahsediyordu. "Yakalamasaydık, muhtemelen Cinayet Masası'ndaki küçük görevimin başına döner, emekliliğe kadar zamanın geçmesini beklerdim."

"Bana hiç saat hesabı yapan bir polis gibi görünmedin."

"Leo'yla çalışırken, kolayca kazanılacak bir alışkanlıktı," diye itiraf etti Faith. "Bakarsın seninle farklı olur."

Güldü. "Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar benimle çalışacağı için sevinen hiçbir kadına rastlamadım."

Faith de güldü. "Belki raporlarına yardım ederim."

Will tebessümünün donduğunu hissetti. Faith'in kendi mahallesinde Will'den daha iyi okuyan ikinci sınıf öğrencileri olduğunun farkına varmasından hiç konuşmamışlardı. "Yardıma ihtiyacım yok, Faith," dedi. "Cidden yok." Gerginliği biraz azaltmak için, "Yine de teşekkür ederim," diye ekledi.

"Pekâlâ." Soğukluk hâlâ belirgindi.

Will söylenecek başka şeyler bulmaya çalıştı; bir şaka, cehaletiyle ilgili kötü bir kelime oyunu. İnsanlara sorununun bahsetmemesinin bir nederi olduğu dışında, aklına hiçbir şey gelmedi. Yardıma ihtiyaç duyduğu hiçbir konu yoktu. Kendi gemisini yürütebilirdi, zaten yıllarca da yürütmüştü.

"Ne zaman başlıyorsun?"

"Biraz karışık," dedi Faith. "Derecemi alıncaya kadar geçici sertifikam var, ama yine de gelecek pazartesi büromdayım."

"Büromda?" diye sordu, içinde bir sıkıntıyla. Amanda'nun nasıl çalıştığını biliyordu. Bundan bir yıl önce bürosuna gelmiş ve eğer Will dizlerini kulaklarına kadar çekerse, kalan boşluğa kolaylıkla yeni bir masa sıkıştırılabileceğini görmüştü. Neşeli olmasını istediği bir sesle, "Harika olur," dedi.

"Kayla'yı çok düşündüm."

Genç kadının sesinden de anlaşıyordu, düşünmeyi sürdürdüğü. "Davayı mı, demek istiyorsun?"

“Hayır. Neden yaptığını.” Yine sessizliğe gömüldü, bu kez aklındakileri toparlamaya çalıştı. “Emma’dan başka Kayla’yı seven kimse yoktu. Anası babası rezil tipler. Bütün okul kızdan nefret etmiş.”

“Bütün anlatılanlara göre, hepsinin bir nedeni var.”

“Oysa Bernard başkalarını kullanmakta öyle usta bir herif ki, kız bunu sırf macera merakından mı yaptı, yoksa Bernard söylediği için mi, karar vermek güç.”

Will on yedi yaşında bir kızın bu kadar sadistçe davranacağını kabul etmeye hazır değildi. Kesin olarak bildiği tek şey, Warren’ın ölmesi ve Bernard’ın kendinden başka herkesi suçlamasıyla, gerçeği asla öğrenemeyecekleriydi. “Kayla’nın ikisinin arasındaki farkı bildiğinden emin değilim.”

“Mary Clark hâlâ bilmiyor.”

Will zavallı kadını, ruhuna verilen hasarı düşündü. Görünüşte, güzel bir hayatı vardı: İyi eğitimliydi, evliydi ve çocukları vardı, pahalı bir okulda öğretmenlik yapıyordu. Oysa on yıl önce başından trajik bir olay geçtiğinden, bütün bunlar hiçbir şey ifade etmiyordu. Soruşturmanın başında Emma hakkında da böyle düşünmüştü: Görüp atlattığı her şey, onu hayatının sonuna kadar her gün ölmek istemeye zorlayacaktı. GSB ve Atlanta polisi ve Amerika’daki bütün polis güçleri gerçekten suçu önlemek istiyorlarsa, hapishanelere ve mahkemelere ve yurtiçi güvenliğe akıttıkları bütün parayı toplar, her bir kuruşunu çocukları etraflarında dolaşan pezevenklerden korumaya harcarlardı. Yatırımın kurtarılmış hayatlar olarak geri döneceğinden emindi.

“Gitmem gerek,” dedi Faith. “İki saat sonra Victor Martinez’le öğle yemeğine gideceğim ve üzerimde hâlâ geçen sefer gördüğü kıyafet var.”

“Tech’teki adam?”

“Bu işi de yüzüme gözüme bulaştırmak ne kadar sürecek, görürüz.”

“Sana bir-iki ipucu verebilirim.”

“Sanırım böyle bir şeyi kendi başıma da halledebileceğim.”

Telefonu kapatmaya hazırlanır gibi sesler çıkarırken, Will onu durdurdu. “Faith?”

“Evet?”

Görkemli bir cümle kurmaya, hayatına girmesini hoş karşılamaya, işlerin pürüzsüz yürümesi için elinden geleni yapacağını söylemeye çabaladı. “Bir hafta sonra görüşürüz.”

“Tamam.”

Telefonu kapattığında, başta bu kararı verdiğine memnun olduğunu söylemek, ilerideki bütün sakarlıklarını bağışlamasını isteyerek bitirmek gibi, aklına bir milyon daha iyisi geldi. Gözleri tavanda, yatakta sırtüstü uzanarak aralarındaki konuşmayı baştan hatırladı. Faith’in işi kabul etmeye tam ne zaman karar verdiğini bildiğini fark etti. Fotokopi merkezinde, Evan Bernard, Kayla Alexander ve Warren Grier’dan Emma Campano’nun kaçınılmasını planlamalarını dinlerken... Her ikisi de bitkinlikten sarhoş gibiydi, aptalca sırtımları Charlie Reed’in dikkatini çekmiş olmalıydı ya, adam dilini tutmayı başarmıştı.

Faith bir konuda haklıydı: Son günler ne kadar kötü geçmiş olursa olsun, Evan Bernard’ı yakalamak her şeye değerdi. Emma Campano’yu evine götürmüşlerdi. Warren Grier kendi cezasını kendi kesmişti, ama geride bıraktığı değerliydi. Cinayetlerdeki payı ne olursa olsun, Kayla Alexander da hakkını almıştı. Bu sonuçlarda bir tatmin duygusu vardı, sokaklarda dönüp durmanın bir işe yaradığını bilmenin getirdiği rahatlama vardı.

Will hâlâ Faith’in babasının eyalet dışında yirmi bin dolarlık bir banka hesabı olduğundan haberli olup olmadığını merak ediyordu. Ölü kocasının adına açılmış hesapları kontrol

etmeye karar verdiğinde, Evelyn Mitchell soruşturmasına başlayalı iki hafta olmuştu. Tasarruf hesabı en az yirmi yıllık ve bakiyesi yıllar içinde dalgalanmış, ama asla beş bin doların altına düşmemişti. Son para çekişi üç yıl önceye dayandığı için, paranın nereye harcandığını kesin olarak belirlemek güçtü. Evelyn Mitchell polisti. Makbuz saklamaması gerektiğini bildiğinden kuşku yoktu. Aslına bakılırsa, Will banka hesabını bulmamış olsa, hayat standardına bakıp temiz olduğunu söyleyebilirdi. Kadının küçük bir ipotek borcu, mütevazı tasarrufları ve altı yaşında ikinci el bir Mercedes'i vardı.

Çocuğunun çocuğunu büyütmek masraflı olmalıydı. Doktor randevuları, geziler, okul kitapları. Jeremy'nin sigortası yoktu herhalde. On beş yaşındaki Faith'in poliçesinin doğumu da kapsayacağından kuşkuluydu. Belki de para buralara harcanmıştı. Belki de kadın uyuşturucu tüccarlarının parasını aileye harcamakta bir sakınca görmemişti.

Bir de vergi konusu vardı tabii, ama Will vergi idaresinde çalışmıyordu. Onun patronu GSB'ydi ve görevi kanıtları hukukçulara sunmak ve hangi suçlamalarda bulunacaklarını onlara bırakmaktı. Evelyn Mitchell'in mahkemeye verilmediğini, istifa etmek zorunda bırakıldığını öğrendiğinde hafif de olsa şaşırmıştı. İnsanın makamı ne kadar yükselirse, sallanma olasılığının o kadar azalacağını bilecek kadar uzun zaman çalışmıştı bu işte; ama banka hesabı bardağı taşıran damla olmuştu. Kadının emekli maaşını da nasıl kurtardığını şimdi anlıyordu. Amanda neredeyse görünmesi olacak kadını hapisten kurtarmak için oldukça önemli ipler çekmiş olmalıydı.

Ön kapı çarparak kapandı. "Willy?"

Yalnızlığının kesintiye uğramasının acısını hissederek bir an sessiz kaldı. "Buradayım."

Angie onu yatakta görünce gözlerini kıstı. "Porno seyretmiyorsun, değil mi?"

Evan Bernard'ın seks bantlarını düşününce, bir daha porno düşünmesi için çok saatler geçmesi gerekecekti. "Neredeydin?"

"Hastaneye, Leo Donnelly'yi ziyarete gittim."

"O heriften nefret edersin."

"O da polis. Polisler hastanedeki polisleri ziyarete gider."

Will o şifreyi, üniforma giymekle öğrenilen o gizli dili asla anlayamayacaktı.

Angie, "Adamını yakaladığını duydum," dedi.

"Tutukladığım adamın benim gözetimimdeyken intihar ettiğini de duydun mu?"

"Senin suçun değildir." Polisin polis günahını bağışlaması, 'çok yaşa,' der gibi, otomatikti.

"Bizden biriydi," dedi Will, yeniden canlanmaması için, Warren Grier'm adını yüksek sesle söylemek istemedi. "Bütün hayatını yetimhanelere girip çıkarak geçirmiş. Sonunda, on sekiz yaşındayken ayrılmış. Tek başınaydı."

Angie'nin gözleri sadece bir an yumuşadı. "Öldüğünde yanında mıydın?"

Will başını salladı. Son soluğunu verirken Warren'ın yan başında olduğunu düşünmek istiyordu.

"Öyleyse tek başına değilmiş, ha?"

Kadına daha rahat bakabilmek için kolunun üzerine döndü. Angie'nin üzerinde bir şort ve altındaki siyah sutyeni gösterecek kadar ince bir bluz vardı. Leo Donnelly'nin hoşuna gitmiş olmalıydı. Şu anda ekip odasının yarısına anlatıyordu muhtemelen.

"Hamile olmadığını bildiğini biliyorum," dedi Will.

"Bildiğini biliyorum."

Bu konuda söyleyebilecekleri daha fazla bir şey yoktu.

Angie, "Sandviç ister misin?" diye sordu.

"Mayonezi yine bozmuştundur."

Genç kadın muzipçe gülümsedi. "Gelirken, dükkândan yenisini aldım."

Will gülümsediğini hissetti. Bu, gerçekten uzun zamandan beri, Angie'nin onun için yaptığı en güzel şeydi.

Angie odadan çıkmaya davranırken, durdu. "Dosyayı sonuçlandırdığına sevindim, Will. Kimse o kızı canlı getiremezdi."

"Pek emin değilim," dedi Will. "Bu işte şansın büyük payı var, bilirsin."

"Bunu o öğretmen pezevenğine söylemeyi sakın unutma."

Evan Bernard. Okuma öğretmenin mahkemeye çıkmak üzere olması şans eseri miydi, yoksa her şey Will'in sezgilerinde mi düğümleniyordu? Soruşturmayı kim yürütüyor olursa olsun, sonunda Warren'ın bürosundaki CD'leri teker teker elden geçirecekti. O zamana kadar Evan Bernard çoktan kayıplara karışmış olacaktı, ama yine de ellerinde kanıt bulunacaktı.

"Uslu durursan, şöyle bir orta sehpayı cilalarız belki," dedi Angie.

"Belki koltukta yaparız o işi. Dizlerim ağrıyor."

"Kocamış bir adamla evlenmem ben."

Will malumu ilam edip, genç kadının zaten kimseyle evlenmeyeceğini söylemeye kalkmadı. Evini satılığa çıkarmamıştı, nişan yüzüğünü sadece işine geldiği zaman takıyordu ve Will'in onu tanıdığı sürece kabul ettiği tek taahhüt, hiçbir taahhüt altına girmemektir. Tuttuğu tek söz, kaç kez tersini söylemiş olursa olsun, Will'in hayatına geri dönmeyektir.

Oysa mayonez alıp gelmişti. Bu hareketinde bir çeşit sevgi olmalıydı.

Yatağın üzerine eğildi ve hiç kendinden beklenmeyecek bir şey yapıp, Will'i alından öptü. "Sandviğin hazır olunca, haber veririm."

Will yeniden sırtüstü devrilip tavana bakmaya koyuldu. Yalnızlığın nasıl bir duygu olduğunu hatırlamaya çalıştı. Hatırlayabildiği kadar geriye gittiğinde, dünyada hiç kimsenin adını bile bilmediği zamanki gibi mutlak bir yalnızlık yaşamamıştı. Angie hep bir telefon mesafesindeydi. Başka erkeklerle birlikte olduğu zaman bile, Will'in yanına gelmek için her şeyi yüzüstü bırakmıştı. Will gelmesini istediğinden değil; kadının geleceğini biliyordu, tıpkı kendinin de onun için aynısını yapacağından emin olduğu gibi.

Hayatında Angie'nin olması, Will'in hiç Warren Grier'inki gibi bir yalnızlık yaşamayacağı anlamına gelir miydi? Sorgu sırasında ona anlattığı sahneyi, evdeki mutluluk konusunda çizdiği tabloyu hatırladı: Warren eve gelecek ve Emma'yı ona yemek pişirir bulacak. Bir şişe şarabı paylaşacaklar ve günlerini anlatacaklar. Emma bulaşıkları yıkayacak, Warren kurula-
layacak. Warren'ın düşlerinin kendininkilere paralel olacağını bildiği için, senaryoyu yazması çok kolay olmuştu.

Kısa zaman öncesine kadar, kendi evi de Warren'ın Ashby Sokağı'ndaki minik odası gibiydi; her şey düzenli, yerli yerinde. Oysa şimdi Angie'nin eşyası etrafa saçılmıştı, onun günlük yaşantısı Will'in hayatı üzerinde izini bırakıyordu. Kötü bir şey miydi bu? Bu rahatsızlık, bu düzensizlik insanların yanlarında birisi olması için ödedikleri bedel miydi? Warren'a kendileri gibi insanların normal bir ilişkide nasıl davranılacağını bilmediklerini söylemişti. Belki de kendisi şimdi böyle bir ilişkinin ortasına düşmüştü, ama belirtilerini tanıyacak beceriden yoksundu.

Tırnaklarının ahşap zeminde çıkardığı tıkrtı sesi Betty'nin yatak odasına girdiğini haber verdi. Sanki hayvan Angie'nin odadan çıkmasını beklemiş gibi. Yatağa atladı ve beklentiyle Will'e baktı. Will köpeğin önünde çırılçıplak yatmanın biraz uygunsuz kaçacağını düşünerek, çarşafı üzerine çekti. Oysa

Betty'nin derdi başkaydı. Köpeğin burnunda saksı kumuna benzer bir şey gördü.

Gözlerini yumdu, eski evin çıtırtılarını, inlemelerini, klima canlanırken kompresörün çalışmasını dinledi. Betty göğsüne tırmandı ve iyice kurulmadan önce üç tur attı. Soluk aldığında belli belirsiz bir ısıklık sesi çıkarıyordu. Hayvanın saman nezlesi yeniden başlamış olabilirdi. Ertesi gün alerji ilacı vermesi için Will'in onu veterinere götürmesi gerekecekti.

Angie'nin mutfakta küfrettiğini işitti. Yere düşen bir bıçağın sesi geldi, muhtemelen mayonez kaplı bir bıçağın. Kadının yerdeki mayonezi ayağıyla silmesini, seramiklere bulaştırmasını gözünün önüne getirdi. Betty lekeleri bulacak ve yağlı kalıntıları yalayacaktı. Hayvanların gıdadan zehirlenip zehirlenmeyeceklerini düşündü ve tehlikenin yeterince büyük olduğuna karar verdi.

Göğsündeki Betty'yi dikkatle kaldırdı, pantolonunu giyip Angie'ye yardıma gitti.

SONSÖZ

Ansley Park'taki ev boştu. Evin eşyası açık arttırmayla satılmış, yerler ve duvarlar kazınmıştı. Özel temizlik ekipleri kanı, cinayetin gerçekleştiği yerleri silmişlerdi. Oysa Abigail Campano'nun zihninde her şey tıpatıp aynıydı. Bazen yeni evlerinin mutfağındayken, ya da merdivenden çıkarken, canını söküp aldığı Adam Humphrey'nin yüzünü, gözlerinin koyu kırmızısını hatırlıyordu.

Avukatlarının itirazlarına rağmen –belki de itirazları yüzünden– Adam Humphrey'nin ailesine mektup yazmıştı. Onlara Emma'nın oğulları hakkında anlattıklarını; ne kadar iyi, yumuşak ve yardımsever olduğunu söylemişti. Özür dilemişti onlardan. Suçunu açıkça kabul etmişti. Nesi varsa önermiş, her şeyini vermeye hazır olduğunu belirtmişti. Hukuk eğitimi aldığı için, ne yaptığını biliyordu. İki hafta sonra, yabancıların felaket zamanlarında yabancılara gönderdikleri çeşitli döküntünün arasında, posta kutusunda bir not buldu. Gönderenin adresi yoktu, ama zarfın üzerindeki damgada Oregon'da bir köyün adı okunuyordu. İçindeki kartta iki kısa cümle: *Mektubunuz için teşekkür ederiz. Hepimizin devam edecek gücü bulması için dua ediyoruz.*

Öylesine basmakalıp bir ifadeydi ki bu, Jay Gatsby'nin söyleyeceği bir şeydi sanki; ya da siyah-beyaz eski bir savaş filminin veda cümlesi gibiydi: *Devam et dostum! Özgürlük yolunda yürümeye devam et!*

İki ay sonra, çevrelerinde hayat sürerken, hâlâ bir tehlikenin gizli tehdidi vardı sanki, hani hepsi bu hayatın ellerinden alınmasını bekliyormuş gibi. Ve kaybedecek ne çok şeyleri vardı! Druid Hills'teki yeni ev görkemliydi; Ansley'dekinden de büyüktü. Sekiz yatak odası ve dokuz banyosu vardı. Bir bürosu, spor salonu, saunası, şarap mahzeni, sinema odası, saklama odası, bir soyunma odası vardı. Müştemilatta iki kocaman banyo ve iki yatak odası daha bulunuyordu. Abigail garajın üzerindeki daireyi gezerken, ailenin başına bir felaket daha gelse, en azından Paul'la birbirlerini görmeden yaşayacak kadar yerleri olduğunu söylemişti.

Kocasına buna hiç gülmedi.

Abigail mobilya aldı, yeni çarşafılar ısmarladı, internette o kadar çok para harcadı ki, kredi kartı kuruluşları kimliğinin çalınmadığından emin olmak için telefon etti. Diğer herkes Abigail'in "yeni normal" olarak adlandırdığı normale dönmüş gibiydi. Beatrice İtalya'ya dönmüştü. Hoyt metresinin yanındaydı. Karısı Puerto Rico'daki evlerinde güvendediydi. Abigail bir yerlerde bir başka metresi olduğundan emindi. Babası son zamanlarda Londra'dan çok bahseder olmuştu.

Basın bile nihayet başka konulara geçmişti. Campano ailesi öykülerini dünyayla paylaşmaya niyetli olmadığını açık edince, *People* dergisi ve televizyonlar da hemen gözden kayboluvermişti. Birden ortaya çıkıp Emma'dan bahseden, arkadaşlıkları kendinden menkul kişiler, ya da Abigail ve Paul'u anlatan eski dostlar vardı. Daha beteri boyalı basındı. Araba yolunun sonundaki kapının öteki tarafında durmuş, evden çıkan herkese bağıryorlardı. Abigail'i görür görmez, "Hey, katil!" diye sesleniyorlardı. "Katil, bir insanı öldürdüğünü bilmek nasıl bir duygu?"

Abigail olabildiğince ifadesiz bir yüz takınmaya, sırtını akbabalara dönmeye çalışıyor, sonra eve kapanıp gözyaşlarına

boğuluyordu. Bir gün ona soğuk sıfatını yakıştıyor, ertesi gün de yavrularını koruyan vahşi anne ayı diyerek onu övüyorlardı. Evan Bernard hakkında, bütün bu acılara neden olan adam hakkındaki fikirlerini soruyorlardı Abigail'e.

Bernard her ağzını açtığında, karşısında kapatıldığı cezaevinden canlı yayın yapan bir haber ekibi buluyordu. İlginin azaldığını hissettiğinde açıklamalarda bulunuyor, beklenmedik cezaevi mülakatları yapıyor, olaylı geçmişinden benzersiz belgeler çıkarıyordu. Ondan sonra yorumculara gün doğuyor, birbiri ardına uzmanlar Bernard'ın hayatının her ânını masaya yatırıyor: nerede yanlış yaptığı, meslek hayatı boyunca kaç çocuğa yardım ettiği... Kadınlar çıkıyordu ortaya, bir sürü genç kadın. Bütün bantlara, bütün kanıtlara rağmen, Bernard'ın suçsuz olduğunda ısrar ediyorlardı. Onların tanıdığı Evan Bernard iyi bir adamdı, iyi yürekliydi. Abigail o herifle baş başa kalmaya can atıyordu; ellerini o iyi ve yumuşak boğazına dolayacak ve boncuk karası gözlerinden hayatın çekilmesini izleyecekti.

Bütün bunları dinlemek çıldırtıcıydı; Abigail ve Paul da Bernard'ın ününe daha fazla katkıda bulunamayacakları için haberleri kapatmaya, tartışma programlarını atlamaya başlamıştı. Emma odaya girdiğinde zaten öyle yapıyorlardı. Aslında Abigail sanki sırtı dönük kızından gizli onun günlüğünü okuyormuş gibi, kendini suçlu hissediyordu. Paul sabah gazetesi aboneliğini bile durdurmuştu. Bu haber kurye servisine ulaşmamış olmalıydı ki, yolun dibi torbalar dolusu gazeteyle tıkanacaktı; sonunda mahalle derneğinden bir kadın posta kutularına bir not bıraktı:

Başınıza gelenlere çok üzüldüm, ancak Druid Hills tarihi bir mahalledir ve bu nedenle de kuralları vardır.

"Tarihi mahalleymiş!" Abigail mektubu alayla okurken, kadını kışında tarihi bir sopayla düşledi. Cevap olarak

iğneleyici ifade dolu, seviyeyi düşürdüğü öfkeli bir mektup yazdı. "Bir hayvanın çocuğunuza tecavüz ettiğini bilmek, nasıl bir duygudur, bilir misiniz?" diye sordu. "Kahrolası kurallarınıza zerre kadar önem verdiğimi mi sanıyorsunuz?"

Sonu gelmez mektup sonunda bir çeşit günlüğe döndü, Abigail sayfaları gırtlığının dibine gömdüğü bütün korkunçlukları dökmek için kullandı. Mektubu okumaya bile kalkmadan yırttı, parçalarını şöminede yaktı.

"Ateş yakmak için biraz sıcak," dedi Paul.

"Üşüyorum," dedi Abigail. Bu kadardı.

Bir muhabir her adımlarını kaydetmeden posta kutusuna ancak yeni yeni gidebiliyorlardı. Birkaç hafta önce, Arizona'da hamile bir kadın kaybolup, kocası son derecede kuşkulu görünmeye başlayınca, en umutsuz boyalı basın bile kapının önünden çekilmişti. Abigail alt kattaki spor odasında gizlice televizyon izleyip, yirmi altı yaşındaki esmer kadının resimlerini inceledi, anne kıskançlığıyla Emma'nın müstakbel anneden çok daha güzel olduğuna karar verdi. Boş bir arsada kadının cesedi bulununca, kendini çok kötü ve küçülmüş hissetti.

Gazeteciler de gidince, kendi başlarına kaldılar. Hayatlarında birbirlerinden başka yakınacakları bir şey yoktu ve bu şikâyet de açıkça yasaklanmıştı. Buraya taşınalı beri, Emma evden sadece haftada bir kez ayrılıyordu. Paul gerçekten bütün dünyayı kızının kapısına yığmıştı. Eğitimine evde devam edecekti. Yoga öğretmeni dersini evde veriyordu. Kua-för ayda bir geliyordu. Arada bir, bir kız gelip manikürünü, pedikürünü yapıyordu. Tek yakın arkadaşları Kayla Alexander ve Adam Humphrey olduğu için, kapılarını çalan gençler yoktu. Paul'un gelip kızını görmeye ikna edemediği tek kişi, Emma'nın terapistiydi. Kadının bürosu yolun iki kilometre aşağısındaydı ve Paul kızını her perşembe oraya götürüyor, yardım isterse içeriye girmeye hazır, kapının dışında oturup bekliyordu.

Baba-kız şimdi hiç olmadıkları kadar yakındı ve Abigail de Paul'un kızına her istediğini vermemesi için bir neden bulamıyordu. İlginç olan, Emma'nın artık çok az şey istemeydi. Elbise, para ya da yeni oyuncaklardan istemiyordu. Tek arzusu, babasının yanında olmasıydı.

Paul her zamanki altı gün yerine, haftada beş gün çalışmaya başlamıştı. Her sabah ailesiyle kahvaltı yapıyor, akşam yemeğini de onlarla yiyordu. Artık iş seyahatleri ya da geç saatte akşam yemekleri yoktu. Kusursuz bir baba ve koca olmuştu, ama ne pahasına? Artık eski Paul değildi. Abigail onu bazen çalışma odasında tek başına oturmuş, sesini kapattığı televizyonun karşısında buluyordu. Yüzündeki ifade görene acı veriyordu. Abigail kendini kontrol etmediği anlarda, kendi yüzünde de aynı ifade olduğundan emindi.

Bir de Emma vardı tabii. Abigail sık sık kendini kızının odasının açık kapısının önünde, Emma'yı uyurken izler buluyordu. O uyuyan, eski meleğiydi. Yüzü pürüzsüzleşmiş, alnındaki endişe kırışıkları silinmişti. Ağzı gergin değildi, gözlerini karanlık doldurmuyordu. Bazen odaya girdiğinde, Emma'yı uyarık bulurdu. Pencerenin yanındaki koltuğa oturmuş, bomboş gözlerle dışarıya bakarken... Evdeydi, Abigail'in dikildiği yerden üç metre uzaktaydı, ama sanki zaman kırılmış gibiydi; Emma odasından dışarıda, milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Abigail yıllar boyunca kızının annesine benzeyeceğinden kaygılanmıştı. Şimdiki korkusu, hiçbir şeye benzememesiydi artık.

Bütün bunlar başlarına nasıl gelmişti? Olanları nasıl atlattırmışlardı? Paul artık bunu hiç tartışmıyor, uyanıp işine gidiyordu. Emma'yı randevusuna götürüyordu. Hayatlarını devam ettirecek telefon görüşmeleri yapıyordu. Daha sık sevişiyorlardı, ama bu sevişmeleri her şeyin ötesinde, işi görmek

içindi. Abigail bu sevişmelerde bir düzen olduğunu, Paul'un onunla sadece çarşamba ve cumartesi geceleri ilgilendiğini fark edince, aşağılanmışlıktan çok, bir rahatlama hissetti. Takvimine çarpılar koyarak, günleri işaretledi. Planlanacak bir şeydi, olacağını bildiği bir şey.

Hayatında daha fazla düzen aramaya, güveneceği daha çok şey bulmaya çalıştı. Emma terapi nedeniyle perşembeleri daha huysuz olduğu için, Abigail kahvaltıda gözleme yapmaya başladı. Cumaları üzgün görüldüğünden, sinema geceleri icat edildi. En kötü gün, salıydı. Bütün kötülükler bir salı günü olmuştu. Salıları hiçbiri fazla konuşmazdı. Ev sessiz olurdu. Emma'nun odasındaki müzik seti açılmazdı. Televizyonun sesi kısık tutulurdu. Köpek bile havlamıyordu artık. Telefon pek seyrek çalardı.

İşte yeni normal, buydu: Başlarından geçenlerle başa çıkabilmek için öğrendikleri küçük numaralar. Abigail yeni alışkanlıklarının eskisinden çok uzak olmadığına inanıyordu. Dekoratörlerle buluşuyor, yeni evlerine alınacak şeylere para harcıyordu. Paul'un hâlâ kendine özgü sırları vardı, ama bu kez kadınlarla ilgili değildi. Emma evden hiç çıkmamasına rağmen, hâlâ gündüz nereye gittiği konusunda onlara yalan söylüyordu. Daha birkaç saniye önce milyonlarca kilometre uzakta olmasına karşın, "İyiyim," diyordu. İnanıyorlardı onlar da: Gerçek, yalandan çok daha fazla acı veriyordu.

Kısacası, Abigail, gündelik hayatını sürdürmeye çalıştı. Günler artık daha kısa geliyordu ama bunun sonsuza dek böyle gidemeyeceğinin de farkındaydı. Bir gün gelecek, bazı şeyleri değiştirmek gerekecekti, ama şimdilik bu yeni düzen yaşamalarını sürdürmelerinin tek yoluyla. Adam Humphrey'nin annesiyle babasının aslında haklı olduklarını düşünüyordu.

Bazen, insanın tek elinden gelen, devam edecek gücü bulmak için dua etmekte.

TEŞEKKÜRLER

Bu roman üzerinde çalışırken Kate Miciak, Kate Elton ve Victoria Sanders her zamanki gibi gözü karaydı; sürekli destekleri için her üçüne de teşekkür etmek istiyorum. Bu listeye Irwyn Applebaum, Nita Taublib, Betsy Hulsebosch, Barb Burg, Sharon Propson, Susan Corcoran, Cynthia Lasky, Carloyn Schwartz, Paolo Pepe, Kelly Chian ve Bantam'daki bütün öteki şampiyonları ekleyin. Kendilerini kitaplara bunca adanmış bir grupla çalıştığım için kendimi talihli hissediyorum.

Çevremde dostlarım olduğu için de talihliyim: Kim olduklarını biliyorsunuz. Kahramanım DT, iyiliğin karşısında kendimi aciz görüyorum. FM, özlü gözlemlerin sürekli bir mizah kaynağı. DM, iyi yüreğin sayesinde nerelere geldik. Ve sana gelince, Mo Hayder, beni korkutacağına sakın inanma. Kesilmiş bir çift elle kanalizasyonu tıkayan, ben değilim.

Her neyse...

Bu kitaba gömülüp çalıştığım bir gece, babam bana çikolatalı pasta getirerek, dünyanın en iyi babası olduğu görüşümü doğruladı. DA'ya gelince... dudaklarımın bütün sevgisi...